

Juni 2023 - Jaargang 3 - Nummer 2

Waaiers

Een elektronisch tijdschrift voor nostalgische wielerfanaten

Uitgever: Jan De Smet

Editoriaal

De derde jaargang zit er alweer half op. Zoals ik hoopte in het vorige Editoriaal hebben we kunnen genieten van een spannend en mooi wielervoorjaar. De vier monumenten werden gewonnen door drie fantastische renners, Van der Poel, Pogačar en Evenepoel, daarbij toch een Belg. De vijf grote wedstrijden er juist onder, Omloop Het Nieuwsblad, Gent-Wevelgem en E3 Classic, netjes verdeeld onder Jumbo-Visma en Flèche Wallonne en Amstel Gold Race, gewonnen door DE man van het voorjaar, Tadej, leverden eveneens spektakel op.

Ondertussen zijn de rittenwedstrijden gestart en was de Belgische hoop gevestigd op Remco. Die hoop is door een heel klein beestje verzwonden. Johan De Muynck zal op zijn minst nog een jaar langer de laatste Belgische Girowinnaar blijven.

Cijfers en getallen, dat zijn de sleutelwoorden van deze WAAIERS. Een groot deel van dit nummer gaat over het aantal zeges dat drie van onze beste wielrenners aller tijden behaalden. Voor Eddy Merckx en Rik Van Looy gaat het om hun gehele carrière, voor Roger De Vlaeminck enkel over die jaren waar hij het zelf over had. In elk geval kunnen we een uitspraak van José De Cauwer al weerleggen.

Het voorgerecht van deze WAAIERS bestaat deze keer uit het nr. 6 van de Maple Leaf Chewing Gum-reeks, Eddy Merckx. Dankzij Jean-Marie Schepens konden we een boeiend interview met Willy Van Malderghem bemachtigen dat we hier integraal weergeven.

Het hoofdgerecht, naast de cijfers en getallen, bestaat ondertussen klassiek uit het duo ROKADO en FAEMA op een bedje van herinneringen van Hans Vandeput. Voor ROKADO bespreken we het tweede deel van 1973, voor FAEMA het tweede deel van 1959.

Hans bespreekt het Omnium der Zes Naties en vertelt hoe hij zijn eerste truien van zijn collectie bekwam met dank aan Thierry Bolle.

Als dessert zijn er de klassieke items Reeksen (met deze keer opnieuw twee Duitse reeksen), Pubkaarten (de laatste van 1970), Weetjes (beurzen en evenementen), Reacties en Boeken.

Als uitsmijter is er een Factcheck van een tweetal zaken die bij de conculega's van Bahamontes verschenen zijn waarbij we Michel Wuyts aanraden enkele fiches aan te passen.

'Lijvig', is dus een woord dat opnieuw van toepassing is voor ons tijdschrift. Lijvig maar gezond want we zullen eindigen rond de 242 blz. en dat nadert toch ons streefgetal.

Jan Soens heeft ondertussen besloten geen artikelen meer te schrijven en heeft een nieuwe 'functie' gekregen binnen

Colofon

3de jaargang - Nr. 2

Eindredacteur
Jan De Smet

Redactie:
Stefaan Degryse
Patrick Feyaerts
Hans Vandeput

Huistekenaar:
Jan Soens

Contact:
https://www.waaierstijdschrift.be
redactie@waaierstijdschrift.be

Adres:
Centrumlaan 147
9800 Deinze
België

WAAIERS, hij wordt namelijk onze huistekenaar. Gelukkig maar want zonder hem zouden vele artikelen de ‘truitjes’ missen.

Op vraag van verscheidene lezers hebben we de mogelijkheid geschapen om de vorige nummers van WAAIERS op papier te kunnen verkrijgen. We brengen dit graag nog eens in herinnering, daarvoor verwijzen we je graag naar pagina 152 in dit nummer.

Tenslotte doe ik nogmaals een oproep tot de amateurschrijvers. Heb je een goed verhaal, interviewde je ooit een oud-renner, wil je het verhaal schrijven over een renner uit je buurt of voor wie je een boontje had, doe het! We publiceren het met plezier.

En wil je eens iets schrijven over de truien die voor jou een speciale betekenis hebben. Niet aarzelen. Doen want voor dit nummer is wegens gebrek aan inzending de rubriek Truien weggevallen.

Aan iedereen die in de toekomst het tijdschrift gratis wil krijgen: gelieve uw mailadres door te geven aan redactie@waaierstijdschrift.be met als onderwerp ‘Abonneren’

Aan iedereen die geen mails meer wil krijgen: gelieve uw mailadres door te geven aan redactie@waaierstijdschrift.be met als onderwerp ‘Uitschrijven’.

Jan De Smet, Petegem-aan-de-Leie zondag 1 juni 2023 redactie@waaierstijdschrift.be

Inhoud

2 Maple Leaf Chewing Gum

2 Nummer 6: EDDY MERCKX

5 Overzicht boeken

8 Zijn ploegen als profrenner

8 Palmares in de ‘grote’ wedstrijden

12 ROKADO (deel 3b: 1973 deel 2)

12 De Giro d’Italia

17 Tour de Suisse

19 De Nationale kampioenschappen

21 Tour de France

28 Het rommelt bij ROKADO deel 5: Tour bracht kink in de kabel Driessens-Vanvaerenbergh

33 Het rommelt bij ROKADO deel 6: Paleisrevolutie bij ROKADO?

34 Het rommelt bij ROKADO deel 7: Vanspringel, Pintens, Dierickx en Vanroosbroeck met Florent Vanvaerenbergh naar ploeg Vissers

34 Wereldkampioenschappen

37 De najaarsklassiekers

41 Het volgende jaar

44 Winterseizoen piste 1973-74

45 Het geval Günter Haritz

47 Overzicht samenstelling van de ploeg

48 Overwinningen

49 Pubkaarten

54 Prentenreeksen.

58 Bronnen

60 Willy Van Malderghem (16-05-1949)

69 Baggerbox

69 Stelling 1: Roger De Vlaeminck won meer dan 100 wedstrijden in Italië

73 Stelling 2: Roger De Vlaeminck won in 1975 62 koersen

76 Ge hadt erbij moeten zijn …. (5)

76 De truien van Thierry

78 Het Omnium der Zes Naties

91 FAEMA (deel 5b)

91 De FAEMA-Belg van het seizoen: Jos Hoevenaers

111 De FAEMA-Spanjaard van het seizoen: Jesús Loroño Artega

133 De EMI-buitenlander (Italiaan) van het seizoen: Armando Pellegrini

147 Gedetailleerd palmares

151 Vragen

152 Waaiers op papier

153 Een fiets, een trui en een broek (deel 3)

153 CLAES Georges

154 BEYENS Guido

155 VAN CALSTER Guido

157 De overwinningen van Rik Van Looy en Eddy Merckx: Een kritische analyse

157 I. Hoe en waar het begon

157 II. De gebruikte criteria voor de analyse

162 III. De (moeilijke) beslissingen

167 IV. Commentaren

170 V. Openstaande vragen

170 VI. Initiële conclusies

173 VII. Invloed van de gebruikte criteria

174 VIII. Eindconclusies

175 IX. De tabellen

206 X. Bibliografie

208 De reeks

208 Giganten der Landstrasse

210 Bekannte Rennfahrer der Gegenwart

212 De pubkaarten

212 Batavus-Alcina-Continental

213 Caballero

214 Carlton-Truwel

215 Cosatto-Marsicano

216 Goldor-Fryns-Elvé

218 Ovaphil

219 Geens Watney

221 Ploegfoto's

224 Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen

225 Weetjes

225 Beurzen

226 Boeken

231 Factcheck Bahamontes #41

233 Reacties

Maple Leaf Chewing Gum

Een terugkerend item in PELOTON wordt de bespreking van de renners die in de Maple Leaf Chewing Gum reeksen van 1965-1969 verschenen (de prenten met of zonder vlag, met witte rand, gele of rode rand). Het zijn de 'prentjes' waar ik mee opgegroeid ben en die de kiem gelegd hebben van mijn wielerpassie.

Nummer 6: EDDY MERCKX

door Jan De Smet

1965 *1966* *1967* *1968* *1969*

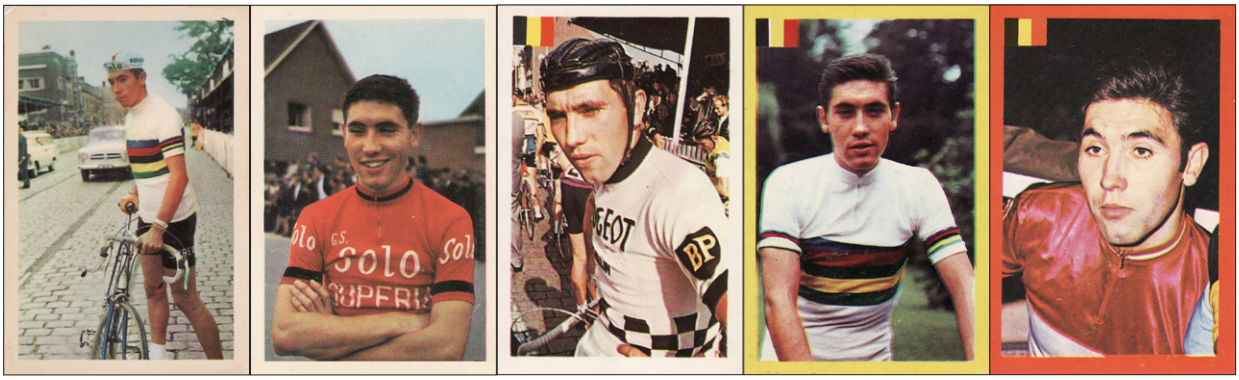

Eddy Merckx (°17/06/1945 in Meenzel-Kiezegem) was een Belgisch profwielrenner van 1965-1978 die in totaal 442[1] overwinningen behaalde.

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1965-1969
Grote belofte. Werd in 1962 kampioen van België bij de nieuwelingen. In 1963 werd hij liefhebber en behaalde 28 palmen. Daarbij enkele overwinningen in Duitsland. In 1964 zette hij alles op het wereldkampioenschap. In Sallanches maakte hij deel uit van de kopgroep van 4. Op 7 km van de meet ging hij alleen aan de haal en won met voorsprong. Is een bijzonder veelzijdig renner die, met Sercu ook kampioen van België werd in ploegkoers. Wordt prof einde 1964.
Grote belofte. Werd in 1962 kampioen van België bij de nieuwelingen. In 1963 werd hij liefhebber en behaalde 28 palmen. Daarbij enkele overwinningen in Duitsland. In 1964 zette hij alles op het wereldkampioenschap. In Sallanches toonde hij zich werkelijk de sterkste en kwam alleen toe. Sindsdien is hij beroepsrenner en bevestigde met vele overwinningen en een 2e plaats in het Belgisch kampioenschap 1965.

1 Enkele redactieleden hebben zich tot doel gesteld het aantal overwinningen van enkele grote kampioenen te controleren en te harmoniseren (zie het artikel over Roger De Vlaeminck op p. 68 en het artikel over het aantal zeges van Eddy Merckx en Rik Van Looy in deze WAAIERS 3-2 op p. 156). De directe aanleiding voor dit laatste artikel is de bewering van José De Cauwer tijdens een wieleravond van de EPIC Rides Tournee in Grobbendonk op 28 april 2022 dat Rik Van Looy in zijn carrière meer overwinningen dan Merckx behaalde.
Het aanwezige redactielid had daar direct grote twijfels over en zag die bevestigd door Wikipedia, waar Merckx met 525 individuele overwinningen (80 bij de jeugd en 445 bij de beroepsrenners) op de weg gecrediteerd wordt, tegen 493 voor Van Looy. Die 525 zeges zijn ondertussen ook hernomen in meerdere werken over Merckx en lijken algemeen aanvaard.
Case closed zou je kunnen denken, maar zo zijn we bij WAAIERS niet. Verderop in dit nummer gaan we daarom vanuit verschillende oogpunten een detailanalyse publiceren en vergelijken we de zeges van Rik en Eddy.
Spoiler alert, Merckx won geen 525, maar 521 wedstrijden op de weg, 79 bij de jeugd en 442 bij de beroepsrenners. Daarnaast zijn er veertien ploegentijdritten, een dozijn omniums op de weg, diverse nevenproeven binnen omniums op de weg, drie cyclocrossen, een honderdtal individuele eindklassementen en américaine zeges en ruim zestig ploegenwedstrijden op de piste die we allemaal niet in aanmerking nemen. Ook de 493 zeges van Rik kloppen niet.

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1965-1969
Is de grote kampioen van de toekomst. Blonk, door zijn klasse en zijn punch, uit in alle kategorien. Als nieuweling werd hij kampioen van België (1962), als liefhebber Wereldkampioen (1964) en als beroepsrenner winnaar van Milaan-San Remo. Ditzelfde seizoen sloot hij af met een derde plaats in de Landenprijs, een tweede in de Ronde van Lombardije en een zege in de Trofeo Baracchi (met Bracke).
Bracht in 1967 de bevestiging van zijn bijzonder talent. Na in 1964 bij de liefhebbers de wereldtitel veroverd te hebben, werd hij nu regenboogtruidrager bij de profs. Het werd de bekroning van een bijzonder jaar, waarin hij won: Milaan-Sanremo, Gent-Wevelgem, Waalse Pijl, twee ritten in de Giro plus het Azencriterium.
Een der grootste kampioenen uit de geschiedenis. Op 24 jarige leeftijd heeft hij al een uitzonderlijk palmares: 1964: wereldkampioen der liefhebbers 1966 en 1967: 1e Milaan San Remo 1967: 1e Gent-Wevelgem, Waalse Pijl en wereldkampioenschap 1968: 1e Ronde van Italië en Parijs-Roubaix.

Zoals in het begin van deze reeks gemeld, renners als Eddy Merckx zijn voldoende beschreven in talrijke boeken. Vandaar dat wij hier niet in herhaling willen vallen. Slechts enkele feiten, om de uniformiteit van deze rubriek te behouden, worden weergegeven.

Voor een beschrijving van zijn carrière wordt verwezen naar de volgende (waarschijnlijk onvolledige) lijst (Nederlandstalige) boeken:

- Frederik Backelandt & Karl Vannieuwkerke, Eddy Merckx 525, Uitgeverij Kannibaal, 2010, 208 pp.
- Louis Clicteur & Lucien Berghmans, Eddy Merckx, Uitgeverij De Schorpioen, 1967, 164 pp.
- Louis Clicteur & Lucien Berghmans, Eddy Merckx, van regenboog- tot gele trui, Uitgeverij De Schorpioen, 160 pp.
- Daniel Friebe, Eddy Merckx - Een leven, Uitgeverij Lannoo, 2013, ISBN 9789401404471, paperback, 272 pp.
- Jan Cornand, Eddy Merckx Story, Gent: Uitgeverij Het Volk, 1978, met medewerking van Jan Boogmans, André Blancke, Stefaan Van Laere, Roland Segers, Roger Quick, en Hubert Rousseaux
- Patrick Cornillie & Johny Vansevenant. De mannen achter Merckx. Het verhaal van Faema en Molteni, Eeklo, de Eecloonaar, 2006, 304 p.
- Patrick Cornillie. De zomer van '69. Hoe Merckx won van Armstrong, Roeselare, Roularta Books, 2009, 344 p.
- William Fotheringham, Eddy Merckx - Half mens, half fiets, Antwerpen: De Bezige Bij, 2012, ISBN 9789085424109, paperback, 304 pp.
- Robert Janssens, Eddy Merckx - Mijn levensverhaal, Antwerpen: Helios, 1989, paperback, 208 pp.
- Ron Reuman, Stephan Vanfleteren, Jan Maes & Frederik Backelandt, Merckx 525, Lichtervelde: Uitgeverij Kannibaal, 2010, ISBN 9781934030899
- Eddy Merckx, Mijn wegjournaal, Opgetekend door Louis Clicteur, Uitgeverij Van In, 1971, 176 pp.
- Stefaan Van Laere, Eddy Merckx en ik - Herinneringen aan de Kannibaal, 2010, 184 pp.
- Karl Vannieuwkerke & Stephan Vanfleteren, Merckxissimo, Lichtervelde: Uitgeverij

Kannibaal, 2009, ISBN 978 90 8138 940 2

- Johny Vansevenant, Eddy Merckx - De biografie, Uitgeverij Kannibaal, oktober 2015, ISBN 9789492081513, 400 pp.
- Johny Vansevenant, Mannen tegen Merckx - van Van Looy tot Maertens, Lichtervelde: Uitgeverij Kannibaal, 2012, ISBN 9789491376214
- Johny Vansevenant, Het Jaar van Merckx 69, Uitgeverij Terra Lannoo, 2019, ISBN 9789401457477, hardcover, 432 pp.
- Jan Wauters, Eddy Merckx - getuigenissen van Jan Wauters, Gent: Borgerhoff & Lamberigts, 2010, ISBN 9789089311450, 176 pp.
- Rik Vanwalleghem, Eddy Merckx - De mens achter de kannibaal, Balegem: Pinguin Productions, 1993, 216 pp.
- Tonny Strouken en Koen Driessens, 50 Jaar Eddy Merckx, Baeckens Books, 2019, ISBN 9789059247086, 144 pp.
- Tonny Strouken, 50 Jaar Eddy Merckx - Jubileum van een Tourlegende, Baeckens Books, 2019, ISBN 9789059247246, 144 pp.
- Jan Cornand en André Blancke, En Toen Kwam Eddy Merckx, Uitgeverij Het Volk, 1975, 216 pp.
- Filip Osselaer, De Rivalen van Eddy Merckx, Borgerhoff & Lamberigts, 2019, ISBN 9789089319852, 208 pp.
- Yves Duval en Christian Lippens, Topprestaties van Eddy Merckx, Gamma - Daphne, 1973, pp. 48
- Tony Strouken en Jan Maes, Merckx 69, Uitgeverij Kannibaal, 2014, ISBN 9789491376801, pp. 168
- Buth (Leo De Budt), Cammaert Guido en Janssens Robert, Eddy Merckx: Zo is er maar 1, Worldstrips, 2010, ISBN 9789081412315 pp. 24
- Michel Wuyts, Eddy!, Houtekiet, 2010, ISBN 9789089241047, 108 pp.
- Jamy Ivens, 100 Vragen over Eddy Merckx, Uitgeverij Partizaan & Uitgeverij Boxpress, 2015, ISBN 9789462952171, pp. 152
- Philippe Brunel & Rik Vanwalleghem, Spraakmakende biografie van Eddy Merckx, Het Laatste Nieuws, 2005, ISBN 5413660988611, pp. 192
- Het Volk over Eddy Merckx - Uitspraken over een idool, 1969, pp. 79
- De 525 Zeges van De Kannibaal, Uitgeverij Kannibaal, ISBN 9081389432, pp. 128
- Stéphane Thirion, Eddy Op en Top, Le Clercq Jourdan Editions, 2006, ISBN 9782930359779, pp. 286
- Philippe Brunel en Rik Vanwalleghem, Merckx, mens en mythe, Lannoo, 2003, ISBN 9789020952315, pp. 281
- Eddy Merckx, Meer dan een Tour in mijn mars, Uitgevers en Publiciteitsbedrijf De Lage Landen B.V., 1972, ISBN 9789061670117, pp. 175
- Eddy Merckx, Herinneringsalbum Mijn Ronde, Sport ’69, 1969
- Giro Mundial, Sport ’70, 1970
- HUMO, Het Mirakel Merckx, Hij Kwam Zag En Zegevierde!, 1969, pp. 32

MERCKX 525
MERCKX
sporza
Eddy Merckx

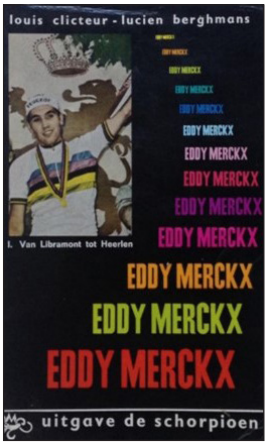
louis clicteur - lucien berghmans
EDDY MERCKX
uitgave de schorpioen

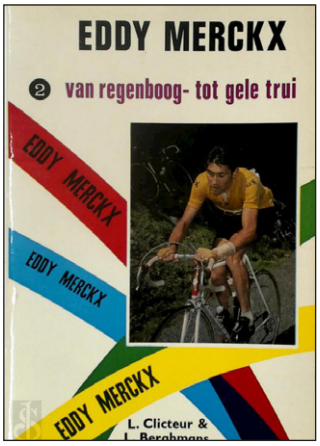
EDDY MERCKX
van regenboog- tot gele trui
L. Clicteur &

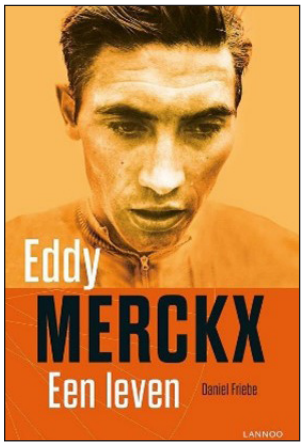
Eddy
MERCKX
Een leven
Daniel Friebe
LANNOO

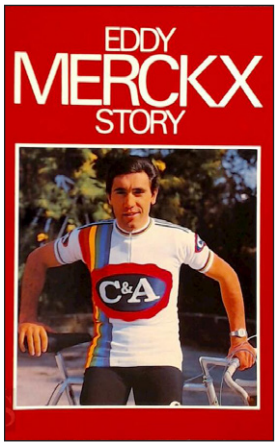
EDDY
MERCKX
STORY

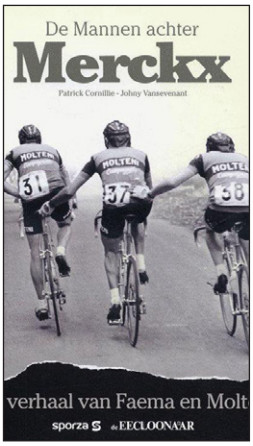
De Mannen achter
Merckx
verhaal van Faema en Molt
sporza
EECLOONAAR

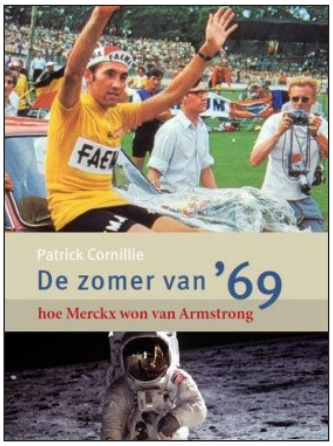
Patrick Cornillie
De zomer van '69
hoe Merckx won van Armstrong

Merckx
Half mens
half fiets

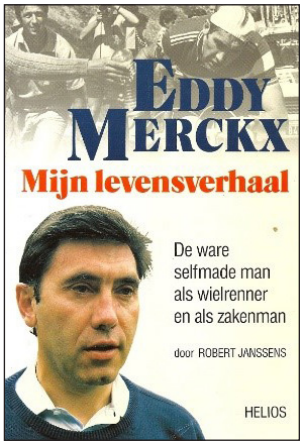
EDDY
MERCKX
Mijn levensverhaal
De ware
selfmade man
als wielrenner
en als zakenman
door ROBERT JANSSENS
HELIOS

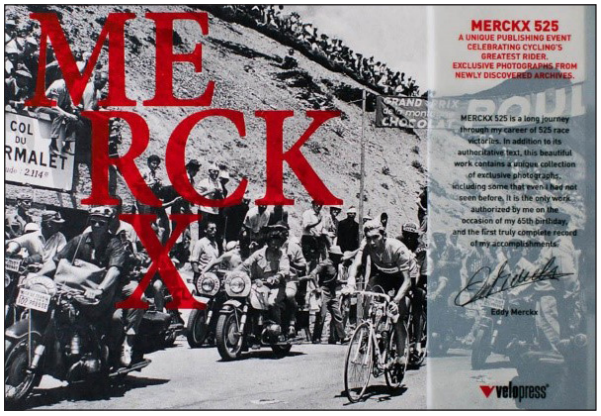
MERCKX 525
MERCKX
velopress

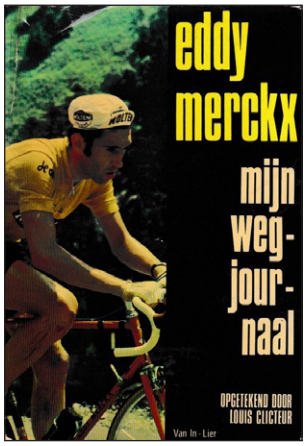
eddy
merckx
mijn
weg-
jour-
naal
OPGETEKEND DOOR
LOUIS CLICTEUR

Eddy Merckx
en ik
Herinneringen
aan de Kannibaal
STEFAAN VAN LAERE

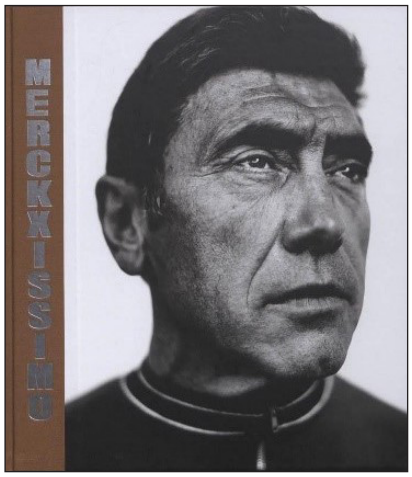
MERCKXISSIME

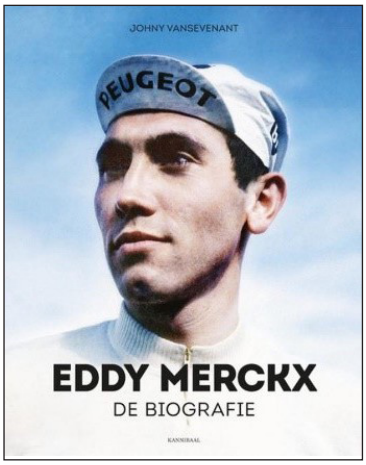
JOHNY VANSEVENANT
PEUGEOT
EDDY MERCKX
DE BIOGRAFIE

MANNEN TEGEN
MERCKX
Campionissimo
JOHNY VANSEVENANT

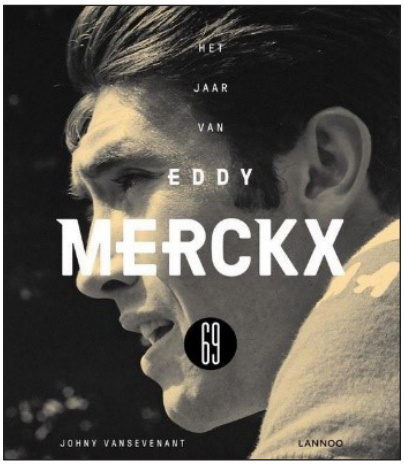
HET
JAAR
VAN
EDDY
MERCKX
69
JOHNY VANSEVENANT
LANNOO

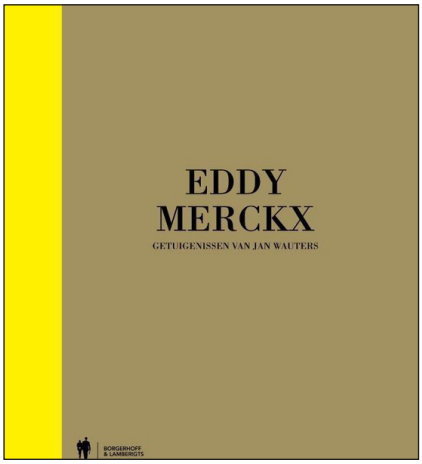
EDDY
MERCKX
GETUIGENISSEN VAN JAN WAUTERS

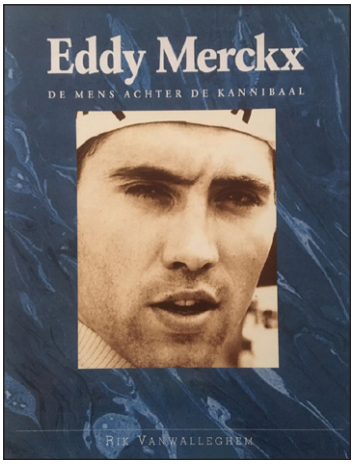
Eddy Merckx
DE MENS ACHTER DE KANNIBAAL
RIK VANWALLEGHEM

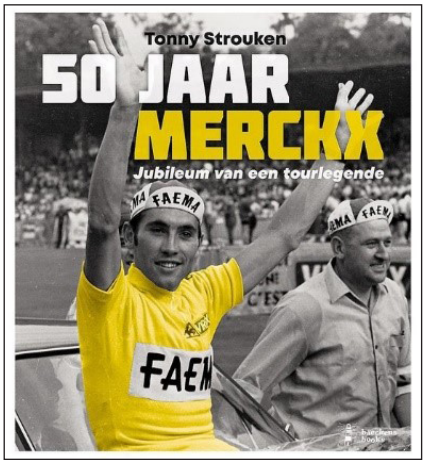
Tonny Strouken
50 JAAR
MERCKX
Jubileum van een tourlegende
FAEMA
FAEM

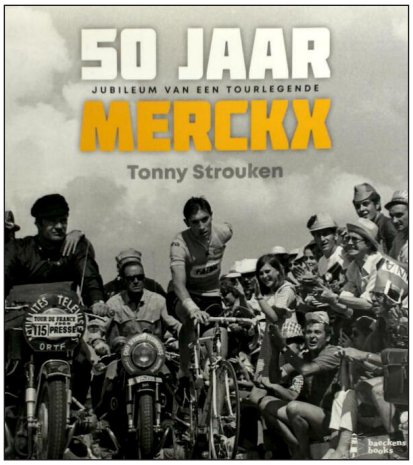
50 JAAR
JUBILEUM VAN EEN TOURLEGENDE
MERCKX
Tonny Strouken

EN TOEN KWAM
EDDY MERCKX!
JAN
CORNAND
*
ANDRE
BLANCKE

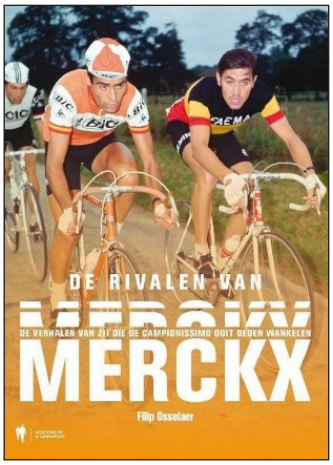
DE RIVALEN VAN
MERCKX
Filip Osselaer

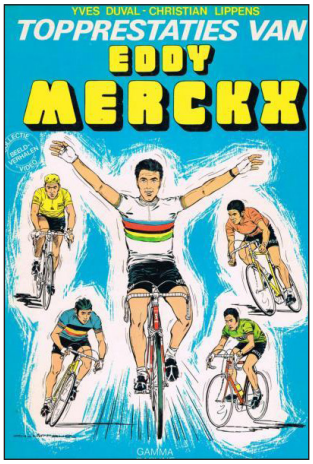
YVES DUVAL - CHRISTIAN LIPPENS
TOPPRESTATIES VAN
EDDY
MERCKX
GAMMA

MERCKX 69

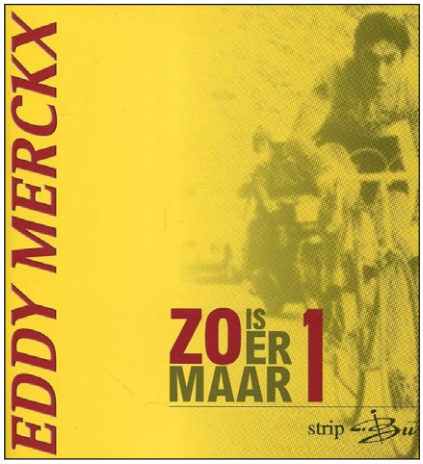
EDDY MERCKX
ZO IS ER MAAR 1
strip

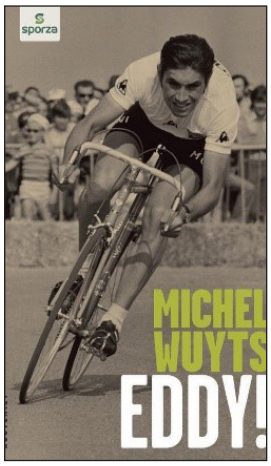
sporza
MICHEL WUYTS
EDDY!

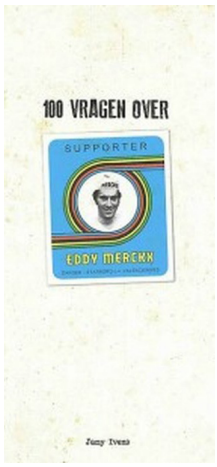
100 VRAGEN OVER
SUPPORTER
EDDY MERCKX
Jury Ivens

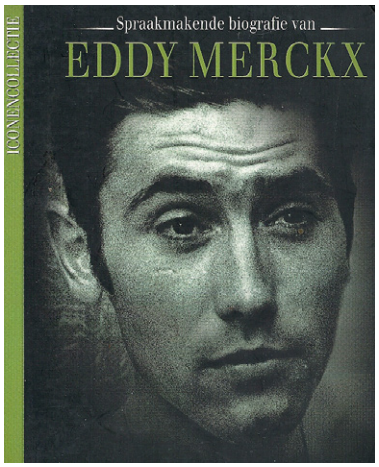
ICONENCOLLECTIE
Spraakmakende biografie van
EDDY MERCKX

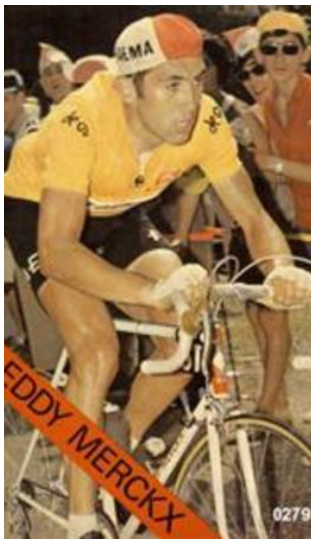
EDDY MERCKX

VAN LETTELINGEN
TOT KLUISBERGEN
De 525 zeges van De Kannibaal

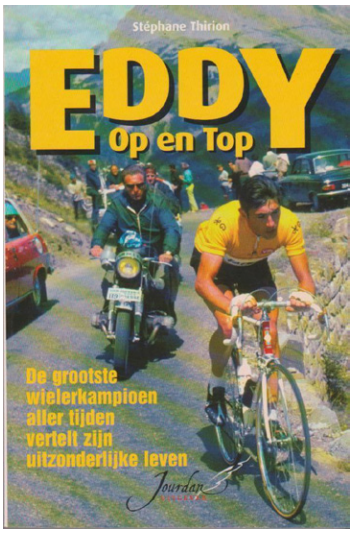
Stéphane Thirion
EDDY
Op en Top
De grootste wielerkampioen aller tijden vertelt zijn uitzonderlijke leven
Jourdan

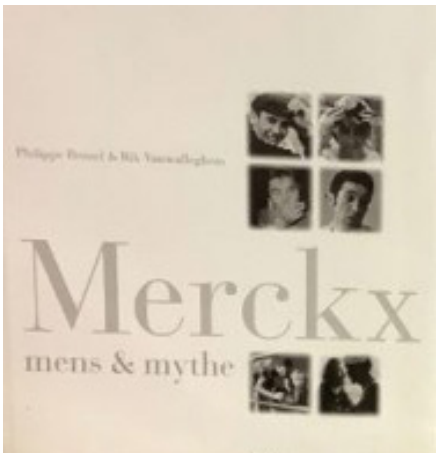
Merckx
mens & mythe

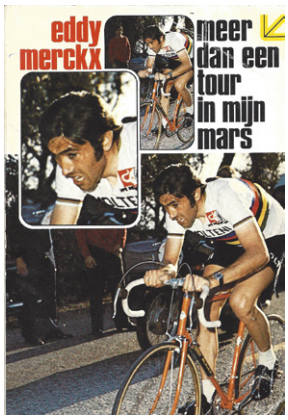
eddy merckx
meer dan een tour in mijn mars

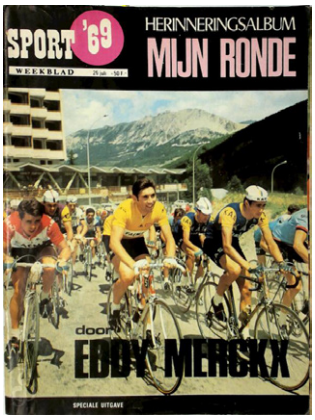
SPORT '69
WEEKBLAD
HERINNERINGSALBUM
MIJN RONDE
door
EDDY MERCKX
SPECIALE UITGAVE

SPORT '70
WEEKBLAD
GIRO
MUNDIAL
BUZONDERE UITGAVE

HET MIRAKEL MERCKX
HIJ KWAM, ZAG EN ZEGEVIERDE!
FAEMA

Zijn ploegen als profrenner:

1965	Solo-Superia
1966	Peugeot-BP-Michelin
1967	Peugeot-BP-Michelin
1968	FAEMA
1969	FAEMA
1970	FAEMINO
1971	Molteni
1972	Molteni
1973	Molteni
1974	Molteni
1975	Molteni
1976	Molteni
1977	FIAT
1978	C&A

Totaal aantal overwinningen als profrenner: 442

Palmares in de 'grote' wedstrijden:

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1965			
1966			
1967		9de	
1968		1ste (3)	
1969	1ste (6)	DSQ (4)	
1970	1ste (8)	1ste (3)	
1971	1ste (4)		
1972	1ste (6)	1ste (4)	
1973		1ste (6)	1ste (6)
1974	1ste (8)	1ste (2)	
1975	2de (2)		
1976		8ste	
1977	6de		
1978			

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1965					
1966	1ste	DNF	15de	8ste	2de
1967	1ste	3de	8ste	2de	7de
1968	31ste	9ste	1ste		3de
1969	1ste	1ste	2de	1ste	
1970	8ste	3de	1ste	3de	4de
1971	1ste	75ste	5de	1ste	1ste
1972	1ste	7de	7de	1ste	1ste
1973		3de	1ste	1ste	DSQ (1ste)
1974		3de	4de		2de
1975	1ste	1ste	2de	1ste	6de
1976	1ste	17de	6de	6de	
1977	96ste		11ste	6de	
1978					

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1965			
1966	9de		
1967	1ste	16de	1ste
1968	9de		
1969		3de	5de
1970	1ste	8ste	1ste
1971	14de		
1972	3de		1ste
1973	1ste	1ste	2de
1974	2de		
1975	6de	1ste	3de
1976	10de		4de
1977		9de	
1978			

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1965	29ste	2de
1966	12de	15de
1967	1ste	DNF
1968	8ste	11ste
1969	DNF	31ste
1970	29ste	1ste
1971	1ste	5de
1972	4de	2de

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1973	4de	2de
1974	1ste	DNS
1975	8ste	3de
1976	5de	DNS
1977	33ste	9de
1978		

1965

1966

1967

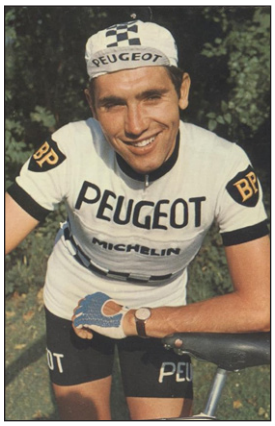

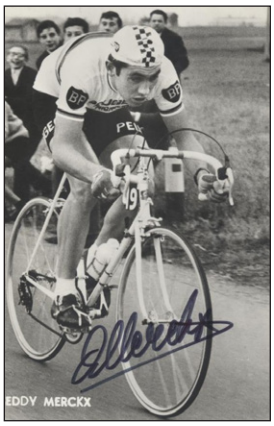

1968

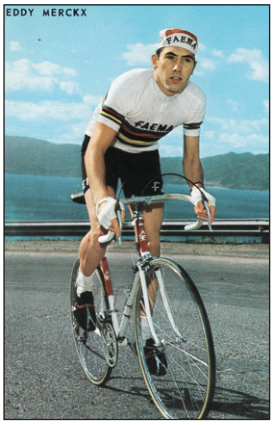

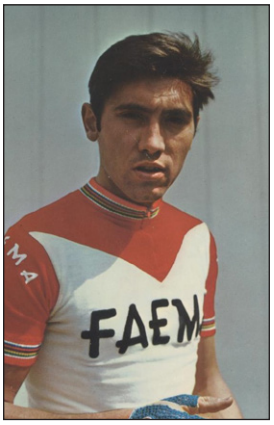

1969

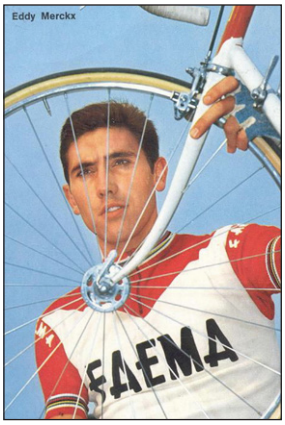

1970

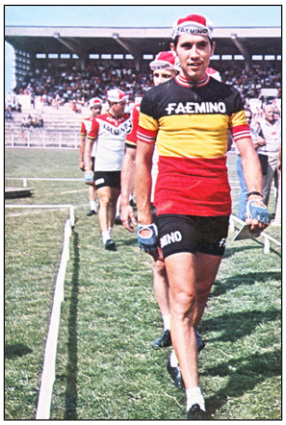

1971

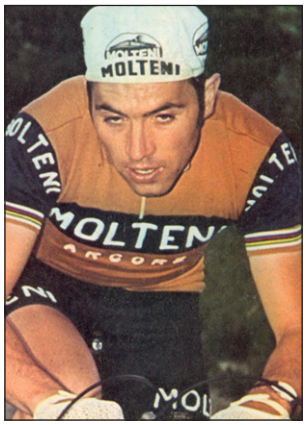

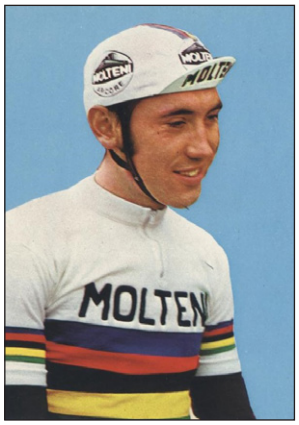

1972

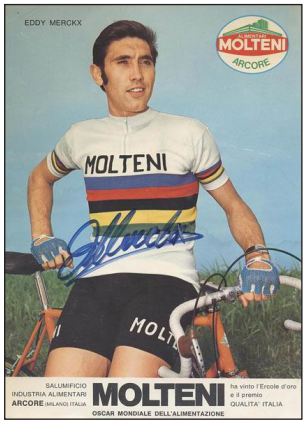

1973

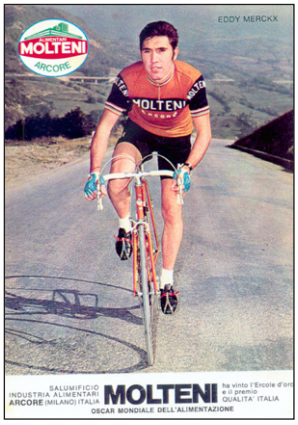

1974

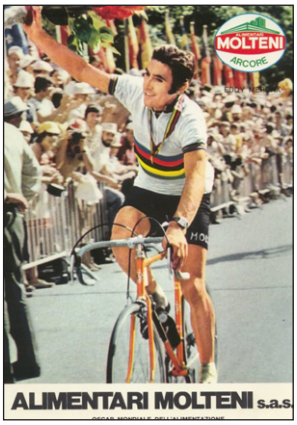

1975

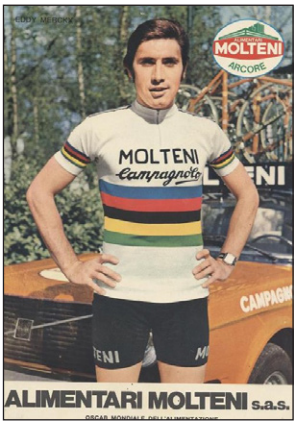

1976

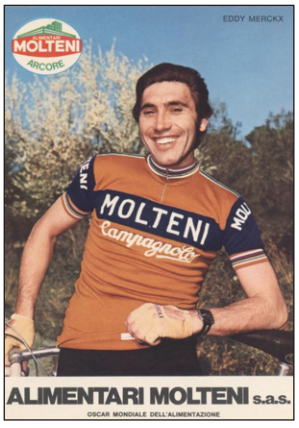

1977

1978

ROKADO (deel 3b: 1973 deel 2)

door Jan De Smet

tekeningen Jan Soens

De Giro d'Italia

De Giro startte in België, meer bepaald in Verviers, met een koppeltijdrit als proloog. Deze werd gewonnen door Merckx-Swerts. Van Linden-Karstens werden ex aequo met De Vlaeminck-Sercu tweede op 2".

Van Linden-Karstens tijdens de proloog (Foto Eigen collectie)

Rit 1 werd direct gewonnen door de Kannibaal met 1" voorsprong op Karstens die Van Linden in de spurt versloeg. Merckx had wel kunnen profiteren van een val in het peloton. Rit 2 op het geaccidenteerde parcours van Luxemburg was voor Roger De Vlaeminck. Beste ROKADO was opnieuw Karstens op een 7de plaats op 43".

In de derde rit van Luxembourg naar Strasbourg was het echter al prijs. Niet Karstens, die werd gedeclasseerd, maar Staf Vanroosbroeck kaapte de zegebloemen weg voor de neus van Marino Basso en Pierino Gavazzi.

Pas in de 5de rit waren de ROKADO's weer terug te vinden in de voorste gelederen en het was helemaal vooraan want Gerben Karstens won voor Marino Basso, Patrick Sercu, ploegmaat Rik Van Linden en Roger De Vlaeminck. Toch wel een mooie spurtzege.

Twee dagen later nam Rik III 'wraak' door de 7de rit te winnen. Hij versloeg Sercu, De Vlaeminck en Basso. Karstens werd 6de.

De 9de rit was weer een spurtersetappe, maar deze keer won evenmin een ROKADO. Patrick Sercu versloeg Van Linden en Karstens werd 4de.

Karstens wint maar wordt gedeclasseerd (Foto Sport '70)

In de 12de rit liep Roger Gilson misschien wel de mooiste zege uit zijn carrière mis. Hij werd in een etappe met een col derde op 1" van Tullio Rossi en Mario Anni. Hennie Kuiper op zijn beurt toonde in de 13de rit nog eens dat hij potentieel had. Hij werd 6de in een rit gewonnen door Roger De Vlaeminck. In de 14de rit werd Karstens nog eens 8ste en in de 15de rit 10de waar Van Linden 5de werd.

De 17de rit was weer voor ROKADO met Rik Van Linden die Marino Basso, Roger De Vlaeminck en Gerben Karstens versloeg.

In de 20ste en laatste rit kon Marino Basso zich bevrijden van zijn ROKADO-complex. Hij won de sprint in Trieste voor Sercu en Van Linden, Karstens werd 7de.

Eddy Merckx won de proloog, vijf ritten en de Giro. Hennie Kuiper was als 16de de beste ROKADO weliswaar op 38'50". Gerben Karstens werd 23ste, Roger Gilson 38ste, Jan Van de Wiele 86ste, Staf Hermans 90ste, Karl-Heinz Küster 92ste en Van Linden 107de.

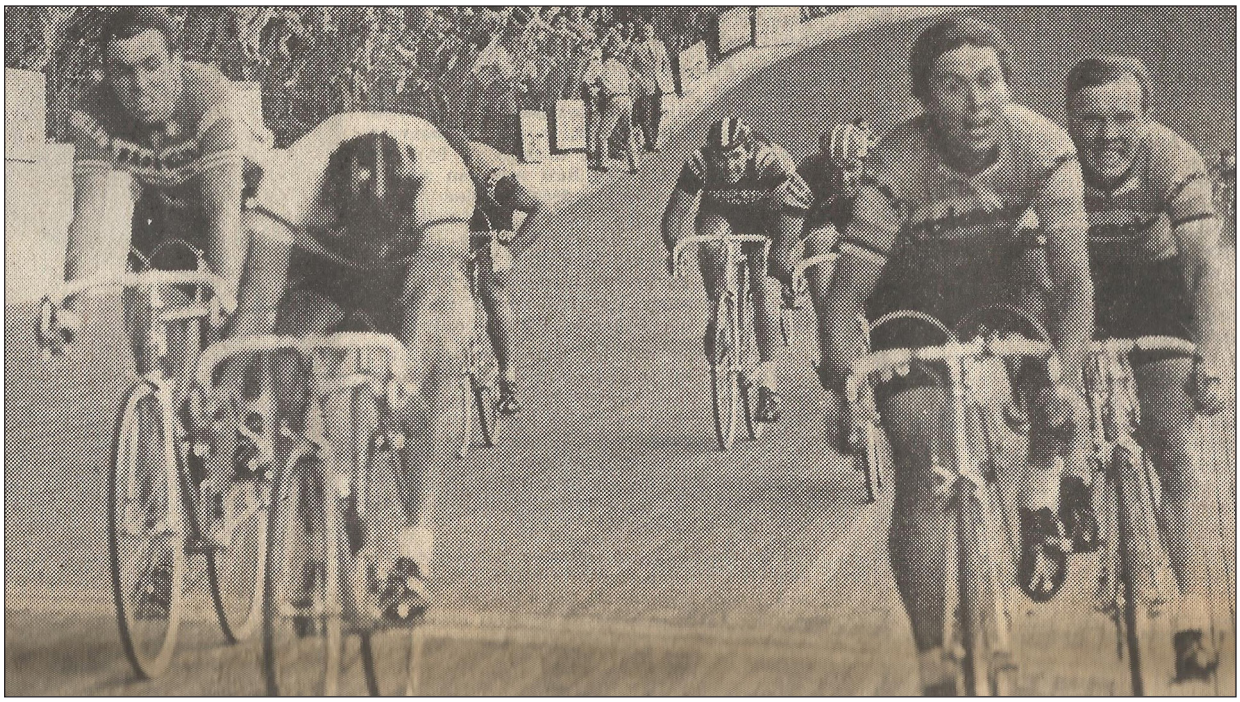

Karstens nam wraak in rit 5 (Foto Sport '70)

Rik Van Linden wint rit 7

Met vier ritoverwinningen (1 x Vanroosbroeck, 1 x Karstens, 2 x Van Linden) voor ROKADO in een toch wel met spurters en would-be spurters[1] sterk bezette Giro d'Italia en verder nog 6 podiumplaatsen en 10 toptien noteringen, kon de Italiaanse campagne toch wel als geslaagd beschouwd worden.

1 Met vooral Marino Basso (Bianchi) (7 x toptien), Roger De Vlaeminck (14 x toptien) en Patrick Sercu (Brooklyn) (7 x toptien) op de eerste lijn. Dan had je nog enkele Italiaanse neo-profs die zich waarschijnlijk wilden bewijzen maar meestal op de tweede lijn spurtten zoals b.v. Pierino Gavazzi (Jolly Ceramica) (3 x toptien), Aldo Parecchini (Molteni) (5 x toptien) en Franco Ongarato (Dreher Forte) (6 x toptien). Van deze drie zou enkel Gavazzi later als echte sprinter naam maken.

Rik Van Linden wint de 17de rit

De eerste transfergeruchten staken ondertussen al de kop op. Dat er moest opgepast worden met geruchten en beloften bleek uit volgende zinnetje dat in de pers verscheen: “De Stoempersclub van Leuven had enkele geroutineerde amateurs, die van plan waren om in 1973 al prof te worden, maar uiteindelijk kwam van een hele reeks ROKADO-beloften niets in huis.” Had Florent Vanvaerenbergh zaken beloofd die hij niet kon waarmaken?

Geruchten die de ronde deden in de Giro-karavaan waren dat Rik Van Linden voor Merckx zou gaan rijden. Molteni zocht een echte spurter en dat was Van Linden[2]. Vorig jaar was er trouwens al vraag naar Van Linden, maar die koos toen voor ROKADO. Dat Karstens[3] voor een Italiaans merk zou koersen en Franco Bitossi[4] hem zou vervangen bij ROKADO. Geruchten die achteraf allemaal onzin bleken te zijn.

Tijdens de Giro d’Italia waren Paul Collaer en Wilfried Peffgen op 3 juni respectievelijk 6de en 7de geworden in de Omloop van Midden België.

Op 10, 11 en 12 juni was ROKADO driemaal aan de winst met Georges Pintens in de Omloop van West-Brabant in Ganshoren, Eddy Peelman in Hansweert en Paul Collaer in Soignies.

2 Dit stond in Het Belang van Limburg van 8 juni 1973. Of Merckx effectief een sprinter voor zijn ploeg zocht is nog maar de vraag. Patrick Sercu en Guido Reybrouck bij FAEMA en Marino Basso bij Molteni verlieten al eerder de ploeg. Rik Van Linden zou in 1974 voor IJsboerke-Colner rijden.

3 Karstens zou in 1974 voor BIC rijden.

4 Franco Bitossi zou voor SCIC rijden.

Roger Gilson (Foto Eigen collectie)

Karl-Heinz Küster (Foto Eigen collectie)

Hennie Kuiper (Foto Eigen collectie)

Karl-Heinz Muddemann (Foto Eigen collectie)

Albert Van Vlierberghe (Foto Eigen collectie)

Staf Vanroosbroeck (Foto Eigen collectie)

De nationale kampioenschappen op de piste gingen door op 9 en 10 juni in Oostende. In het sprintnummer ging het zoals het jaar ervoor opnieuw tussen Robert Vanlancker[5] en Willy Debosscher. Vanlancker won de titel in twee manches.

In de ½ fond was Theo Verschueren beter dan Romain De Loof (op 1 ronde) en Leo Proost (opgave).

In Nederland, begin augustus, werd Piet de Wit tweede in het nationaal kampioenschap ½ fond, na Cees Stam en voor Nico Been.

5 Robert Vanlancker deed dan toch mee aan de nationale kampioenschappen ondanks zijn uitspraak tijdens de Vuelta a España. Hij meldde toen dat hij niet zou deelnemen omdat het financieel niets opbracht.

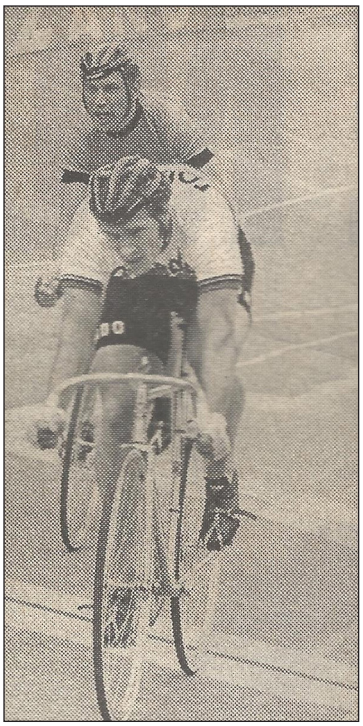

Vanlancker vloert Debosscher (Foto Sport '70)

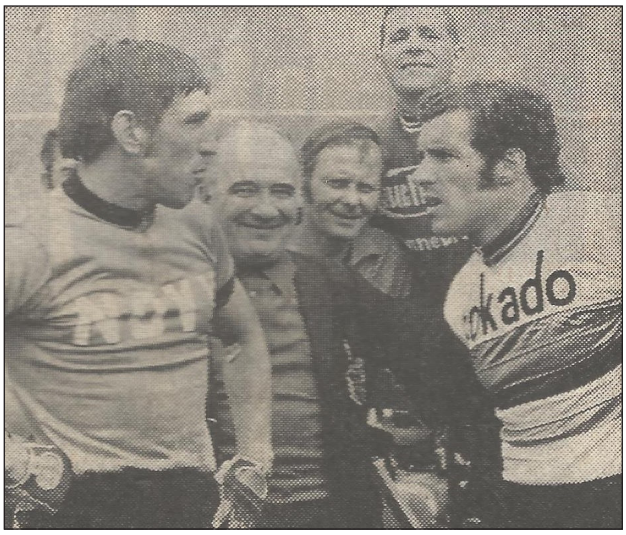

De enige twee deelnemers voor de titel in de sprint (Foto Sport '70)

Het podium 1/2 fond in Nederland, Nico Been (Noppie Koch), Cees Stam (Joop Stakenburg) en Piet de Wit (Bruno Walrave) (Foto Wielersport)

Op de zomermeetings waren er overwinningen voor Theo Verschueren (1 x derny, 1 x zware motoren), Piet de Wit (1 x zware motoren) en Vanlancker (1 x sprint).

Theo Verschueren winnaar van de G.P. Antwerpen met verder op de foto Cees Stam en Piet de Wit (Foto Wielersport)

Tour de Suisse

De volgende grote afspraak was de Tour de Suisse (14-22 juni). ROKADO startte met Georges Pintens, Herman Vanspringel, Tony Houbrechts, Wim Schepers, Albert Van Vlierberghe, Willy De Geest, Alfred Gaida en Staf Vanroosbroeck.

De proloog was een ploegentijdrit over 6 km en werd gewonnen door Filotex voor Raleigh en ROKADO.

In de eerste rit was er na 48 km door waaiervorming een breuk in het peloton. Hierdoor werd o.a. Georges Pintens reeds uitgeschakeld voor de eindoverwinning. In het eerste deel van het peloton wel Vanspringel (4de), Gaida (7de), De Geest (9de) en Houbrechts (10de). Albert Van Vlierberghe kwam buiten de tijdsgrens aan en werd dus uitgesloten.

Rit 2a ging over een afstand van 98 km en het peloton behaalde een gemiddelde snelheid van 35 km/h. De organisatie was niet tevreden en halveerde de prijzenpot van die rit. Jammer voor ROKADO want Willy De Geest won voor Staf Vanroosbroeck. Rit 2b was een tijdrit en die werd verrassend gewonnen door Fabbrizio Fabbri. Herman Vanspringel werd eerste ROKADO op een 11de plaats op 1'14".

De derde rit werd gewonnen door Herman Vanspringel voor Willy De Geest. Het leek erop dat brave Herman goed op dreef was. Maar in de volgende ritten, en zeker de bergritten, zou hij niet echt uitblinken en dat was alarmerend voor de komende Tour de France. Maar Vanspringel had genoeg metier om te weten waar hij mee bezig was en dat zou hij in de komende Tour dan ook ten volle aantonen.

José Manuel Fuente won de twee volgende ritten, bergritten, en legde er de basis van zijn eindzege. ROKADO kwam niet echt in het stuk voor. Maar in de 6de rit was het wel prijs. De rit Meirigen-La Chaux-de-Fonds van 121 km werd na 110 km stilgelegd omwille van de verschrikkelijke weersomstandigheden. Regen en sneeuw teisterden de renners en er werd een nieuwe start gegeven nadat de renners zich hadden kunnen omkleden en opwarmen.

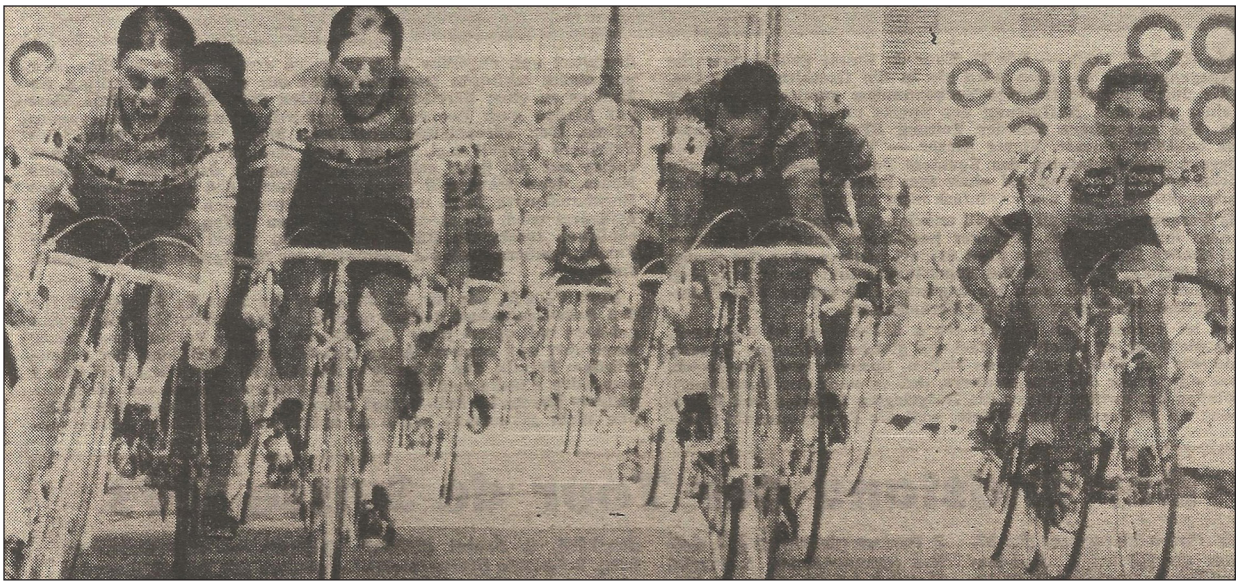

Rit 2a wordt gewonnen door Willy De Geest voor Staf Vanroosbroeck (Foto Radsport)

De nieuwe start lag op 9 km van de eindmeet. Het resultaat werd niet verwerkt in het totaal klassement, maar Staf Vanroosbroeck kreeg wel de overwinning achter zijn naam. Alfred Gaida werd zelfs tweede.

Op het einde van de 7de rit was opnieuw Alfred Gaida de beste ROKADO met een 4de plaats waar Willy De Geest 7de werd. Diezelfde De Geest werd tweede in rit 8a en hier werd Gaida 6de.

In de laatste tijdrit, gewonnen door Gösta Pettersson werd Gaida nog eens 9de.

In het eindklassement was het echter pover. Beste ROKADO was Herman Vanspringel met een 18de plaats op 29'33" van Fuente. Houbrechts werd 20ste, De Geest 23ste, Pintens 31ste, Gaida 34ste, Schepers 40ste en Vanroosbroeck 41ste. In het puntenklassement werd De Geest derde en Vanspringel 10de, in het klassement van de Auto Sprint werd Vanspringel tweede. In het ploegenklassement werd ROKADO 8ste en voorlaatste en dat was toch wel een beschamend resultaat.

Herman Vanspringel wint de 3de rit (Foto Sport '70)

Drie overwinningen in 11 ritten, daarnaast 4 tweede plaatsen en 8 andere toptien-plaatsen was op zich niet slecht, maar het was vooral het algemeen beeld van de ROKADO-ploeg dat zorgen baarde.

Tijdens de Tour de Suisse was ook de Tour de Luxembourg (14-18 juni) aan de gang. ROKADO vaardigde Gilson, Kuiper, Küster, Nassen, Peffgen, Van Linden en Hermans af. ROKADO verloor nipt de ploegentijdrit over 7,5 km, die als proloog dienst deed, van BIC. Het verschil was amper 3".

De eerste rit werd gewonnen door Willy Planckaert met Kuiper op de 4de en Peffgen op de 10de plaats. Rik Van Linden gaf al op.

In rit 2 werd lokale Roger Gilson wakker. Hij werd derde en Kuiper 9de. De dag erop werd Gilson 7de en Peffgen 9de. En in rit 4a werd Hermans 8ste en Gilson 10de. Wilfried Peffgen gaf op.

De laatste rit, rit 4b was een klimtijdritje over 1,2 km. Het eindklassement lag echter zo goed als vast. Toen er nog 10 renners de tijdrit moesten afwerken stond Hermans aan kop met een tijd van 2'51". Roger Gilson, sterk aangemoedigd door het publiek klokte de beste tijd af, 2'46".

En toen bleek er iets niet in orde te zijn met de tijdopneming. Er werd over een weer gepraat. De organisatoren wilden de tijdrit laten overdoen, de renners hadden er geen zin in en finaal werd de tijdrit geannuleerd en was er dus geen overwinning voor Roger Gilson.

Sylvain Vasseur werd eindwinnaar met meer dan 11' voorsprong op Willy Planckaert. Hennie Kuiper werd 4de op 10" van Willy Planckaert. Roger Gilson werd 6de, Hermans 12de, Küster 23ste, Nassen 30ste.

Een rittenkoers waar ROKADO eens geen zege behaalde. Er was wel een mooie prestatie van de jonge Hennie Kuiper en Staf Hermans. Daarnaast was Roger Gilson heel attent aanwezig, maar dat was natuurlijk logisch daar hij een thuiswedstrijd reed. En ook Wilfried Peffgen gaf, ondanks zijn opgave een goede indruk.

Alleen Rik Van Linden ontgoochelde en lag tevens in conflict met Florent Vanvaerenbergh omwille van het wel of niet deelnemen aan de Tour de France. Rik wou niet, Florent zei dat hij moest gaan.

Als laatste voorbereiding op de kampioenschappen won Gerben Karstens op 20 juni in Zwijndrecht en won Rik Van Linden de dag erop in Nijmegen.

De Nationale kampioenschappen

Op 24 juni waren er de nationale kampioenschappen. ROKADO had zijn vertegenwoordigers in België (19)[6], Nederland (4), Duitsland (9), Frankrijk (2)[7] en Luxemburg (1).

In België klopte Frans Verbeeck Eddy Merckx en Willy Planckaert. De eerste aanval werd ingezet door Van Vlierberghe en in de laatste ronde waagde Vanspringel zijn kans, alles tevergeefs. Vanspringel werd 5de op 14". Verder Pintens 7de, Houbrechts 10de, Berckmans 19de en Hermans 22ste.

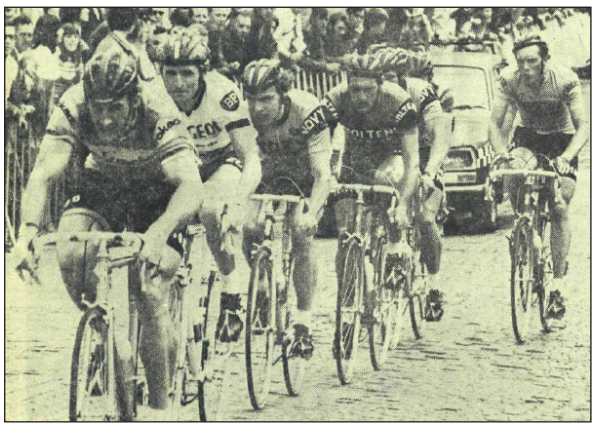

Eerste aanval van de dag met Albert Van Vlierberghe, Bracke, Baert, Spruyt, Barras, ... (Foto Sport '70)

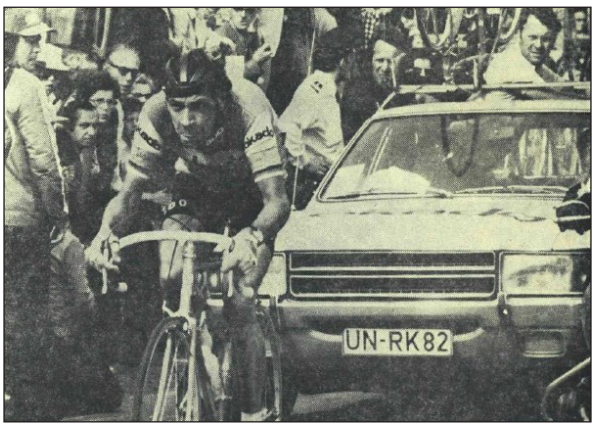

Laatste ronde en Vanspringel in de aanval (Foto Sport '70)

In Nederland won Joop Zoetemelk voor de later omwille van doping, gedeclasseerde Ben Janbroers. Gerben Karstens werd derde op 7'20", Schepers werd 4de, Kuiper 6de.

In Duitsland werd er om een of andere reden geen kampioenschap ingericht. In Luxemburg won Johny Schleck voor Roger Gilson. In Frankrijk was de titel voor Bernard Thévenet, Roger Pingeon, nog steeds revaliderend startte niet.

Net voor en tijdens de Tour de France waren er een aantal criteriums. Op 30 juni won Hennie Kuiper het criterium achter derny's van Dorthan. Karl-Heinz Küster won op 1 juli het criterium

6 De pisterenners zoals Theo Verschueren, Robert Vanlancker en Piet de Wit worden niet meegeteld.
7 Eigenlijk maar 1 want Jean Graczyk kon niet echt meer als een lid van de ploeg aanzien worden.

De Molteni's laten niet toe dat een ROKADO Belgisch kampioen zou worden (Foto Sport '70)

Joop Zoetemelk werd Nederlands kampioen voor de later gedeclasseerde Ben Janbroers en Gerben Karstens

van Ebingen, op 2 juli won Karl-Heinz Muddeman dat van Vaihingen en op 3 juli dat van Munsingen. Op 6 juli was het criterium van Brucksal voor Puschel.

Eddy Peelman won op 9 juli in Zele en op de laatste dag van de Tour de France in Wuustwezel.

Tour de France

Maar de grootste aandacht ging natuurlijk naar de Tour de France (30 juni - 22 juli). De verwachtingen waren, zoals bij elke renner voor de start van de Tour de France, groot bij de ROKADO-mannen. Er mochten 11 renners per ploeg deelnemen en bij ROKADO waren dat: Willy De Geest, Alfred Gaida, Roger Gilson, Tony Houbrechts, Pieter Nassen, Wilfried Peffgen, Georges Pintens, Wim Schepers, Staf Vanroosbroeck, Herman Vanspringel en Albert Van Vlierberghe.

De ROKADO-ploeg klaar voor vertrek naar de Tour de France. Let op de HA-RO sportzak.

De Tourploeg v.l.n.r.: Gilson, Nassen, Peffgen, Gaida Van Vlierberghe, Vanspringel, Vanroosbroeck, Schepers, Pintens, Houbrechts en De Geest (Foto Miroir du Cyclisme)

Geen Roger Pingeon, toch Fransman[8], en dus was Herman Vanspringel de uitgesproken kopman. Voor de spurtetappes had men Nassen, Vanroosbroeck en Van Vlierberghe. De Geest, Gaida, Gilson en Peffgen hadden hun goede conditie geëtaleerd in de Tour de Suisse en de Tour de Luxembourg en konden dus zorgen voor een verrassing, maar waren toch vooral knechten samen met Houbrechts en Schepers. Georges Pintens was dan weer een groot vraagteken. Het was er in 1973 nog niet uitgekomen wat men er in de ploeg van had verwacht.

Tony Houbrechts, eindelijk verlost van een reeks lichamelijke klachten die tot dan zijn seizoen verbrod hadden, had zelfs speciaal een nieuwe fiets laten maken bij Colnago. Het materiaal dat hij bij ROKADO had gekregen beviel hem niet en hij wou zijn vroegere 'zit' van indertijd bij Salvarani terugvinden.

Pieter Nassen hoopte om meer te verdienen dan het jaar voordien met Watney in de Tour. Hij hield er toen welgeteld 13.300 BEF aan over.

De proloog werd in Scheveningen gereden, een tijdrit over 7,1 km gewonnen door Joop Zoetemelk. Herman Vanspringel werd mooi 4de op 1"37/100ste en Georges Pintens werd 6de op 2" 21/100ste.

Willy Teirlinck nam de leiderstrui over na het eerste gedeelte van rit 1 waarin hij Willy De Geest klopte. Teirlinck had 16" bonificatie geraapt in de rit, De Geest 5" waardoor Willy De Geest de gele trui met 6" aan zijn neus zag voorbij gaan.

Willy Teirlinck klopt de andere Willy, De Geest, en verovert de gele trui

8 Roger Pingeon was nog altijd aan het revalideren. Nochtans had ROKADO aan hem gedacht voor de Tour de France. Roger Pingeon in een interview dat verscheen in Miroir du Cyclisme n°182 van Februari 1974 p. 9 (vrije vertaling): "De renner was na zijn val uitgesloten door zijn Duitse groep ROKADO. Om de waarheid te zeggen, na zijn val hadden ze hem in de steek gelaten. Geen nieuws (of loon) van zijn werkgever. En op een bepaalde dag deze simpele vraag: "Kun jij de Tour rijden?" Ze spraken met een herstellende die nog op krukken liep! En die moeite had om 150 meter te lopen om bij zijn dokter te komen."

Herman Vanspringel en José Catieau in de aanval (Foto Miroir du Cyclisme)

Aan de meet werd alles eerlijk verdeeld, de ritzege en de gele trui (Foto Miroir du Cyclisme)

Staf Vanroosbroeck klopt Albert Van Vlierberghe voor de 6de plaats (Foto Miroir du Cyclisme)

Het tweede deel van rit 1 staat bij de meeste wielerliefhebbers nog in het geheugen gegrift. De Fransman José Catieau en onze Herman Vanspringel gingen er in de rit van Rotterdam naar Sint-Niklaas vandoor. De twee hielden het uit tot aan de meet waar de Fransman de overwinning pakte of kreeg en Herman de gele trui mocht aantrekken. Vanroosbroeck won de spurt van het peloton voor de 6de plaats voor zijn ploegmaat Van Vlierberghe.

's Anderendaags stond er een ploegentijdrit op het programma in Sint-Niklaas. Die werd gewonnen door Watney-Maes met ROKADO op de 4de plaats maar Vanspringel behield de gele trui. In de namiddag ging het naar Roubaix waar Watney-renner Verstraeten won maar waar

Pieter Nassen, na een zware val waarbij hij 10 minuten in de ambulance bleef liggen, 3 minuten buiten tijd binnen kwam.

Op de tegenslag van Nassen na, leek alles prima te verlopen voor de ROKADO-ploeg, maar dat was slechts schijn. De twee ploegleiders verschilden regelmatig van mening. Driessens wou de ploeg laten rijden zoals indertijd bij Molteni namelijk de boel gesloten houden.

Vijf jaar na 1968 mocht Vanspringel nog eens de gele trui aantrekken
(Foto Miroir du Cyclisme)

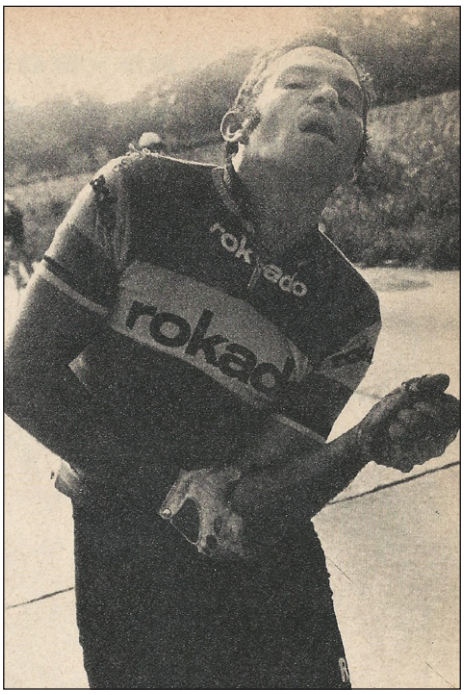

Pieter Nassen werd na een val uitgeschakeld
(Foto Miroir du Cyclisme)

Vanvaerenbergh was van mening dat het ijzer moest gesmeed worden terwijl het nog heet was en dat er aangevallen moest worden om mannen zoals Fuente op voldoende achterstand te zetten voor de bergen. Kortom, Lomme en Florent hadden elk hun zienswijze. Dat kon niet blijven duren.

De derde rit eindigde op een spurt in Reims die werd gewonnen door Cyrille Guimard voor Staf Vanroosbroeck. Willy De Geest werd 6de, Vanspringel die 2'34" verloor op dat eerste groepje waar ook Catieau in zat, verloor zijn gele trui. Willy De Geest stond tweede op 1'16" en Vanspringel stond tweede in het puntenklassement.

Rit 4 was voor Joop Zoetemelk met Herman Vanspringel op 1" op de derde plaats en Roger Gilson op 9" op de 5de plaats. In het klassement veranderde er niets maar Vanspringel veroverde wel de groene trui.

Rit 5 was voor Godefroot voor Guimard. Vanroosbroeck werd 4de en Vanspringel 6de waardoor hij zijn groene trui behield. Luxemburger Roger Gilson werd nog 10de. Wilfried Peffgen gaf op.

Ook na rit 6, gewonnen door Jean-Pierre Danguillaume, stond Willy De Geest nog altijd tweede in het algemeen klassement op 1'16" van Catieau. Vanspringel was 5de geworden in de rituitslag en bleef in het groen, Vanroosbroeck was 6de en Gilson nog eens 10de. Rit 7a was voor Luis

Rit 3 werd in Reims beslecht in de spurt. Cyrille Guimard won voor Staf Vanroosbroeck (Foto Miroir du Cyclisme)

Ocaña die ook de gele trui veroverde. Ondanks dat groenetruidrager Vanspringel slechts 17de eindigde kwam hij in het algemeen klassement op de derde plaats op 2'20" van de Spanjaard.

Rit 7b was voor Bernard Thévenet en Vanspringel reed weer toptien, hij werd 6de. In het klassement bleef hij derde na Ocaña en Zoetemelk die er zich tussen had gewrongen.

In rit 8 verstevigde Ocaña zijn eerste plaats. Vanspringel deed het weer schitterend en werd 8ste.

Het groen kwam steeds vaster om zijn schouders te zitten. In de rangschikking zakte hij terug naar de 6de plaats. Jammer genoeg verdwenen De Geest en Schepers uit het peloton. De ROKADO's waren nog met zeven renners.

Vicente López Carril won de volgende rit waarin Vanspringel weer schitterde met een 4de plaats. Hij bleef in het algemeen klassement echter op de 6de plaats staan. Het groen had hij stevig om de schouders met 106 punten tegenover 86 punten voor Joop Zoetemelk. In het ploegenklassement stond ROKADO 5de en hadden ze al 237.296 BEF verdiend. Maar Florent Vanvaerenbergh pakte zijn valies en keerde terug naar huis. Het conflict met Lomme Driessens was weer opgeflakkerd (zie verder).

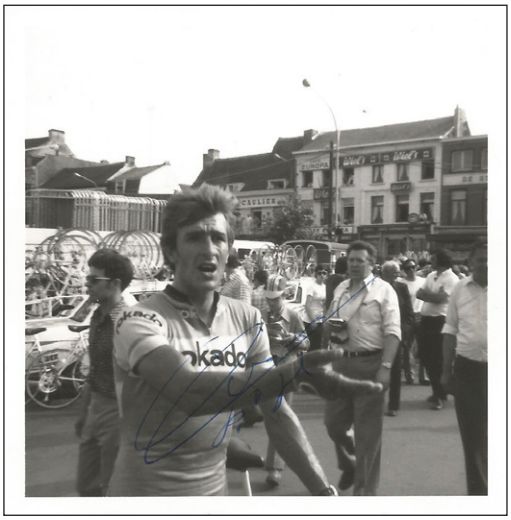

Roger Gilson in Sint-Niklaas tijdens de Tour (Foto Hans Vandeput)

Rit 10 was voor de Belgische Brit Michael Wright en deze keer zat er geen enkele ROKADO in de toptien. De volgende rit was weer voor een halve Belgische Brit, de in Gent wonende Barry Hoban won. Staf Vanroosbroeck werd derde. Groene Herman Vanspringel bleef 6de in het algemeen klassement.

Rit 12a was een tijdrit over 28,3 km. Die werd gewonnen door geletruidrager Luis Ocaña. Vanspringel werd 7de op 1'26" waardoor hij op de 6de plaats bleef. Het tweede gedeelte werd

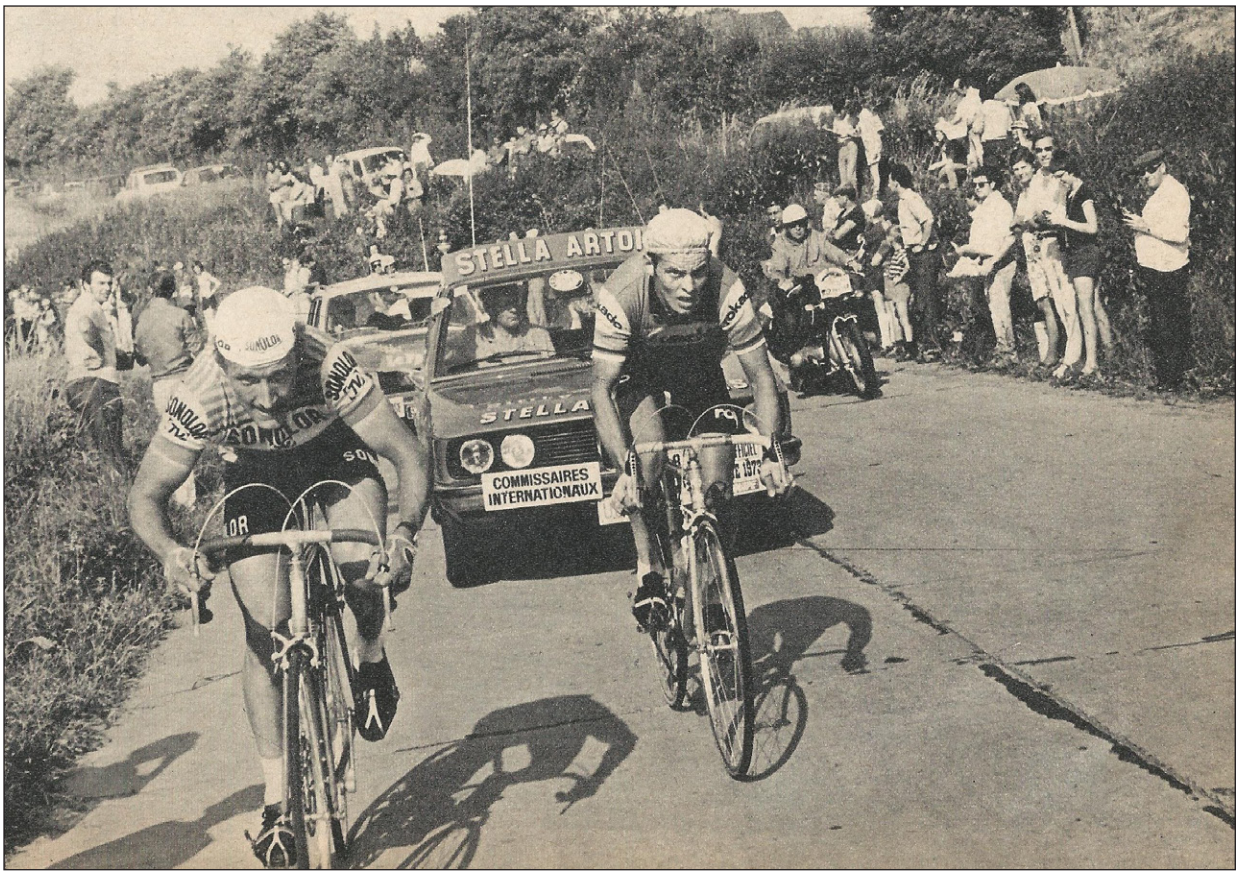

Willy De Geest was zeer actief tijdens het begin van de Tour de France, hier in gezelschap van Tino Tabak (Foto Miroir du Cyclisme)

gewonnen door Van Impe met Vanspringel als 5de. Hij verloor tijd op Ocaña, Fuente en Zoetemelk, maar won 2" op Thévenet en Périn.

De dag erop was de winst weer voor Ocaña. Vanspringel, 6de, verloor tijd op Ocaña, Zoetemelk en Thévenet, maar won tijd op Périn waardoor hij 5de werd in het klassement.

Voor de groene trui had Herman nog altijd 20 punten voorsprong op Zoetemelk en in het ploegenpuntenklassement was ROKADO opgerukt naar de derde plaats.

Pedro Torres, nog een Spaanse klimmer, won rit 14. Périn werd daarin derde. Houbrechts was 6de, Vanspringel 8ste. Herman had echter teveel tijd verloren ten opzichte van Périn om de 5de plaats te behouden.

Wilfried David won rit 15 met Vanspringel net in de toptien. Georges Pintens, zo goed als onzichtbaar gedurende de Tour, gaf op.

Rit 16a eindigde op een spurt gewonnen door Walter Godefroot met Vanroosbroeck als 4de en Vanspringel als 8ste. Herman bleef punten sprokkelen voor de groene trui, ook in de spurten, toch iets wat niet echt zijn dada was. Spurten op zich ging wel en kon hij wel, zie ook zijn resultaat in Milano-Sanremo 1966, maar het positioneren, het manoeuvreren, het wringen, was volgens eigen zeggen niet aan hem besteed. Het tweede gedeelte was weer een tijdrit, deze keer over 12,4 km. De Portugees Joaquim Agostinho won en Vanspringel werd weer net 10de. Een top vijf in het klassement werd moeilijk voor Herman. Van Impe zat hem op de hielen (20") en Périn had een voorsprong van 1'17".

De zo goed als onbekende Fransman Tollet won rit 17 met Vanspringel op zijn vaste 10de plaats.

Luis Ocaña won de rit naar de Puy de Dôme. Vanspringel haalde deze keer de toptien niet, hij werd 12de. Van Impe wipte over Vanspringel die zelf over Michel Périn sprong en dus 6de bleef. Roger Gilson gaf in deze rit op.

Geen geel maar groen voor Herman Vanspringel. Het wit van de combiné is voor Joop Zoetemelk, het geel voor Luis Ocaña en Bernard Thévenet was de laatste ritwinnaar (Foto Miroir du Cyclisme)

Barry Hoban won zijn tweede rit in Versailles waar Van Vlierberghe 7de werd. Op de laatste dag won Luis Ocaña het eerste gedeelte, de 16 km lange tijdrit. Groene Herman werd 8ste. In de laatste halve rit was Bernard Thévenet aan het feest met Alfred Gaida die nog een 10de plaats uit de brand sleurde.

In het eindklassement werd Vanspringel de beste ROKADO op de 6de plaats op 22'01" van Luis Ocaña. Houbrechts op zijn nieuwe fiets, werd 16de, Van Vlierberghe 52ste, Vanroosbroeck 66ste en Gaida 81ste.

Vanspringel won het puntenklassement met 187 punten voor Zoetemelk met 168 punten en Ocaña met 145 punten. Vanroosbroeck werd 11de. Herman werd ook nog 4de in de Combiné en 13de in het Bergklassement. In het ploegenklassement werd ROKADO 5de en in het ploegenpuntenklassement werden ze derde.

Geen ritoverwinning voor ROKADO maar wel 34 toptien-plaatsen waarvan 5 podiumplaatsen. Van de 34 toptien-plaatsen was de helft, 17, door Herman Vanspringel gerealiseerd[9] en dit op 26 rituitslagen (ploegentijdrit niet meegeteld). Staf Vanroosbroeck had er 6 achter zijn naam, Roger Gilson 3, De Geest, Pintens en Van Vlierberghe elk 2 en Houbrechts en Gaida elk een.

Er kon dus geconcludeerd worden dat het resultaat in de Tour mocht gezien zijn. Maar het bleef wel rommelen binnen de ploeg getuige volgende bericht uit Het Belang van Limburg van 13 juli pagina 18.

9 Toch wel een prestatie voor Herman Vanspringel die niet gekend stond als geboren sprinter. Eigenlijk was hij zelfs bang als er met een bende naar de streep gevlogen werd. Toch overwon de Kempenaar voor een keer al die angsten en deed hij bijwijlen aardig mee tegen de mannen die van sprinten hun specialiteit hadden gemaakt.

Het rommelt bij ROKADO deel 5

Tour bracht kink in de kabel Driessens-Vanvaerenbergh

Bij de voorstelling van de ROKADO-ploeg te Dortmund hadden we een onderhoud met Guillaume Driessens en Florent Vanvaerenbergh. Eerstgenoemde wees erop dat hij aan zijn laatste dienstjaar was begonnen en de plaats zou ruimen voor zijn jongere collega. Vanvaerenbergh luisterde toe en zei niet veel. Nu het seizoen meer dan halfweg is, moet geschreven dat Driessens maar best die woorden voor de aanvang van het seizoen heeft uitgesproken. In de klassiekers behaalde hij immers met zijn team niet het gewenste succes en het maakte werkgever Kahl nogal woedend.

De background voor het falen van Driessens moest niet ver worden gezocht. En tijdens de Vuelta a España lekte het uit dat de Duitse industrieel de zaak op orde wilde stellen; vooral wat de betrekking van zijn sportgroep tegenover de concurrerende teams betrof. Toen ook kwam een eerste maal de melding dat Guillaume Driessens niet meer over de kredieten mocht beschikken die hij voor aanvang van het seizoen had gekregen. Dat alles zeer ernstig was werd bevestigd door de verwijdering van Driessens door Vanvaerenbergh als sportbestuurder in de Giro d'Italia. Achteraf bleek er een verzoening te zijn gekomen tussen Driessens en Vanvaerenbergh bij zoverre dat het tweetal samen aan de Tour de France is begonnen. Lang heeft het duo de vredespijp niet gerookt, net anderhalve week. Halfweg de Tour, te Nice is het opnieuw tot een hoog oplopende discussie gekomen tussen de twee ROKADO-leiders. Zo erg zelfs dat Vanvaerenbergh de pakken heeft gemaakt en naar huis is gevlogen. Gisteren kregen we gedeeltelijk bevestiging van de feiten door Vanvaerenbergh zelf. "Ik lijd aan griep", vertelde Florent ons eerst. Nadien moest hij toch enigszins toegeven dat er weer een haar in de boter was gevallen. Dat alles nochtans niet zo erg moest worden beschouwd en dat hij volgende week woensdag wel weer het Tourgezelschap zou gaan vervoegen.

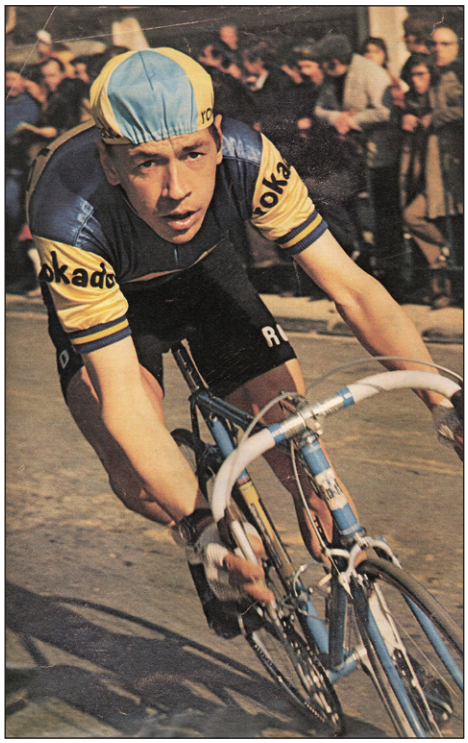

Herman Vanspringel (Foto ZIE Magazine)

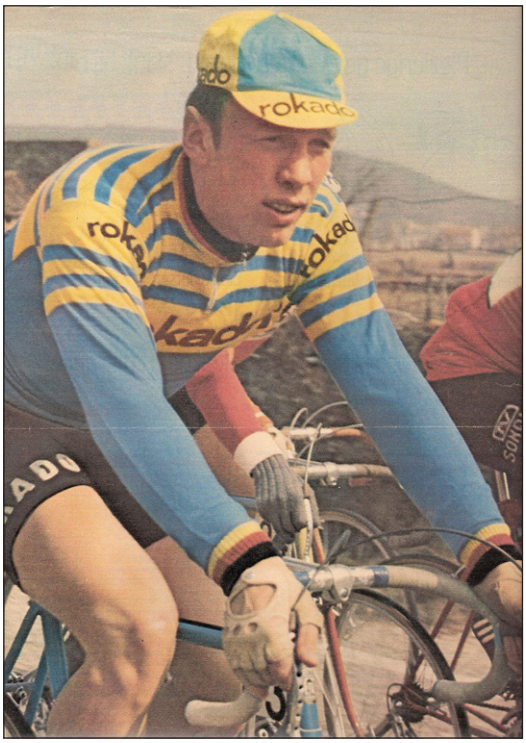

Rik Van Linden (Foto ZIE Magazine)

Dat we voor verder nieuws wel te rade konden bij de heer Poot, de public relations-man van de ROKADO-fabriek. Ook Wim Poot heeft ons bevestigd dat enkele telefonische contacten duidelijk een ongenoegen tussen de twee sportbestuurders tot uiting had doen komen. Hij noemde het

nochtans begrijpelijk, omdat twee goede en ervaren leidsmannen niet assistent van mekaar kunnen spelen. Hij bracht vooral begrip op voor de reactie van Florent Vanvaerenbergh, die hij te ver gevorderd noemde om nu nog knecht te spelen voor de doorwinterde Driessens. Op de vraag of er uiteindelijk al een keuze was gemaakt voor volgend jaar gaf de dhr. Poot een eerder ontkennend antwoord dat, achteraf bekeken, toch de berichten bevestigde die we reeds konden achterhalen tijdens de Vuelta a España. "Onze ploeg", aldus de heer Poot, "zal volgend seizoen volledig worden geherstructureerd. Ik weet dat we door onze dubbele patronage met een hele boel renners zaten opgescheept. Te veel om ze allemaal werk te bieden. Voor volgend jaar wordt nog een team van een vijftien, zestien renners in competitie gebracht. Het grootste gedeelte ligt nu reeds onder contract: Vanspringel, Van Vlierberghe, Houbrechts, Pintens, Van Linden, De Geest en Vanroosbroeck, de Duitsers Gaida, Tischler en Küster en de Nederlander Kuiper. Wat Karstens betreft geloof ik niet dat een nieuw contract zal worden aangeboden. Het reduceren van het aantal renners", zo vervolgde onze gesprekspartner, "houdt uiteraard ook in dat we moeten teruggaan tot een ploegleider. Rudi Altig komt niet in aanmerking, zoals sommige bronnen reeds hadden laten doen uitschijnen. Hij blijft zich met de Duitse jongeren bezig houden. Wolfshohl kreeg zijn kans en verspeelde ze. Resten ons dan Driessens en Vanvaerenbergh. Niets is beslist. We zullen een keuze moeten doen. We wachten af. Mogelijk dat een der sportbestuurders een aanlokkelijk voorstel krijgt van een andere firma. Zo niet zullen we voor de jeugd opteren, maar een definitief besluit zal pas na het seizoen worden genomen." Nochtans konden we uit het gesprek afleiden dat Guillaume Driessens, zoals hij dat duidelijk had gesteld voor de aanvang van het seizoen, volgend jaar gewild of niet, in Florent Vanvaerenbergh zijn opvolger zal moeten erkennen.

De maand augustus was de maand om langs de kassa te passeren in de criteriums, voor anderen de maand om zich voor te bereiden op het wereldkampioenschap van 2 september in Barcelona en voor ROKADO de maand van de thuiswedstrijd, de G.P. Dortmund.

Piet de Wit, Luis Ocaña en Wout van den Berg ergens in een na-Tourcriterium

De proloog van de Vuelta a Mallorca (31 juli - 5 aug) werd gewonnen door Miguel María Lasa. ROKADO stond aan de start met Houbrechts, Benaets, Küster, Muddeman, Tischler, Kuiper, Peffgen en Peelman. Geen van hen haalde in de proloog de toptien.

Eddy Peelman werd na Frans Van Looy tweede in de eerste rit. Tony Houbrechts werd 6de, Yvan Benaets 7de, Muddemann 8ste, Kuiper 9de en Peffgen 10de. Lasa was leider en Houbrechts 10de op 12".

In de tweede rit behaalde Houbrechts een 5de en Kuiper een 6de plaats. In het algemene klassement werd Houbrechts derde op 12" van José Pesarrodona, Kuiper was 6de op 26".

In de derde rit waren er toptien-plaatsen voor Küster (4de) en Kuiper (5de). Het klassement wijzigde niet.

Wilfried Peffgen won rit 4a en Tony Houbrechts rit 4b, een tijdrit over 11 km. Maar beide resultaten werden samengeteld en Lasa werd winnaar voor Houbrechts op 31"[10].

De laatste rit was voor Yvan Benaets voor Karl-Heinz Muddemann. Kuiper werd 8ste, Houbrechts 9de.

Miguel María Lasa won het eindklassement met 7" voorsprong op Tony Houbrechts. Hennie Kuiper werd 9de. Houbrechts werd ook 5de in het bergklassement en ROKADO derde in het ploegenklassement.

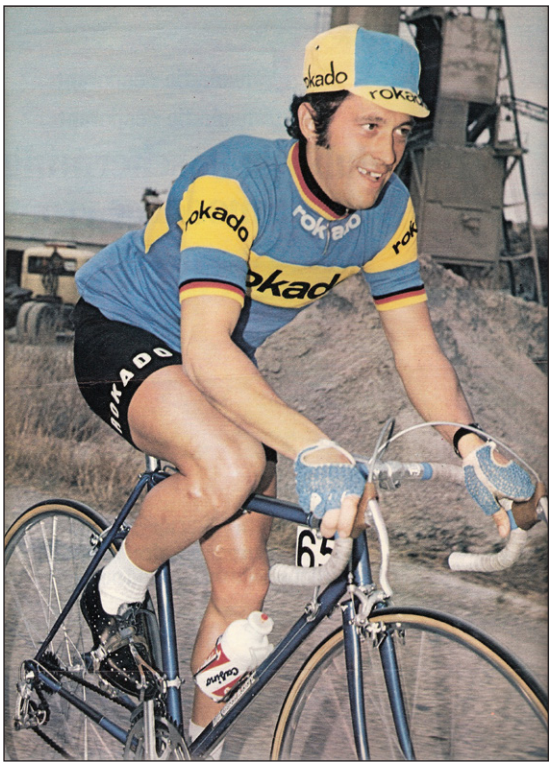

Tony Houbrechts (Foto ZIE Magazine)

Eindpodium van de Vuelta a Mallorca met Houbrechts, Lasa en Pesarrodona

Op 3 augustus won Rik Van Linden in Tienen, op 6 augustus was het de beurt aan Van Vlierberghe in Lokeren. Op 10 augustus won Pieter Nassen in Buggenhout en Herman Vanspringel het criterium in Sint-Niklaas.

10 De overwinningen van de twee 'deelritten' worden door de redactie van WAAIERS wel meegeteld. Dus zowel Peffgen als Houbrechts krijgen de zege toegekend. Zoals bij de analyse van de zeges van Van Looy en Merckx besproken wordt zal de redactie van WAAIERS het 'totaalklassement' van deze rit, gewonnen door Lasa, niet meetellen als een individuele zege. In het verhaal rond ROKADO speelt het echter geen rol.

Huldiging voor de start in Sint-Niklaas. V.l.n.r.: Engelbert Opdebeeck, Patrick Sercu, Freddy Maertens, Rik Van Linden, Gerben Karstens, Roger De Vlaeminck, Frans Verbeeck, Ronald De Witte en Walter Godefroot

Op 12 augustus was er dan de voor Robert Kahl heel belangrijke wedstrijd, de G.P. Dortmund. Na de Rund um den Henninger Turm behaalde Robert Kahl voor de tweede maal in eigen land een groot succes. Zijn renners zorgden voor een geanimeerde wedstrijd te Dortmund, waar de fabriek van de Duitse industrieel was gevestigd. En uiteindelijk werd ook een van zijn renners winnaar. Nadat Pintens te Frankfurt de 1 mei-prijs had gewonnen, slaagde nu Tony Houbrechts erin een solo succesvol af te sluiten in de G.P. van Dortmund. Ruim 120.000 toeschouwers waren getuige van een bijzonder geanimeerde kamp, waarin tenslotte de sterkste het haalde. Tony Houbrechts behaalde er zijn eerste groot succes dit seizoen en bracht de bevestiging van zijn steeds stijgende conditie. Hij zette ook een jarenlange traditie verder, die wilde dat een Belg te Dortmund winnaar werd. Het werd trouwens met Willy Teirlinck (2de), Eddy Merckx (3de), Frans Verbeeck (4de), Van Vlierberghe (5de), Dierickx (6de), De Vlaeminck (8ste) en Vanspringel (9de) in de toptien, een uitgesproken Belgische triomf. De als algemeen favoriet aangekondigde Eddy Merckx moest in de nederlaag berusten. Tony Houbrechts op dreef tijdens het einde van de Tour de France en nipte verliezer van de Vuelta a Mallorca was ditmaal voor iedereen te sterk.

Houbrechts in de aanval (Foto Sport '70)

Zestig renners hadden zich voor deze zware proef ingeschrevenen en net de helft behaalde het einde. Het werd een bijzonder snelle wedstrijd bij de aanvang. Uiteindelijk slaagde Willy De Geest erin op drie ronden van het einde aan de haal te gaan. De tegenactie werd geleid door Eddy Merckx die er in slaagde de vluchter bij aanvang van de laatste ronde weer tot de orde te roepen. Op dat ogenblik sloeg Tony Houbrechts toe. Hij werd tijdens het

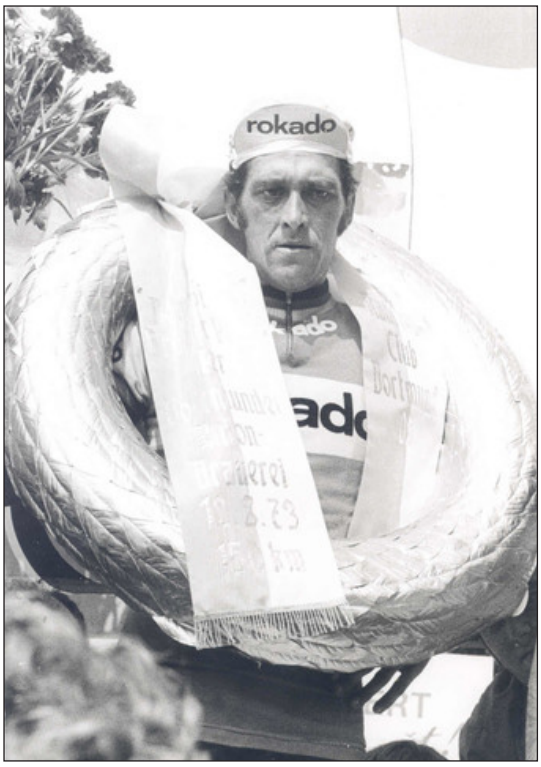

Tony Houbrechts winnaar van de G.P. Dortmund (Foto Sport '70 en Miroir du Cyclisme)

Rik Van Linden en Herman Vanspringel voor de start van een na-Tourcriterium

wedstrijdeinde nog sterk bedreigd. De Tongenaar kon evenwel stand houden. Teirlinck kon zich uit een groepje achtervolgers losmaken en eindigde op 24" voor Eddy Merckx die 5" later zijn twaalf medevluchters voor de derde plaats versloeg. Albert Van Vlierberghe werd 5de, Vanspringel 8ste, Muddemann 9de, Pintens 10de, Kuiper 11de en Küster 12de. Robert Kahl was een gelukkig man die avond.

Op 15 augustus was Jean-Pierre Berckmans aan het feest in Dworp, de dag erna bracht Staf Vanroosbroeck de bloemen mee uit Olen en op 19 augustus won Georges Pintens de G.P. Regio Oberwil.

Op 18 augustus verscheen de eerste uitgaande transfer in de pers. Karstens verliet de ploeg en ging naar het Franse BIC.

Het rommelt bij ROKADO deel 6

Paleisrevolutie bij ROKADO?

Vanspringel en Vanroosbroeck bespreken de situatie bij ROKADO

Na een meningsverschil tijdens de Tour de France, tussen Vanvaerenbergh en Driessens, kwam eerstgenoemde terug naar huis. Hij wilde geen stelling innemen. Dat deed wel de heer Poot, public relations van de Duitse sportgroep. Hij bevestigde ons dat volgend seizoen Vanvaerenbergh als enige sportbestuurder zou behouden blijven en dat de kern zou bestaan uit de Belgische renners die een verbintenis voor twee jaar hadden afgesloten. De laatste dagen werd nochtans meermaals gefluisterd dat er bij ROKADO een paleisrevolutie op til is. Reeds te Lommel werd ons op een mogelijk drastische verandering gewezen en gisteren te Merksem konden we slechts de indruk opdoen dat er werkelijk heel wat te doen is en dat binnen enkele dagen een definitieve beslissing zal vallen. Ingewijden verklaarden inderdaad dat Driessens als ploegleider zal kunnen verder doen en dat Florent Vanvaerenbergh[11], nog maar eens, zal moeten wijken. De Leuvenaar zou reeds aangezocht zijn door het Nederlandse team Canada Dry[12] waar Ton Vissers de taak van manager zou toegewezen krijgen[13]. Bij ROKADO zouden alle renners vrijheid van handelen krijgen. Van Vlierberghe, Van Linden (die gezelschap zou krijgen van zijn broer Alex), Houbrechts en De Geest[14] zouden bij Driessens blijven. Vanspringel, Pintens en Benaets[15] zouden met Vanvaerenbergh meetrekken. Van de betrokken renners kregen we geen enkel nieuws los. Pintens, Van Linden, Vanroosbroeck en Vanspringel bleken bepaald zwijgzaam. Alleen wist laatstgenoemde te vertellen dat er mogelijk wel iets op til is, maar dat werkgever Kahl had gepland vrijdag te Barcelona de pers bij elkaar te roepen. Wellicht om voornoemde geruchten te bevestigen of tegen te spreken.

11 Florent Vanvaerenbergh zou met de ploeg M.I.C.-Ludo-de Gribaldy scheep gaan. Het zou echter op een financieel fiasco uitdraaien (zie ook Achteraan het peloton moet er ook reclame zijn, door Jan De Smet, uitgegeven in eigen beheer, 2015).

12 Canada Dry hield er al na een seizoen, 1973, mee op. Dus die piste kon al niet doorgaan.

13 Het zou in tegendeel Driessens zijn die zijn diensten aan Vissers zou aanbieden om mee de ploeg Robot-Gazelle te leiden. Een avontuur dat eveneens tot een financieel fiasco leidde (zie ook Achteraan het peloton moet er ook reclame zijn, door Jan De Smet, uitgegeven in eigen beheer, 2015).

14 Van Vlierberghe zou aanvankelijk bij ROKADO blijven, maar bij Molteni eindigen (zie verder). Rik Van Linden zou naar IJsboerke-Colner verhuizen samen met broer Alex, Houbrechts zou terugkeren naar Felice Gimondi bij Bianchi en Willy De Geest bleef bij ROKADO.

15 Vanspringel, Pintens en Benaets zouden inderdaad meetrekken met Vanvaerenbergh naar M.I.C.-Ludo-de Gribaldy en het zich al vrij vlug beklagen (zie ook Achteraan het peloton moet er ook reclame zijn, door Jan De Smet, uitgegeven in eigen beheer, 2015).

Twee dagen later was er al een volgend hoofdstuk.

Het rommelt bij ROKADO deel 7

Vanspringel, Pintens, Dierickx en Vanroosbroeck met Florent Vanvaerenbergh naar ploeg Vissers

Onverwachte persconferentie in Barcelona tot ongenoegen van Lomme Driessens

De Nederlandse ploegleider Ton Vissers, die bekend staat om zijn bolle uitspraken, zorgde gisteren in Barcelona voor grote opschudding toen hij met veel tamtam zijn nieuwe ploeg voor Canada Dry bekendmaakte. Lomme Driessens, ploegleider van ROKADO, was des duivels dat de nieuwe samenstelling al door de loslippigheid van Ton Vissers bekend was geworden. De ploeg bestaat, zoals we begin deze week al lieten doorschemeren uit: de Belgen Herman Vanspringel, Georges Pintens, Gustaaf Vanroosbroeck, Yvan Benaets, André Dierickx, de Luxemburger Roger Gilson en de Nederlanders Jan Krekels, Theo van der Leeuw, Mathieu Pustjens, Wim Kelleners, Ben Koken, Jo Vrancken en Jo van Pol. Ploegleider Vissers zal in het nieuwe wielerseizoen de public relations voor Canada Dry verzorgen, terwijl Florent Vanvaerenbergh, dit seizoen assistent van ROKADO-ploegleider Lomme Driessens, sportbestuurder zal worden. Gezien de loslippigheid van Ton Vissers was het in Barcelona een slechte start voor de nieuwe public relations-man van de wielerformatie, waarvoor waarschijnlijk ook Tino Tabak, Cees Bal en Wim Schepers zullen uitkomen. Het is niet uitgesloten dat de ploeg nog zal worden uitgebreid met drie Engelse profs. Voorts doen de geruchten de ronde dat ook Joop Zoetemelk zal worden aangetrokken. De in Frankrijk woonachtige Nederlander zal na het wereldkampioenschap in Barcelona een beslissing nemen.

Dat het allemaal anders zou uitdraaien werd al in de voetnoten aangegeven. Deze commedia dell'arte was slechts een klein onderdeel in een groot drama dat draaide rond de figuur van Ton Vissers en waar Lomme Driessens, wanhopig op zoek naar aandacht en macht binnen het wielermilieu zich bij aansloot. Driessens zou Vanvaerenbergh nog een dolkstoot in de rug geven door zelf scheep te gaan met Vissers (en samen ten onder te gaan), Vanvaerenbergh zou een uitweg vinden maar eveneens met zijn ploeg ten onder gaan.

Op 1 september werd Wilfried Wesemael prof bij ROKADO.

Wereldkampioenschappen

Ondertussen stonden de renners bijna zo goed als aan de start van het wereldkampioenschap. Florent Vanvaerenbergh was met Peter Kanters technisch directeur van Duitse ploeg. In de Vuelta a Mallorca had Florent de conditie van een aantal ROKADO-Duitsers kunnen checken en de Duitse ploeg bestond dan ook uit 7 ROKADO's (Gaida, Kunde, Küster, Muddemann, Peffgen, Puschel en Tischler) en Jürgen Tschan.

De Belgische ploeg had twee ROKADO's namelijk Vanspringel en Van Linden. Nederland had er ook twee Karstens en Kuiper en Luxemburg vaardigde Roger Gilson af.

Had ROKADO kanshebbers op de titel? Karstens en Van Linden hadden weinig kans op het heuvelachtig parcours rond Barcelona. Kunde, Peffgen en Puschel waren te oud, Küster, Muddemann en Tischler hadden te weinig talent. Roger Gilson stond zo goed als alleen en zou het dus ook nooit halen. Eigenlijk hadden enkel Vanspringel en Kuiper een kleine kans. Het wereldkampioenschap draaide uit op een spurt waar nu nog over gedebatteerd wordt. Gimondi won voor Maertens en Ocaña met Merckx op, tot zijn eigen verbazing en woede,

slechts de 4de plaats. Dat Vanspringel de beste ROKADO-papieren had bleek uit het feit dat hij mooi 8ste werd. Kuiper werd 22ste, Van Linden 23ste, Küster 28ste en Karstens 37ste.

Op de wereldkampioenschappen op de piste waren er ook een aantal vertegenwoordigers van ROKADO.

In de sprint verlengde Robert Vanlancker zijn titel. In de finale won hij in twee reeksen van Giordano Turrini.

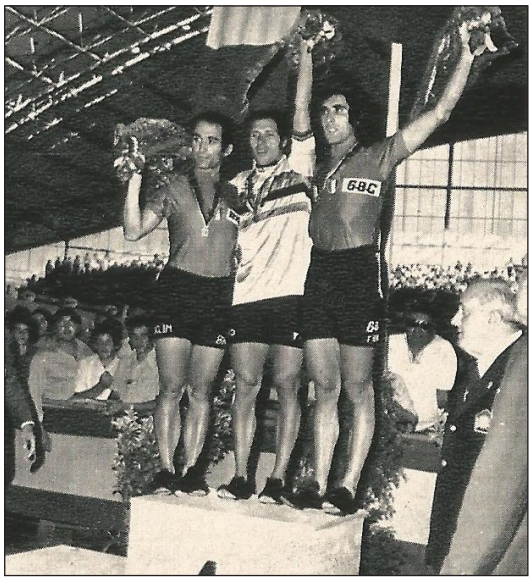

Turrini-Vanlancker-Cardi (Foto Miroir du Cyclisme)

Robert Vanlancker volgde zichzelf op als wereldkampioen sprint (Foto Miroir du Cyclisme)

In de ½ fond kwam titelverdediger Theo Verschueren niet aan de start omwille van het feit dat hij niet met zijn vaste gangmaker, Nopie Koch, mocht rijden. Gangmaker en renner moesten van de U.C.I. van dezelfde nationaliteit zijn.

Theo Verschueren sukkelde ook al een tijdje met een kwetsuur aan het zitvlak. Maar het grootste probleem was dus het feit dat de U.C.I. besliste dat gangmakers en renner dezelfde nationaliteit moesten hebben.

Wat er geen goed aan deed was dat de U.C.I. dit pas definitief besliste toen alle renners en gangmakers al in San Sebastian waren voor het wereldkampioenschap.

“Ik rijd met Noppie, of ik rijd niet”, riep Verschueren na het aanhoren van de beslissing. Maar de U.C.I. hield voet bij stuk. “Niet met een Belg, dan niet aan de start”, zeiden ze.

“Niet met Koch, dan naar huis”, repliceerde Verschueren. En zo geschiedde. Ook Dieter Kemper verscheen om dezelfde reden niet aan de start.

“Desnoods word ik Nederlander”, schreeuwde Theo nog, maar dat dreigement werd nooit uitgevoerd.

Gust Meuleman had nog aangeboden om als gangmaker voor Verschueren op te treden,

maar volgens Theo moest daar van zijn zijde een pak poen bij komen, nog meer als ze de finale zouden halen, nog meer als het podium gehaald werd en bij de titel nog een pak meer. Verschueren bedankte vriendelijk.

Thuis kreeg Verschueren een brief van ROKADO met de melding dat hij geen salaris zou krijgen voor de duur van de schorsing die hem boven het hoofd ging. Of Kemper ook zo een brief kreeg is niet geweten.

Het was stilaan armoe troef in het stayerswereldje. De herkansing werd gereden met vier renners, de Fransen Alain Van Lancker en Christian Raymond, de Duitser Alex Krause en de Nederlander Nico Been. Van Lancker startte niet, Krause gaf op en na 20' werd de wedstrijd afgeschoten omdat er toch maar twee renners uit de herkansing mochten doorgaan.

Verschueren werd effectief geschorst en dat voor een periode van zes maanden. Tijd genoeg dus om de kwetsuur aan het zitvlak te laten genezen.

De schorsing van zes maand van Verschueren moet toch ergens ingetrokken of verminderd zijn gezien hij op 28 september toch al een wedstrijd ½ fond reed in Rotterdam en van 4 tot 9 oktober de zesdaagse van Berlijn reed.

Het jaar erop in Canada reed Theo Verschueren met … Gust Meuleman. Ze wonnen hun reeks, maar moesten in de finale de duimen leggen voor Cees Stam. Nico Been die met Noppie Koch reed, werd 5de.

De Duitser Alex Krause, die vanaf 1 augustus prof werd[16], werd in de series op 25 augustus uitgeschakeld en gaf in de herkansingen op.

De enige ROKADO-vertegenwoordiger bleef dan Piet de Wit die tweede werd in de finale na landgenoot Cees Stam en voor de Fransman Christian Raymond.

Op die manier kwam ROKADO toch nog met een gouden en zilveren medaille naar huis. Voor Robert Vanlancker werd het echter een doffe gouden medaille want zoals hij zelf ergens op Facebook schrijft[17]: "La fameuse équipe ROKADO, qui a attendu que je sois champion du monde, pour me donner mon C4, après avoir eux toute la publicité."[18]

Rik Van Linden won op 4 september in Brasschaat en op 9 september een criterium in Fuenterrabla.

Op 15 september was er het Azencriterium in Tilburg en dat werd gewonnen door Gerben Karstens. Rik Van Linden werd 6de.

16 Sommige bronnen plaatsen Krause in 1973 bij ROKADO. Of hij ooit daadwerkelijk in 1973 een ROKADO-trui droeg is niet duidelijk.

17 https://www.facebook.com/profile/1651074582/search/?q=Rokado Hierbij dient opgemerkt te worden dat, waarschijnlijk de 'autocorrect' Vanlancker parten gespeeld heeft gezien het 'eu' i.p.v. 'eux' moet zijn.

18 In Sport'70 7de jaargang nr. 35 pagina 3 verklaarde Robert Vanlancker dat hij voor het wereldkampioenschap al een brief kreeg vanuit Dortmund waarin stond dat hij zich als een vrij renner mocht beschouwen. Robert nam, volgens hetzelfde artikel, contact op met KAS, maar die bleken niet geïnteresseerd om een baanrenner te sponsoren en IJsboerke, dat niet reageerde op zijn vraag. Wel nam Brooklyn contact op met hem en had zelfs een voorstel van 500.000 Bfr. maar Vanlancker weigerde omdat Brooklyn op dat ogenblik ook Luigi Borghetti en Giordano Turrini sponsorde, twee rechtstreekse tegenstanders van Robert in het wereldkampioenschap. Hij vreesde dat hij terecht zou kunnen komen in een combine.

Karstens aan de leiding voor Van Linden in het Azencriterium in Tilburg

Karstens als winnaar van het Azencriterium (Foto Wielersport)

De najaarsklassiekers

Het najaar zorgde nog voor enkele mooie wedstrijden. Eerst was er de Volta a Catalunya (12-19 sep). Peelman, Peersman, Vanspringel, Kuiper, Küster, Tischler, Van de Wiele en Benaets waren de mannen van dienst.

In de proloog werd Vanspringel 5de op 7" van Jesús Manzaneque. In rit 1 werd Eddy Peelman 7de. Erwin Tischler gaf op in rit 3a en Vanspringel werd 5de in rit 3b waarin Ferdinand Peersman opgaf.

In rit 4a werden Yvan Benaets 4de en Eddy Peelman 5de. In rit 4b werd Vanspringel tweede na Wladimiro Panizza.

In rit 5 werd Herman Vanspringel derde en was er de opgave van Eddy Peelman. Yvan Benaets volgde zijn voorbeeld in rit 6. De laatste rit werd gewonnen door Herman Vanspringel, een rit waarin ploegmaten Küster en Van de Wiele opgaven.

In het eindklassement werd Hennie Kuiper 10de op 2'05" van Domingo Perurena. Vanspringel werd 20ste.

De klad zat er duidelijk in en in tegenstelling tot het begin van het seizoen was er geen overheersing van ROKADO meer in Spanje.

Paris-Bruxelles stond na 7 jaar onderbreking weer op de wielerkalender en ging door op 26 september. ROKADO kwam theoretisch in volle sterkte aan de start met Vanspringel, Berckmans, De Geest, Hermans, Houbrechts, Küster, Kuiper, Peersman, Tischler, Van Linden en Van Vlierberghe. Maar of alle renners na een lang en zwaar seizoen nog evenveel 'goesting' hadden, was maar de vraag. Het was een unieke kans voor Eddy Merckx om ook deze ex-klassieker op zijn palmares te zetten. Hij deed dat dan ook. In de spurt voor de tweede plaats op 14" van Merckx moest Rik Van Linden de duimen leggen voor Frans Verbeeck. Herman Vanspringel werd 14de op 1'13", Houbrechts 16de op 1'28", Berckmans 21ste op 1'54", Willy De Geest 25ste en Peersman en Van Vlierberghe ex aequo 55ste.

Willy De Geest in de aanval met Joseph Bruyère
(Foto Cyclisme Magazine)

Van Linden verliest de spurt voor de tweede plaats
(Foto Miroir du Cyclisme)

Op 5 oktober begon in de pers door te sijpelen dat de constructie Ton Vissers-Florent Vanvaerenbergh-Canada Dry onder druk begon te staan. De ploeg zou niet meer onder Nederlandse licentie uitkomen, maar onder Belgische. De beslissing lag bij dhr. Jacques Lacroix, vertegenwoordiger van Canada Dry en Watney in België. Maar volgens Ton Vissers was er geen vuiltje aan de lucht en zouden Herman Vanspringel, Georges Pintens, Staf Vanroosbroeck, Yvan Benaets, Rik Van Linden en Roger Gilson op hun beide oren mogen slapen. Hun overgang naar Canada Dry kwam niet in het geding. In de pers was wel sprake van zeven Belgen. Wie de andere twee waren kon niet achterhaald worden.

Vier dagen later was er Paris-Tours, in 1971 reeds gewonnen door Rik Van Linden, de man die duidelijk in vorm was. Na een bitsige strijd in een door regen overspoelde wedstrijd, werd het spurten voor een groep van 42 renners. Rik Van Linden haalde het voor Roger De Vlaeminck, Frans Verbeeck en Eric Leman. Vier snelle mannen, vier Belgen. Eindelijk een zege voor ROKADO in een 'grote' koers. Paris-Tours was wel niet van het niveau van Milano-Sanremo, de Ronde van Vlaanderen, Paris-Roubaix of Liège-Bastogne-Liège, het was, zeker toen, nog altijd een klassieker.

Hennie Kuiper in de aanval met Frans Verbeeck (Foto Miroir du Cyclisme)

Rik Van Linden wint voor de tweede keer Paris-Tours

Vanspringel werd 8ste, De Geest 10de, Kuiper 30ste en Vanroosbroeck 33ste. Alle overgebleven ROKADO's zaten in de eerste groep.

Er bleef nog een grote wedstrijd over, de Giro di Lombardia op 13 oktober en gezien de blijvend goede resultaten van Herman Vanspringel, die de wedstrijd al in 1968 won, misschien toch nog een kans voor ROKADO om naast een klassieker ook, wat men nu een monument noemt, te winnen[19]. Staf Vanroosbroeck gaf het voorbeeld door op 8 oktober nog te winnen in Oostrozebeke.

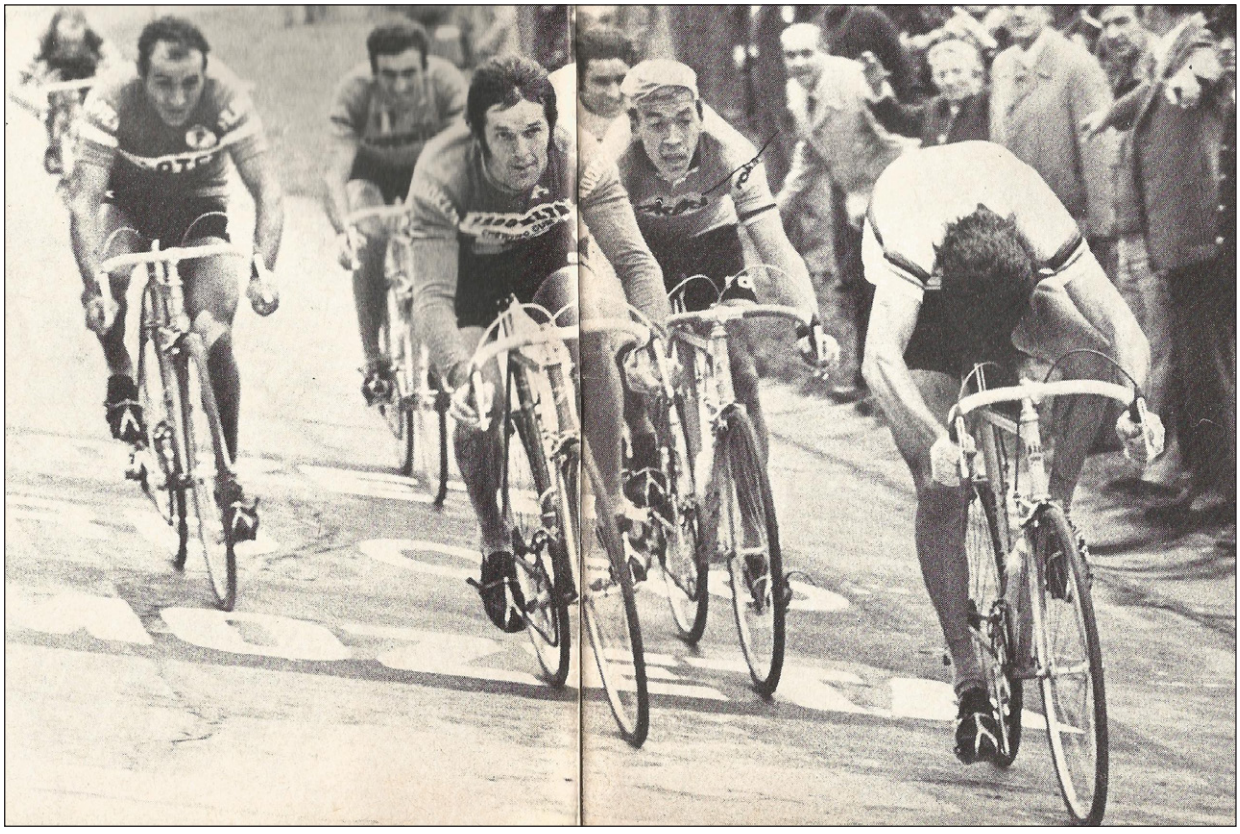

De spurt voor de tweede plaats die uiteindelijk de spurt voor de eerste plaats werd (Foto Cyclisme Magazine)

19 Het begrip 'monument' bestond toen nog niet, en de Giro di Lombardia stond toen niet hoger aangeschreven dan Paris-Tours of de Flèche Wallonne.

Er stonden 144 dapperen aan de start in Italië en daarvan waren er zeven ROKADO's, Berckmans, De Geest, Houbrechts, Vanspringel, Vanroosbroeck, Van Vlierberghe en Hennie Kuiper.

Merckx won al in 1971 en 1972 en paste dezelfde tactiek toe om ook deze keer te winnen. Een vrij eenvoudige tactiek, de tegenstanders een voor een de keel toe nijpen om dan alleen te eindigen. Ook in 1973 lukte dat. Roger De Vlaeminck weerstond het langst maar moest op de beklimming van Schignano ook het hoofd buigen. Merckx won met 4'15" voorsprong op Gimondi die De Vlaeminck en Vanspringel klopte in de spurt voor de tweede plaats.

Maar een paar dagen later werd Merckx positief bevonden[20]. Zo steeg iedereen een plaatsje in de uitslag en werd Herman dus derde en verloor Roger De Vlaeminck de Giro di Lombardia omdat hij Gimondi voor liet in de sprint[21].

In België was er nog traditioneel de Sluitingsprijs in Putte-Kapellen op 16 oktober die werd gewonnen door Staf Vanroosbroeck. Een mooie afsluiter van het wegseizoen voor ROKADO.

Staf Vanroosbroeck wint de Sluitingsprijs (Foto Sport '70)

In de wereldbeker voor merkenploegen werd ROKADO tweede met 93 punten. Flandria-Shimano-Carpenter won met 116 punten. Dit zal toch wel een ontgoocheling geweest zijn voor Herr Kahl die gehoopt had de wereldbeker te winnen.

In de Super-Prestige Pernod werd Herman Vanspringel 11de, Rik Van Linden 12de en Georges Pintens 19de.

20 Dit bleek een fout te zijn begaan door de ploegarts die Merckx een middel tegen een verkoudheid had voorgeschreven dat op de verboden lijst stond.

21 Bahamontes #40 p.22: "Merckx was minuten voor en Gimondi vroeg me of hij tweede mocht worden. "200.000", zei Gimondi en ik stak mijn duim omhoog. Uiteindelijk plaste Merckx positief en werd Gimondi als winnaar uitgeroepen. Een dubbele kater, want die 200.000 bleken geen franken maar lires te zijn, het ging dus maar om 16.000 frank."

Het volgende jaar

In de pers werd de balans opgemaakt van het seizoen. Rik Van Linden kreeg veel lof voor zijn 19 overwinningen. Vanspringel vond men zwak presteren met slechts drie overwinningen, maar de groene trui werd toch als een gloriemoment aanzien. Van Vlierberghe werd een tegenvaller genoemd en voor Tony Houbrechts werd gesteld dat hij zijn taak als luitenant niet naar behoren kon uitoefenen wegen het niet aanwezig zijn in de ploeg van een echte kapitein. In elk geval was Felice Gimondi vragende partij om Houbrechts terug in de ploeg te nemen.

De geruchten over het niet oprichten van de nieuwe Belgische ploeg werden steeds sterker. Een bijkomend gerucht was dat er bij ROKADO geen plaats meer zou zijn voor de Belgen. Rik Van Linden bleef in elk geval niet bij de pakken zitten en onderhandelde met Jos Janssens van IJsboerke en Rik Van Looy die er sportdirecteur was. IJsboerke had de samenwerking met Bertin stopgezet en was met het Italiaanse Colnago gaan praten. Deze laatste zou onder de naam Colner[22] in 1974 op de truien prijken. IJsboerke was nog op zoek naar een vedette en dat zou mogelijks Rik Van Linden worden.

Maar Rik Van Linden kreeg wel bericht vanuit Duitsland dat hij in zijn agenda de datum voor de ploegvoorstelling van 1974 moest neerschrijven en werd hij gevraagd de informatie door te geven voor zijn materiaal voor 1974, anderzijds kreeg hij wel geen contact meer met Driessens. Daarnaast kreeg hij ook voorstellen vanuit Italië met name van SCIC en Jolly Ceramica.

In elk geval, indien hij van ploeg zou veranderen, zou hij van Herr Kahl zijn vrijheid moeten krijgen want in principe was hij nog voor een jaar verbonden aan ROKADO.

Tony Houbrechts had wel contact gehad met Driessens en die had gemeld dat er ‘weer’ moeilijkheden waren met Herr Kahl en dat het dus niet zeker was of de Belgen in 1974 nog bij ROKADO zouden rijden. Dat laatste werd ook bevestigd door Jean Van Buggenhout.

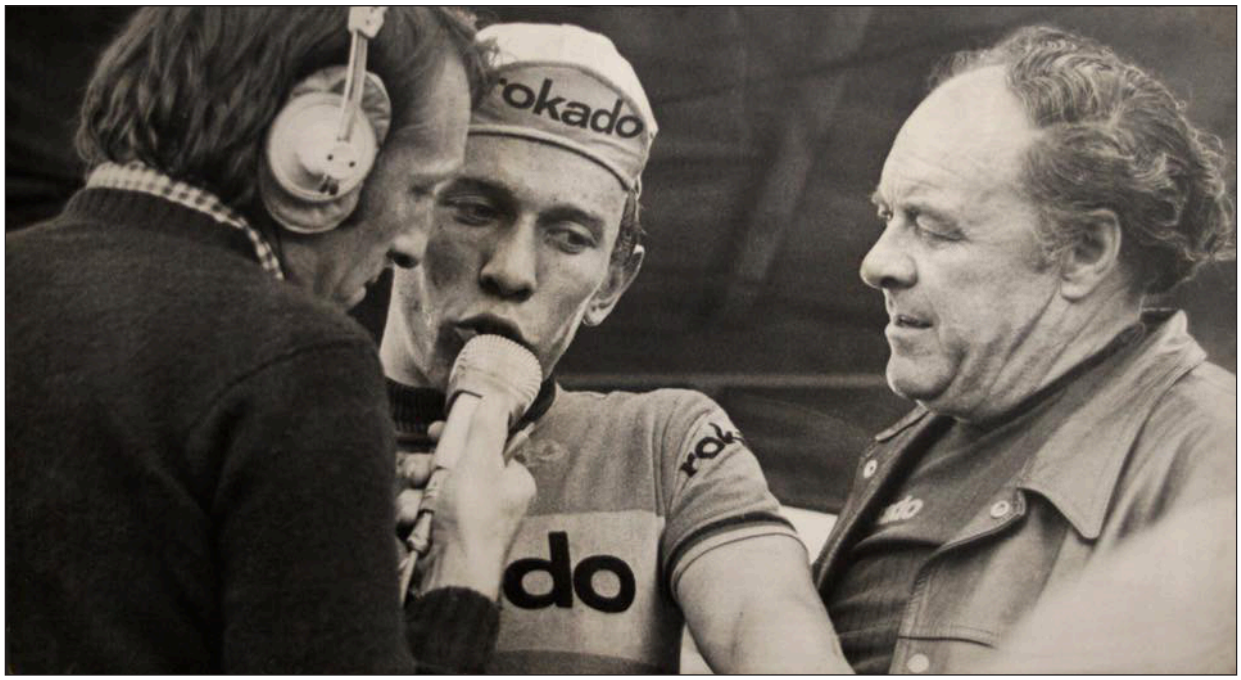

Fred De Bruyne interviewt Rik Van Linden na een van zijn vele overwinningen. Driessens is een en al oor

22 Colner was een B-merk van Colnago, opgericht om twee redenen. Vooreerst was er blijkbaar een verbod op het ondersteunen (met vermelding op de trui) van meer dan een ploeg door een zelfde fietsenmerk. Anderzijds wou Ernesto Colnago ook een tweede, lager gamma, merk om op grotere schaal te produceren en te verkopen aan een minder veeleisend cliënteel, via een apart netwerk van dealers, apart van de meer prestigieuze Colnago-winkels.

Houbrechts zelf had al verschillende telefoontjes gehad van Felice Gimondi met de vraag terug te keren naar Italië.

Niet veel later kreeg Houbrechts een uitnodiging van Salvarani om mee te doen aan een jachtpartij in Italië waar ook Gimondi aanwezig zou zijn. Er zou daar eens ernstig 'geklapt' kunnen worden. Houbrechts stak het niet onder stoelen of banken dat hij een terugkeer naar Gimondi zeker zag zitten. Lomme Driessens had eind 1972 veel beloofd aan Tony, maar die had van die beloftes niet veel gezien. Hij zou zijn eigen kans mogen gaan, maar werd wel als luitenant-knecht uitgespeeld. Ook financieel en materieel leek een en ander niet in orde alsook de grillen van Herr Kahl konden niet altijd op begrip van de renners rekenen.

Driessens daarentegen bleef beweren dat Van Linden en Houbrechts volgend jaar bij ROKADO reden en dat Her Kahl dat ook zo wenste. Vanspringel was wel mogen vertrekken van Herr Kahl.

Maar het ging rap in het najaar van 1973. Op 27 november, vier dagen later, stond in de krant dat Van Linden zijn vrijheid kreeg van Herr Kahl en dat hij samen met zijn broer voor IJsboerke zou rijden. Jos Janssens en Rik Van Looy zouden de dag erop naar Dortmund afreizen om de laatste details te bespreken. Ook Tony Houbrechts was na zijn jachtpartij in Italië naar Dortmund doorgereisd om zijn vrijheid te bepleiten bij Herr Kahl. Die had het echter te druk met andere zaken en had Houbrechts eveneens verzocht om op woensdag, dezelfde dag waarop Janssens en Van Looy een afspraak hadden, terug te komen.

Tony Houbrechts zocht zijn vriend Felice Gimondi weer op

Op donderdag stond er in de kranten dat Herr Kahl tot de conclusie gekomen was dat hij in het wielrennen financieel toch wel wat boven zijn stand had geleefd. Vandaar dat een vertrek van Van Linden niet meer onbespreekbaar was. Het opzeggen van het contract was nog maar een kwestie van enkele details. Ondertussen lekte ook uit dat Driessens Houbrechts had vergezeld

naar Italië. Daar werd onderhandeld met Bianchi en Houbrechts kreeg er een voorstel. Driessens op zijn beurt onderhandelde op woensdag dan met Herr Kahl, Houbrechts kwam niet naar Dortmund en liet alles over aan Driessens. Ook hier was het slechts een kwestie van details, onder andere het laten wegvallen van enkele verplichtingen van Kahl tegenover Houbrechts, voordat het contract ontbonden werd.

Die verplichtingen van Kahl tegenover Houbrechts doen toch wel vermoeden dat er achterstand van betalingen waren. Iets waar Houbrechts al naar verwezen had en iets wat Karstens ook al vermeld had[23].

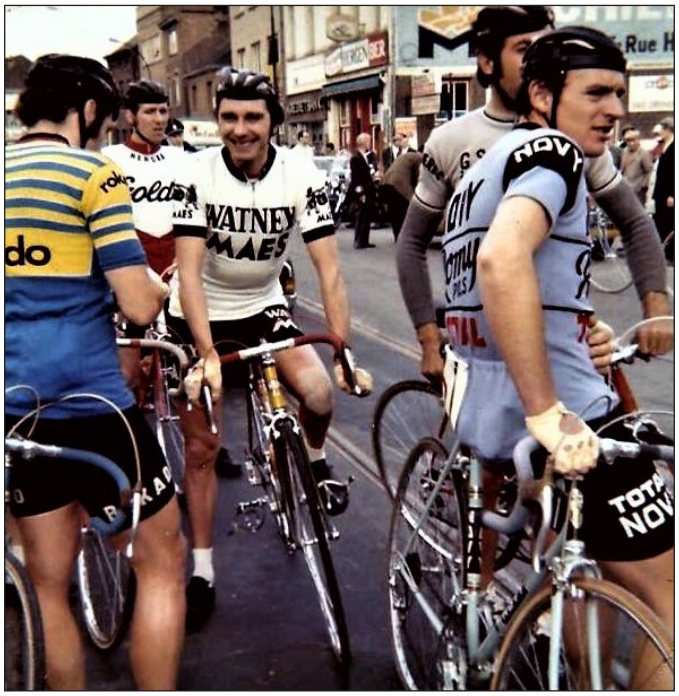

Robert Vanlancker in gesprek met Ernie Wielandt (Goldor), Roger Kindt (Watney), Willy Scheers (of Planckaert) (IJsboerke) en Raf Van Bruwaene (Novy)

Op 6 december kwam er eindelijk duidelijkheid vanuit Dortmund. Hennie Kuiper zou de nieuwe kopman worden van ROKADO met de gerehabiliteerde Rolf Wolfshohl als sportdirecteur. Daarnaast zouden volgende renners onder contract komen: Willy De Geest, Staf Hermans, Alfred Gaida, Gunther Haritz, Karl-Heinz Küster, Erwin Tischler, Johan Ruch en Karl-Heinz Muddemann. Er zouden nog acht renners aangeworven worden.

Er was dus geen sprake meer van Rik Van Linden en Tony Houbrechts die blijkbaar na Herman Vanspringel ook hun vrijheid hadden gekregen.

Verder ook geen sprake meer van Robert Vanlancker, Theo Verschueren en Piet de Wit. Evenmin sprake van de Belgen Benaets, Berckmans, Cambré, Collaer, Jochmans, Nassen, Peelman, Peersman, Pintens, Van Damme, Van de Wiele, Van Vlierberghe, Vanroosbroeck en Wesemael[24].

Zeven van hen, Benaets, Jochmans, Pintens, Van de Wiele, Vanroosbroeck, Verschueren en Wesemael zouden Vanspringel en Florent Vanvaerenbergh vergezellen naar M.I.C.-Ludo-de Gribaldy, een avontuur waar de meesten financieel ferm hun broek zouden aan scheuren.

Collaer en Nassen zouden uiteindelijk met Driessens en Vissers en Robot-Office du Meuble in zee gaan en een avontuur beleven waaraan ook hier sommigen financieel hun broek zouden scheuren.

Berckmans vertrok naar Merckx en Molteni, Peelman volgde Karstens naar BIC en Peersman ging naar Watney-Maes.

Robert Vanlancker kreeg een privésponsor, Bridgestone, en Albert Van Damme was het veldritseizoen 1973-74 al ingezet onder de kleuren van Munck-Beck's-Witberg.

---

23 In Het Belang van Limburg van 19 januari 1974 pagina 19, laat Houbrechts doorschemeren dat hij slechts de helft kreeg van de bedragen die hem beloofd werden.
In het boek Guillaume Driessens zegt alles!, door Lucien Berghmans en Victor Larcher, Uitgeverij de Schorpioen, 1977 pagina 132 suggereert Driessens dat de Algemene Raad van ROKADO vond dat de investeringen in de wielersport overdreven waren.

24 In Sport '70, 7de jaargang nr. 48 van 25 nov. - 1 dec. 1973 pagina 16-17 stonden Collaer, Jochmans, Nassen, Verschueren en Wesemael nog tussen de namen van 84 renners die nog geen ploeg hadden voor 1974.

Albert Van Vlierberghe, die ook aanbiedingen had uit Italië, kreeg zijn vrijheid niet. Hij zou dus aanvankelijk ook bij ROKADO blijven, maar begin 1974 kwamen er moeilijkheden en verhuisde Albert uiteindelijk naar Molteni. Emiel Cambré hield het voor gezien en hing de fiets aan de wilgen.

Albert Van Damme met zijn nieuwe sponsor (Foto Sport '70)

Bij de Duisters bleven naast de hierboven vermelde renners ook Kunde, Merks, Peffgen, Puschel en Rasing bij ROKADO. Enkel de stayer Axel Krause reed in 1974 met een privésponsor.

De Nederlander De Wit reed ook nog voor ROKADO in 1974. Karstens ging dus naar BIC, Wim Schepers stopte als renner om in 1975 eventjes terug te komen in alweer een 'shit'-ploeg Alsaver. Ook Harrie Jansen hield het voor gezien.

Van de Fransen Pingeon en Graczyk ook geen spoor meer. Graczyk was sowieso al twee jaar 'spoorloos' en Pingeon beproefde nog een laatste keer zijn geluk bij Jobo-Lejeune-Campagnolo.

De Luxemburger Roger Gilson bleef uiteindelijk ook nog een jaar bij ROKADO.

Dat er indertijd niet omzichtig werd omgegaan met jonge renners toont het voorbeeld van Hennie Kuiper aan. Als kersvers Olympisch kampioen, weliswaar al 24 jaar oud begin 1973, werd Kuiper opgesteld in o.a. de volgende wedstrijden: Omloop het Volk, Kuurne-Brussel-Kuurne, Paris-Nice, Milano-Sanremo, E3-Prijs Harelbeke, Brabantse Pijl, Ronde van Vlaanderen, Gent-Wevelgem, Amstel Gold Race, Tour de l'Aude, Paris-Roubaix, Flèche Wallonne, Tour de l'Indre et Loire, Rund um den Henninger Turm, Züri Metzgete, Giro d'Italia, Tour de Luxembourg, Vuelta a Mallorca, G.P. Dortmund, Volta a Catalunya, Paris-Bruxelles, Paris-Tours en de Giro di Lombardia. Daarnaast natuurlijk ook het nationaal en wereldkampioenschap.

Op Liège-Bastogne-Liège, de Vuelta a España en de Tour de France na, zowat alle belangrijke en zware wedstrijden. Enkel de sterkste renners, die met de grootste motor konden zo een ritme overleven. Hennie Kuiper bewees later dat hij zo een renner was.

Winterseizoen piste 1973-74

Enkele ROKADO-renners wonnen ploegkoersen zoals Karstens-Peelman (11 november Gent) en Kemper met Gilmore in de van Nacht van Keulen (14-15 december),.

Verschueren op weg naar zijn 5de Europese titel achter de derny's (Foto Wielersport)

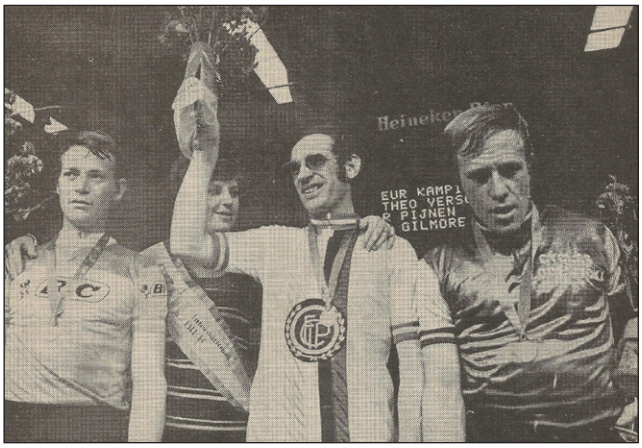

Pijnen-Verschueren-Gilmore (Foto Wielersport)

Het Europees kampioenschap ploegkoers in Grenoble ging door op 21 december. Wilfried Peffgen werd met Albert Fritz derde.

Theo Verschueren won drie ½ fond meetings (18 oktober Dortmund, 4 november Grenoble en 22 december Antwerpen), Dieter Kemper won er twee, de Wereldbeker op 4 november in Dortmund en op 26 december opnieuw in Dortmund.

Het Europees kampioenschap achter derny's werd verreden in Rotterdam op 7 december. Theo Verschueren won en Günter Haritz werd 7de, Piet de Wit 8ste.

In het Europees kampioenschap omnium in Berlijn op 15 december werd Günter Haritz 3de en Robert Vanlancker 4de.

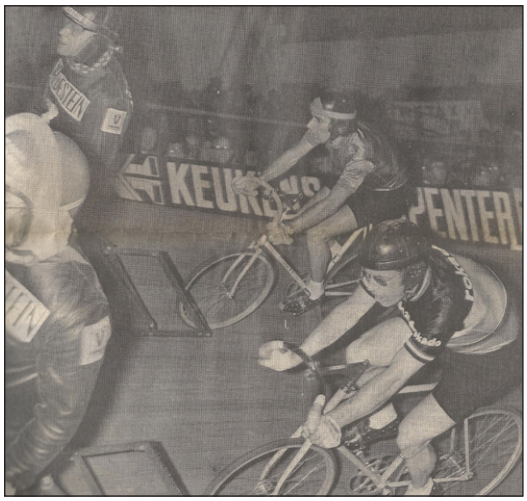

Theo Verschueren als stayer op de winterbanen (Foto Sport '70)

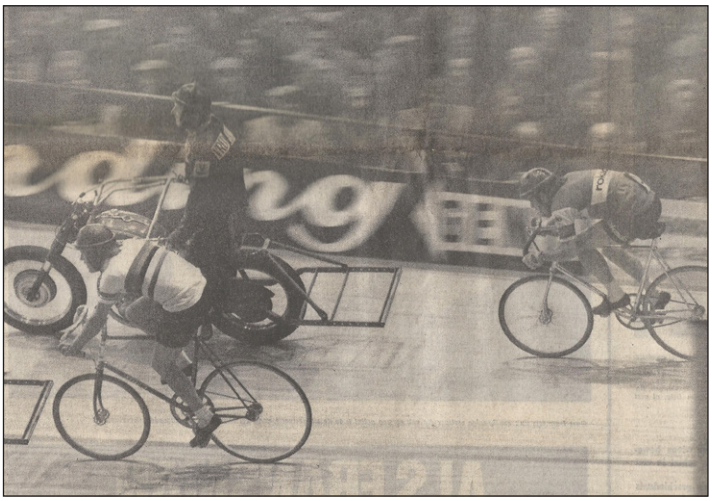

Willy De Geest als stayer op de winterbanen (Foto Sport '70)

Het geval Günter Haritz

Hieronder een samenvatting van hetgeen verscheen in Wielersport jaargang 22 nr. 39 pagina 13.

Günter Haritz was op het einde van 1973 een Duits amateurrenner die voor een aantal wedstrijden dispensatie kreeg om als beroepsrenner te rijden. In principe kon hij enkel prof worden vanaf 1 januari 1974.

In Duitsland werden zulke zaken geregeld door de 'sectie profs'. Voorzitter van deze instantie was Peter Kanters, tevens matchmaker van de Keulense sporthal. Kanters schreef voor Haritz een proflicentie uit zodat Haritz kon deelnemen aan de Zesdaagse van Münster en Rotterdam, het Europees kampioenschap derny's, de ploegkoers tijdens de Nacht van Keulen en de daaropvolgende Zesdaagse van Köln.

Enkele opmerkingen:

In de Zesdaagse van Münster (16-22 november) werd hij derde met Udo Hempel.

In het Europees kampioenschap in Rotterdam (7 december) achter derny's werd Haritz 7de.

In de Nacht van Keulen (14-15 december) werd hij 5de met Wolfgang Schulze.

In de Zesdaagse van Keulen (28 dec-2 jan) werd hij 5de met Wolfgang Schulze.

In de Zesdaagse van Rotterdam (17-22 januari) kwam hij niet aan de start.

Maar enig opzoekwerk leverde nog andere resultaten op:

In de Zesdaagse van Berlijn (4-9 oktober) werd Haritz 5de met Alain Van Lancker.

In de Zesdaagse van Dortmund (18-23 oktober) werd Haritz 4de met René Pijnen.
In de Zesdaagse van Frankfurt (26-31 oktober) werd Haritz 5de met René Pijnen.
In de Zesdaagse van München (8-13 november) werd Haritz 8ste met Jürgen Tschan.
In de Zesdaagse van Zürich (26 nov-2 dec) werd Haritz 5de met Klaus Bugdahl.
In het Europees kampioenschap omnium (15 december) werd Haritz derde.

Günter Haritz had duidelijk voor meer dan vier wedstrijden dispensatie gekregen. Hij reed al vanaf 4 oktober als prof. Of hij ooit, zoals enkele bronnen aangeven, daadwerkelijk in 1973 voor ROKADO reed en een ROKADO-trui droeg is niet duidelijk.

Enkele ROKADO-renners wonnen eind 1973 nog een aantal zesdaagsen.

Gerben Karstens won met Duyndam de zesdaagse van Londen (20-25 september). Sigi Renz-Wolfgang Schulze wonnen in Berlijn (4-9 oktober). Robert Vanlancker won die van Montréal (12-18 oktober) met Ferdinand Bracke. Sigi Renz-Wolfgang Schulze wonnen ook in Frankfurt (26-31 oktober). Wilfried Peffgen won in Münster (8-13 november) met Albert Fritz, Piet de Wit won met Duyndam die van Zürich (26 nov-2 dec).

Maar in tegenstelling tot de jaren 1971 en 1972 was het niet meer zo duidelijk dat deze pisterenners in blok voor ROKADO reden, ze droegen wel de trainingsvesten van hun sponsor maar reden eigenlijk eerder individueel. Het samenwerkingsverband zoals het in de periode eind 1971-begin 1972 overduidelijk was, was niet meer terug te vinden.

Karstens-Duyndam winnaars van de Zesdaagse van Londen

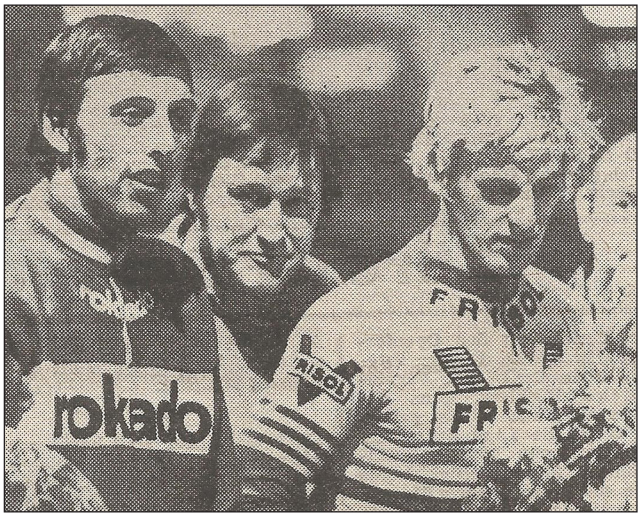

De Wit-Duyndam winnaars van de Zesdaagse van Zürich (Foto Radsport)

Over het winterseizoen veldrijden 1973-74 valt niks te melden gezien Albert Van Damme ROKADO had verlaten voor Siriki-Munck-Gitane en Rolf Wolfshohl gestopt was.

Overzicht samenstelling van de ploeg

HA-RO 1973

Alfred GAIDA (GER)	25/07/1951	
Roger GILSON (LUX)	19/09/1947	
Harrie JANSEN (NED)	25/01/1947	
Gerben KARSTENS (NED)	14/01/1942	*HA-RO of ROKADO, het werd nooit duidelijk*
Hennie KUIPER (NED)	03/02/1949	
Karl-Heinz KUNDE (GER)	06/08/1938	
Karl-Heinz KÜSTER (GER)	19/08/1949	
Emil MERKS (GER)	19/07/1950	
Karl-Heinz MUDDEMANN (GER)	15/01/1950	
Wilfried PEFFGEN (GER)	01/10/1942	
Dieter PUSCHEL (GER)	23/06/1939	
Bernd RASING (GER)	13/02/1949	
Sigi RENZ (GER)	02/08/1938	*twijfelachtig*
Erwin TISCHLER (GER)	27/07/1951	
Wolfgang SCHULZE (GER)	07/12/1940	*twijfelachtig*
Rolf WOLFSHOHL	27/12/1938	

ROKADO-de Gribaldy

De namen in het rood kwamen over van HA-RO

Yvan BENAETS (BEL)	05/04/1950	
Jean-Pierre BERCKMANS (BEL)	09/09/1948	
Emiel CAMBRÉ (BEL)	13/06/1948	
Paul COLLAER (BEL)	05/02/1951	

Willy DE GEEST (BEL)	08/01/1947	
Piet DE WIT (NED)	06/03/1946	
Alfred GAIDA (GER)	25/07/1951	
Roger GILSON (LUX)	19/09/1947	
Jean GRACZYK (FRA)	26/05/1933	
Günter HARITZ (GER)	16/10/1948	*vanaf oktober*
Gustaaf HERMANS (BEL)	12/05/1951	
Tony HOUBRECHTS (BEL)	06/09/1943	
Harrie JANSEN (NED)	25/01/1947	
Roger JOCHMANS (BEL)	08/05/1947	
Gerben KARSTENS (NED)	14/01/1942	*HA-RO of ROKADO, het werd nooit duidelijk*
Axel KRAUSE (GER)	06/07/1947	*vanaf augustus maar twijfelachtig*
Hennie KUIPER (NED)	03/02/1949	
Karl-Heinz KUNDE (GER)	06/08/1938	
Karl-Heinz KÜSTER (GER)	19/08/1949	
Emil MERKS (GER)	19/07/1950	
Karl-Heinz MUDDEMANN (GER)	15/01/1950	
Pieter NASSEN (BEL)	16/01/1944	
Eddy PEELMAN (BEL)	08/08/1947	
Ferdinand PEERSMAN (BEL)	07/09/1950	
Wilfried PEFFGEN (GER)	01/10/1942	
Roger PINGEON (FRA)	28/08/1940	
Georges PINTENS (FRA)	15/10/1946	
Dieter PUSCHEL (GER)	23/06/1939	
Bernd RASING (GER)	13/02/1949	
Wim SCHEPERS (NED)	25/09/1943	
Erwin TISCHLER (GER)	27/07/1951	
Albert VAN DAMME (BEL)	01/12/1940	
Jan VAN DE WIELE (BEL)	03/11/1948	
Rik VAN LINDEN (BEL)	28/07/1949	
Albert VAN VLIERBERGHE (BEL)	18/03/1942	
Robert VANLANCKER (BEL)	11/12/1946	
Staf VANROOSBROECK (BEL)	16/05/1948	
Herman VANSPRINGEL (BEL)	14/08/1943	
Theo VERSCHUEREN (BEL)	27/01/1943	
Fritz WEHRLI (SUI)	07/06/1950	*gastrenner in de Setmana Catalana*
Wilfried WESEMAEL (BEL)	13/01/1950	*vanaf 1 september*

Overwinningen

In totaal behaalden de ROKADO-renners 71 overwinningen. Daarvan werden er 57 behaald door de ROKADO's van het eerste uur en 14 door (ex-)HA-RO's.

HA-RO, voor dat het ophield te bestaan op 15 mei, behaalde slechts 2 overwinningen nl. rit 2 in de Tour de l'Aude van Hennie Kuiper (9 april) en het criterium van Brefeld van Wilfried Peffgen (23 april). In theorie waren de overwinningen van Gerben Karstens in de Omloop van het Waasland in Kemzeke op 28 maart en de vier ritten in de Vuelta a España ook voor HA-RO, maar Karstens reed toen in ROKADO-trui.

De overwinningen waren als volgt verdeeld:

Rik Van Linden	19
Eddy Peelman	10
Gerben Karstens	8
Staf Vanroosbroeck	6
Georges Pintens	5
Yvan Benaets	3
Pieter Nassen	3
Herman Vanspringel	3
Tony Houbrechts	2
Albert Van Vlierberghe	2
Karl-Heinz Muddemann	2
Hennie Kuiper	1
Wilfried Peffgen	1
Jean-Pierre Berckmans	1
Paul Collaer	1
Willy De Geest	1
Staf Hermans	1
Karl-Heinz Küster	1
Dieter Puschel	1

In de Wereldbeker voor Merkenploegen werd ROKADO 2de.

Pubkaarten

Er zijn 27 pubkaarten bekend. Alle renners, op uitzondering van Robert Vanlancker, rijden op de fiets. Daarnaast is er een van Georges Pintens die pas na de G.P. Dortmund kan uitgegeven zijn daar het een actiefoto is uit die wedstrijd.

Ook de kaarten van de ex-HA-RO-renners moeten later opgemaakt zijn. Dit is te zien aan het geboomte. Bij de ROKADO-renners van het eerste uur zijn de bomen nog zo goed als kaal, bij de ex-HA-RO-renners is er gebladerte. Daarnaast rijden de ex-HA-RO-renners in een trui versie 1972 daar waar de andere renners een gestreepte trui dragen.

Alfred Gaida heeft een aparte kaart met publiciteit van Alfa Auto Solingen. Er is nog een foto van Rik Van Linden, staand bij de fiets waarvan niet geweten is of het een aparte pubkaart is of dat het een persfoto is.

Er is ook nog een ploegfoto.

Volgende renners hebben een pubkaart[25]:

1. Benaets Yvan
2. Berckmans Jean-Pierre
3. Cambre Emile
4. Collaer Paul
5. De Geest Willy
6. Gaida Alfred*
7. Gilson Roger*
8. Hermans Gustaaf
9. Houbrechts Antoine
10. Kuiper Hennie*
11. Kunde Karl-Heinz*
12. Küster Karl-Heinz *
13. Nassen Peter
14. Peelman Eddy
15. Peersman Ferdinand
16. Pingeon Roger
17. Pintens (met pet en gestreepte trui)
18. Pintens (zonder pet en trui zonder strepen)*
19. Rasing Bernard*
20. Schepers Wim
21. Tischler Erwin*
22. Van de Wiele Jan
23. Van Lancker Robert
24. Van Linden Rik (op fiets met gestreepte trui)
25. Van Vlierberghe Albert
26. Vanroosbroeck Gustaaf
27. Vanspringel Herman

25 * betekent dat ze geen gestreepte trui hebben.

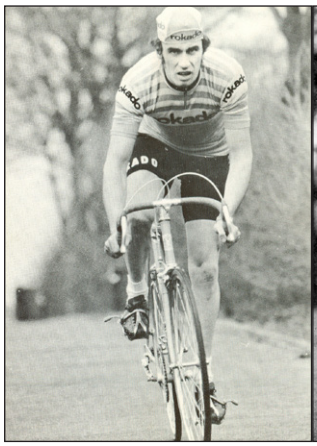

Benaets

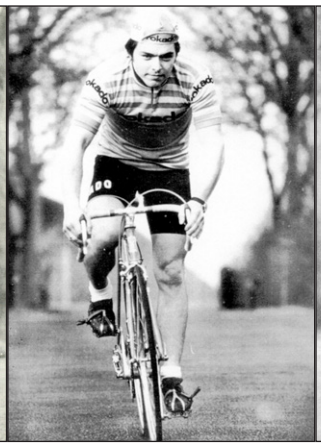

Berckmans

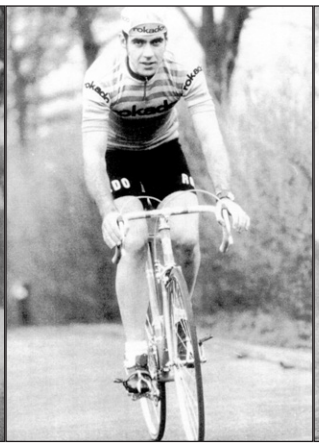

Cambré

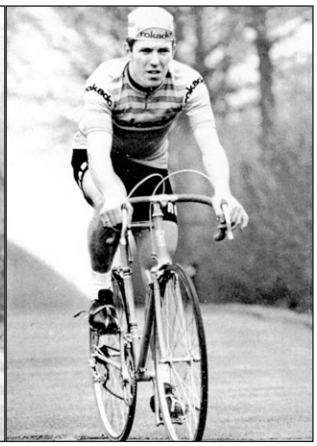

Collaer

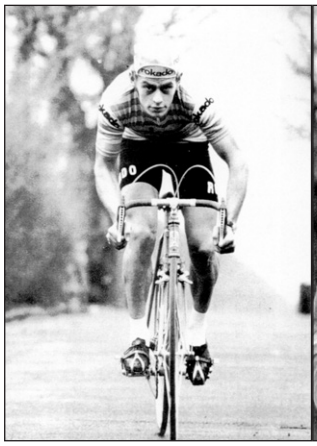

De Geest

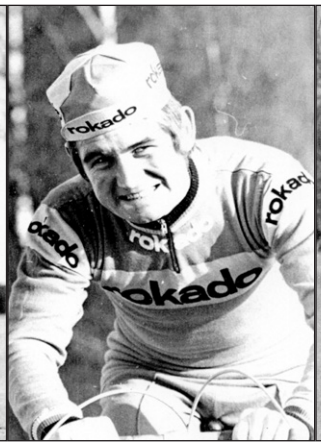

Gaida

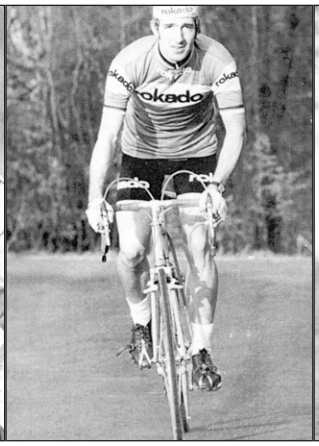

Gilson

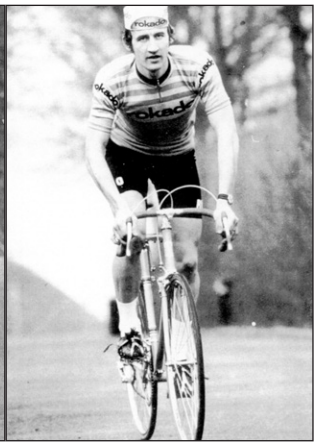

Hermans

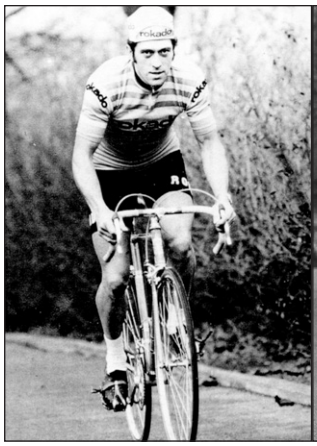

Houbrechts

Kuiper

Kunde

Küster

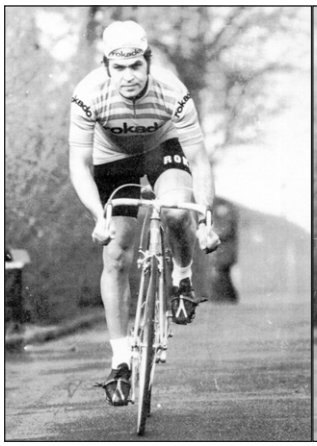

Nassen

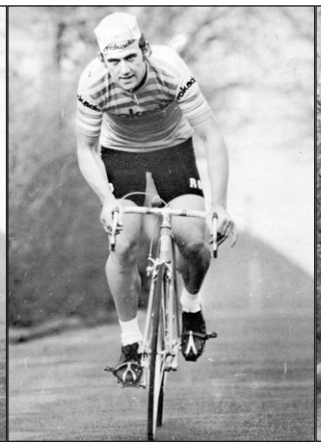

Peelman

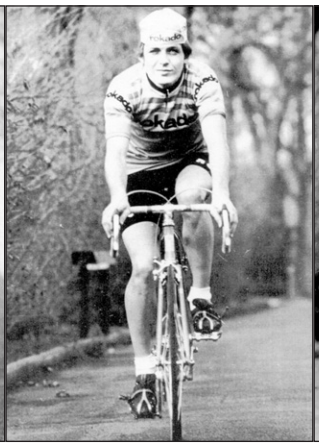

Peersman

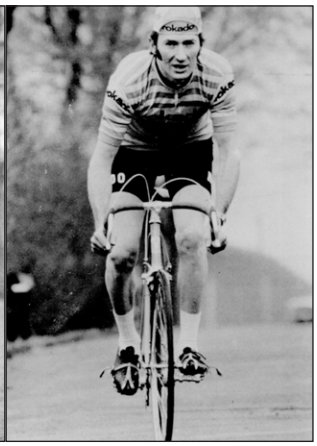

Pingeon

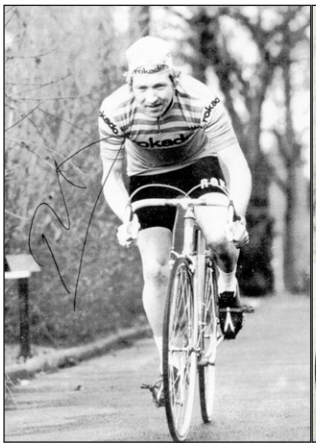

Pintens

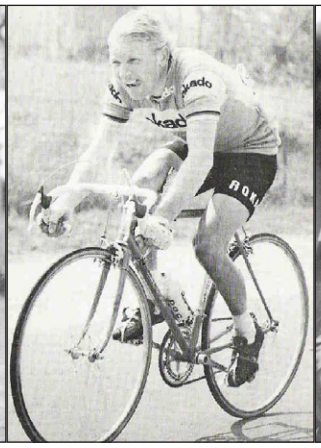

Pintens

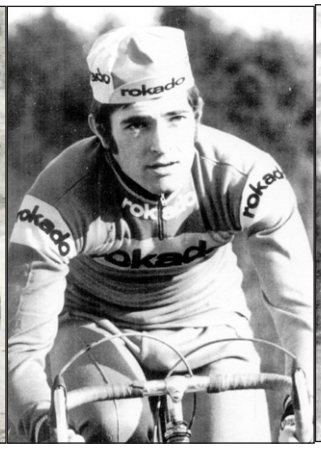

Rasing

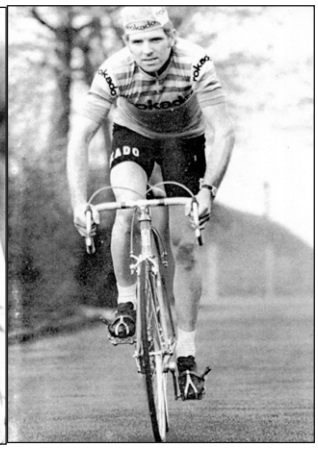

Schepers

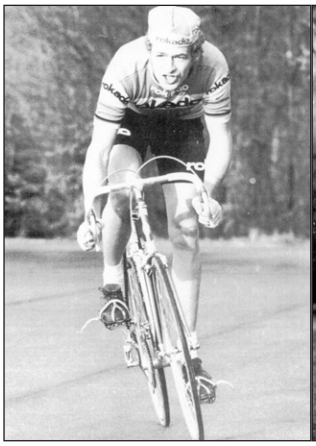

Tischler

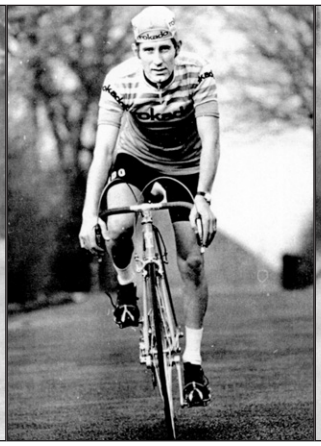

Van de Wiele

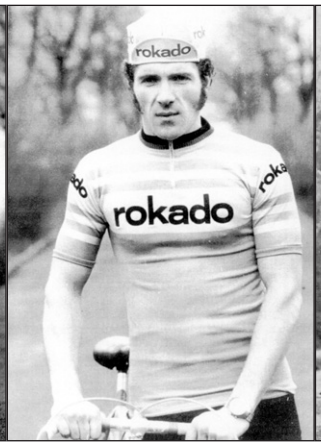

Van Lancker

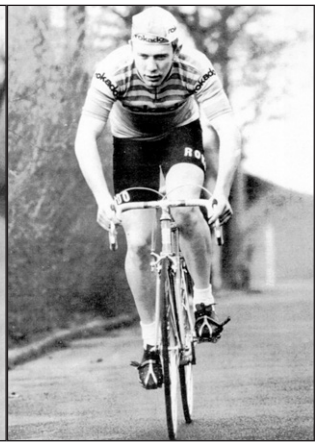

Van Linden

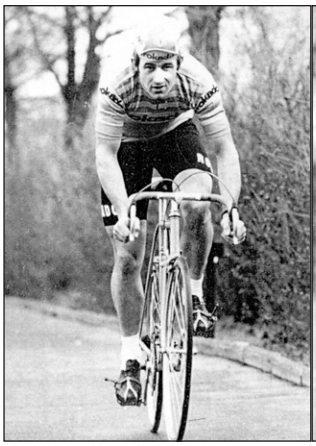

Van Vlierberghe

Vanroosbroeck

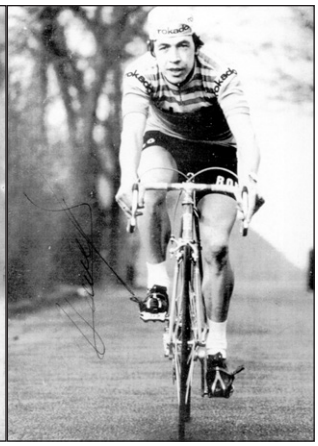

Vanspringel

Speciale kaarten

Gaida

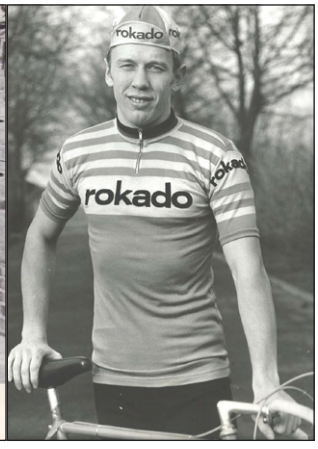

Van Linden

Le Groupe Sportif rokado De Sportgroep rokado
debout/staand, de gauche/van links :
Florent Vanvaerenbergh, Eddy Peelmann, Theo Verschueren, Rik Van Linden, Yvan Benaets, Paul Collaer, Emile Cambré, Georges Pintens, Robert Van Lancker, Herman Van Springel, Gustaaf Hermans, Jean Van de Wiele, Roger Pingeon, Albert Van Vlierberghe, Guillaume Driessens
assis/zittend, de gauche/van links :
Wim Schepers, Willy De Geest, Tony Houbrechts, Albert Van Damme, Jean-Pierre Berckmans, Pieter Nassen, Staf Van Roosbroeck, Ferdinand Peersman

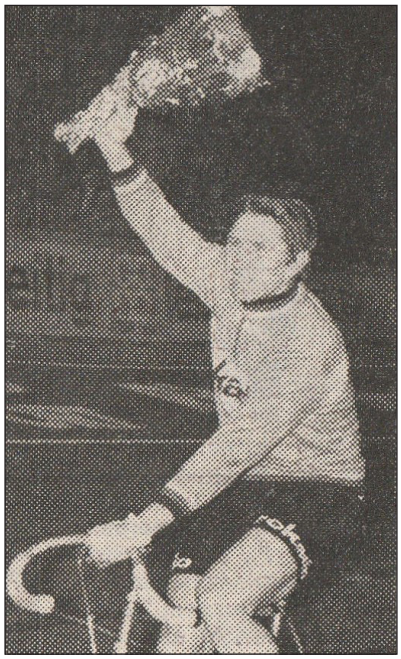

Op 28 januari 1973 tijdens het Europees kampioenschap Stayers in Dortmund reed Ehrenfried Rudolph zijn laatste wedstrijd in ROKADO-outfit.

Prentenreeksen.

Álbum Ciclista

Autoflash

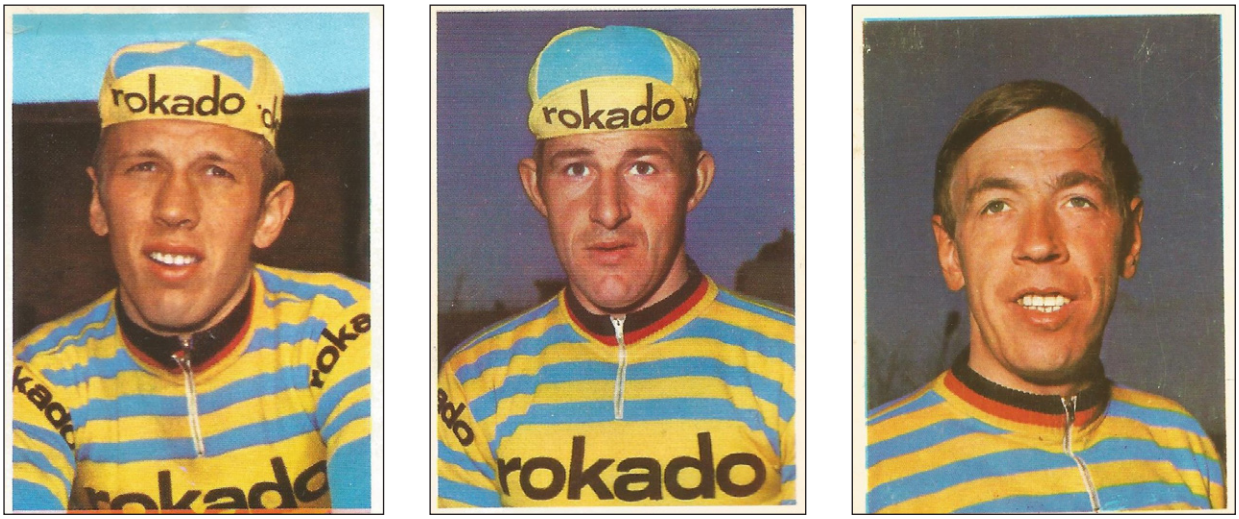

Van Linden-Van Vlierberghe-Vanspringel

Ciclistas Beymat

87 – H. VAN SPRINGEL (Rokado)

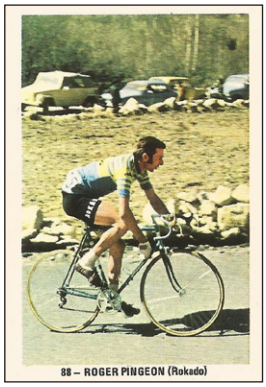
88 – ROGER PINGEON (Rokado)

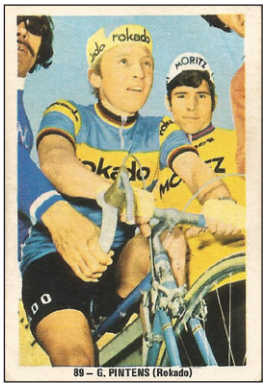

89 – G. PINTENS (Rokado)

90 – F. PEERSMAN (Rokado)

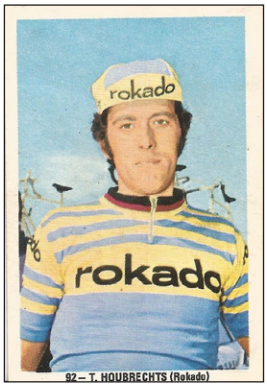

92 – T. HOUBRECHTS (Rokado)

91 – PEELMAN (Rokado)

Ases do Ciclismo

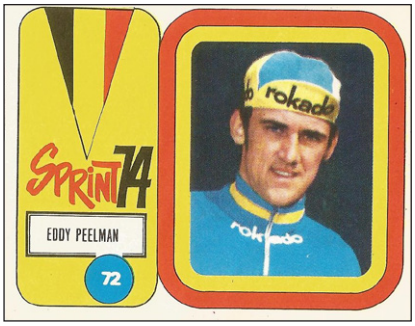

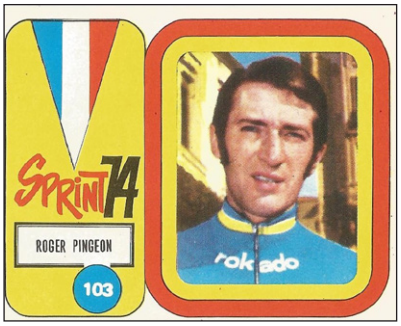

Panini

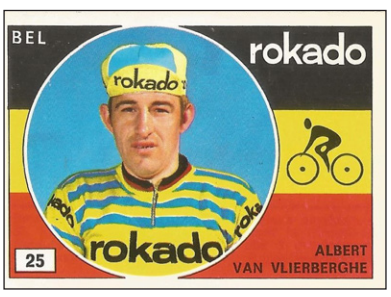

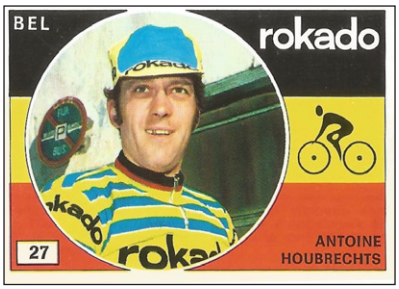
BEL
rokado
27
ANTOINE
HOUBRECHTS

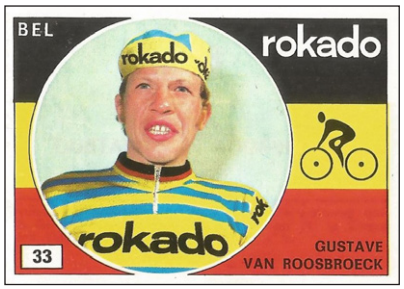
BEL
rokado
33
GUSTAVE
VAN ROOSBROECK

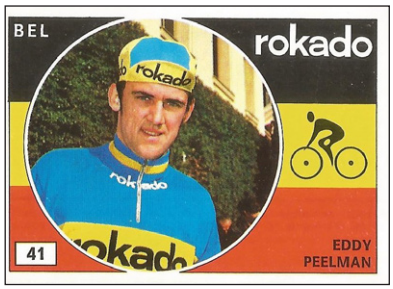
BEL
rokado
41
EDDY
PEELMAN

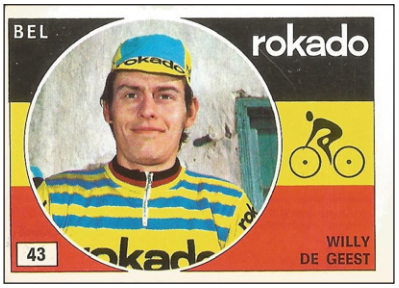
BEL
rokado
43
WILLY
DE GEEST

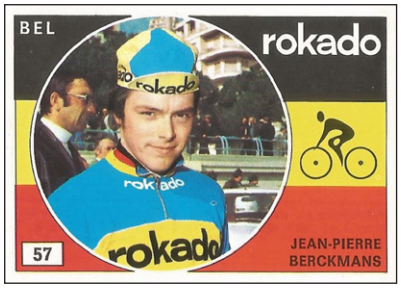
BEL
rokado
57
JEAN-PIERRE
BERCKMANS

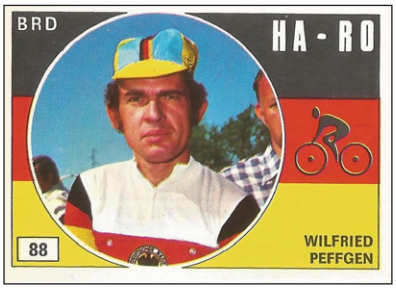
BRD
HA-RO
88
WILFRIED
PEFFGEN

BRD
HA-RO
89
KLAUS
BUGDAHL

BRD
HA-RO
90
KARL-HEINZ
KUNDE

BRD
HA-RO
91
DIETER
KEMPER

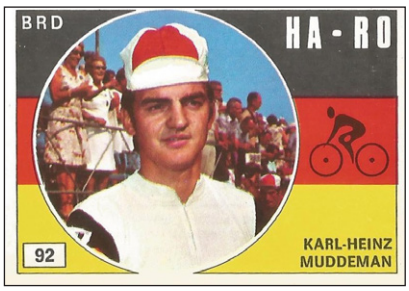
BRD
HA-RO
92
KARL-HEINZ
MUDDEMAN

FRA
rokado
130
ROGER
PINGEON

NED
rokado
302
WIM
SCHEPERS

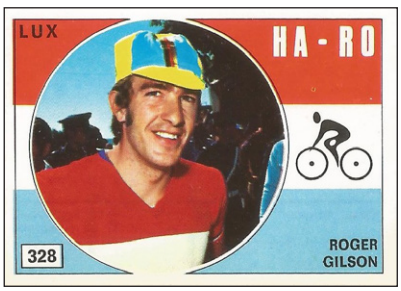
LUX
HA-RO
328
ROGER
GILSON

NED
HA-RO
288
GERBEN
KARSTENS

Samo Chips

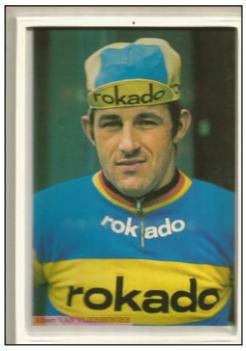

Sprinters 1973

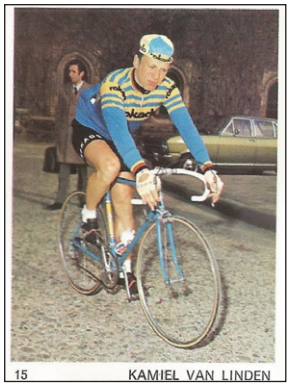

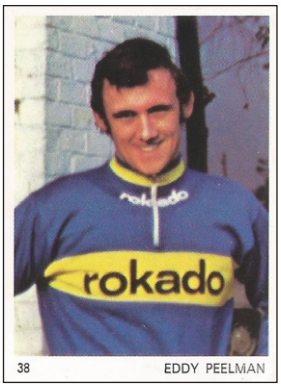

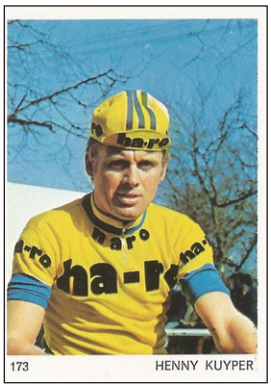

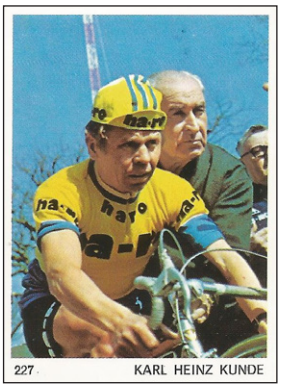

Bronnen

- Ploegensamenstellingen vanaf 1946-2006 in veertien delen (1995-2001), door Jan De Smet
- Miroir du Cyclisme jaargang 1973
- Radsport jaargang 28 (1973)
- Wielersport jaargang 1973
- L'Équipe Cyclisme jaargang 1973
- Sport'70 - 7de jaargang (1973)
- Velo 1974 van René Jacobs, Robert De Smet en Hector Mahau
- Guillaume Driessens zegt alles!, door Lucien Berghmans en Victor Larcher, Uitgeverij de Schorpioen, 1977
- Achteraan het peloton moet er ook reclame zijn, door Jan De Smet, uitgegeven in eigen beheer, 2015
- Herman Vanspringel - De winnende verliezer, door Robert Janssens, uitgegeven door Globe, 1999
- Circus Piste - Theo Verschueren de levende wielerlegende, door Marc Stevelinck, Uitgeverij De Cuyper, 1998
- Theo Verschueren, 11 x Belgisch kampioen, 5 x Europees kampioen, 2 x Wereldkampioen, door Jamy Ivens, Uitgeverij Bola Editions, 2011
- Piet de Wit, van triomf naar succes, door Gerrie Hulsing, deel 5 in de reeks Zaanse toppers, Uitgeverij Op den Vinken, 2009
- De Karst - de clown demarreert, door John van Ierland, uitgegeven door Woordmagie, 2017

- Roger Pingeon Un maillot jaune qui a soif de vérité', door Bernard Duboux, uitgegeven door Éditions Beaudelaire, 2012
- Albert Van Damme De Leeuw Van Laarne, door Stefaan Van Laere, Bola Editions, 2011
- (R)ik, Rik Van Linden, door Jamy Ivens, Bola editions, 2012
- De Mannen van de Nacht, 100 jaar zesdaagsen, door Roger De Maertelaere, uitgeverij de Eecloonaar, 2000
- Albert Van Vlierberghe: "Het is mooi geweest.", door Marc Van Landeghem, drukkerij St. -Katharina - Typo-Ofsette - Sinaai, 1979
- Alleen vooruit Hennie Kuiper kampioen van het volk, door Dominique Elshout, uitgeverij L.J. Veen Amsterdam/Antwerpen, 2003
- Hennie Kuiper Kampioen Wilskracht, door Joop Holthausen, Jacob Bergsma, Bjorn Kuiper, uitgeverij Kuiper, Zeist, 2010
- Wereld Encyclopedie Wielrennen, door Pascal Sergent, Guy Crasset en Hervé Dauchy, uitgeverij de Eecloonaar, 2000

Online:

- Het digitale archief van Het Belang van Limburg
- Het digitale archief van Gazet van Antwerpen
- Delpher, digitaal archief van Nederlandse kranten
- Het allesomvattende internet

(wordt vervolgd)

Willy Van Malderghem (16-05-1949)

Klasrijke wielerstylist en tijdrijder uit Gavere

door Jean-Marie Schepens

Waren Arthur Decabooter of Peter De Clercq misschien de sterkste, Kenny De Maerteleire de slimste, Rudy Colman de sympathiekste … beroepsrenners uit Gavere, dan was Willy Van Malderghem (met in zijn wiel zoon Steven) zeker de stijlrijkste! Hij zat als gegoten op de fiets, koersen leek voor hem moeiteloos. “Dat was het ook, op bepaalde dagen vloog ik”, beaamt Willy (°16/05/1949 in Oudenaarde) minzaam op zijn 73 uit de zetel in zijn mooie flat in Zottegem, “maar andere dagen had ik dan weer geen zin. Het ontbrak mij aan doorzetting, met het karakter van mijn vrouw Jeanine, had ik het veel verder geschopt, zowel sportief als maatschappelijk”. Maar kom, we geraken het eens dat hij niet mag klagen en hij toch een ‘welgestelde burger’ is geworden. Mét een knap palmares gepuurd uit amper 6 jaar profwielrennen. Zijn topprestatie was niet eens een overwinning, maar een heroïsche 5de plaats in een regenachtige Paris-Roubaix in 1972, op een zucht van de zege. We spoelen met Willy terug naar zijn tienerjaren bij het begin van de sixties …

Bij de onderbeginnelingen, tussen gasten van 13 tot 18 jaar!

Willy: “Ik was ooit aangesloten bij R.C. Gavere ten tijde van de Boelkes, Guido Hoste en trainer Thomaes, maar had er nul talent voor. Via moeders kant had ik een grootnonkel die ooit Belgisch kampioen bij de nieuwelingen was, een Dolf Verschueren uit Eke. Zo startte ik in 1963, op mijn 14-15 jaar, bij de onderbeginnelingen, een speciale categorie toen, voor 13 tot 18-jarigen. Ik koerste dikwijls tegen gasten van 17-18 jaar, een harde leerschool. Mijn eerste fiets kwam van Berrie Benoot, de bekende Groene Leeuw-mecanicien op Gaverstatie, ‘t was een afgedankte kader van Benoni Beheyt, de wereldkampioen van 1963. In mijn eerste jaar won ik al 4 koersen, o.a. aan den Duc in Dikkele. Ik muntte toen al uit op kasseien: als je daarop 40 per uur kunt rijden, rij je ze ervan af, maar op goede wegen moet je dan al 50 duwen. Temporijden op kasseien was mijn sterkste punt. Op de kasseien van Semmerzaakberg heb ik nooit een koers verloren!”

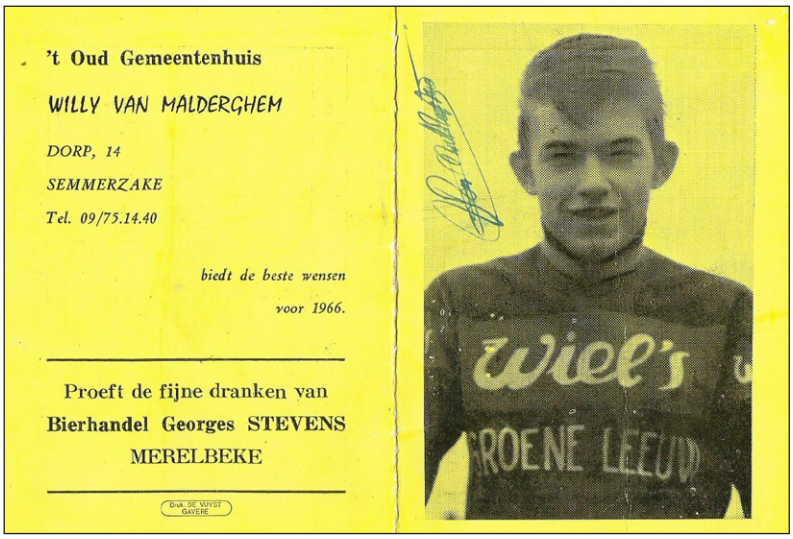

Supporterskaart uit 1966

Met een tak in ’t stuur! Supportersclub bij Sinte Pieter

“Ik debuteerde in 1964 als 15-jarige bij de nieuwelingen, het jaar dat die categorie officieel begon[1]. Ik reed toen bij Romy Pils W.S.C. Merelbeke De Scheldestreek en ik won 16 koersen in de streek, want vervoer had ik niet. We moesten iemand ‘schone spreken’ daarvoor. Normaal reden wij met de fiets naar de koers. In Anzegem brak ik een keer mijn stuur en we moesten

1 Dit klopt niet, die categorie bestond al jaren en is terug te vinden (met nationaal kampioenschap) vanaf de eerste uitgave van het jaarboek Velo. Waarschijnlijk is er hier verwarring met de categorie van de junioren die vanaf 1965 tussen nieuwelingen en liefhebbers kwam, zeker omdat Willy het vlak nadien over zeges bij de juniors heeft.

nog met die fiets waarmee we gekomen waren, naar huis natuurlijk. Wat gedaan? Mijn nonkel, die de knepen kende, brak een tak van een boom af en stak die in mijn stuur en zo zijn we van Anzegem nog naar Gavere gebold! Ik had al rap een supportersclub: bij Robert De Boel en Maria Van Caeneghem in café Sinte Pieter in de Kerkstraat (later 't Pompierke en café Buitenland, Molenstraat, red.). Een van de bezielers was Luc Schouterden zaliger. Er was ambiance want ik won als junior 26 koersen op twee jaar."

Willy Van Malderghem solo in de Romy Pils-trui

Jaar verloren door 't leger en WK 100 km ploegentijdrit net gemist

"Toen moest ik naar het leger, een grote ontgoocheling. Via via, o.a. door mijn steunpilaren, de broers Derby Sport, lag ik zeker in Gavere, om te kunnen koersen. Ik kreeg direct 't deksel op de neus: u bent de man voor Gavere? Dat wordt dan Gavere in Duitsland: Kaster boven Düren, bij de UDA, 133 wachten van 24 uren bij de USA-kernkoppen, met scherp in het geweer! Ik kreeg totaal koersverbod. In januari zwaaide ik af en het heeft tot 1 mei geduurd voor ik nog eens won, in Zottegem, 1969. Pas het jaar nadien was ik opnieuw op mijn oude niveau, nu bij de liefhebbers. Ik won een rit in de Ronde van België en de tijdritten in de Ronde van Limburg en de Ronde van Luik, zodat Lucien Acou mij selecteerde voor het WK 100 km ploegentijdrit, de lastigste discipline die er bestond. Zonder te stoefen: dat lag mij geweldig. Ik pikte altijd gepast in en bleef temporijden, mijn motor chauffeerde nooit. Maar uiteindelijk mocht ik toch niet mee door een meningsverschil over ronddraaien-aflossen in die achtervolging. Ik had de Russen zien rijden en vond hun aflossingen beter, met langere recuperatie voor de renner die kop had gedaan. Ik was geen stoute jongen, maar toch mocht ik niet mee omdat ik dat gezegd had. Dat is niet blijven hangen, want Lucien is nog naar de opening van mijn fietsenzaak geweest. Samen met zijn schoonzoon Eddy Merckx. De piste was mijn ding. Met

een pistefiets van Merelbekenaar Gilbert De Rieck[2] ging ik elke woensdag trainen in 't Kuipke. Ik kon in alle nummers uit de voeten, sprint, puntenkoers, afvalling, maar de achtervolging lag mij best. Oscar Daemers zette mij ooit tegen de nog ongeklopte Nederlandse kampioen, Wim Dubois. Die liep mij bijna in toen Marcel Rijckaert, mecanicien van Merckx, op mij begon te briesen. Ik schrok wakker nam de bijna verloren ronde terug en klopte Dubois. Ik heb daarna nog vele toekomstzesdaagsen gereden en gewonnen[3], in Gent, Charleroi en Brussel, met Marc Demeyer, de bonk van Flandria."

1971: Profdebuut via Berrie Benoot naar Berten De Kimpe (Watney), doorbraak met 2 zeges in de Vierdaagse van Duinkerken (sic)

"Berrie Benoot, mijn mecanicien van Groene Leeuw, bracht mij bij De Kimpe. Groene Leeuw was gestopt als ploeg, maar De Kimpe werd sportbestuurder bij Watney, op fietsen van Groene Leeuw. Ik kwam terecht in een ploeg rond Frans Verbeeck, André Dierickx en Staf Vanroosbroeck. In mijn eerste profkoers, de Witte Donderdagprijs te Bellegem, werd ik 7de, de week erna 4de in de G.P. Bank van Roeselare, dan 8ste in de tijdritproloog van de Ronde van België[4]. De Vierdaagse van Duinkerken liep door de Hel van het Noorden. Kopman Frans Verbeeck had mij gezegd, demarreer maar een keer zodat ik op mijn gemak zit. Ik stoof weg over mijn favoriete kasseien en ze zagen mij niet meer terug, ik won de rit en de leiderstrui. 's Avonds was er nog een korte individuele tijdrit. Wereldkampioen achtervolging Charly Grosskost[5] startte voor mij, maar ik klopte hem. Zo won ik twee ritten op één dag. Ik werd goed aanvaard bij de Fransen, dat was toch iets voor een Vlaming, ze noemden mij Van Malderberg. Het eerste deel van de laatste rit liep over de Casselberg. Roger De Vlaeminck stond tweede en wou natuurlijk ook winnen. Hij demarreerde op de stenen van de Casselberg. Ik erachter, in mijn sas op de kasseien. Op de top ben ik er bij. Hij smijt zich naar beneden, ik erachter in volle vaart, maar plots schoof mijn voorwiel weg en ik lag er, op een mazoutvlek, ge ziet de sporen nog. Mijn ploegmaats wachtten mij op. Intussen vormde zich een kopgroep van 16 bij Roger De Vlaeminck, daar zat ook mijn kopman, Frans Verbeeck, bij. Hij moest niet

---

2 Wikipedia stelt dat Gilbert De Rieck 9de was op het sprinttoernooi van de Olympische Spelen van Rome in 1960. Dit is moeilijk aanvaardbaar. De Rieck werd uitgeschakeld in de 1/8ste finale en kan dus ten hoogste met de andere zeven uitgeschakelde renners ex aequo 9de geplaatst worden. Er waren geen aparte manches voorzien waarin de plaatsen 9 t.e.m. 16 bepaald werden.
In reeks 6 werd De Rieck 2de na de Duitser Günter Koslowski en voor de Mexicaan Cenobio Ruiz.
In de derde reeks van de herkansingen won De Rieck van de Spanjaard José María Errandonea (de latere profrenner).
In de finale van de herkansingen werd De Rieck 2de na de Nederlander Aad de Graaf en voor, opnieuw, de Mexicaan Cenobio Ruiz.
In reeks 2 van de 1/8ste finale werd De Rieck 3de na de Fransman Antoine Pellegrina en de Zwitser Kurt Rechsteiner.
In de derde reeks van de herkansingen werd hij opnieuw derde na de Zwitser Kurt Rechsteiner en de Duitser Günter Koslowski.

3 Dit lijkt ons zeer twijfelachtig. We vonden het volgende:
1970:
Brussel: Van Malderghem 5de met Eddy Demedts op 17 ronden en Marc Demeyer reed met Constandt, zij eindigden op 18 ronden.
Gent: tweede met Marc Demeyer.
1969:
In Charleroi was er maar een zesdaagse in 1967, 1968 en 1969. In 1969 werd Willy met Eddy Demedts tweede op 21 ronden.
In 1969 geen uitslag van een Toekomstzesdaagse in Gent gevonden en er was geen zesdaagse in Brussel.
In de Belgische kampioenschappen ploegkoers werd Willy op 2/11/1969 3de met Eddy Demedts, op 18/10/1970 4de met Eddy Demedts en op 12/1/1971 13de met Marc Demeyer.
Verder werden nog twee tweede, een derde, een 5de en 6de plaats in verschillende ploegkoersen gevonden met Marc Demeyer.

4 Willy werd in Bellegem 21ste, in Roeselare 15de en in de proloog van de Ronde van België 15de. Hij werd wel 7de in de derde rit gewonnen door Herman Vanspringel. Het geheugen van oud-renners laat dikwijls te wensen over.

5 Charly Grosskost was nooit wereldkampioen. Hij was 2de in 1971 en 3de in 1970. Gezien het hier over de Quatre Jours de Dunkerque (4-9 mei 1971) gaat, was de 3de plaats het beste dat Grosskost tot dan toe toen behaald had. Hij behaalde pas zilver in augustus 1971.

Willy met de zegebloemen bij Watney

wachten. Mijn ploegmaats konden vrij snel het peloton bijhalen, maar hoe we ook zwoegden, ik demarreerde nog uit dat peloton, we naderden geen meter op de ontsnapten. Verbeeck won de rit en De Vlaeminck de Vierdaagse."

1972: De bijna-stunt in de helleklassieker Paris – Roubaix, pure koersheroïek!

"Frans Verbeeck was nog kopman in 1972. Ik was beschermde renner want ik won in het voorjaar 2 koersen, de G.P. Antibes en de Textielprijs in Vichte. Paris-Roubaix, 16 april 1972: rotweer, motregen, glad. Grote valpartij na 100 km. Verbeeck lag er bij, iedereen reed voorbij, ik zat achteraan en zag hem liggen. Ik stopte en vroeg of ik kon helpen, daar zijn foto's van, een sleutelbeenbreuk, ze zegden rij jij maar door. Op de stenen in het Bois de Wallers zit ik plots van voor. Ik werd de spekgladde kasseien niet gewaar. Iedereen sukkelen, zelfs Merckx en Gimondi moesten er af. Buiten het bos hingen er nog maar twee renners aan, Alain Santy, en …, ik ben zijn naam vergeten (Jean-Luc Molinéris red.) die snel loste. Heel de Hel rij ik op kop, zo'n 60 km, eerst met Santy in het wiel, later alleen. Mijn voorsprong loopt op tot 2'35" als ik plat val. De Kimpe zat nog achter het peloton! Hij had te weinig vertrouwen in mij. 1'30" sta ik daar met dat wiel te zwaaien, geen moto of neutrale wagen te speuren, dat bestond toen niet. Na herstel, weer de fiets op, nog 1 minuut voor. Ik val nog eens, blijf in mijn haken haperen, maar toch snel terug de fiets op. Kimpe nu vol gas achter mij, allez, 'joontse', ge kunt het, allez, stampen, pas op, Vlaeminck komt. En ja, juist voor de laatste kasseistrook in Hem, 't was misschien nog 5 km, komt Roger bij mij. Ik klamp aan en we verleggen alletwee omdat het

daar vals plat is, maar door modder blijft mijn ketting haperen en ik steek een keer door tot ze er toch op valt. Zo verloor ik 5 meter en ik kreeg hem niet meer. Tot 2 km voor de meet bleef ik achter Vlaeminck rijden, maar toen is André Dierickx mij voorbijgestoven. Ik was uitgeput. Ook Hoban en Teirlinck spurtten mij nog voorbij op de wielerbaan. Roger De Vlaeminck gaf achteraf toe dat ik de beste man in koers was en zei 'Ga ik niet achter Van Malderghem, dan wint hij!'"

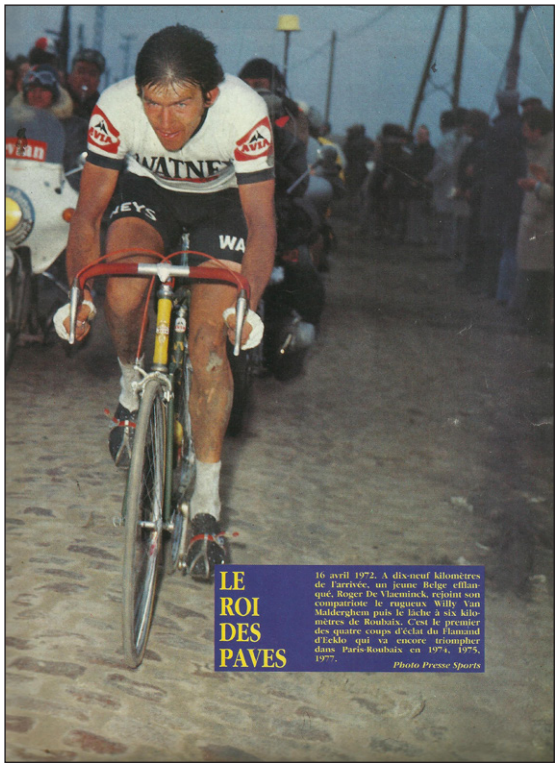

Willy Van Malderghem, le roi des pavés

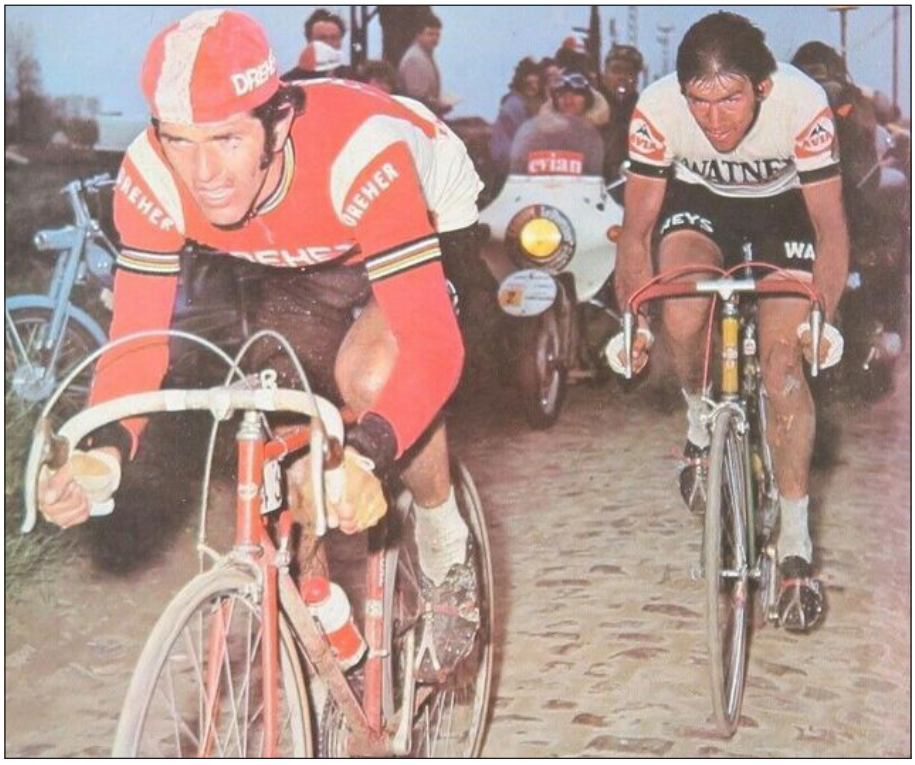

Roger De Vlaeminck, op dat moment nog samen met Willy

Willy Van Malderghem in volle actie in Paris-Roubaix. Deze mooie foto is de basis van een street art mural in de Vluchtenboerstraat in Gavere, waar Willy vandaan komt.

Mijn grootste ontgoocheling: de Tour de France 1972

"Beste prestatie en grootste ontgoocheling in één seizoen: een intense tijd! Watney selecteerde mij voor de Tour '72. Het werd mijn grootste ontgoocheling. In de proloog trok ik nog goed mijn plan (25ste, red.). Ik overwon ook de Pyreneeën. Dan kwam mijn vrouw op bezoek en ik gaf op. Geen verband! Ik had hevige kniepijn. Dokter Dumas had mij al een inspuiting gegeven, maar dat hielp niet en in de 11de rit, naar de Ventoux, moest ik opgeven. Ik was er echt de put van in. Zowel fysiek als mentaal deed die kniepees nog lang pijn. Elke renner wil ooit de Tour rijden en Parijs halen, toch?"

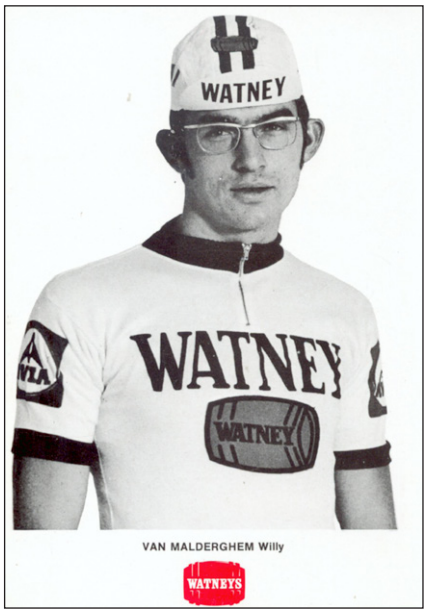

In 1972 een tweede jaar bij Watney-Avia

1973: Niet bij Merckx en Molteni, maar bij IJsboerke: nieuwe ploeg met nieuwe ploegleider, Rik Van Looy, beiden al even ambitieus

"Mijn knappe prestaties van 1972 bleven wel niet onopgemerkt. Ik kreeg twee prachtige aanbiedingen van twee toppers. Eddy Merckx zelf bood mij in 1973 een plaats aan in zijn fameuze bruine garde van Molteni. Echte waar! Maar ook de keizer zelf, Rik Van Looy, kwam mij halen. Ik was toch meer waard dan gewoon helper te gaan spelen bij Molteni? Hij maakte mij zot: gij moet mijn kopman zijn! Ik liet mij overhalen. In Paris-Roubaix werd ik nog mooi 13de, won een paar koersen met een zekere faam zoals de Omloop van Midden-Vlaanderen in Deinze, maar het was toch net iets te weinig. Wel behield ik mijn goede naam in het peloton."

1974: Niet bij De Vlaeminck en Sanson, maar bij Flandria Carpenter van Briek Schotte

“Het bewijs daarvan is dat ik opnieuw een mooie keuze kreeg: Roger De Vlaeminck wou mij bij zijn Italiaans merk, Sanson. Roger had het voor mij: hij had gezien wat ik waard was in de Vierdaagse van Duinkerke en in Paris-Roubaix, koersen waarin hij mij maar net kon kloppen. Het spijt mij nog dat ik toen niet voor hem koos. Ik liet mij overhalen door Briek Schotte en de reputatie van het sterke Flandria met Godefroot, Pollentier, Maertens en mijn vroegere pistemaat, Marc Demeyer. Ik koos voor mijn maten en een sterke ploeg, niet voor ’t geld want ik kreeg er minder! Geen meevaller: ik moest knechten. Ik voelde mij gedegradeerd: het deed mij dus dubbel deugd dat ik Briek zijn eigen Grote Prijs in Desselgem dat jaar kon winnen!”

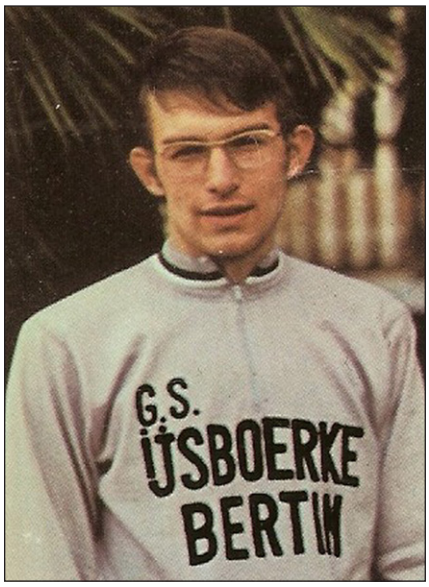

In 1973 niet bij Molteni, maar bij IJsboerke-Bertin

In 1974 ontdekte ik mezelf als veldrijder

“Ik was een late roeping in de cyclocross. Te laat. Ik had dat eerder moeten weten. René De Clercq, wereldkampioen bij de amateurs in het veldrijden, trok mij het veld in. Dat ging mij super af, met meteen 4 podiumplaatsen, w.o. Horebeke, toen een topcross, tussen 7 wereldkampioenen: Berten Van Damme, Erik en Roger De Vlaeminck, Thaler, Zweifel, René De Clercq en Robert Vermeire[6]! René troonde mij ook mee naar Spanje. Hij reed er voor KAS en was er koning. Ik kon er zeer goed mee, won te Irun, in het Baskenland, als kroon op het werk.”

In 1974 bij het grote Carpenter- Confortluxe-flandria

1975: Bij het bescheiden CARLOS en in 1976 terug bij De Kimpe, Rokado-Maes ⋆ Pils

“Na Flandria moest ik pakken wat te krijgen was, dat was niet vet, een plaatsje bij de kleine fietsenfabrikant CARLOS[7], uit Moeskroen. De wedde was er zo bescheiden dat je wel moest prijzen rijden om beleg op je boterham te kunnen smeren. Zo plaatste ik mij elke koers in de eerste vijf[8]. Dat

6 Op 1 november 1974 was er een veldrit in Sint-Maria-Horebeke: 1. Marc De Block, 2. Albert Van Damme, 3. Willy Van Malderghem, 4. Norbert Dedeckere, 6. Eric De Vlaeminck, 7. René De Clercq. Geen sprake van Roger De Vlaeminck, Thaler (nog amateur), Zweifel en Vermeire (amateur).

7 Uit ‘Achteraan het peloton moet er ook reclame zijn’ door Jan De Smet (2015), uitgegeven in eigen beheer, p. 162: “Op 5 februari werd de ploeg Presutti-Notari-Mesa Ranch voorgesteld. Een ploeg die eigenlijk onder Italiaanse licentie wou starten, maar uiteindelijk een Belgische licentie aannam omwille van de verplichte verhouding 2 nationale renners/1 buitenlander. De ploeg bestond uit de volgend renners: …., Willy Van Malderghem, …
Eind februari zat er al een haar in de boter. De sponsors Notari en Mesa Ranch verdwenen uit het zicht, mogelijks omdat het ondertussen een Belgische ploeg geworden was, en Splendor kwam in de plaats. De renners bleven dezelfde de Belgen …., Willy Van Malderghem, …
Op 12 maart kwamen de eerste klachten van renners. Ze werden niet betaald, er was geen organisatie, geen mecanicien, geen verzorger, ….
Op 14 maart, nadat er overleg was tussen de BWB en de renners werd er beslist dat de renners vrij waren om een andere ploeg te zoeken. Een aantal renners maakten daar gebruik van, maar hoofdzakelijk de Waalse renners bleven bij de ploeg die de naam Splendor-Presutti kreeg. Dirk Baert en Willy Van Malderghem gingen naar Carlos Cycles, …”

8 Er werden in Het Belang van Limburg 35 uitslagen gevonden van Willy in 1975. Er was een overwinning en 11 topvijf plaatsen. Dus hij reed zeker niet in elke koers topvijf.

Bij het bescheiden Carlos

Terug bij De Kimpe

was mijn oud-sportbestuurder De Kimpe niet ontgaan. Hij haalde mij teug, maar het was op. Ik had een 'dégout' van de koers. Op een dag was het koers in Oostkamp. Ik zei tegen Jeanine: 'Als ik vandaag bij de eerste rij, kap ik ermee.' Ik werd 3de. Voilà, zei ik, ik koers niet meer. De winnaar wou er mij nog betalen om hem aan de zege te helpen, maar zelfs dat heb ik geweigerd. Ik was het zo beu. Een bom bij De Kimpe. Die bood mij zelfs 5.000 BEF meer per maand. Plots was ik wel koppig: hier nèm, maakte ik mij boos, pak mijne velo ook maar mee!"

Op 'travaux', even een terugkeer bij TUM en … een fietsenwinkel in Gavere

"Acht dagen later werkte ik al op 'travaux'. Van Autopark TUM is men dan nog komen smeken om weer te beginnen, in de cross, met nog een podium in Massemen[9], maar ik had al andere plannen. Op 1 januari 1977 werd onze zoon Steven geboren en later dat jaar openden wij een fietsenzaak in de Scheldestraat in Gavere. Een logische stap: van mijn 15de zorgde ik zelf voor mijn fiets, eerst kuisen, later sleutelen. Ik heb dan ook gewerkt in de gekende Gentse fietsenzaak, Plume Vainqueur. Bij de mecanicien van Tom Simpson, Ted Wood zaliger, leerde ik er wielen maken. Ik had de kunde voor een eigen zaak. Op 1 mei 1977 openden wij onze splinternieuwe zaak in de Scheldestraat in Gavere in aanwezigheid van niemand minder dan Eddy Merckx, zijn schoonvader Lucien Acou, Jos Huysmans en een aantal streekrenners. Wij runden de zaak van 1 mei 1977 tot en met 30 september 2011. Dat onze Steven vervolgens een zeer succesvol en populair (jeugd)renner werd was een grote reclame voor onze zaak. Zijn verhaal is stof voor een mooi sportief en familiaal vervolg."[10]

Een comeback bij Autopark TUM

9 Massemen 14 oktober 1976: 1. Alfons Van Parijs; 2. Eric Desruelle; 3. Willy Van Malderghem

10 In 1978 moet Willy Van Malderghem nog een kleine comeback gedaan hebben. Hij was dan prof bij Plume Vainqueur. Hij staat in Het Belang van Limburg in de deelnemerslijst voor Gent-Gent weliswaar bij Fragel Norta (hetgeen volgens Willy Van Malderghem zelf een kwakkel is), maar op de deelnemerslijst van het Belgisch kampioenschap staat hij als individueel bij Plum, wat dus eigenlijk Plume Vainqueur moet zijn (hij startte wel niet in het BK wegens ziekte). Hij werd 23ste in de wedstrijd Sint-Niklaas-Belsele en 7de in de veldrit van Asse-Meldert.

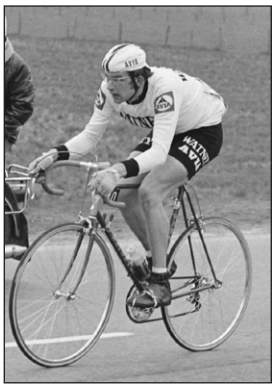

Willy Van Malderghem in actie in het veld en op de weg (Foto rechts: Peter Remmerie)

De levensles: KARAKTER is alles!

Er waren veel kruispunten waarop Willy andere keuzes kon maken die zijn carrière en leven een heel andere wending hadden kunnen geven: WAT ALS je die Vierdaagse van Duinkerke of Paris-Roubaix had gewonnen? WAT ALS je kiest voor Eddy Merckx in 1973 of voor Roger De Vlaeminck in 1974? Of radicaal voor het veldrijden? Zelfs de piste … Je was eigenlijk supermoderne all-rounder à la Van Aert, tijdrijder, achtervolger, pistier, veldrijder, redelijke klimmer …

"Ja, jong, er heeft zeker meer in gezeten. Ik heb een persoonlijke coach gemist die me had kunnen raad gegeven voor de juiste beslissing. Soms heb je gewoon geluk nodig, in de koers en ernaast, want je kunt het op voorhand niet weten, het is gemakkelijk het achteraf beter te weten. Alles samen mag ik niet klagen. Je hebt niet alles in de hand, zoals mijn gebrek aan karakter, mijn grootste fout. Klasse genoeg, geen doorzetting. Wat zou ik daar zelf kunnen aan doen hebben? Een sterk bekommerde sportbestuurder die mij kon motiveren had ik nodig. Een schop onder mijn … ! De keren dat ik serieus geprikkeld werd schoot ik wakker: in die achtervolging op Dubois of de zege in de G.P. Briek Schotte, om hem eens te laten zien wat ik kon, dat waren zulke momenten. Ik heb dat gebrek zeer goed beseft. Karakter is een 'wreed spel', onthou dat goed. De dag van vandaag moet je nog meer karakter hebben, de weg naar de top is zeer lang. Voor topsport moet ge eigenlijk een brokke doorslaan, zot zijn. Ook om munt te slaan uit mijn kunnen, was ik te tam. Gelukkig heeft mijn vrouw nog genoeg 'achter mij gezeten' zodat ik er toch nog iets uitgehaald heb, waarop ik kon verder bouwen. We klagen niet, wij zijn gezond, we genieten, we kunnen nog bijspringen bij Steven als het nodig is …"

Willy, zoon Steven en echtgenote Jeanine

Baggerbox

In de tijd van Roger

door Jan De Smet

Ik las ooit in Het Nieuwsblad (Donderdag 11 mei 2017[1]) een interview met Roger De Vlaeminck waarin hij beweerde dat hij volgens zijn eigen tellingen tussen de 110 en de 120 koersen had gewonnen, in Italië alleen dan.

Ik noteerde toen in mijn ToDo-lijstje: laat ons dat eens controleren. Ik herinnerde mij dit gegeven toen ik onlangs de nieuwste Bahamontes in de bus kreeg en daarin las dat Roger opnieuw stelde dat hij meer dan 100 overwinningen in Italië behaalde[2].

Daarnaast beweerde hij ook dat hij in 1975, toen hij 62 koersen won[3], ten onrechte geen sportman van het jaar werd, maar wel hoogspringer Bruno Brokken die brons behaalde op de Europese kampioenschappen atletiek[4].

Roger De Vlaeminck kennende dacht ik in eerste instantie: “Jaja, zal wel zijn.” Maar met Roger moet je altijd opletten en dus dook ik de archieven in en probeerde zijn stellingen te staven of te weerleggen.

Stelling 1: Roger De Vlaeminck won meer dan 100 wedstrijden in Italië (5 jaar geleden was het nog tussen de 110 en 120).

Ik begon op de Wielersite zijn palmares te doorsnuisteren en in eerste instantie vond ik het volgende:

1972: 10 overwinningen in Italië

1. G.P. Città di Camaiore
2. Milano - Torino
3. 1ste etappe Giro di Sardegna
4. 4de etappe Tirreno - Adriatico
5. 5de etappe deel b Tirreno - Adriatico + ex aequo met Tomas Pettersson
6. Eindklassement Tirreno - Adriatico
7. 6de etappe Giro d’Italia
8. 15de etappe Giro d’Italia
9. 18de etappe Giro d’Italia
10. 19de etappe deel a Giro d’Italia

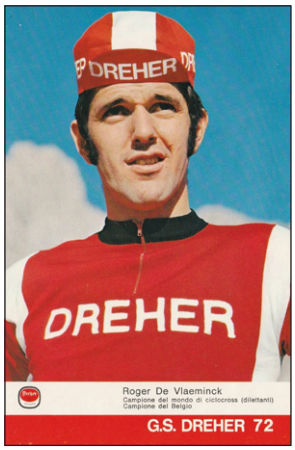

1972

1 https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20170511_02877415
2 Bahamontes #40 p. 18: “Ik heb meer dan honderd koersen gewonnen in Italië.”
3 Bahamontes #40 p. 19: “Terwijl ik dat jaar 62 koersen won en 22 keer tweede werd.”
4 Bruno Brokken werd pas in 1976 derde op het Europees kampioenschap hoogspringen. In 1975 behaalde hij wel enkele successen, onder meer het Belgisch record outdoor (2m23) en het Belgisch record indoor (2m21). Zijn record van 2m23 was indertijd de vijftiende beste hoogspringprestatie ooit ter wereld en op de wereldranglijst van dat jaar, die met 2m27 werd aangevoerd door de Amerikaan Dwight Stones, eindigde hij ermee op een gedeelde zevende plaats. Het wereldrecord van Stones stond toen sinds 11 juli 1973 op 2m30.

1973: 10 overwinningen in Italië

1. Milano - Sanremo
2. Trofeo Matteotti
3. Giro della Toscana
4. 3de etappe Giro di Sardegna
5. 5de etappe Giro di Sardegna
6. 5de etappe deel a Tirreno – Adriatico
7. Eindklassement Tirreno - Adriatico
8. 2de etappe Giro d'Italia
9. 11de etappe Giro d'Italia
10. 13de etappe Giro d'Italia

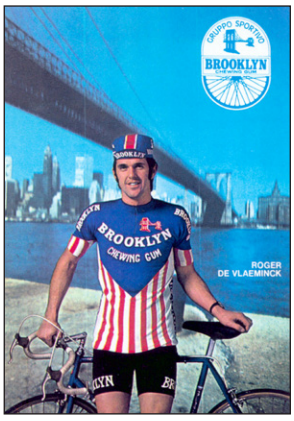

1973

1974: 9 overwinningen in Italië

1. Giro di Lombardia
2. Milano - Torino
3. Giro del Veneto
4. 2de etappe Giro di Puglia
5. 5de etappe Tirreno - Adriatico
6. Eindklassement Tirreno - Adriatico
7. Giro di Sicilia, Italië
8. 4de etappe Giro d'Italia
9. 1ste etappe deel a Cronostaffetta

1974

1975: 19 overwinningen in Italië

1. Coppa Agostoni
2. Giro del Lazio
3. Trofeo Pantalica
4. G.P. Montelupo
5. 1ste etappe Giro di Sardegna
6. 4de etappe Giro di Sardegna
7. 5de etappe deel b Giro di Sardegna
8. 2de etappe deel a Tirreno - Adriatico
9. 4de etappe Tirreno - Adriatico
10. 5de etappe Tirreno - Adriatico ex aequo met Knut Knudsen
11. Eindklassement Tirreno - Adriatico
12. 4de etappe Giro d'Italia
13. 6de etappe Giro d'Italia
14. 7de etappe deel b Giro d'Italia 10de etappe Giro d'Italia
15. 11de etappe Giro d'Italia
16. 18de etappe Giro d'Italia
17. 20ste etappe Giro d'Italia
18. Larciano (criterium)
19. Zambana di Trento (criterium)

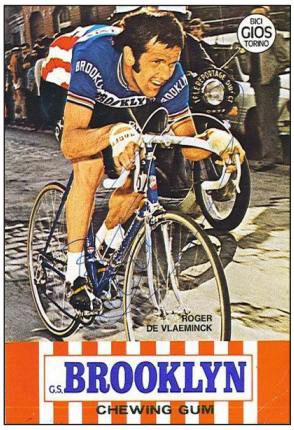

1975

1976: 19 overwinningen in Italië

1. Giro di Lombardia
2. Giro del Lazio
3. Giro dell'Emilia
4. Coppa Agostoni
5. Sassari - Cagliari
6. G.P. Montelupo
7. 3de etappe Giro di Puglia
8. 1ste etappe deel b Giro di Sardegna
9. 5de etappe Giro di Sardegna
10. Eindklassement Giro di Sardegna
11. 3de etappe Tirreno - Adriatico
12. 4de etappe Tirreno - Adriatico
13. 5de etappe deel b Tirreno - Adriatico
14. Eindklassement Tirreno - Adriatico, Italië
15. 2de etappe Giro d'Italia
16. 5de etappe Giro d'Italia
17. 8ste etappe Giro d'Italia
18. 16de etappe Giro d'Italia
19. Pietra Ligure (criterium)

1976 (Foto eigen collectie)

1977: 4 overwinningen in Italië

1. Giro del Piemonte
2. 2de etappe Tirreno - Adriatico
3. 3de etappe Tirreno - Adriatico
4. Eindklassement Tirreno – Adriatico

1977 (Foto eigen collectie)

1978: 6 overwinningen in Italië

1. Milano - Sanremo
2. Sassari - Cagliari
3. Giro del Friuli
4. 4de etappe Giro di Puglia
5. 1ste etappe Giro di Sardegna
6. 5de etappe Giro di Sardegna

1978

1979: 11 overwinningen in Italië

1. Milano – Sanremo
2. Milano - Vignola
3. 1ste etappe Giro del Trentino
4. 1ste etappe Giro di Puglia
5. 2de etappe Giro di Puglia
6. 3de etappe Giro di Puglia
7. Eindklassement Giro di Puglia
8. 5de etappe deel a Tirreno - Adriatico

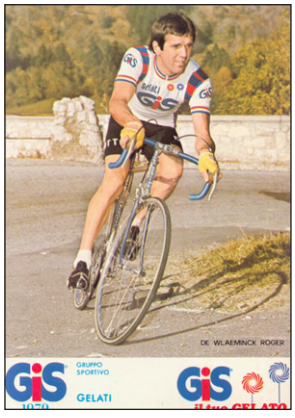

1979

9. 2de etappe Giro d'Italia
10. 9de etappe Giro d'Italia
11. 12de etappe Giro d'Italia

1980: 7 overwinningen in Italië

1. Trofeo Laigueglia
2. 1ste etappe Giro di Sardegna
3. 2de etappe deel a Giro di Sardegna
4. 4de etappe Giro di Sardegna
5. 5de etappe Giro di Sardegna
6. 1ste etappe Tirreno - Adriatico
7. 2de etappe Tirreno - Adriatico

Roger De Vlaeminck

1980

1984: 3 overwinningen in Italië

1. Giro di Campania
2. 5de etappe Settimana Siciliana
3. Eindklassement Cronostaffetta (Francesco Moser, Palmiro Masciarelli, Stefano Giuliani, Walter Dalgal, Giuseppe Walter Passuello, Dave Akam en Roger De Vlaeminck)

1984

In totaal dus 98 overwinningen.

Maar de Wielersite is niet volledig. Ik vond in de Velo naslagwerken ook nog overwinningen in de Coppa Placci 1972 en 1974 en twee criteriums in 1975 (Castelvetro en Varignana). Hierdoor komen we aan 102 overwinningen.

Anderzijds dient er opgemerkt te worden dat de eindoverwinning van de Cronostaffetta in 1984 een ploegoverwinning was wat de teller terugbrengt op 101. Maar Roger zal deze overwinning wel meetellen.

Daarnaast zijn de overwinningen in Larciano, Castelvetro, Varignana en Zambana di Trento in 1975 en Pietra Ligure in 1976 overwinningen in een criterium. Criteriums zijn wat ze zijn en zeker in de jaren '70 werd er nog met het mes tussen de tanden gereden. Dus die overwinningen tel ik dan wel mee, ook al om de banbliksems van Roger niet over mij te krijgen.

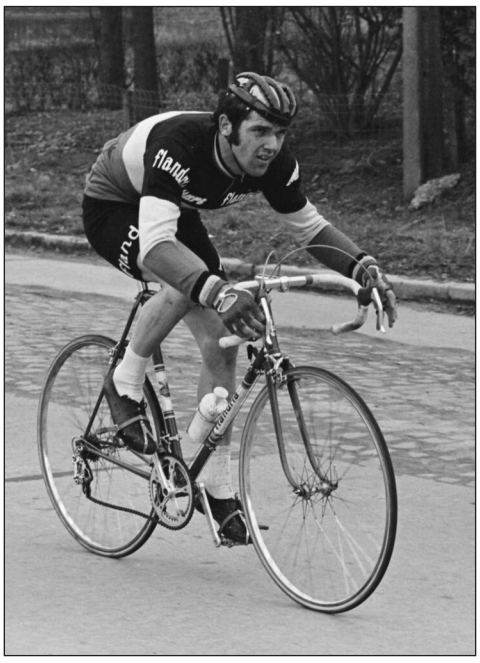

Geen Italiaanse overwinningen in 1970 bij Marsflandria (Foto Peter Remmerie)

Er zijn wel twee gedeelde overwinningen nl. de 5de etappe deel b in de Tirreno - Adriatico van 1972. Zowel Roger als Tomas Pettersson legden de tijdrit van 18 km af in 23'47". Hetzelfde gebeurde in 1975 in dezelfde tijdrit over 18 km met Knut Knudsen (23'32"). Maar een overwinning is een overwinning.

Eerste plaatsen in nevenklassementen worden door WAAIERS niet meegeteld als overwinning. Dus Rogers eerste plaatsen in het puntenklassement van de Giro d'Italia (1972, 74 en 75), Tirreno-Adriatico (1975) en Giro di Sardegna (1978 en 1980), zijn eerste plaats in het bergklassement van de Tirreno-Adriatico (1973) en de

Vliegende Sprinten (1976) en het Combinéklassement in de Giro d'Italia (1975) tellen niet mee. Evenmin als de overwinning in het Ploegenklassement in de Giro d'Italia (1975). Maar ik kan mij voorstellen dat Roger die wel meetelt en er dus 10 bij telt.

Conclusie: Roger behaalde inderdaad meer den 100, 101 om precies te zijn, individuele overwinningen in Italië volgens de berekeningswijze van WAAIERS. Maar als ik denk en tel zoals Roger, dan kom ik aan 112 overwinningen (101 + 1 ploegentijdrit + 10 nevenklassementen) en dus heeft Roger toch wel een beetje gelijk.

Stelling 2: Roger De Vlaeminck won in 1975 62 koersen

Roger kan het zijn schriftjes nakijken en mij corrigeren indien het nodig is. Maar ik geraak er, volgens de tellingswijze van WAAIERS niet.

Op de weg kom ik tot het volgende:

1. 9/mrt Varignana (criterium)
2. 13/mrt 2de etappe deel a Tirreno - Adriatico
3. 15/mrt 4de etappe Tirreno - Adriatico
4. 16/mrt 5de etappe Tirreno - Adriatico + Knut Knudsen
5. 16/mrt Eindklassement Tirreno - Adriatico
6. 25/mrt Trofeo Pantalica
7. 13/apr Paris - Roubaix
8. 3/mei Saint-Claud (criterium)
9. 4/mei Meisterschaft von Zürich
10. 6/mei Olsene
11. 11/mei Zambana di Trento (criterium)
12. 20/mei 4de etappe Giro d'Italia
13. 22/mei 6de etappe Giro d'Italia
14. 23/mei 7de etappe deel b Giro d'Italia
15. 26/mei 10de etappe Giro d'Italia
16. 27/mei 11de etappe Giro d'Italia
17. 4/jun 18de etappe Giro d'Italia
18. 6/jun 20ste etappe Giro d'Italia
19. 11/jun Proloog Tour de Suisse
20. 12/jun 1ste etappe Tour de Suisse
21. 14/jun 3de etappe Tour de Suisse
22. 16/jun 5de etappe Tour de Suisse
23. 19/jun 9de etappe Tour de Suisse
24. 20/jun 10de etappe Tour de Suisse
25. 20/jun Eindklassement Tour de Suisse
26. 22/jun 1ste etappe Giro di Sardegna
27. 23/jun Neeroeteren
28. 25/jun 4de etappe Giro di Sardegna
29. 26/jun 5de etappe deel b Giro di Sardegna
30. 3/jul Heusden-Zolder
31. 7/jul Humbeek

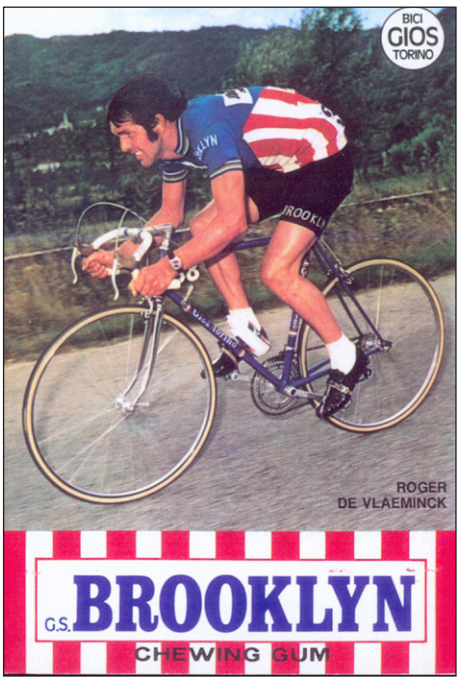

32. 13/jul Castelvetro (criterium)
33. 19/jul G.P. Montelupo
34. 21/jul Aalst (Criterium)
35. 1/aug Tienen (Criterium)
36. 12/aug Heusden
37. 15/aug Geraardsbergen (Criterium)
38. 25/aug Ninove
39. 7/sep Critérium des As
40. 20/sep Giro del Lazio
41. 21/sep Larciano (Criterium)
42. 24/sep Baasrode
43. 1/okt Heist-aan-zee
44. 8/okt Coppa Agostoni

Roger rekende mogelijks ook het Puntenklassement van de Tour de Suisse en de Giro d'Italia en het Combinéklassement van de Tour de Suisse en de Giro d'Italia mee.

Dus 44 (misschien 48 volgens Roger) overwinningen

Daarnaast zijn er ook een aantal overwinningen in het veldrijden:

1. 1/jan Katerkoers (Den Haag)
2. 4/jan Vlaamse Druivencross (Overijse)
3. 6/jan Gran Premio dell'Epifania, (Solbiate Olona)
4. 12/jan Nationaal Kampioenschap
5. 26/jan Wereldkampioenschap
6. 2/feb Choulex (2 reeksen gewonnen). Roger kennende zal hij dit wel als drie overwinningen geteld hebben (2 reeksen gewonnen + eindoverwinning).
7. 29/nov G.P. Frank Vandale (Overijse)
8. 7/dec Deinze-Zeveren
9. 21/dec Aalter
10. 23/dec Trofeo Garinei Cyclo Cross, (Milano)
11. 25/dec Semmerzake
12. 28/dec Wambrechies Wereldkampioenschap

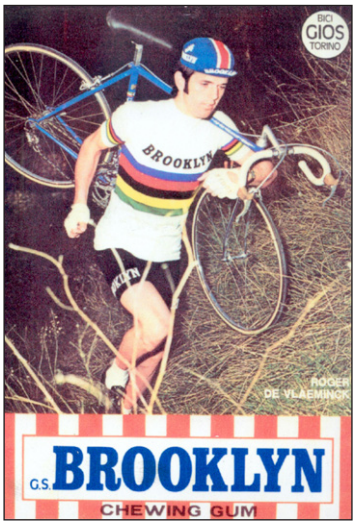

Dus 12 (misschien 14 volgens Roger) overwinningen in het veld.

Op de piste:

> Een omnium in Antwerpen (13/13/1975):
>
> Ploegenomnium (België tegen Nederland) met Verbeeck-Demeyer-Van Looy waarbij België de Kilometer op Italiaanse wijze en de puntenkoers wint. Geen individuele zege van Roger in een of ander onderdeel. Maar misschien telde Roger deze twee ploegoverwinningen in de onderdelen en de eindoverwinning wel mee.

Dus 0 overwinningen[5] (misschien 3 volgens Roger)

In totaal levert dit, volgens de WAAIERS-telling, 44+12+0 = 56 overwinningen op. Neem ik de cijfers van een optimistische Roger, dan kom ik aan 48+14+3 = 65 overwinningen.

Brooklyn won verder ook het Ploegenklassement van de Giro d'Italia en de Tour de Suisse. Als Roger die overwinningen er nog bij telt, dan komt hij zelfs aan 67 overwinningen.

Conclusie: Roger behaalde 56 individuele overwinningen in 1975 volgens de berekeningswijze van WAAIERS. Dus geen 66. Maar als ik denk zoals Roger, dan kom ik aan 67 overwinningen en dus heeft Roger toch wel een beetje gelijk.

5 In WAAIERS hanteren we het principe dat een overwinning in een ploegenomnium niet als een individuele zege geteld wordt.

Ge hadt erbij moeten zijn .... (5)

De truien van Thierry

door Hans Vandeput

In 1976 had Florent Vanvaerenbergh de sportieve leiding over de wielerploeg Miko-de Gribaldy-Superia. 'Burggraaf' Jean de Gribaldy en Leuvenaar Leon Kindekens waren zijn assistenten. In de loop van het voorjaar werd de Zwitser Thierry Bolle aangeworven met het oog op deelname aan de Tour. Zijn vader Maurice Bolle was masseur binnen de ploeg. Door tussenkomst van Leon Kindekens vestigde Thierry Bolle zich een tijdje in het Hotel de l'Industrie aan het Martelarenplein in de Leuvense stationsbuurt. Van daaruit ondernam hij zijn trainingstochten met het oog op de naderende Tour. Een van mijn ooms was een vaste vriend van Kindekens en eveneens een fervente fietser. Leon had hem gevraagd in gezelschap van Thierry Bolle de streek rond Leuven te verkennen en zo maakte deze kennis met de vele nijdige hellingen die de omgeving rijk is. In die periode vervulde ik mijn legerdienst die 15 maanden in beslag nam en kon ik bijgevolg het koersgebeuren slechts vanop afstand volgen: het land dienen en verdedigen was prioritair! Thierry Bolle reed die Tour niet uit. Het moet eind juli geweest zijn toen we na een volle week tactische oefeningen in Leopoldsburg een vrij weekend hadden. Aangekomen in het ouderlijke huis stond mij een verrassing te wachten. Er lag een pakje voor mij klaar op de salontafel. Nieuwsgierig opende ik het en tot mijn grote verbazing zat er een koerstrui in van Miko-de Gribaldy-Superia. Mijn vader vertelde het verhaal erachter. Mijn oom had het voor mij gekregen van Thierry Bolle. Ik was superblij en had het totaal niet verwacht. Zou ik Thierry hiervoor ooit kunnen bedanken? Zeven jaren later was het zover.... In februari 1983 brachten we een weekje door aan de Azurenkust in het Zuid-Franse Menton, onze uitgestelde huwelijksreis. In die week vond eveneens de wielerwedstrijd Nice-Alassio plaats en op die dag had ik bewust gekozen voor een daguitstap naar Nice. Mijn echtgenote was zich van geen kwaad bewust, maar had er nadien geen spijt van vermits we in de namiddag een tussenstop maakten in het mondaine Monaco. Ik wou de start van de rennerskaravaan in Nice bijwonen en we waren ruimschoots op tijd aangekomen. Wereldkampioen Saronni waren we al tegen het lijf gelopen en op een bepaald ogenblik merkte ik op het terras van een koffiehuis een groep Cilo-renners op, onder hen Thierry Bolle! Ik aarzelde wat maar stapte toch naar hem toe en excuseerde me om mij aan te bieden temidden zijn andere makkers van de Zwitserse ploeg Cilo. Toch vond hij het niet erg. Ik vertelde kort het verhaal uit 1976 met zijn verblijf in Leuven en hij herinnerde het zich alsof het gisteren was. Hij vroeg me ook hoe het met mijn oom gesteld was! Ik bedankte hem nog uitdrukkelijk om zijn toenmalige gift. Een jaar later, in 1984, ontmoette ik Thierry Bolle opnieuw bij de start van Gent-Wevelgem. "Blij je terug te ontmoeten, het doet me plezier" zei hij. Er volgde een kort gesprekje naast de volgwagen van de ploeg terwijl hij en zijn ploegmaten de laatste hand legden aan hun koerskledij om in volle ornaat aan de start te verschijnen, toen nog in het Citadelpark te Gent naast het 'Kuipke'. Hij haalde plotseling een oude, wollen Cilo-trui tevoorschijn die hij blijkbaar niet meer nodig had. "Interesse?" vroeg hij.

"Natuurlijk" antwoordde ik en bedankte hem nog uitvoerig alvorens hem een veilige rit toe te wensen. En zo kwam ik onverwacht in het bezit van een tweede trui van Thierry Bolle. 1984 was zijn laatste profjaar, nadien zag ik hem nooit meer terug. Thierry Bolle overleed op 24 juni 2020 op 67-jarige leeftijd, veel te jong. Bedankt Thierry om mij twee mooie koerstruien nagelaten te hebben.

Cilo
aufina

MIKO
de GRIBALDY
superia

Cilo
aufina

Het Omnium der Zes Naties

door Hans Vandeput

De optredens van Campionissimo Fausto Coppi op het Duitse grondgebied waren zeldzaam. Op 20 oktober 1940 neemt hij deel aan de 'Goldene Schärpe der Torpedonabe' te Schweinfurt, een criterium ter gelegenheid van de productie van de vijftig miljoenste Torpedonaaf. Er diende een afstand van 88,250 km afgelegd op een circuit van 1,765 km. In de 19de ronde krijgt Coppi af te rekenen met een stuurbreuk en dient een tijd te wachten op een vervangfiets waardoor hij een aantal ronden achterstand oploopt en kort nadien de wedstrijd, gewonnen door zijn landgenoot Olimpio Bizzi, verlaat.

Op 17 november 1940 vindt er een interland Duitsland-Italië plaats in de Deutschlandhalle te Berlijn. Coppi neemt er het onderdeel individuele achtervolging (5 km) voor zijn rekening, een discipline die hem altijd lag, en moet het opnemen tegen de Duitser Heinz Wengler[1] die hij inloopt na 12 ronden in een tijd van 3'19"2/10de met een gemiddelde snelheid van 48,302 km/u.

Op 24 mei 1942, in volle oorlogstijd, is Coppi van de partij op de openluchtbaan van Wuppertal-Elberfeld. Hij treedt er op in een achtervolgingsnummer over 5 km tegen de Duitser Herbert Wesemberg. Coppi loopt Wesemberg in na 4 km 675 m met een - voor een betonnen rijoppervlak zwaar lopende openluchtbaan - zeer hoog gemiddelde van 45,486 km/u. in 6'10". Coppi had dezelfde Wesemberg eerder al eens verslagen op 12 oktober 1940 op de Vigorellibaan te Milaan, eveneens in een 5 km achtervolging. Wesemberg werd hier ingelopen na 3 km 240 m in een tijd van 4'20" met een gemiddelde van 44,862 km/u. Coppi trapte er een versnelling van 24x7.

Omwille van de oorlogsomstandigheden was Coppi inactief als renner van begin 1943 tot midden 1945. Na zijn overwinning in de Giro van 1940 werd hij korte tijd later onder de wapens geroepen en begon zijn militaire basisopleiding te Tortona. Hij kreeg de rest van het seizoen 1940 en in 1941 en 1942 regelmatig een vrijgeleide van zijn oversten om wedstrijden te betwisten. Coppi maakte sinds 1940 deel uit van een infanterieregiment: het 38ste Reggimento di Fanteria della Divisione Ravenna. Begin maart 1943 verlaat Coppi zijn militaire basis te Tortona. Via Modena, Rome en Napels gaat het naar Sicilië. Op 7 maart 1943 wordt hij met zijn eenheid vanuit Castelvetano naar Tunis overgevlogen en van daaruit worden de mannen ingezet aan het front om de Mareth Linie te verdedigen. De Mareth Linie was een reeks van 26 versterkingen gebouwd door de Fransen in de late jaren '30 teneinde een mogelijke indringing van de Italianen uit bezet Libië, in Tunesië te bemoeilijken. De lijn liep grosso modo van Oost naar West in de streek tussen Medenine en Gabes, dit om een 36 km lange open vlakte te beschermen tussen het Matmatagebergte en Zarat aan de Golf van Gabes. De Italianen moesten het opnemen tegen het 8ste Britse Leger van generaal Montgomery dat op 20 maart 1943 een lang voorbereid offensief begon tegen de Mareth Linie. De Italianen werden naar het Noorden gedreven, gevolgd door een massale overgave.

1 Heinz Wengler was een van de betere Duitse renners in die periode. Hij won o.a. in 1937 de 17de rit b van de Tour op 22 juli 1937, van Royan naar Saintes, dit ex-aequo met onze landgenoot Adolphe Braeckeveldt. Hij had het eerder al eens tegen Coppi opgenomen in een individuele achtervolging op 29 september 1940 op de Vigorellibaan in Milaan. Hij werd toen ingehaald door Coppi na 4 km en 146 meter en na 5'14" was het avontuur dus voorbij voor Wengler. Zoals zovele Duitse jongeren werd Wengler ingezet in Hitlers oorlogsmachine. Hij overleed op 19 september 1942 aan zijn verwondingen in een veldhospitaal te Dowiza-Nord aan het Oostfront (Oekraïne).

Met de graad van korporaal werd Coppi op 13 mei 1943[2] gevangen genomen te Enfidhaville, een stad 100 km ten zuiden van Tunis en kwam hij er als krijgsgevangene in Kamp nr. 205 van het Centrale Meditterane Gebied ook bekend als Kamp Ksar-Said in de buitenwijken van deze stad terecht. De slag om Enfidhaville vond plaats tussen 19 en 21 april 1943, maar de Britse troepen bereikten de buitenwijken van de stad reeds op 13 april 1943.

Coppi werd later ook overgebracht naar de kampen van Medjez-El-Bab in Tunesië en Blida in Algerije. Hij ontmoette er enkele andere collega-renners zoals Silvio Pedroni en zijn toekomstige ploegmaat bij Bianchi Ilio Simoni. Coppi was er werkzaam als vrachtwagenbestuurder voor het Britse leger. Hij deed regelmatig ook dienst als haarkapper!

In april 1944 werd bij hem malaria vastgesteld, de ziekte die hem zestien jaar later het leven zou kosten na een Afrikaanse trip. De diagnose kwam er vrij vlug na de eerste symptomen en hij werd goed behandeld door de Britse dokters. Coppi werd het leven in de kampen niet al te moeilijk gemaakt, mede door het feit dat hij zich openlijk distantieerde van het Mussolini-regime. Op 1 februari 1945 werden Coppi en zijn medegevangenen in Tunis aan boord van het stoomschip Città de Orano naar Napels gevaren en na een afwezigheid van twintig maanden kwamen zij terug op Italiaanse bodem terecht. Hij bracht er de eerste periode door tussen het krijgsgevangenenkamp nr. 208 te Napels en een kamp van de Britse Luchtmacht in Caserta, opnieuw als vrachtwagenbestuurder en later om te eindigen als persoonlijke assistent van de Britse kampcommandant Luitenant Ronald Towell[3]. Deze officier wou Coppi helpen door hem opnieuw een koersfiets te schenken. Uiteindelijk kwam het voor mekaar via een lokale journalist en Giuseppe d'Avino, een schrijnwerker die de oproep beantwoordde door Coppi zijn eerste koersfiets te schenken sinds de aankomst in zijn thuisland: een fiets van het merk Legnano. Hetzelfde merk waarop hij op 7 november 1942 een nieuw werelduurrecord had gevestigd op de Vigorellibaan in

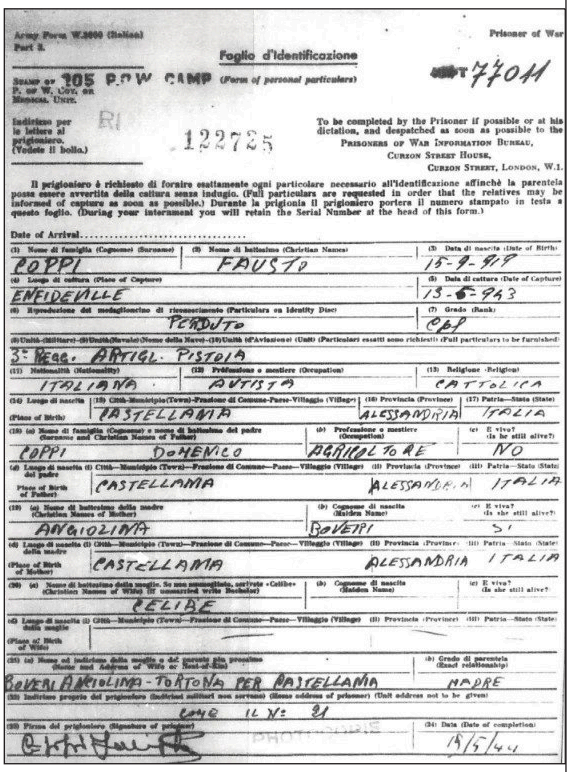

Foglio d'Identificazione

Prisoner of War

77011

105 P.O.W. CAMP (Form of personal particulars)

122725

To be completed by the Prisoner if possible or at his dictation, and despatched as soon as possible to the PRISONERS OF WAR INFORMATION BUREAU, CURZON STREET HOUSE, CURZON STREET, LONDON, W.1.

Il prigioniero è richiesto di fornire esattamente ogni particolare necessario all'identificazione affinchè la parentela possa essere avvertita della cattura senza indugio. (Full particulars are requested in order that the relatives may be informed of capture as soon as possible.) Durante la prigionia il prigioniero porterà il numero stampato in testa a questo foglio. (During your internment you will retain the Serial Number at the head of this form.)

Date of Arrival.....

(1) Nome di famiglia (Cognome) (Surname): COPPI	(2) Nome di battesimo (Christian Names): FAUSTO	(3) Data di nascita (Date of Birth): 15-9-918
(4) Luogo di cattura (Place of Capture): ENFIDEVILLE		(5) Data di cattura (Date of Capture): 13-5-943
(6) Riproduzione del medaglioncino di riconoscimento (Particulars on Identity Disc): PERDUTO		(7) Grado (Rank): CPL
(9) Unità (Stormo) (Stormo) (9) Unità (Navale) (Nome della Nave) (10) Unità (d'Aviazione) (Unit) (Particulars) esatti sono richiesti (Full particulars to be furnished): 3° REGG. ARTIGL. PISTOIA		
(11) Nazionalità (Nationality): ITALIANA	(12) Professione o mestiere (Occupation): ARTISTA	(13) Religione (Religion): CATTOLICA
(14) Luogo di nascita (Place of Birth): (15) Città-Municipio (Town)-Frazione di Comune-Paese-Villaggio (Village): CASTELLAMA	(16) Provincia (Province): ALESSANDRIA	(17) Patria—Stato (State): ITALIA
(18) (a) Nome di famiglia (Cognome) e nome di battesimo del padre (Surname and Christian Names of Father): COPPI DOMENICO	(b) Professione o mestiere (Occupation): AGRICOLTORE	(c) È vivo? (Is he still alive?): NO
(d) Luogo di nascita del padre (Place of Birth of Father): (i) Città—Municipio (Town)—Frazione di Comune—Paese—Villaggio (Village): CASTELLAMA	(ii) Provincia (Province): ALESSANDRIA	(iii) Patria—Stato (State): ITALIA
(19) (a) Nome di battesimo della madre (Christian Names of Mother): ANGIOLINA	(b) Cognome di nascita (Maiden Name): BOVETTI	(c) È viva? (Is she still alive?): SI
(d) Luogo di nascita della madre (Place of Birth of Mother): (i) Città—Municipio (Town)—Frazione di Comune—Paese—Villaggio (Village): CASTELLAMA	(ii) Provincia (Province): ALESSANDRIA	(iii) Patria—Stato (State): ITALIA
(20) (a) Nome di battesimo della moglie. Se non sposata, scrivere «Celibe» (Christian Names of Wife) If unmarried write Bachelor): CELIBE	(b) Cognome di nascita (Maiden Name)	(c) È viva? (Is she still alive?)
(d) Luogo di nascita della moglie (Place of Birth of Wife): (i) Città—Municipio (Town)—Frazione di Comune—Paese—Villaggio (Village)	(ii) Provincia (Province)	(iii) Patria—Stato (State)
(21) (a) Nome ed indirizzo della moglie o del parente più prossimo (Name and Address of Wife or Next-of-Kin): BOVETTI ANGIOLINA - TORTONA PER CASTELLAMA	(b) Grado di parentela (Exact relationship): MADRE	
(22) Indirizzo proprio del prigioniero (Indirizzi sufficienti non servono) (Home address of prisoner) (Unit address not to be given): CAMP 16 N° 31		
(23) Firma del prigioniero (Signature of prisoner): [signature]		(24) Data (Date of completion): 19/5/44

De krijgsgevangenenfiche van Coppi (Foto Rouleur)

2 De datum hieromtrent is niet al te duidelijk. Op zijn persoonlijke identificatiefiche als krijgsgevangene met nr. 77011 - die Coppi eigenhandig zou ingevuld hebben of laten invullen (ze mocht ook gedicteerd worden) - is 13/05/1943 vermeld en Enfidhaville als locatie. Hij vermeldt hier ook een andere eenheid: het 3ste Regg. Artiglio Pistoia! Bij nader toezicht blijkt de maand op deze fiche mogelijks overschreven, wat dan misschien zou kunnen uitkomen op 13/04/1943. Gezien de Britten Enfidhaville reeds bereikten op 13 april 1943 is dit een mogelijke verklaring en is deze datum van gevangenneming waarschijnlijk de meest logische. Een aantal bronnen vermelden dus 13 april 1943 , terwijl andere 13 mei 1943 vermelden. Een aantal bronnen vermelden eveneens Medjez-El-Bab in het dal van de Medjerda als plaats van gevangenneming. Op deze locatie zou hij echter terechtgekomen zijn in een krijgsgevangenenkamp. De datum van invullen van de fiche vermeldt 19/05/1944 wat ook eigenaardig lijkt. Zou er later om een of andere reden geknoeid geweest zijn met de data op zijn fiche? Over Coppi's verblijf in Afrika tijdens WO II zijn dus een aantal factoren niet al te helder.

3 Ook hier zijn de bronnen verschillend. In het artikel "Fausto Coppi's War: from prisoner to legend", door Nick Busca, verschenen in Rouleur 19-8 van 24/05/2021, komt het verhaal van een repatriëring per vliegtuig voor met als datum 11 november 1944 , dit volgens Coppi's officiële dienstpapieren! In het boek "Fausto Coppi 2 Jahrzehnte internationaler Radrennsport", Walter Lemke, Die Werkstatt Gmbh, 2007, ISBN 9783895335624, vermeldt auteur Walter Lemke het volgende: "Op 1 februari 1945 werden Coppi en zijn medegevangenen in Tunis aan boord van het stoomschip Città de Orano gebracht met bestemming Napels". Welke nu de juiste versie is blijkt moeilijk te achterhalen.

Milaan (45,871 km). Het nieuws ging rond als een lopend vuurtje in Napels. Coppi vatte terug trainingstochten aan als een bezetene en dat kwam aan de oren van fietsconstructeur Edmondo Nulli uit Rome. Deze zakte af naar Caserta en overhaalde Coppi een verbintenis aan te gaan voor zijn Nulli-ploeg en zo hervatte Coppi op 22 maart 1945 opnieuw de wielercompetitie in de G.P. Apertura te Napels in de kleuren van Nulli. Hij nam het op tegen o.a. Bartali, Leoni en Ricci, vooroorlogse rivalen. De zege ging naar Adolfo Leoni voor Tulio Bertocchi en Luciano Maggini. Coppi eindigde als vierde. Hij had nog steeds het statuut van krijgsgevangene en diende dagelijks het kamp van Caserta te vervoegen. Op 25 april 1945 volgde dan de uiteindelijke bevrijding van Italië. Na het officiële einde van WO II in Europa op 8 mei 1945 riep luitenant Towell Coppi bij zich, nam afscheid en zei hem “Go home Champion”.

Twee dagen later kwam Coppi opnieuw aan in zijn geboortedorp Castellania, na een afwezigheid van twee jaar. Op 27 mei 1945 was het reeds prijs: Coppi won voor Bartali de Coppa Salvioni, een 150 km lange wedstrijd tussen Rome en Castelgandolfo en knoopte zo opnieuw aan met de smaak van de overwinning. De rest van Coppi’s wielerloopbaan is geschiedenis.

Op 15 juli 1953 is Coppi opnieuw van de partij in Duitsland, ditmaal in Berlijn, op de openluchtwielerbaan van Berlin-Neukölnn in het kader van het ‘Omnium der 6 Nationen’. Op het programma een omnium bestaande uit vier proeven: een tijdrit over 1.000 meter met vliegende start, een afvallingswedstrijd, een puntenkoers over 5.000 meter en tot slot een Australische achtervolging over 5 kilometer.

De zes naties Australië, België, Duitsland, Frankrijk, Italië en Zwitserland waren vertegenwoordigd door respectievelijk Sid Patterson, Stan Ockers, Heinz Müller (Wereldkampioen op de weg 1952), Dominique Forlini, Fausto Coppi en Ferdi Kübler.

Programmaboekje voor het Omnium der 6 Nationen

Coppi, die toentertijd zijn verplaatsingen buiten Italië meestal per trein maakte sinds een vliegtuigramp in 1949 waarbij haast het volledige voetbalteam van A.C. Torino alsmede enkele Italiaanse journalisten om het leven kwamen[4], stond in de voormiddag geblokkeerd in het spoorwegstation aan de Duitse grenspost van Marienborn. Het ontbrak hem aan een visum voor een doortocht in de Sovjetzone. De Russische grenswachtofficier verbood hem de doortocht met een ferme “Njet”. Slecht, of verkeerdelijk ingelicht, nam het vervullen van de noodzakelijke administratieve formaliteiten nadien verscheidene uren in beslag waardoor zijn deelname aan de Berlijnse avond in het gedrang kwam. Na lang palaveren konden de broodnodige documenten aangemaakt worden op de zetel van de Sovjet Militaire Administratie te Berlin-

4 Op 4 mei 1949 kwamen 18 spelers van A.C. Torino, alsmede 6 stafleden, 3 journalisten en de vierkoppige bemanning om het leven bij een vliegtuigongeluk in Superga in de buurt van Turijn. Het toestel was op weg naar de luchthaven van Turijn nadat het de spelers had opgehaald in Lissabon voor een vriendschappelijke wedstrijd tegen Benfica en stortte te pletter in een dichte mist tegen een heuvelrug waarop de basiliek van Superga gebouwd was, gelegen in de aanvliegroute naar de luchthaven.

In afwachting van de aankomst van Coppi een gezellig onderonsje tussen v.l.n.r.: Ockers, Patterson, Kübler, Forlini en Müller

Karlshorst van waaruit ze per wagen in een recordtempo via de autosnelweg naar Marienborn overgebracht werden.

Zijn onvoorziene oponthoud van zes uur te Marienborn veroorzaakte een ware zenuwinzinking bij Fausto en het was een complete gedemoraliseerde Coppi die uiteindelijk te Berlijn aankwam na een treinreis van achtendertig uur!

'Gelukkig' had regen rond 20h00 de betonnen wielerbaan van Berlin-Neukölnn tijdelijk onberijdbaar gemaakt. De organisatoren hadden de andere deelnemers Müller, Ockers, Patterson, Kübler en Forlini reeds aan het publiek voorgesteld toen Coppi met een uur vertraging zijn entree maakte. Hij kreeg een warm onthaal van de om en bij de 10.000 toeschouwers die uiteraard op de hoogte waren gebracht van zijn perikelen. Het leek evident dat men na al deze onvoorziene gebeurtenissen geen uitzonderlijke prestatie van Coppi mocht verwachten.

De man van de dag werd Sid Patterson. 'Super Sid' had zich samen met Forlini kennelijk bijzonder vertrouwd gemaakt met het betonnen ovaal gedurende verschillende opwarmingsronden. In een tijd van 1'11" voor de km met vliegende start (zijn wereldrecord op dat ogenblik stond op 1'02"5/10de) op een vochtige piste won Patterson de eerste proef voor Forlini en Coppi. Patterson speelde eveneens met zijn tegenstanders in de afvalling waar 'Ferdi National' de tweede plaats bezette. Het Berlijnse publiek sloot Kübler diep in het hart omwille van zijn attractieve manier van koersen.

In de puntenrit waren het opnieuw Patterson en Kübler die op het voorplan traden en de eersterangsrol speelden. Pech hier voor Coppi. Wegens bandbreuk diende zijn achterwiel vervangen te worden waardoor hij twee klassementsspurten miste.

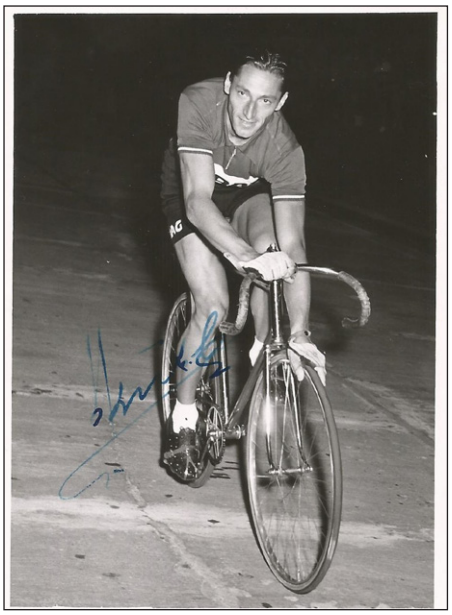

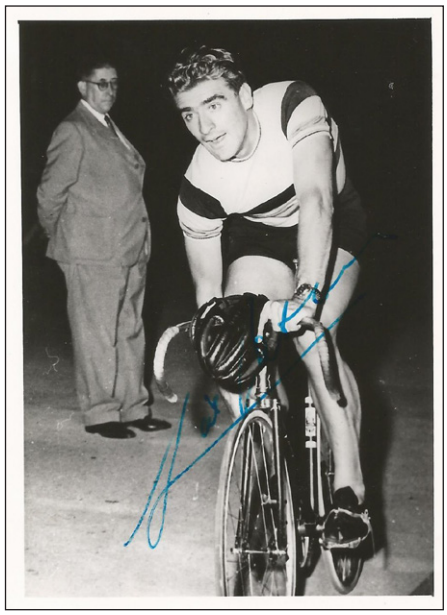

Links Kübler, rechts Patterson tijdens de opwarmingsronden: er kleeft toch niets aan onze tubes? (Foto collectie Hans Vandeput)

De laatste proef, de 5 km Australische achtervolging, was dan weer een kolfje naar de hand van Coppi, niettegenstaande een nieuwe regenbui wat roet in het eten gooide. Coppi startte vanaf het 0-punt op de velodroom, Müller vanaf het 83,3 m merkpunt, Ockers merkpunt 166,6 m en verder Patterson 250,0 m, Kübler 333,3 m en Forlini 416,6 m. Coppi liep Müller in na drie ronden en in de vijfde ronde was Ockers het slachtoffer. Patterson, zeer voorzichtig op het natte rijoppervlak, kreeg Kübler te pakken in de voorlaatste ronde maar werd uiteindelijk zelf geklopt door Coppi met 125 m. Forlini werd derde met een achterstand van 210 m. En zo liep deze meeting, die nochtans voor Coppi onder een slecht gesternte was gestart, ten einde. Te noteren: de magere prestaties van Ockers en Müller bij wie het 'heilige vuur' schijnbaar ontbrak in alle onderdelen van het omnium.

Ockers tijdens een rustpauze (Foto collectie Hans Vandeput)

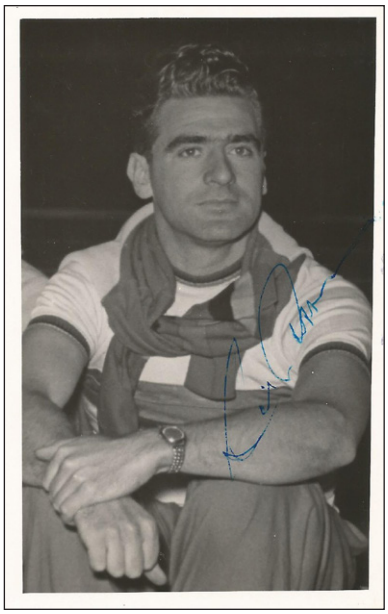

Patterson tijdens een rustpauze (Foto collectie Hans Vandeput)

Coppi aan de start van de puntenrit (Foto collectie Hans Vandeput)

V.l.n.r.: Coppi, Ockers , Kübler, Patterson , Forlini en Müller aan de start van de afvallingskoers (Foto collectie Hans Vandeput)

Uitslagen

1: Tijdrit over 1.000 m met vliegende start:

1. Patterson in 1'11"
2. Forlini in 1'12"5/10de
3. Coppi in 1'14"3/10de
4. Kübler in 1'15"6/10de
5. Müller in 1'16"5/10de
6. Ockers in 1'19"5/10de

2: Afvalling:

1. Patterson
2. Kübler
3. Müller
4. Forlini
5. Ockers
6. Coppi

3: Puntenrit:

1. Patterson 15 pnt
2. Kübler 11 pnt
3. Forlini 10 pnt
4. Coppi 9 pnt
5. Ockers 8 pnt
6. Müller 2 pnt

4: Australische achtervolging:

1. Coppi de 5 km in 6'43,8"
2. Patterson op 125 m
3. Forlini op 210 m

4. Kübler
5. Ockers
6. Müller

EINDSTAND:

1.	Sid Patterson	23 pnt
2.	Dominique Forlini	16 pnt
3.	Ferdi Kübler	16 pnt
4.	Fausto Coppi	14 pnt
5.	Heinz Müller	8 pnt
6.	Stan Ockers	7 pnt

Tot slot hierbij verder een kleine toelichting over Coppi's latere optredens in Duitsland.

22 november 1953: Westfalenhalle te Dortmund. In de voormiddag wordt Coppi uitgenodigd voor een verkenning van het komende WK-parcours 1954 dat zal gehouden worden op de Klingenring te Solingen. Hij toont zich positief over het veeleisende parcours. Volgens zijn bevindingen moet de moeilijkheidsgraad niet onderdoen voor deze van Lugano waar hij gekroond werd tot Wereldkampioen drie maanden eerder. Hij zou zich zelfs laten ontvallen hebben dat het hier om een zwaardere omloop ging.

In de namiddag is het dan de beurt voor een optreden in de Westfalenhalle te Dortmund. Matchmaker Otto Weckerling, winnaar van de Deutschlandrundfahrt in 1937 en viermaal deelnemer aan de Tour de France met 1 ritoverwinning in 1937, kon tot zijn vreugde een 10.000-tal toeschouwers begroeten in zijn wielertempel. Ze werden niet ontgoocheld. Coppi werd aan de zijde van de jonge Belg Jef Schils, de recente winnaar van Paris-Tours, uitgespeeld in een omnium tegen de duo's Gustav Kilian-Achille Bruneel en Hans Preiskeit-Walter Schürmann.

In het onderdeel 1.000 m tijdrijden per ploeg met aflossing wonnen Coppi-Schils (1 punt) het pleit in 1'04"voor Kilian-Bruneel in 1'04"8/10de (2 punten) en Preiskeit-Schürmann in 1'05"7/10de (3 punten).

Als tweede proef stond er een Australische achtervolging over 5 km op het programma. Over een baanlengte van 204 m werden de renners bij vertrek opgesteld met een tussenafstand van 68 m.

Coppi-Schils liepen hun tegenstanders in (1 punt): eerst Preiskeit-Schürmann na 1.000 m (3 punten) en vervolgens na 3 km 360 m Kilian-Bruneel (2 punten) om uiteindelijk te eindigen in een tijd van 4'10"5/10de.

Coppi kwam eveneens goed voor de dag in de puntenrit over 50 ronden. Van de 10 klassementsspurten won hij er 3 en behaalde nog eens 3 tweede plaatsen. De uitslag van de puntenrit:

1.	Coppi	43 ptn
2.	Schürmann	33 ptn
3.	Kilian	26 ptn

Op een ronde:

4.	Bruneel	41 ptn
5.	Preiskeit	37 ptn

Op twee ronden

6.	Schils	30 ptn

De uitslag van de puntenrit werd:

1. Coppi-Schils 7 pnt
2. Kilian-Bruneel 7 pnt
3. Preiskeit-Schürmann 7 pnt

Dus een ex aequo waardoor de drie ploegen elk 2 punten kregen.

Dit leverde een einduitslag op met:

1. Coppi-Schils 4 pnt
2. Kilian-Bruneel 6 pnt
3. Preiskeit-Schürmann 8 pnt

Er stond nadien nog een recordpoging buiten competitie geprogrammeerd over 1 km waarbij elke renner 2 ronden voor zijn rekening nam en vervolgens de baan verliet. In de volgorde Schürmann-Kilian-Schils-Bruneel-Preiskeit-Coppi werd er gestart. Met een tijd van 1'03"4/10de werd het Dortmundse baanrecord over de 1.000 m gebroken door Coppi. Naar verluidt had Coppi voor dit omnium een startgeld van 5.000 DM geëist en bekomen . Ter vergelijking: een VW Kever kostte in die tijd ongeveer 4.200 DM. Coppi toonde Dortmund dat hij zijn geld waard was!

Eindstand omnium:

1. Coppi-Schils 8 ptn
2. Kilian-Bruneel 6 ptn
3. Preiskeit-Schürmann 4 ptn

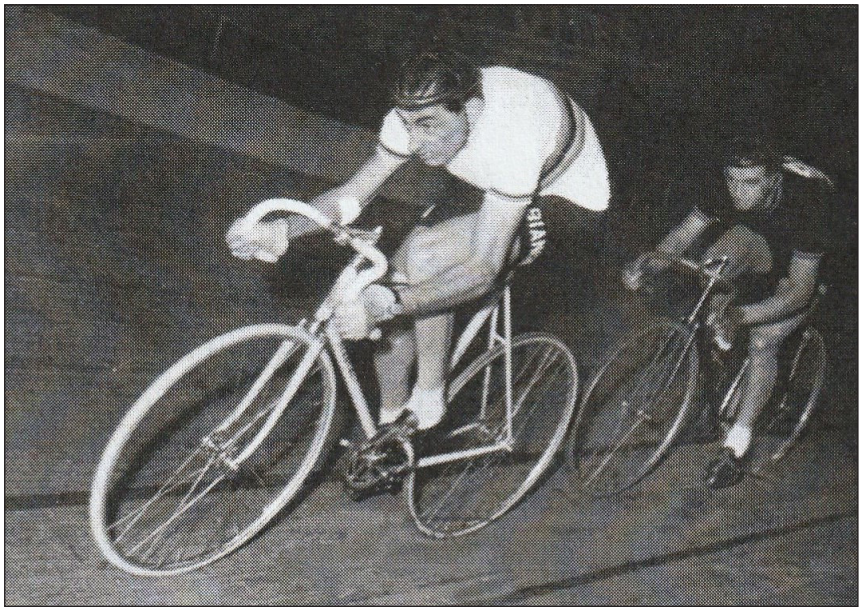

Het duo Coppi-Schils in actie te Dortmund (Foto collectie Hans Vandeput)

Het WK te Solingen op 22 augustus 1954. Tijdens een trainingstocht op 7 juli 1954, samen met zijn trouwe luitenant Ettore Milano en twee amateurs, kwam Coppi zwaar ten val op de N 35 te Certosa in de buurt van Pavia. Een vrachtwagen die voor het trainende kwartet uitreed verloor een reservewiel dat Coppi in volle vaart trof. Gevolg: een schedelbasisfractuur naast meerdere kneuzingen met alle gevolgen van dien.

Coppi herstelde wonderwel tamelijk vlug van zijn opgelopen kwetsuren, doch met het oog op het komende wereldkampioenschap te Solingen moest hij zich volgens de coach van de

Italiaanse nationale ploeg, Alfredo Binda, nog verder bewijzen. Een 5de plaats in de eindstand van de Tour de Suisse (verreden van 7 tot 14 augustus 1954) overtuigde selectieheer Binda ervan Coppi op te nemen in de Italiaanse selectie om alzo als uittredend Wereldkampioen zijn titel te verdedigen. De 'Azzuri' waren vertegenwoordigd door Fausto Coppi, Andrea Carrea, Tino Coletto, Pasquale Fornara, Michele Gismondi, Giuseppe Minardi, Bruno Monti en Giuseppe Buratti. Deze laatste verving in allerlaatste instantie Giorgio Albani die met koorts te bed lag.

De regen viel die dag met bakken uit de hemel boven Solingen. Tijdens de 15de ronde was de droom, de titel te verlengen, voorbij toen door de luidsprekers de melding weerklonk dat het nr. 57 ten val was gekomen, het rugnummer toebehorend aan Coppi. Te Flamerscheid, waar de afdaling naar de Wupperbrücke bij Glüder begon, werd Coppi in de voorlaatste ronde aangereden door een onvoorzichtige motard en kwam ten val terwijl Bobet op dat ogenblik alleen op kop reed en Schär de enige was die hem in die fase van de wedstrijd nog kon bijbenen maar Coppi gaf zich nog niet gewonnen. Hij hernam de wedstrijd en hield er op de natte wegen een verschroeiend tempo op na.

De Campionissimo trachtte moederziel alleen weer vooraan te geraken. Bij het ingaan van de laatste ronde lagen Bobet en Schär op kop, op 31" gevolgd door Gaul, op 1'16" door Coppi en op 1'25" door Anquetil en Gismondi. Op 12 km. van de eindstreep kreeg Bobet af te rekenen met een lekke band en zag Schär de kans van zijn leven, doch Bobet was oppermachtig, kreeg vrij vlug een reservefiets toegestopt en kwam op volle kracht terug bij de leeggereden Schär en zette nog een ultieme aanval in op de laatste klim van Balkhausen naar de finish.

Bobet werd de nieuwe wereldkampioen in een tijd van 7h24'36", gevolgd op 12" door Schär. Vervolgens verschenen in volgorde aan de aankomstlijn: Gaul op 2'12", Gismondi en Anquetil op 3'03" en als 6de Coppi, volkomen uitgeput na een wanhopige achtervolging op 3'20". De nederlaag smaakte bitter voor Coppi. Hij bevond zich in optimale conditie, niet te vergeten dat hij een maand eerder nog in de lappenmand lag met een schedelbreuk, het Zwaard van Damocles boven het hoofd hangend!

Carrea-Coppi-Schär (Foto collectie Hans Vandeput)

21 september 1958: Bielefeld. Op zondag 21 september 1958 werd Coppi aangeworven voor een wedstrijd te Bielefeld. Op een 1,5 km lang parcours werd in de Bielefelder Innenstadt een bergcriterium gehouden over 90 km onder de naam Seidensticker-Toplin Preis. Held van de dag was Krefelder Hans Junkermann. Junkermann domineerde het gebeuren van start tot finish. Na het vertrek stoof hij ervandoor, verzekerde zich van de eerste dagpremie en was er op uit het overige deelnemersveld te dubbelen. Halfkoers lag hij al met een ronde voorsprong op kop. In de 37ste ronde, na 55 km wedstrijd, leed Coppi achteraan bandbreuk. Hij zette de wedstrijd verder op de fiets van zijn Argentijnse vriend Jorge Batiz, die op zijn beurt de wedstrijd verliet. Coppi verloor twee ronden door het oponthoud en kwam hierdoor niet meer in aanmerking voor eindwinst, doch liet zich toch van zijn beste kant zien toen een premie van 200 DM aangekondigd werd voor de renner die opnieuw een ronde voorsprong zou nemen. Peter Post zette hierop een aanval op touw met het doel de ronde en de 200 DM voor zich op te eisen. Coppi sloeg met Junkermann de handen in elkaar en zette de achtervolging op Post in. Vier ronden voor het einde was Post er aan voor zijn moeite en stond de zege van Junkermann vast. Coppi eindigde uiteindelijk 9de met drie ronden achterstand op Junkermann en werd nog bedacht met een ereronde onder luid applaus van de om en bij 2.500 toeschouwers.

De uitslag:

1. Junkermann Hans de 90 km in 2h38'40" 8 pnt

Op twee ronden

2. Post Peter 16 pnt
3. Farr Franz 9 pnt
4. Ommer Winfried
5. Brinkmann Hans
6. Löder Matthias
7. Reitz Franz
8. Reinecke Emil

Op drie ronden

9. Coppi Fausto 15 pnt

ex-aequo met Stolker Michel, Lamera Giosafatto, Burrey Bruno, Pommer Reinhold en Ebbers Herbert.

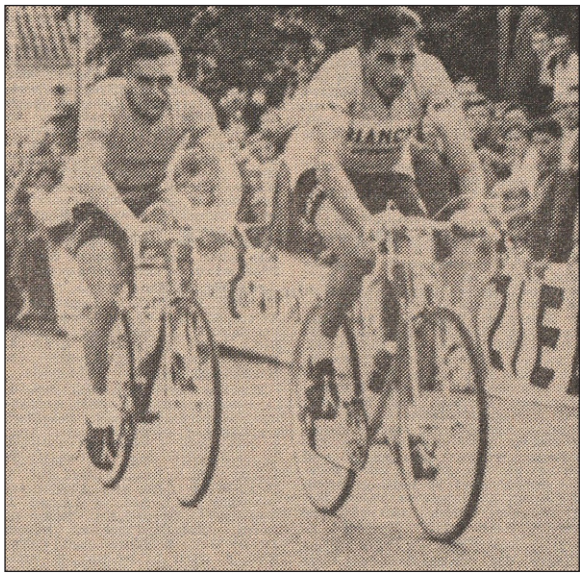

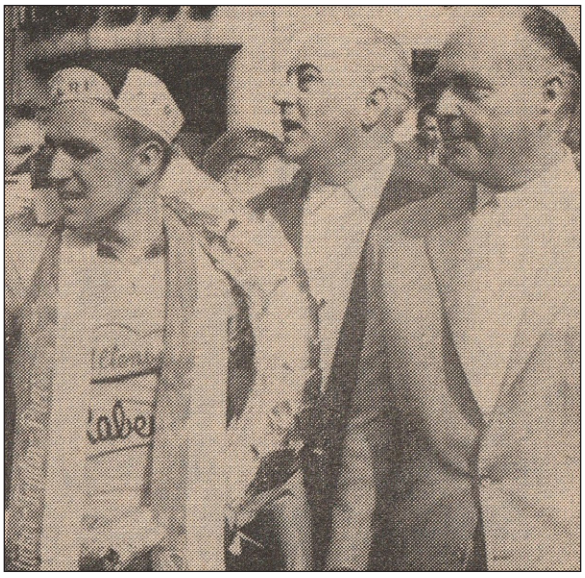

1958 te Bielefeld: Coppi en Junkermann (Foto's Radsport)

23 augustus 1959 in Berlijn. In de nadagen van zijn carrière nam Coppi genoegen met 'kleinere broodjes'. Op 23 augustus 1959 startte hij in de Grossen Goggomobil Preis, een 100 km criterium op de Avus-Nordkurve te Berlijn. De zege ging naar de Wereldkampioen Sprint 1952, de Zwitser Oscar Plattner. Na een lekke band liet Coppi het zich niet aan het hart komen en maalde de nog af te leggen rondjes aan een gezapig tempo af waardoor hij meerdere ronden achterstand opliep en ex-aequo op plaats 9 eindigde met de overgrote meerderheid van het deelnemersveld. Zijn houding werd niet in dank afgenomen door het aanwezige publiek dat meer verwacht had van Coppi gezien zijn riante startvergoeding (men sprak van een bedrag in DM bestaande uit vier cijfers).

De uitslag:

1. Plattner Oscar de 100 km in 2h29'31"
2. Vergooszen Gerard
3. Donike Manfred
4. Altweck Otto
5. Brinkmann Hans
6. Ziegler Günther
7. Jaroszewicz Hans
8. Molenaers Yvo
9. Coppi Fausto, ex-aequo met 30 renners

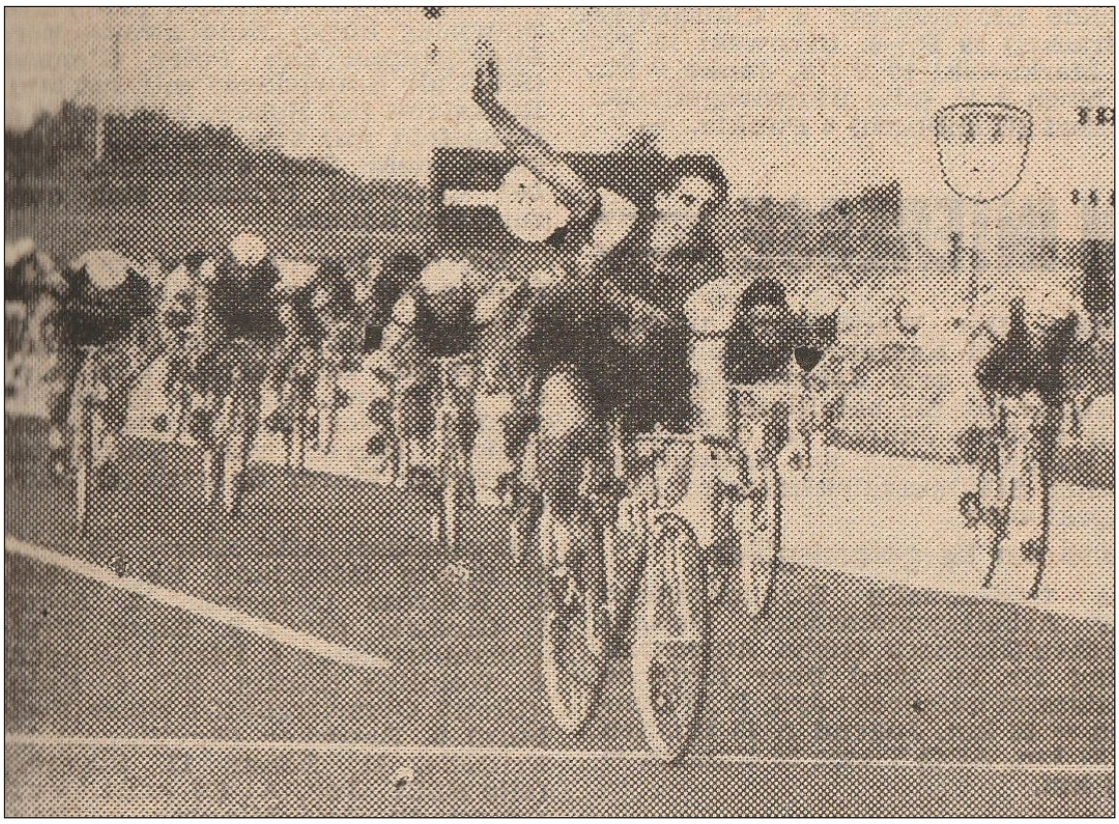

1959 te Berlin: de winnaar Oscar Plattner (Foto Radsport)

29 augustus 1959 in München. Daags voordien was Coppi eregast op de Amorbaan te München tijdens een 100 km ploegkoers gewonnen door Klaus Bugdahl-Hans Jaroszewicz voor Hans Junkermann-Otto Altweck en Martin Vangeneugden-Winfried Ommer. In tegenstelling tot zijn eerder passieve rijstijl de week voordien te Berlijn, liet Coppi zich van zijn beste kant zien op

29 augustus 1959 te München. Voor een 5.000-tal toeschouwers, verzameld rond een 600 m lange omloop langs de Marsplatz ging de zege naar thuisrijder Otto Altweck. Na enkele individuele pogingen zonder succes werd het ernst in de 29ste ronde. De Nederlander Wout Wagtmans en de Duitsers Matthias Löder, Manfred Donike en Heinz Vopel gingen er vandoor, gevolgd door de Luxemburger Lucien Gillen die vier andere Duitsers op sleeptouw nam: Otto Altweck, Winfried Ommer, Hans Junkermann en Klaus Bugdahl en tenslotte Coppi en een andere Luxemburger, Gaul's meesterknecht Marcel Ernzer, die eveneens hun wagonnetje aanhaakten.

Dit elftal nam tijdens de 62ste ronde een ronde voorsprong op de rest van het deelnemersveld. Zeven ronden later maakte het trio Gerard Vergooszen, Hans Jaroszewicz en Friedhelm Fischerkeller eveneens de aansluiting, wat het leidersaantal op veertien bracht. Wagtmans moest kort voor het einde opgeven wegens bandbreuk en bijgevolg stevenden de 13 koplopers af op de finish. Otto Altweck hield de bovenhand en won na 90 km het criterium.

De uitslag:

1.	Altweck Otto	28 pnt
2.	Gillen Lucien	22 pnt
3.	Ernzer Marcel	18pnt
4.	Donike Manfred	12 pnt
5.	Coppi Fausto	9 pnt
6.	Bugdahl Klaus	9 pnt
7.	Löder Matthias	6 pnt
8.	Jaroszewicz Hans	5 pnt
9.	Vopel Heinz	5 pnt
10.	Vergooszen Gerard	0 pnt
11.	Fischerkeller Friedhelm	0 pnt
12.	Junkermann Hans	0 pnt
13.	Ommer Winfried	0 pnt

Op 1 ronde

14.	Plattner Oscar	21 pnt
15.	Molenaers Yvo	9 pnt
16.	Vangeneugden Martin	9 pnt
17.	Pommer Reinhold	4 pnt
18.	Scholl Heini	2 pnt

Dit was het laatste optreden van de Campionissimo op Duits grondgebied. Na deze wedstrijd werd Coppi onder politiebegeleiding naar de luchthaven van München-Riem gebracht, alwaar hij plaats nam in een vliegtuig met bestemming London waar hij op 30 augustus deelnam aan een Internationaal Omnium op de befaamde wielerbaan van Herne Hill. In totaal zag men Coppi dus tijdens zijn wielercarrière 9 keer aan het werk in Duitsland.

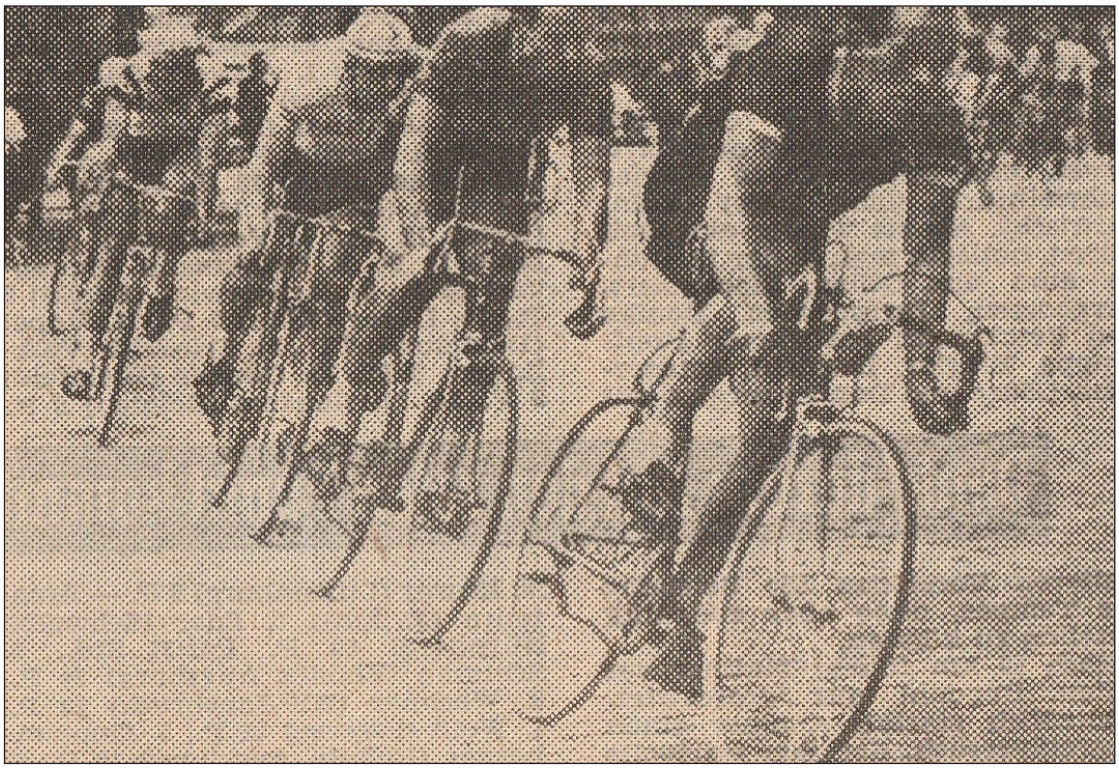

1959 te München: Altweck aan de leiding voor Gillen (Foto Radsport)

Bronnen:

- Radsport van 21/07/1953, 24/11/1953, 25/09/1958 en 01/09/1959.
- Der Deutsche Radfahrer van 14/10/1942.
- Voetbal Internationaal van 04/05/2020.
- Fausto Coppi, 2 Jahrzehnte internationaler Radrennsport door Walter Lemke, uitgegeven door Verlag Die Werkstatt GmbH, 2007, ISBN 9783895335624.
- Fausto Coppi's War: from prisoner to legend, door Nick Busca, verschenen in Rouleur 19-8 van 24/05/2021.
- Gesneuvelde renners tijdens WO II - Wiki/Fandom (https://gesneuvelde-renners-in-tweede-wereldoorlog.fandom.com/nl/wiki/Startpagina).
- Foto's uit privécollectie Hans Vandeput.

FAEMA (deel 5b)

door Patrick Feyaerts en Jan De Smet

De FAEMA-Belg van het seizoen: Jos Hoevenaers[1]

(° 30/11/1932 Antwerpen - † 14/06/1995 Wilrijk)

Jos Hoevenaers werd geboren in een echte wielerfamilie. Zijn grootvader Joseph, beroepsrenner van 1901 tot 1903 was in 1901 Belgisch interclubkampioen geworden en was in 1903 derde in het Belgisch kampioenschap snelheid. Vooral zijn vader Henri had naam gemaakt bij de liefhebbers. Op de Olympische Spelen van 1924 had hij twee zilveren (wegrit onder de vorm van een individuele tijdrit en wegrit ploegenklassement) en een bronzen medaille (ploegenachtervolging) behaald. Daarnaast was hij viermaal op rij Belgisch kampioen[2] en bovenal de eerste Belgische Wereldkampioen op de weg bij de liefhebbers in 1925. Bij de beroepsrenners was hij minder succesvol, met een 5de plaats in Bordeaux-Paris en een 8ste in de Ronde van Vlaanderen als hoogtepunten.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat Jos eveneens door de wielermicrobe gebeten werd. Hij debuteerde in 1951, maar werd in 1952 en 1953 afgeremd door zijn legerdienst. In 1953 kon hij zich een eerste maal tonen, als derde in de eindstand van het Weekend Spadois. In 1954 ging het al beter, met drie zeges, waaronder de ploegentijdrit in de Vuelta a Mexico. In het eindklassement werd hij 8ste. Jos zocht al vroeg het moeilijkere werk op, hij was immers wel sterk, maar absoluut niet snel aan de meet.

Vanaf 1955 begon hij echt naam te maken. Hij behaalde elf zeges, waaronder het Weekend Spadois, met een ritzege, de Rund in Berlin (wedstrijd in lijn) en de 6de rit van het Circuit des IX Provinces (13de in de eindstand). In het nationaal kampioenschap werd hij 7de en met daarnaast nog een 7de plaats in Stuttgart en een 8ste plaats op het Britse eiland Man mocht Jos terugblikken op een bevredigend seizoen. Er zat zelfs een plaats in de ploeg voor het wereldkampioenschap in, ook al had hij weinig gepresteerd in de voorbereidingswedstrijden. Het selectiecomité hield echter rekening met de moeilijkheidsgraad van het parcours en de verwachte hitte, Hoevenaers had immers al bewezen goed tegen de warmte bestand te zijn. Hij rechtvaardigde zijn selectie met een 16de plaats. Daarmee werd hij eerste Belg en toonde zich beter dan andere geselecteerden als Willy Schroeders en Julien Schepens.

Dit alles was nog niet voldoende om een profcontract te versieren, dus ook in 1956 vatte Jos het seizoen aan bij de liefhebbers. Hij bevestigde zijn goede prestaties van 1955, ditmaal waren tien zeges zijn deel. Zoals gebruikelijk kwam de vorm er vooral vanaf de maand mei en hij haalde een mooie zege in Liège-Marche-Liège. Aansluitend werd hij eerst derde in de Berliner Etappenfahrt en vervolgens 7de in het Circuit des IX Provinces. In het nationaal kampioenschap werd hij ditmaal 8ste en na een zege in de Ster van Ieper werd hij opnieuw geselecteerd voor het wereldkampioenschap, ook al was het vlakke parcours in het Deense Ballerup helemaal niet op zijn maat. Hij werd dan ook slechts 43ste. Nadien was er opnieuw een zege in de Rund in Berlin waar hij na 205 km met ruim 5 minuten voorsprong zegevierde.

Tegen het einde van het seizoen kreeg hij dan toch een eerste profcontract bij Van Hauwaert-FAEMA. Hij liet dus de kans op een selectie voor de Olympische Spelen[3] varen en mocht in plaats daarvan voor zijn nieuwe ploeg al direct starten in Paris-Tours. Hij eindigde 31ste in de

1 Zelf zou hij (Gazet van Antwerpen, 2 februari 1960, pagina 12, “Aa of Ae”) beweerd hebben dat de juiste schrijfwijze Hoevenaars was. In de pers vinden we regelmatig beide schrijfwijzen, voor zover we konden nagaan is de juiste versie wel degelijk “Hoevenaers”.

2 In 1922-23-24-25, ook al geven sommige bronnen, volgens ons ten onrechte, enkel 1922, 1923 en 1925.

3 Deze hadden in 1956 plaats in Melbourne, maar pas begin december.

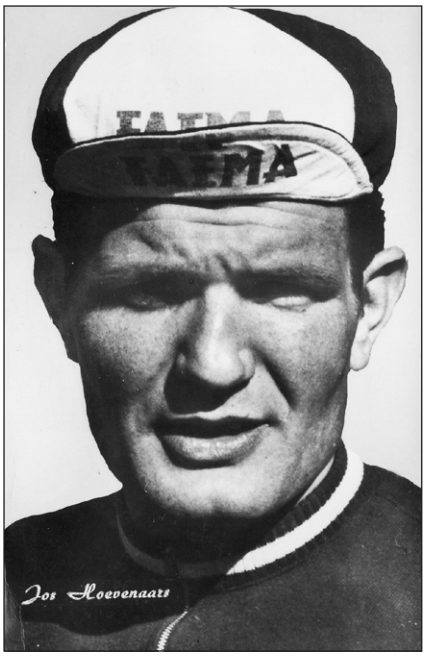

Jos Hoevenaers begint zijn profcarrière bij FAEMA

schoot van het peloton dat sprintte voor de tweede plaats achter de ontsnapte Albert Bouvet. Ook al sprak de te verwachten helpersrol een individualist als Hoevenaers niet aan, hij bleef ook in 1957 bij FAEMA. Zoveel adelbrieven had hij nu ook weer niet om veel eisen te stellen en hij was ten slotte al 24.

In zijn eerste volledig seizoen werd Jos al direct uitgespeeld in de voorjaarsklassiekers, zij het in een helpersrol. Voor een eerste deelname reed hij zowel de Ronde van Vlaanderen, de Omloop Het Volk en Paris-Roubaix uit, enkel in Gent-Wevelgem gaf hij op. Hij nam niet deel aan het Weekend Ardennais, maar werd wel 13de in de Quatre Jours de Dunkerque. In de Tour de Luxembourg gaf hij op na een 5de plaats in de eerste rit, een derde plaats in het eerste deel van de tweede rit en een 12de in het tweede deel, een tijdrit. Vervolgens kwamen de eerste overwinningen, de Omloop van de 3 Provinciën en de Omloop van Midden-België. Eind juli volgde een 6de plaats in de Scheldeprijs, gewonnen door Rik Van Looy. Hoevenaers was er daarna ook bij in de door FAEMA gedomineerde Driedaagse van Antwerpen. Zelf werd hij 10de in de eindstand. Tot slot werd hij opgeroepen om samen met Willy Schroeders de Spaanse FAEMA-ploeg in de Volta a Catalunya te versterken. Na een 5de plaats in het tweede gedeelte van de eerste rit en in de tweede rit, won hij het eerste gedeelte van de derde rit. Hij werd zelfs even leider, maar verloor die trui al in de namiddagtijdrit. Na nog een 7de plaats in de 4de rit, gaf hij de dag nadien op. En daarmee zat zijn eerste volledig seizoen bij de profs erop. Zonder echt te schitteren was het bilan toch bevredigend.

Ook in 1958 bleef Hoevenaers bij FAEMA. De ploeg werd meer en meer rond Van Looy gebouwd, maar Jos was er nog niet in gelukt tot de echte kern door te dringen. Hij werd dan ook thuisgelaten van de voorbereiding in de Giro di Sardegna en in de Vuelta a Levante, maar werd wel als helper uitgespeeld in de Driedaagse van Antwerpen en in de kasseienklassiekers. Veel meer dan te proberen uitrijden, als dat al lukte, zat er nog altijd niet in, maar in Liège-Bastogne-Liège toonde hij met een 14de plaats dat hij meer te zoeken had op dit soort van parcours.

Hoevenaers werd ook niet geselecteerd voor de Vuelta, maar mocht Bordeaux-Paris gaan voorbereiden in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni. Guillaume Driessens had namelijk het idee gekregen dat iemand die regelmatig achter een brommer traint, ook dit soort van wedstrijden moest aankunnen. En Lomme had het goed gezien, de Ciclomotoristico toonde alvast zijn gelijk. Hoevenaers toonde een verbluffende regelmaat en eindigde in de elf betwiste hele en halve ritten achtmaal tussen de eerste vier, met daarbij vier tweede plaatsen. Zijn slechtste uitslagen waren een 9de, een 10de en een 16de plaats. Tegen een dergelijke regelmaat wogen de 5 ritzeges van Miguel Poblet niet op en Hoevenaers, leider na de 6de dag, klopte de Spanjaard in het eindklassement met 2’56”.

In zijn tweede volledig seizoen bij de beroepsrenners mag hij al naar de Tour

Hoevenaers verdedigt vruchteloos zijn gele trui op weg naar Mers-les-Bains (Foto Miroir Sprint)

Het volgende doelwit was Bordeaux-Paris. Jos vervolgde zijn voorbereiding in België met een zege in de Omloop van Mandel-Leie-Schelde alvorens naar Bordeaux af te zakken. De ervaren Gaston De Wachter zou zijn gangmaker zijn. In afwezigheid van de grote specialist Bernard Gauthier werd een open wedstrijd verwacht. Hoevenaers stond er alleen voor tegen de blokken van drie of vier renners die de Franse ploegen afvaardigden en miste ervaring. In die zin was zijn derde plaats op slechts 2'45" van winnaar Jean-Marie Cieleska[4] en op 55" van het nummer twee, Pino Cerami, een succes.

Hoevenaers had zich ook laten opmerken door de Bond en wanneer Désiré Keteleer op het laatste moment forfait gaf voor de Tour mocht de Antwerpenaar inspringen. België kwam met een leuke ploeg aan de start, maar ook met het gebruikelijke euvel, veel kandidaat-kopmannen, maar geen echte zegekandidaat en al evenmin veel aanvallers of helpers. Dat waren echter niet de zorgen van Hoevenaers die al de eerste dag mee was in de goede ontsnapping met drie en tweede werd achter André Darrigade. De volgende dag, met ditmaal een 6de plaats, werd hij zelfs leider, al was het maar voor een dag.

De Tour kende een zenuwachtig verloop en Hoevenaers betaalde al eens leergeld. Toch stond hij na de klimtijdrit op de Mont Ventoux 17de in het algemeen klassement, weliswaar op meer dan 17 minuten. De volgende dag kon hij zelfs profiteren van de raid van Geminiani, Anquetil, Adriaensens, Nencini en Favero tegen Gaul en oprukken naar de 13de plaats. In de eerste van de twee beslissende Alpenritten, over Vars en Izoard kwam hij heel goed voor de dag met een 6de plaats en een plek binnen de toptien was zijn beloning. In de epische rit doorheen het Chartreuse-massief betaalde hij echter de tol van alle inspanningen, slechts 59ste op 47 minuten, waardoor hij terug afzakte naar de 13de plaats.

Uiteindelijk zou hij dankzij de opgave van Anquetil (longontsteking) en Jean Dotto (val) en het verzwakken van de jonge Nederlander Piet Damen toch nog 10de worden. Op die manier hielp hij, samen met Jan Adriaensens (4de) en Jef Planckaert (6de), België aan de zege in het ploegenklassement[5].

Alleszins een geslaagd debuut, waarbij opviel dat hij zich in het gebergte kon redden. Tijdrijden leek wel zijn achilleshiel te worden, zijn regelmaat, bevestigd door acht noteringen in de toptien en een 7de plaats in het puntenklassement, was dan weer zijn sterkte. Zijn falen in de Chartreuse-rit was voor een groot deel te verklaren door de erbarmelijk slechte weersomstandigheden, maar zo erg was dat ook niet, in de Tour is het belangrijker tegen de warmte dan tegen de koude te kunnen. Pers en Bond waren in ieder geval tevreden en mits te bevestigen, zat een beschermde plaats in de volgende Tour er dik in.

Zoals gewoonlijk werd het komende seizoen aan het Gardameer voorbereid. Jos Hoevenaers was erbij, maar werd niet opgesteld in de Giro di Sardegna of de Vuelta a Levante. Ook van Milano-Sanremo werd hij thuisgelaten. In de Ronde van Vlaanderen werd hij deze keer 19de en in

4 Zijn officiële naam was Cieliszka, maar zoals gebruikelijk werd die (min of meer) verfranst.
5 Berekend door optelling van de tijden van de drie best geplaatste renners in het eindklassement.

Op het podium van Gent-Wevelgem met winnaar Leon Vandaele en Jacques Anquetil (derde)

Gent-Wevelgem, na een sterke koers waarin hij zowel op de Zwarteberg als op de Kemmelberg als eerste bovenkwam, werd hij zelfs tweede, enkel geklopt door de snelle Leon Vandaele. In de Omloop Het Volk, de volgende dag, kon hij zich niet onderscheiden, maar hij wist toch zijn tweede plaats in het eindklassement van de Trofee van Vlaanderen te behouden. Paris-Roubaix mocht hij laten schieten en in Paris-Bruxelles gaf hij op. Ondanks zijn knappe Gent-Wevelgem was het ondertussen duidelijk dat deze wedstrijden niet echt zijn terrein waren.

Dat bewees hij al onmiddellijk nadien in de Flèche Wallonne. Vermits Van Looy met een rits helpers naar de Vuelta vertrokken was, kon hij hier, net als Gilbert Desmet, vrij zijn kans gaan. Hoevenaers beschaamde het vertrouwen niet en trok al vroeg in het offensief. Hij kwam zowel op de Côte de la Bouquette als de Mont Theux als eerste boven, alvorens zijn laatste gezellen af te schudden op Côte des Forges. In de afdaling hield hij stand tegen het jagende peloton. Hij won de Flèche Wallonne met 15" voorsprong op Marcel Janssens, Frans Schoubben, Armand Desmet en Gilbert Desmet die de voorwacht van het jagende peloton vormden.

Vermits hij de Giro in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni, die hij het jaar voordien gewonnen had, ging voorbereiden, startte hij niet meer in Liège-Bastogne-Liège. In deze rittenkoers toonde hij opnieuw zijn regelmaat, in de in totaal twaalf hele en halve ritten eindigde hij tienmaal binnen de eerste tien. Maar dit jaar was er ook een zekere Louison Bobet, gekomen om Bordeaux-Paris voor te bereiden. Tegen de Franse ster volstond regelmaat niet, Hoevenaers werd deze keer 4de op 11'47". Hij werd ook derde in het bergklassement.

Maar de komende Giro en Tour waren belangrijker. Jos toonde zich van het begin van de Giro en werd zowel in de derde als in de 5de rit tweede. Met nog een 10de plaats in de 10de rit, waar hij meeglipte in de goede ontsnapping en zo bijna vijf minuten kon goedmaken, stond hij nog een dag later, op de rustdag in Rimini, 8ste in het algemeen klassement, op 4'50" van leider Charly Gaul en op 2'53" van Jacques Anquetil, derde. Als we weten dat er al drie tijdritten, absoluut zijn specialiteit niet, geweest waren, en hij daarin zowat negen minuten op Gaul en tien minuten op Anquetil verloren had, was Jos Hoevenaers zeker goed bezig.

Sterk bezig in de Giro, tot de Bond tussenkwam

Die rustdag in Rimini zou echter een keerpunt worden. Hij werd daar in naam van de Belgische Wielerbond en van ploegleider Jean Aerts opgebeld door Georges Ronsse, maar niet om hem aan te moedigen, wel om hem aan te raden zo snel mogelijk discreet op te geven en zich te sparen voor de Tour de France, waar hij een van de beschermde renners zou zijn. Jos was snel overtuigd en liet zich de volgende ritten eerst uit de toptien rijden alvorens in de 15de etappe zonder uitleg op te geven. Dat dit niet geapprecieerd werd door ploegleider Driessens of kopman Van Looy, nog altijd in strijd om de zege, hoeft geen betoog en Hoevenaers kreeg volgens sommige bronnen van zijn bazen in niet mis te verstane termen te horen dat hij best een andere ploeg voor 1960 zocht, want bij FAEMA zou er voor hem geen plaats meer zijn[6].

Voor de Tour de France was het weer hetzelfde verhaal als altijd, veel kopmannen, maar geen echte zegekandidaat. We vonden in de ploeg Jean Brankart, tweede in 1955, Marcel Janssens, tweede in 1957, Jan Adriaensens, derde in 1956 en 4de in 1958, Jef Planckaert, 6de in 1958 en dus ook Jos Hoevenaers, 10de in 1958. Daarnaast was er ook nog de jonge debutant Eddy Pauwels, die zich als een knappe klimmer gereveleerd had in het Critérium du Dauphiné Libéré. Allemaal mooi om een greep te doen naar het ploegenklassement, maar wie kon beweren echte zegekansen te hebben?

Het verloop van de Tour de France zou dit ook bevestigen. Hoevenaers verloor veel tijd in de tijdritten, maar kon door zijn koersdoorzicht in de andere ritten een flink deel daarvan terugwinnen. Hij kwam ook goed door de Pyreneeën, al imponeerden vooral Gaul en Bahamontes daar, en stond zo na deze eerste bergketen derde, op een kleine vier minuten van leider Michel Vermeulin. Dan kwam de 13de rit, nomen est omen, waarin Anglade, Anquetil, Mahé, Bahamontes, Baldini, Robinson en Adriaensens samen Charly Gaul in de vernieling reden. Hoevenaers zat in een tweede groep met Pauwels, Rivière, Manzaneque, Bergaud en Brankart en kon zo de schade beperken. Hij werd de nieuwe leider, met toch wel een mooie voorsprong van bijna vier minuten op Henry Anglade, zeven minuten op Ercole Baldini en Federico Bahamontes, nog een halve minuut meer op Jacques Anquetil en bijna tien minuten op Roger Rivière.

Genoeg om te beginnen dromen, en zeker om de ploeg in zijn dienst te stellen. In eerste instantie gebeurde dit ook en zo kon Eddy Pauwels de volgende dag meeglippen in een ontsnapping die hem toeliet van de 10de plaats op 12'13" op te rukken naar tweede plaats op 9".

6 Uiteindelijk werd, zoals dikwijls, de soep niet zo heet gegeten als opgediend. Hoevenaers kreeg voor 1960 toch nog een nieuw contract aangeboden, en werd zelfs aangekondigd als een van de vaste waarden voor 1960, maar zou zelf kiezen voor een financieel interessantere gecombineerde aanbieding van Ghigi en Wiel's-flandria.

Nog een dag later was er dan de beklimming van de Puy de Dôme tegen het uurwerk. De gele trui gaf Hoevenaers jammer genoeg geen vleugels en hij verloor 6 minuten op ritwinnaar Bahamontes die mede door de minuut bonificatie in het klassement tot op 4" terugkwam. De rit nadien verkoos Pauwels, teruggezakt tot op 40", zijn eigen kans te gaan, ging mee in een ontsnapping en heroverde de gele trui die hij al na de 9de rit gedragen had. Niet goed voor de gemoedsrust van Hoevenaers, die toch mocht verwachten door de hele ploeg gesteund te worden, maar ook niet echt een drama.

Drie dagen in het geel in 1959

Een stuk erger was wat de volgende dag gebeurde. Federico Bahamontes en Charly Gaul gingen in het offensief terwijl noch de Fransen noch de Belgen echt reageerden. De twee vluchters konden zo een kleine vier minuten uitlopen en Bahamontes was eensklaps comfortabel leider, met een viertal minuten voorsprong op Pauwels en Hoevenaers. En dan moest de koninginnenrit van Le Lautaret naar Aoste nog komen. Baldini won de rit, Anquetil en Rivière hielpen Bahamontes de achterstand op de regionaal Anglade tot een minimum te beperken en bij de Belgen leed Hoevenaers tot viermaal toe bandbreuk. Vermits hij toch geen echte zegekansen meer had, verkozen de andere Belgen eerder voor hun eigen klassement te rijden dan hem te helpen. Op die manier verloor hij ruim zes minuten op Bahamontes en zakte af naar de 6de plaats in de stand.

In de laatste Alpenrit gebeurde er niet veel, behalve dat Bahamontes nog een extra minuut voorsprong nam. Daarmee kon die met gerust gemoed de laatste tijdrit over 70 km afwachten. Rivière won die, Bahamontes behield zijn gele trui en Hoevenaers reed voor een keer een behoorlijke tijdrit: 9de op een kleine zes minuten. Niet slecht, maar onvoldoende om zijn (verdiende) positie als eerste Belg te behouden. Hij zakte af naar de 8ste plaats, terwijl Jan Adriaensens 6de ex aequo met Ercole Baldini werd. Met daarbij nog een 10de plaats van Jean Brankart (Eddy Pauwels werd 11de) ruim voldoende voor een nieuwe zege in de landenrangschikking, een schrale, zij het financieel interessante[7], troost. Hoevenaers werd ook 8ste in het puntenklassement.

7 De winnende ploeg werd beloond met liefst 3 000 000 oude Franse franken (toen 300 000 BEF, of 7 500€), of anderhalf keer de prijs voor de winnaar van het eindklassement. In die tijd een geen te verwaarlozen bedrag. De totale verdiensten van de Belgische ploeg, rekening houdende met de individuele eindklassementen en de extra premies van externe (Belgische) sponsors zaten iets boven de 12 miljoen oude Franse franken.

Toch wel een ontgoocheling voor de Antwerpenaar. Met betere steun van zijn ploegmaats had er meer ingezeten, misschien zelfs een plaats op het podium. De eindzege was in ieder geval te hoog gegrepen, daarvoor waren zijn tijdritten te zwak. Absoluut een werkpunt voor hem als hij echt carrière in het rondewerk wilde maken en systematisch het podium ambiëren. Het seizoen zat er daarmee eigenlijk op, ook al werd hij door FAEMA nog opgesteld in Paris-Tours en de Giro di Lombardia.

Kopman bij Ghigi in 1960

Guillaume Driessens kwam af met een nieuw contract voor 1960 (en in zijn gekende stijl, liet hij alvast aan de pers weten dat de Antwerpenaar een van de sleutelfiguren in de ploeg voor 1960 zou zijn), maar Hoevenaers, die zichzelf niet voor eeuwig als knecht van Rik Van Looy zag, had het geluk dat door het vertrek van Willy Vannitsen en zijn Limburgse ploegmaats er bij Ghigi plaats was voor een goedbetaalde nieuwe Belgische kopman. Jos Hoevenaers zou uitgespeeld worden als rondekopman terwijl de snelle Rino Benedetti dezelfde rol in de (Italiaanse) eendagskoersen en de sprints kreeg. Vermits de noordelijke koersen de sponsor niet interesseerden, stond het Jos vrij daarvoor een andere, Belgische, sponsor te zoeken, waardoor deze combinatie financieel zo interessant zou worden, dat geen enkel aanbod van FAEMA ermee zou kunnen concurreren. De keuze viel op Wiel's-flandria, voor Ghigi moest Jos enkel in Italië optreden.

De vraag is of deze constructie eigenlijk nog toegelaten was, toch voor een renner uit een van de grote wielerlanden. Het antwoord daarop is verre van eenduidig. Volgens ons niet echt, in die zin dat dergelijke constructies al een tijdlang, en dan vooral sinds de Giro di Lombardia 1957, in onbruik waren gevallen en dat het zeker tegen de geest van de reglementen inging. Blijkbaar was het echter op het moment dat Jos zijn contracten tekende nog altijd toegelaten, in ieder geval had hij daar de officiële bevestiging van gekregen. Waarschijnlijk had men nooit de moeite genomen om dat mooi in een reglementsartikel vast te leggen en was het nu te laat om het nog snel te verbieden. Wat er ook van zij, Hoevenaers kon er toch nog voor een seizoen mee weggeraken, maar die vergetelheid zou, tot zijn scha en schande, voor het volgende seizoen al rechtgezet worden.

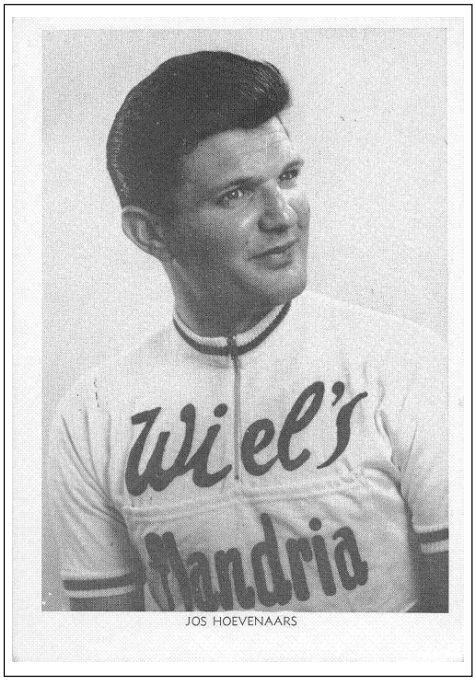

Maar ook een contract bij Wiel's- flandria

Even leek het er nog op dat hij uiteindelijk toch niet voor Wiel's-Flandria maar wel voor Dr. Mann zou rijden. Als Antwerpenaar zou hij daar beter op zijn plaats zijn, terwijl West-Vlaming Leon Vandaele bij de splitsing van de ploeg Dr. Mann-flandria tot zijn verbazing (en spijt) ontdekte dat zijn contract hem aan de Antwerpse vleugel

van de ploeg verbond. Daardoor was er een moment sprake van een ruil tussen beide renners, maar uiteindelijk ging dat niet door.

Zoals gewoonlijk was Jos Hoevenaers weinig aanwezig in het voorseizoen. Vermits geen van zijn beide ploegen aan de start kwam in Paris-Nice en Ghigi hem niet selecteerde voor de Giro di Sardegna, was Milano-Sanremo de eerste belangrijke wedstrijd waar hij aan de start kwam. Jos werd 60ste in de buik van het peloton dat achter de drie koplopers sprintte voor de 4de plaats. De wedstrijd was helemaal geen succes voor Ghigi, Tino Coletto, 17de was nog de beste in de uitslag. Ook in de volgende klassiekers viel er weinig te zien van de Antwerpenaar, een 24ste plaats in Paris-Roubaix was nog zijn minst slechte resultaat.

Erg was dat allemaal niet, hij mikte vooral op Giro en Tour, en deze keer zou hij zich geen vroegtijdige opgave in de Giro kunnen permitteren. De eerste stap in de voorbereiding van de Giro was de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni, waar hij in de vorige edities schitterde. Dit jaar was het echter een stuk minder, slechts in het eerste gedeelte van de 4de rit kon hij zich tonen, met een tweede plaats achter Pierino Baffi. In de slotfase werd hij nog eens verrassend 7de in het tweede gedeelte van de 7de rit, een tijdrit over 26 km, en 8ste in het afsluitend criterium over 22 km in de namiddag op de slotdag. In de eindstand werd hij 5de, op meer dan 10 minuten van Louison Bobet, die zijn zege van het vorig seizoen hernieuwde.

De goede vorm leek er dan toch aan te komen, want enkele dagen nadien, ditmaal voor rekening van zijn Belgische werkgever, werd hij tweede in de Grand Prix Peugeot-Trophée Stan Ockers, nipt geklopt door Seamus Elliott. Dit was echter maar schijn, hij kon die eenmalige prestatie niet bevestigen in het Weekend Ardennais. Hoevenaers was nooit in de slag en gaf tweemaal op. Best verontrustend voor sportbestuurder Luciano Pezzi en de betaalheren van Ghigi. Gelukkig wierp zijn andere ploeg, Wiel's-flandria, hem een reddingsboei toe. De ploeg had ook interesses in Zwitserland en had een aantal Zwitserse renners op de loonlijst staan. Zo werd Jos, samen met Lucien De Munster, afgevaardigd om Max Schellenberg, Walter Favre en Toni Gräser voor de Tour de Romandie te vervoegen. En plots was de vorm er dan toch.

In de eerste rit moest hij nog het meesterschap van Romeo Venturelli aanvaarden en verloor hij bijna vier minuten, de volgende dag was hij mee in de goede vlucht van acht, vooral geanimeerd door Helyett-Leroux, aanwezig met Wereldkampioen André Darrigade, die de etappe zou winnen, Louis Rostollan en Edouard Delberghe. Attilio Moresi, Nino Defilippis, Sergio Braga en Giannantonio Riccò waren ook mee, al de rest verloor acht minuten en was uitgeteld voor het klassement. Hoevenaers werd die dag 5de en ook de rit daarna was hij aanwezig in de goede vlucht, die zes en een halve minuut mocht uitlopen. Jos werd derde en zag enkel nog Rostollan en Delberghe, die er ook bij waren, in het klassement voor zich. De laatste dag was er nog een tijdrit en tegen zijn gewoonte in deed de Antwerpenaar het niet slecht, hij werd 5de, weliswaar op 3'26" van ritwinnaar Anquetil. Louis Rostollan, derde, vergrootte nog zijn voorsprong op zijn voornaamste rivalen, hij werd eindwinnaar, voor Delberghe, op 2'26" en Hoevenaers op 4'20". Laatstgenoemde won wel het bergklassement.

Net op tijd in vorm dus voor de Giro, waarin Jos met serieuze ambities startte. Jammer genoeg was zijn ploeg verre van indrukwekkend. Rino Benedetti zou vooral trachten een rit te winnen, terwijl van de rest enkel van Tino Coletto, Mario Minieri en Noè Conti enige bruikbare hulp kon verwacht worden.

Het begon eerder slecht, de tweede dag was er al een tijdrit. Over slechts 25 km verloor Hoevenaers, 37ste, 2'28" op Venturelli en 2'22" op Anquetil. De volgende dag was hij echter al mee in de goede ontsnapping van veertien met onder meer Anquetil, Gaul, Poblet, Massignan, Ronchini en Adriaensens. Van Looy, Nencini en Venturelli verloren 1'26", Baldini 3'26" en Defilippis zelfs 5'51". Ook twee dagen later was hij mee in een kopgroep van opnieuw veertien man, met daarbij ook Anquetil, Gaul, Van Looy, Nencini, Baldini, Ronchini en Adriaensens.

Dit keer waren de grote verliezers Junkermann, op meer dan 5', Poblet op meer dan 8' en opnieuw Defilippis, dit keer op meer dan 11'. In het klassement rukte Jos zo op naar de 10de plaats, op 2'22" van Anquetil.

Iedereen verwachtte dat de 6de rit een kalme rit ging zijn, en eigenlijk was dat ook zo. Zeven renners kregen een vrijgeleide, daaronder de ondertussen ongevaarlijke Defilippis en Delberghe als waakhond van de roze trui, maar ook Jos Hoevenaers. De zeven bereikten de aankomst met 4'15" op het peloton, en de Belg werd de nieuwe leider, met 1'53" voorsprong op zijn voorganger Jacques Anquetil.

Hoevenaers verdedigde de komende ritten zijn positie zonder veel problemen, zelfs de klimtijdrit van de 11de rit in Carrara was geen probleem, vermits deze gelukkig maar 2200 m lang was. Toch verloor hij, net als Van Looy, 24". De volgende dag kwam hij in grotere problemen bij een offensief van Nencini, Van Looy, Carlesi, Massignan, die opnieuw Delberghe als "waakhond" van Anquetil bijhadden. Zij liepen 1'36" uit op het groepje met Hoevenaers, zodat Carlesi en Delberghe in het klassement tot op 20" en 31" terugkwamen. Er was echter ook goed nieuws, Jos kon dan weer ruim een minuut op Anquetil uitlopen.

In het roze in de Giro, hier samen met Anquetil, Gaul en Nencini, de toekomstige topdrie

De volgende dagen verachterden de belagers van Hoevenaers echter, zodat hij na de 15de rit, op de vooravond van de tijdrit over 68 km, nog altijd een voorsprong had van 1'27" op Massignan, 2'00" op Nencini, 2'02" op Delberghe, 2'45" op Anquetil, 3'28" op Gaul, en 7'19" op zijn vroegere kopman Van Looy, 10de in het klassement. In de tijdrit kregen we echter weer eens een demonstratie van Anquetil. Baldini kon de schade nog beperken tot 1'27", maar Nencini

en Gaul verloren respectievelijk 4'26" en 6'50". Hoevenaers deed wat hij kon en haalde een best eervolle 11de plaats, maar wel op 7'05" van de Normandiër, die de roze trui heroverde. Van Looy werd 16de op 7'46" en verloor zijn plaats in de toptien. Hoevenaers was nu derde in de stand, op 4'19" van Anquetil en op 39" van Nencini. De eindzege leek wel buiten schot, maar het podium zat er nog altijd in.

Dan was het, in afwachting van de grote Dolomietenrit van Trento naar Bormio, even kalm, enkel Nencini kon 38" van zijn achterstand op Anquetil afpitsen. In de 22ste rit moest het dan gebeuren. Van Looy speelde alles of niets en ging van bij de start in het offensief, hij kwam als eerste over de Molina di Ledro (655 m), de Campo Carlo Magno (1682 m) en de Passo Tonale (1883 m) en legde zo zijn eindzege in het bergklassement vast. Team Anquetil, onder leiding van de ervaren Hilaire Couvreur, hield de achterstand echter overbrugbaar en dus moest de verschrikkelijke Passo Gavia (2621 m) de beslissing brengen. Om het nog erger te maken was de weg bedekt met sneeuw en modder en amper berijdbaar. Dat belette Gaul en Massignan niet om samen in het offensief te gaan. De Luxemburger speelde zijn laatste troefkaart op de eindzege uit, en als hij even goede benen had als een jaar voordien, was er nog veel mogelijk, ook de Italiaanse klimmer, slechts 1" achter Gaul, had zijn kansen.

Van Looy verdween al snel in de achtergrond en achter de twee leiders was het de complete chaos. Anquetil leek een moment zijn eindzege zeker te stellen toen hij Nencini achterliet, maar de Italiaan vond extra benen en armen en met vereende krachten werd hij tot bij en voorbij de Fransman gebracht. Zo kwam Nencini voor Anquetil boven en kon hij alles op alles zetten in de afdaling. De Normandiër hield echter 28" van zijn voorsprong over en de sportieve logica zegevierde. Gaul won uiteindelijk de rit, Imerio Massignan moest hem door een lekke band laten gaan.

Hoevenaers weerde zich zoals hij kon, en werd 8ste op 5'15" van Charly Gaul. Een paar minuten te veel, want in het eindklassement werd Gaul derde op 3'51", Massignan 4de op 4'06" en Hoevenaers 5de, op 5'53". Van Looy, 11de in de rit op 6'55", beëindigde de Giro eveneens als 11de op 14'53", maar wel als bergkoning. Hoevenaers werd verder nog tweede in het klassement van de vliegende sprinten, achter ploegmaat Rino Benedetti.

En dan dus de Tour de France. Hoevenaers reed nog een laatste voorbereiding in de Driedaagse van Antwerpen, waar hij zijn goede vorm bevestigde met een gedeelde ritzege (met Luis Otaño) in het eerste deel van de eerste rit[8].

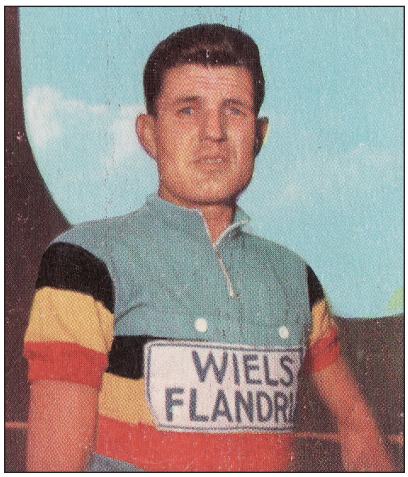

Naar de Tour met publiciteit voor zijn Belgische werkgever

Na deze laatste geruststelling, na zijn vorige Tour en met deze schitterende Giro in gedachte, was Hoevenaers[9] de logische keuze om de hele Belgische ploeg in zijn dienst te krijgen, zeker nu Jean Aerts er niet in gelukt was Rik Van Looy van een deelname te overtuigen. Daarmee had ook Aerts zijn exit gekregen, de nieuwe ploegleider was Georges Ronsse, mocht er gehoopt worden op een echte ploeg? Neen dus, het ging immers over de Belgische nationale ploeg en de tradities moesten alleszins gerespecteerd worden. Dat betekende dus de selectie van een handvol "beschermde" renners, enkele rittenkapers en een minimum aan helpers. Zo ook in 1960.

8 Eerst werd Hoevenaers tot winnaar uitgeroepen, al gaven foto's aan dat Luis Otaño voor hem over de meet kwam (Het Belang van Limburg, 20/06/1960, p. 8, "Jos HOEVENAERS (betwist) Winnaar van Eerste Rit"). Wij hebben geen informatie kunnen vinden over een rechtzetting van deze uitslag, maar zowel Velo 61 als Mémoire du Cyclisme geven beiden ex aequo als winnaars van deze etappe.

9 Jos Hoevenaers zou deze Tour de France rijden met publiciteit van Wiel's-flandria op zijn trui van de Belgische ploeg. Zijn contract met Ghigi betrof immers alleen Italië.

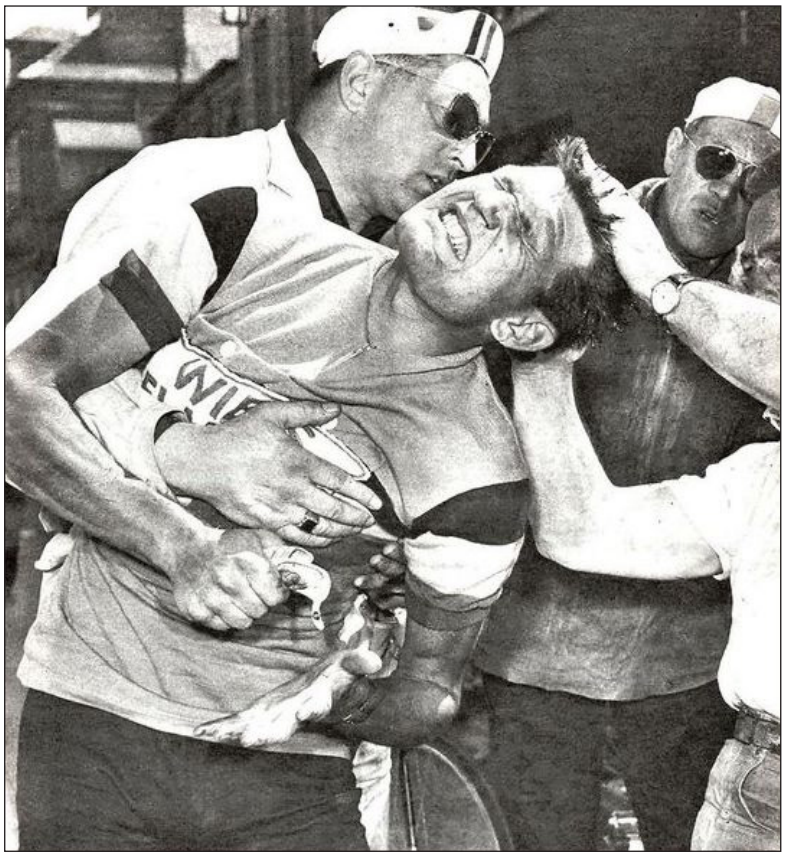

Het drama in de Tour, amper drie dagen ver en na een zware val kunnen alle illusies opgeborgen worden

Gelukkig mochten er dit jaar 14 renners opgesteld worden door de “grote” landen (Frankrijk, België, Italië en Spanje) en was er zo plaats voor toch enkele knechten.

Uiteindelijk maakte het niet veel uit. In het eerste gedeelte van de eerste rit werd Hoevenaers nog knap tweede na ploeg- en merkgenoot Julien Schepens en zo stond hij na twee ritten, ondanks een verlies van 2’35” in de tijdrit de namiddag van de eerste dag, 8ste op 2’03”. De volgende dag was echter alles voorbij. In de derde rit van Dunkerque naar Dieppe kwam hij zwaar ten val en liep een ernstige hoofdwonde op. Ondanks de steun van Louis Proost, Michel Van Aerde, André Messelis, Martin Vangeneugden, Ivo Molenaers en Frans Schoubben verloor hij tien minuten en alle illusies voor het eindklassement. In de voorlopige stand zakte hij af naar de 60ste plaats op 9’38” van de nieuwe leider Joseph Groussard.

Zijn opgave werd verwacht, maar Hoevenaers beet door en aan de voet van de Pyreneeën stond hij zelfs terug 19de, weliswaar op 13”36” van leider Jan Adriaensens. De eerste bergrit, over de Soulor naar Pau, hield Hoevenaers nog goed stand en kon hij als 45ste de schade beperken tot 7’27”. In het klassement stond hij zo nog altijd 20ste, maar dan wel al op 20’21” van de nieuwe gele trui Gastone Nencini. De volgende dag was het echter de traditionele Pyreneeënklassieker van Pau naar Luchon over Tourmalet, Aspin en Peyresourde. Moegestreden werd hij slechts 69ste, op meer dan een kwartier. In het klassement zakte hij zo naar de 30ste plaats, op 33’15”.

De Belgische ploeg had in die zware 11de rit Schoubben (buiten tijd) en Janssens (opgave) verloren, de volgende dag startte de leeggereden Hoevenaers niet meer en moest Jean Brankart met hartklachten opgeven, meteen ook het einde van zijn wielerloopbaan. Nencini zou deze Tour uiteindelijk winnen, Rivière kwam nog zwaar ten val en zag daarmee zijn carrière afgebroken, Adriaensens werd als derde weer eens (voor de 4de maal, na 1956, 1958 en 1959) de best geklasseerde Belg. België werd deze keer slechts derde in het ploegenklassement, na Frankrijk en Italië.

Hiermee zat het seizoen er eigenlijk op voor Hoevenaers. Hij werd 40ste in het nationaal kampioenschap, uiteraard onvoldoende om aanspraak te maken op een selectie voor het wereldkampioenschap, te meer daar dit keer eindelijk de kaart Van Looy zou getrokken worden. In het najaar werd hij achtereenvolgens nog 17de in Paris-Tours, 10de in de Giro dell’Emilia en 18de in de Giro di Lombardia. De grote tijdritten waren uiteraard aan hem niet besteed.

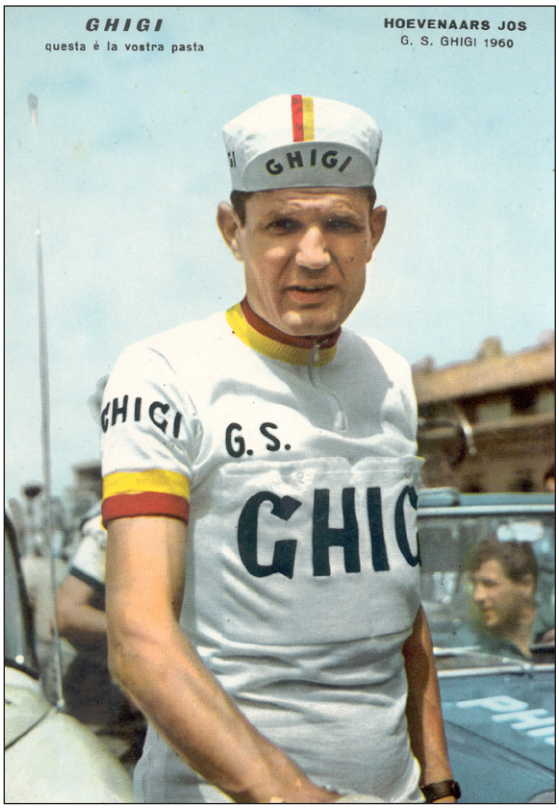

Ook in 1961 kopman bij Ghigi

Voor het seizoen 1961 bleef hij kopman bij Ghigi. Dit keer koos hij voor zijn noordelijk programma onmiddellijk voor het Antwerpse Dr. Mann[10]. Ten minste, dat was de bedoeling, want deze keer ging de constructie niet door. Als Belgisch renner mocht Jos Hoevenaers maar bij een wielerploeg aangesloten zijn[11]. Er werd nog lang gehoopt op een oplossing, Jos reed zelfs, om alle mogelijkheden open te laten, de Omloop Het Volk in zijn clubtrui van de Antwerp Bicycle Club, en hoopte op begrip van de Belgische bond. De U.C.I. en de B.W.B. speelden een beetje de bal over wie nu moest beslissen naar elkaar door, maar het verbod bleef staan. Het reglement was duidelijk en Jos had door Milano-Sanremo voor Ghigi te betwisten een definitieve keuze gemaakt. Zijn passage bij Dr. Mann bleef dus beperkt tot de traditionele publiciteitsfoto bij aanvang van het seizoen en de ploegvoorstelling, pas jaren later zou hij effectief voor de ploeg rijden[12].

Het voorseizoen viel daarmee ook grotendeels in duigen. Net zoals in 1960 was er geen deelname aan de Giro di Sardegna, wel aan Milano-Sanremo. Rino Benedetti was naar Ignis vertrokken, de jonge Livio Trape, in 1960 goud (ploegentijdrit) en zilver (rit in lijn) op de Olympische Spelen, werd als kopman uitgespeeld. Zomin hij (73ste) als Hoevenaers (86ste) speelden een rol van betekenis. Hoevenaers kon buiten Italië enkel de wedstrijden met individuele inschrijving rijden (dus de wedstrijden van de Coupe du Monde en het Belgisch Intermerkenkampioenschap waren niet toegankelijk), met als beste resultaat een derde plaats in de Elfstedenronde, waar Rik Van Steenbergen zijn laatste belangrijke zege op de weg boekte.

Voor Ghigi had dat allemaal weinig belang, Hoevenaers werd in de Giro d'Italia verwacht. De ploeg was trouwens versterkt met het aantrekken van tijdrijder Aldo Moser en de jongeren Livio Trape en Vendramino Bariviera. De eerste stap naar de Giro was, zoals gebruikelijk de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni. Hoevenaers kon zijn gebrek aan wedstrijdritme

10 Leon Vandaele maakte de omgekeerde beweging en kwam eindelijk bij het West-Vlaamse Wiel's-flandria van Briek Schotte terecht.

11 Dit gaf de Vlaamse pers ruim de gelegenheid om (redelijk opportunistisch en chauvinistisch) de internationale instanties te bekritiseren, hadden die echt niets beter te doen dan een brave jongen te beletten zijn brood te verdienen, zie onder meer Gazet van Antwerpen, 28 maart 1961, pagina 12 "Jos Hoevenaers ook moeilijkheden voor Parijs-Roubaix" en 31 maart 1961, pagina 15, "Anarchie". Dat ze beters te doen hadden, liet weinig twijfel, zie de groeiende chaos, en ja, anarchie in Italië. Maar het was wel hun rol de reglementen te doen respecteren. En diezelfde pers vond dan wel twee jaar voordien dat het niet kon dat Bahamontes, aangesloten bij Tricofilina-Coppi, de Vuelta voor KAS mocht betwisten. Ach, journalisten en consequentie.

12 Laatste pogingen werden nog gedaan voor de Ronde van Vlaanderen en Paris-Roubaix. Hoevenaers werd voor de Ronde effectief door de Mann-ploeg ingeschreven, maar zou uiteindelijk niet (mogen) starten. Voor Paris-Roubaix werd er gepoogd, maar zonder succes, te onderhandelen met de organisatoren. Jos stelde zelfs voor als individueel te starten, terwijl een Belgische volgwagen in naam van Ghigi voor de technische ondersteuning zou zorgen, maar ook dat was niet mogelijk. De wedstrijden maakten deel uit van de Coupe du Monde en enkel renners waarvan de ploeg ingeschreven was, konden startrecht krijgen. Vermits hij al Milano-Sanremo voor Ghigi gereden had, mocht hij voor geen andere ploeg meer rijden. Het ging zelfs zover dat Hoevenaers en zijn omgeving met een naturalisatie tot Nederlander dreigden (het verbod gold niet voor de "kleine" wielerlanden zoals Nederland, Duitsland, Zwitserland en, voor een laatste jaar, Spanje), maar hierbij onderschatten ze een beetje de bijhorende administratieve rompslomp. Volgens ons ging het hier eerder om een (zinloos) dreigement dan een echte piste.

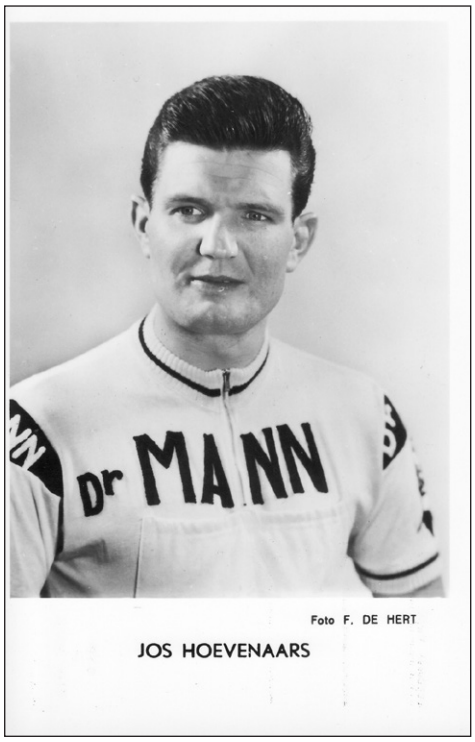

Maar het contract bij Dr. Mann valt in duigen, het blijft bij een publiciteitskaart

niet verbergen en eindigde dit keer slechts 8ste op bijna 20' van eindwinnaar Jean Graczyk. Toch was er ook goed nieuws, naargelang de wedstrijd vorderde, reed de Antwerpenaar alsmaar beter. Zo werd hij, nadat hij al eens 7de eindigde in het tweede deel van de tweede rit, achtereenvolgens 9de in de 5de rit, tweede en 8ste in de twee gedeelten van de 6de rit, en 5de in de 7de rit.

Vervolgens zou hij toch nog een voorjaarsklassieker in het noorden kunnen rijden, als een soort laatste voorbereiding op de Giro. Ghigi schreef enkele Italianen in voor het Weekend Ardennais, al zouden ze uiteindelijk enkel in Liège-Bastogne-Liège starten. Een groot succes werd het niet. Op wat nochtans zijn terrein moest zijn, kwam Hoevenaers niet verder dan de 21ste plaats, zonder ooit winnaar Van Looy te kunnen bedreigen. Zijn ploegmaats gaven onderweg op.

En dan was het dus tijd voor de Giro. Was het vorig jaar in de Tour de France al vanaf het begin mislopen, dit jaar was het in de Giro nog erger. In de eerste rit, op 15 km van de aankomst in de gevaarlijke afdaling van de Maddalena, kwam een wagen van de technische ondersteuning midden het peloton terecht. In een haarspeldbocht moest die te fel remmen en Vittorio Casati kon hem niet meer ontwijken. Een massale valpartij was het gevolg en twee renners bleven liggen, Ercole Baldini met een sleutelbeenbreuk en Jos Hoevenaers met, volgens de eerste vaststellingen, een dijbeenbreuk. Er werd gevreesd dat zijn seizoen voorbij was, maar uiteindelijk bleek het minder erg, want vier weken later werd Jos al tweede in de Giro del Piemonte, in de sprint geklopt door Angelo Conterno. Waarschijnlijk was het dus eerder een barst dan een echte breuk.

De Tour de France moest dan maar zijn seizoen redden, maar hetzelfde euvel bleef bestaan. Rik Van Looy bleef wijselijk weg van het wespennest van de Belgische ploeg en er werd weer gestart met meer kopmannen dan helpers. Voor een keer was er wel vernieuwing, met liefst vijf debutanten (Emile Daems, René Vanderveken, Frans Aerenhouts, Jean-Baptiste Claes en Jos Vloebergs), maar ook van hen kon hoogstens van de laatste twee een helpersrol verhoopt worden. Het maakte ook niet veel uit, al de eerste dag zette Jacques Anquetil de Tour naar zijn hand en zijn rivalen op grote achterstand. Hoevenaers keek die avond al tegen een achterstand van bijna tien minuten aan.

In het seizoensbegin in België in zijn A.B.C.-clubtrui hopend op een oplossing

De Tour was gespeeld, en de Belgen begonnen aan hun klassieke strijd om eerste Belg te worden. Hoevenaers had bij de aanvang nog een zekere conditionele achterstand, pas in de Pyreneeën kwam hij naar voren, met twee opeenvolgende 5de plaatsen, in de rit naar Superbagnères, in het wiel van Anquetil, en in de klassieker Luchon-Pau, die wel in de minst interessante richting betwist was, de laatste beklimming (van de Aubisque) lag op bijna 60 km van de aankomst. Toch kon Hoevenaers zo oprukken

van de 13de naar de 11de plaats, meteen ook zijn plaats in de eindstand. Anquetil en de Franse nationalen domineerden en verstikten deze Tour, de Belgen eindigden met zes renners tussen de 9de en 17de plaats (Pauwels 9de, Adriaensens 10de, Hoevenaers 11de, Van Aerde 13de, Planckaert 15de en Aerenhouts 17de). Dat was mooi geweest als het ploegenklassement nog berekend werd op de tijd van de drie best geklasseerden, nog beter als het over vier, vijf of zes renners zou gegaan zijn. Maar dit keer ging het over het aantal gewonnen dagklassementen en zo werd België slechts tweede, achter Frankrijk.

Twee weken na de Tour was er het Belgisch kampioenschap. De favorieten, en dan vooral Van Looy, Vannitsen, Decabooter en Van Steenbergen, beloerden elkaar en een groep van 18 outsiders kreeg vrije baan. In de sprint klopte Michel Van Aerde de verrassende Arnould Flécy, Jos Hoevenaers werd derde. Flécy diende nog klacht in omdat Willy Schroeders Van Aerde met een américaine aflossing naar de zege zou gelanceerd hebben, maar deze klacht werd zonder veel poespas verworpen. Flécy was nu eenmaal geen naam om de tricolore trui te omgorden en Van Looy had ongetwijfeld liever Van Aerde in de selectie voor het wereldkampioenschap. Voor Hoevenaers gaf het geen verschil, tweede of derde, wat maakte het uit, enkel de trui telt.

Na het kampioenschap – en de criteriums – had Hoevenaers nog verplichtingen in Italië voor Ghigi. Na een 10de plaats in de Giro del Lazio volgden de Tre Giorni del Sud, als voorbereiding op de Giro di Lombardia. Hoevenaers werd 10de in de eerste rit, 7de in het eerste deel van de derde rit, een tijdrit over 12 km, en derde in het tweede gedeelte. In de eindstand werd hij 17de, op zeven minuten van Vito Taccone. Diezelfde Taccone won ook de, dit jaar zeer bergachtige en zware, Giro di Lombardia, waar hij Imerio Massignan, die hij pas in de afzink van de Muro di Sormano had kunnen bijhalen, op de wielerbaan van Como in de sprint klopte. Hoevenaers werd 11de en eerste buitenlander.

In 1962 bij Philco en Emile Daems

1961 was niet echt een succesjaar geweest en Hoevenaers wou niet voor een tweede keer uitgesloten worden van de voorjaarsklassiekers (ook voor 1962 was er bij Ghigi geen enkele intentie deel te nemen aan de noordelijke klassiekers en wedstrijden in lijn). Bovendien had hij ontdekt hoe fragiel het kopmanschap kon zijn. Hij was ondertussen op weg naar de dertig en verkoos voor 1962 een stap terug te zetten en medekopman of desnoods schaduwkopman te worden. Hij koos voor Philco waar Emile Daems, voor de klassiekers, en Guido Carlesi, tweede in de voorbije Tour en dus in principe rondekopman, zijn rivalen voor het kopmanschap zouden worden. Jos had immers geenszins alle ambities, en dan zeker voor de Tour de France, laten varen.

Zoals gewoonlijk was er weinig te zien van Hoevenaers gedurende het eerste deel van het seizoen. Hij reed dit keer wel de voorjaarsklassiekers in dienst van de ploeg en vooral van Daems en werd tussendoor ook nog eens tweede in de Giro della Campania, in de sprint geklopt door ploegmaat Silvano Ciampi. Zijn objectieven waren echter vooral de grote ronden. Eerst kwam de Giro. Het begon vrij goed, met een derde plaats in de tweede rit, maar al de volgende dag verloor hij meer dan vijf minuten en het kopmanschap aan Carlesi. In de 11de rit was hij mee in de goede ontsnapping van acht en werd tweede, in de sprint geklopt door Rik Van Looy. Drie dagen later was Hoevenaers een van de 55 opgevers in de verschrikkelijke en voortijdig beëindigde (op de Passo Rolle) 14de rit van Belluno naar Moena.

De Tour de France dan maar, vanaf nu terug met merkenploegen. Ploegleider Magni rekende niet echt op Hoevenaers, maar wel op Daems, voor ritzeges (terecht), op Carlo Brugnami en Giorgio Zancanaro voor het bergklassement (ten onrechte) en op Guido Carlesi en Vittorio Adorni voor het eindklassement (ook ten onrechte). De Tour de France werd uiteindelijk nog een redelijk succes voor Philco, maar uitsluitend dankzij Daems: drie ritzeges, tweede in het puntenklassement en 13de in de eindstand, als beste van zijn ploeg.

Hoevenaers leek nochtans een tijd lang op weg naar een ereplaats[13], nadat hij al 4de geworden was in de eerste rit stond hij na de klimtijdrit naar Superbagnères 8ste, maar de volgende dag liep het verkeerd. Na bandbreuk nog voor de bevoorradingscontrole kon hij pas bij de staart van het peloton aansluiten toen Anquetil, Planckaert en de andere klassementsrenners al in het offensief waren. Zo kwam hij in het gezelschap van allemaal leeggereden renners, ook Bahamontes zat in die groep en ondervond nog de naweeën van de dag voordien. Jos verloor op die manier bijna een kwartier en meteen ook alle kansen op een goed klassement. De motivatie was daarmee ook weg, al werd hij nog tweede in de 17de rit. In de eindstand werd hij 18de, net voor Guido Carlesi.

De Antwerpenaar kwam wel in goede vorm uit de Tour en toonde dat in het Belgisch kampioenschap op de citadel in Namen. Enkel Jef Planckaert, de grote Belgische vedette van de voorbije Tour was sterker. Hoevenaers werd nadien wel gedeclasseerd (eigenlijk was hij onderweg al uit de koers gezet, maar had die beslissing van de voorzitter van het sportcomité Jan Wouters genegeerd). Hij had zich immers laten afzakken, krampen voorwendend, toen ploegmaat Miel Daems na bandbreuk het peloton probeerde te vervoegen. Dit was in een, in principe, individuele wedstrijd als het Belgisch kampioenschap verboden, maar werd niet altijd even consequent bestraft[14]. Het kwam tot een hoogoplopend incident, bondsman Jan Wouters dreigde en, volgens sommige bronnen, sloeg zelfs met zijn vlag.

Ook al reed hij dikwijls in een helpersrol, toch een geslaagd seizoen met een selectie voor het wereldkampioenschap als bekroning

De vorm was er, en Hoevenaers deed de kritieken, die ook bij zijn supporters na zijn mislukte Tour de France oplaaiden, verstommen. Er volgden twee tweede plaatsen, eerst in de Giro del Ticino in Zwitserland, achter ploegmaat Emile Daems waarmee hij ontsnapt was, en twee weken later in de Tre Valli Varesine, in de sprint geklopt door Giuseppe Fezzardi. Mede als compensatie voor de gebeurtenissen in het Belgisch kampioenschap, en ondanks de toenmalige bedreigingen van Jan

13 Hoevenaers verklaarde in grote vorm te zijn en beklaagde zich dat de Tour met merkenploegen betwist werd. In een Belgische nationale ploeg zou hij immers als kopman uitgespeeld geweest zijn (blijkbaar was hij al vergeten hoe het er jaar na jaar aan toe ging in die nationale ploeg), terwijl hij bij Philco geen enkele hulp van zijn Italiaanse teamgenoten kreeg.

14 Opvallend was wel dat het georganiseerde ploegenspel in de finale tussen Planckaert en Van Tongerloo niet bestraft werd. Misschien waren de regels anders voor leden van de Rode Garde van Rik Van Looy? Even opvallend was de verschillende benadering van het incident in de (regionale) pers. Zo vond de Gazet van Antwerpen de bestraffing disproportioneel aan het vergrijp, zeker daar de Bond in het al even individuele wereldkampioenschap ploeggeest en samenwerking verplichtte. Het Belang van Limburg stond dan weer volledig achter (Limburger) Jan Wouters die zogezegd “enkel zijn werk deed”. Dat hij wat later blind werd voor het rood-witte samenwerkend verbond ontging journalist H. Bervoets dan weer.

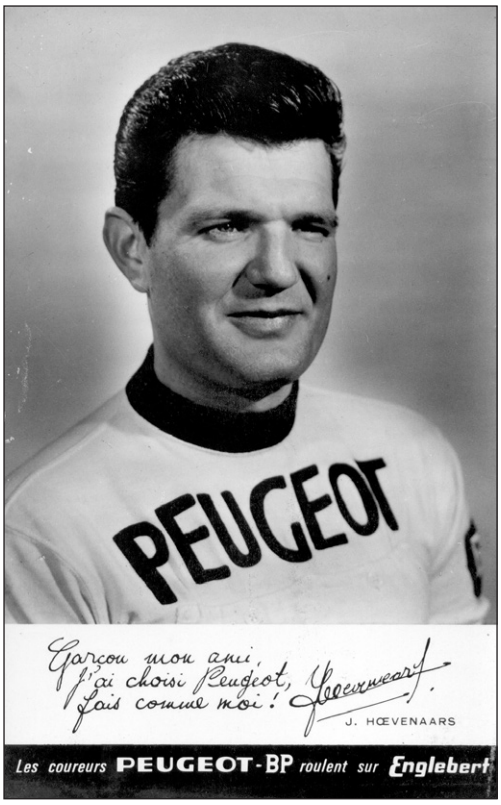

Met Miel Daems naar Peugeot

Wouters[15], werd Jos dit jaar geselecteerd voor het wereldkampioenschap, waar er dit keer met Daems naast Rik Van Looy, nog herstellende van zijn zware val in de Tour, een tweede potentiële winnaar was. Dit belette niet dat iedereen, op uitzondering van Daems die een aparte overeenkomst had, moest ondertekenen uitsluitend in dienst van Rik te rijden, met een financiële vergoeding in geval van overwinning. Jos ondertekende maar dacht er wel het zijne van.

De Belgische ploeg ging al snel, mede door de hitte, ten onder, enkel Hoevenaers was op niveau. Hij was mee in de goede vlucht met Jean Stablinski, Seamus Elliott en Rolf Wolfshohl, maar bleek niet opgewassen tegen de samenwerking tussen de Ier en de kampioen van Frankrijk, buiten het wereldkampioenschap ploegmaats. Stablinski won dus, voor Elliott en Hoevenaers. Nadien was er voor Hoevenaers nog een 9de plaats in de Giro di Lombardia, ontsierd door het – selectieve en georganiseerde – duwwerk van de Italiaanse tifosi op de Muro di Sormano. Gelukkig was er Jo de Roo die desondanks de Italianen wist te kloppen.

Daarmee zat er weer een seizoen op. Ondanks het schitterend presteren van Emile Daems, die zowat op zijn eentje Philco op de kaart hield, werd aan het einde van het jaar de sponsoring stop gezet. Voor de Italiaanse betaalheren volstond het niet langer dat de ploeg resultaten haalde, die moesten ook van de juiste, lees Italiaanse, renners komen. In dezelfde zin ging Carpano wel door, maar werden alle Belgen ontslagen. En door de schaarste aan Italiaanse toppers was er zo minder en minder plaats voor Italiaanse ploegen.

Jos Hoevenaers moest dus een nieuwe werkgever zoeken en vergezelde Emiel Daems naar Peugeot. 1963 was een nieuwe start voor deze ploeg, vanaf nu enkel gesponsord door de fietsenafdeling, los van het autoconcern. Dit ging gepaard met een nieuwe trui, met het welbekende dambordmotief, voor een betere herkenbaarheid, en dus publicitaire return, in de zwart-wit televisie-uitzendingen, en met een nieuwe bandensponsor, Englebert in plaats van Dunlop. Peugeot had dat jaar een sterke internationale inslag, met enerzijds een uitgebreide Belgische kern, naast Daems had ook Willy Vannitsen getekend, en anderzijds namen als Charly Gaul, Tom Simpson, Jo de Haan en Rolf Wolfshohl.

Het was duidelijk dat Hoevenaers in een dergelijk gezelschap hoogstens een tweedeplansrol mocht ambiëren, en vooral als helper zou uitgespeeld worden. Na een zwak klassiek voorseizoen was dat ook duidelijk in Bordeaux-Paris. Peugeot stuurde er vier renners, Tom Simpson, Piet Rentmeester, Jean Forestier en Jos Hoevenaers naar toe. Hoevenaers en Forestier reden deze wedstrijd in dienst en, voor de ploeg, met succes. Tom Simpson, al het hele voorjaar in goeden doen, won, voor Rentmeester. Helper Hoevenaers werd 8ste, Forestier 11de.

Vervolgens werd het tijd om aan de Tour de France te denken. De selectie zou niet eenvoudig worden, vermits er minstens zeven renners van de tien van dezelfde nationaliteit aan de start moesten komen. Als Peugeot, wat logisch zou zijn, voor een Franse basis zou kiezen, zou er

15 Deze had Hoevenaers boos toegeroepen dat hij nog de gevolgen zou merken van zijn ongehoorzaamheid. Het bleef echter bij zijn schrapping uit de uitslag, waarschijnlijk wist men op de Bond ook wel dat Wouters te ver gegaan was.

streng geselecteerd moeten worden tussen de buitenlanders. In de Dauphiné Libéré gebeurde een eerste test, zes Fransen, aangevuld met Charly Gaul, Rolf Wolfshohl, René Vanderveken en Jean Simon werden uitgestuurd. Het resultaat was echter verre van bemoedigend, eigenlijk viel de hele ploeg door de mand, Tourkopman Charly Gaul, 33ste, aan kop. Raymond Mastrotto, nog winnaar het vorig jaar, deed echter nauwelijks beter met een 25ste plaats en de 36ste plaats van die andere klassementsrenner, Rolf Wolfshohl, was ook weinig bemoedigend. Verdere testen volgden in de Grand Prix du Midi Libre en de Tour de Luxembourg met al even weinig resultaat, tenzij we blij zouden moeten zijn met een ritzege van Karl-Heinz Kunde en een 6de plaats van René Vanderveken in de Tour de Luxembourg. De keuze werd er zo niet makkelijker op en na veel reflectie werd besloten dat Gaul, Wolfshohl, Vannitsen en de jonge Bracke, winnaar van de Grand Prix des Nations het jaar voordien, vaste keuze waren en dat dus, tot grote ontzetting van de Franse pers en enkele Franse renners, Mastrotto aan kop, de ploeg een Belgische ruggengraat zou krijgen.

Daarmee waren alle problemen nog niet van de baan, nu moesten er zeven Belgen gevonden worden. Vannitsen, Bracke, Impanis en Hoevenaers waren voor de hand liggend, de drie andere plaatsen waren minder evident. René Vanderveken was nooit echt hersteld geraakt van zijn zware val in Paris-Bruxelles in 1962 en dat was gebleken in de Dauphiné. Jean Simon had zich daar behoorlijk uit de slag getrokken en mocht alvast mee. Na enig (veel) aandringen konden ook Pino Cerami en Emile Daems overtuigd worden. Nochtans was laatstgenoemde ondanks zijn zege in Paris-Roubaix aan een zwak seizoen bezig en sukkelend met de gezondheid[16]. Charly Gaul en Rolf Wolfshohl waren certitudes, Tom Simpson was na een zwaar voorseizoen aan rust toe, zo bleef er nog een plaats open. Dus kon er toch een Fransman mee. De keuze viel uiteindelijk op Henri Duez die toch een behoorlijke Dauphiné en Midi Libre achter de rug had.

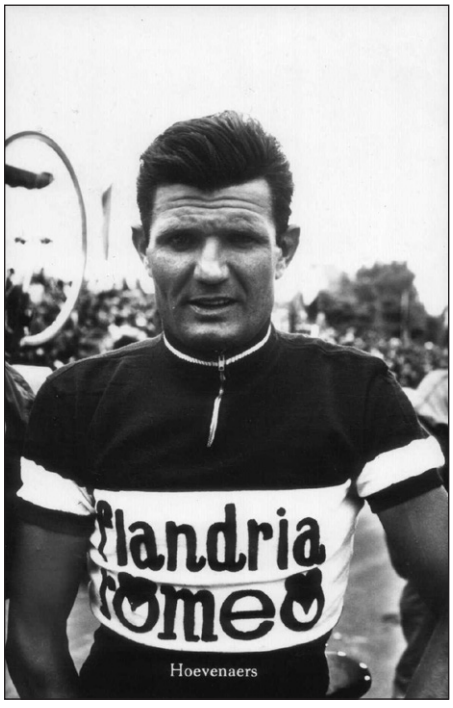

Samen met Vannitsen naar Romeo- flandria en terug bij Driessens

Veel belang had het uiteindelijk allemaal niet, de Tour werd een serieuze afgang, gelukkig zorgde veteraan Cerami voor een ritzege. Voor Charly Gaul werd deze Tour een ramp. Nadat hij al de grote verliezer in de Pyreneeën was, ging hij in de Alpen helemaal ten onder.

Uiteindelijk zou Bracke nog de best geklasseerde Peugeot worden, 21ste, twee plaatsen voor Hoevenaers. Jos had zelf een vrij onopvallende ronde achter de rug, de enige uitschieter was een derde plaats in de rit van Saint-Étienne naar Grenoble, achter Bahamontes en Anglade en net voor Van Looy en gele trui Desmet.

In het nationaal kampioenschap, op een parcours in en rond Zolder, niet echt op zijn maat, kon Hoevenaers zich een laatste keer tonen, hij werd 7de in de sprint van de kopgroep van dertien, gewonnen door Van Looy. Daarmee zat zijn seizoen er in feite op, Gaston Plaud en Peugeot rekenden niet meer op hem in de strijd om de Coupe du Monde Intermarques te winnen. Jos werd thuisgelaten zowel voor de najaarsklassiekers als voor de Grand Prix du Parisien, de ploegentijdrit die voor die Coupe du Monde meetelde. Een veeg teken voor het volgend seizoen.

16 Daems had zich waarschijnlijk geforceerd in 1962 en sukkelde met de lever. Zijn zege in Paris-Roubaix hield nog de schijn op, en er waren ook enkele vage klassieke ereplaatsen in 1963, maar hij zou nooit nog het niveau van zijn eerste jaren als beroepsrenner benaderen.

Peugeot won dan wel die Coupe du Monde Intermarques, toch werd er grote kuis gehouden. De ontgoochelende Tour woog zwaar door en bovendien waren er nieuwe reglementen over de samenstelling van de merkenploegen. Elke ploeg moest minstens twee derde aan renners hebben van de nationaliteit van de wielerbond waarbij ze geregistreerd was[17]. Verder mochten er nog hoogstens acht "eerste categorie renners" aangesloten zijn, waarbij niet meer dan vier buitenlanders. Bij Peugeot waren dat alvast Simpson, Wolfshohl en Daems, en dus kon niet iedereen blijven. Gezien geen van hen een geslaagd seizoen achter de rug had, betekende dit de exit voor Vannitsen, Gaul en Hoevenaers. Het was dus duidelijk geen cadeau dat etiket te krijgen[18], zeker als men zoals Hoevenaers een zwak seizoen achter de rug had en een beetje over zijn hoogtepunt leek.

Samen met Willy Vannitsen vond Hoevenaers toch een plaatsje bij Romeo-flandria waar hij als sportbestuurder Driessens terugvond. Voor de voorjaarsklassiekers werd niet op hem gerekend, enkel in het Weekend Ardennais stond hij aan de start, maar hij gaf telkens op. Voor het rondewerk was hij dan weer wel een vaste waarde. Eerst ging hij naar de Giro, waar hij samen met enkele anderen, onder leiding van hulpsportbestuurder Briek Schotte, zijn selectie voor de Tour de France mocht proberen af te dwingen. Het werd geen succes, Jos werd wel eens tweede in de 9de rit, in de sprint geklopt door zijn vluchtgezel, de weinig bekende Pietro Zoppas, die de enige zege uit zijn carrière haalde en met wie hij een handvol seconden voor het peloton uitreed. Enkele ritten later, meer bepaald in de 13de rit, gaf Hoevenaers op.

Toch leek hij de goede vorm gevonden te hebben want na zijn terugkeer won hij eerst in eigen land in Kampenhout met twaalf minuten voorsprong en een week later voegde hij daar de Nordwestschweizer Rundfahrt aan toe. Enkele dagen later volgde dan de Tour de Suisse. Hoevenaers reed er in de anonimiteit, wat een gewoonte aan het worden was, maar haalde wel het einde (23ste), waar Tourkopman Jef Planckaert niet eens in lukte. Net genoeg om naar de Tour de France te mogen. De Tour werd een fiasco, zowel voor Romeo-flandria als voor Hoevenaers. Geen enkele ritzege, slechts vier van de elf gestarte renners bereikten Parijs, met plaatsen tussen de 37ste en de 70ste. Net als in de Giro gaf Hoevenaers op, ditmaal startte hij niet meer in de 12de rit, uitgeput na de passage van de Alpen en niet meer te motiveren om er nog de Pyreneeën bij te nemen. Dat hij de dag voordien gevallen was en pas 54ste in het klassement stond, hielp uiteraard niet, en bovendien waren zes ploegmaats hem al voorgegaan in de aftocht. Meteen had hij zijn laatste grote ronde gereden, al wist hij dat toen nog niet.

Winnaar van de Scheldeprijs, met de provinciale titel er bovenop

17 Dus een constructie als G.B.C. in 1963, met allemaal Belgen en enkele Nederlanders, maar geregistreerd in Italië, zou niet meer kunnen.

18 Wij hebben geen duidelijk zicht op de criteria om dit statuut te krijgen. Voor 1964 werden die, voor zover we konden nagaan, gewoon door de U.C.I. aangeduid. Liefst 76 renners kregen dat etiket opgekleefd. Vanaf het volgende seizoen kwamen er enkele criteria, zo waren alvast de nationale kampioenen, de Wereldkampioen, de winnaars van de nationale rondes en de winnaars van de wedstrijden van de Wereldbeker erbij, maar verder? Waren er nog criteria of hadden de nationale bonden enige bevoegdheid om renners aan te duiden (of te verwerpen)?

Ook al dacht zowat iedereen anders, toch was Jos Hoevenaers nog niet helemaal versleten. Een drietal weken na zijn aftocht uit de Tour werd de Scheldeprijs betwist. Deze had amper vier dagen voor het nationaal kampioenschap plaats en kon dus op weinig enthousiasme van de renners rekenen, slechts 62 deelnemers kwamen aan de start. De wedstrijd zelf kende een eentonig verloop. Gust Verhaegen mocht een lange solovlucht opzetten en zelfs tot elf minuten uitlopen, in de plaatselijke ronden kwam alles samen. Slechts in de slotronde zou de beslissing vallen. Op enkele kilometers van de aankomst konden zes renners zich afscheiden en kort voor de meet kon Jos Hoevenaers wegspringen om met 100 m voorsprong op Jos Huysmans de zege en meteen ook de provinciale kampioenstitel van Antwerpen binnen te halen.

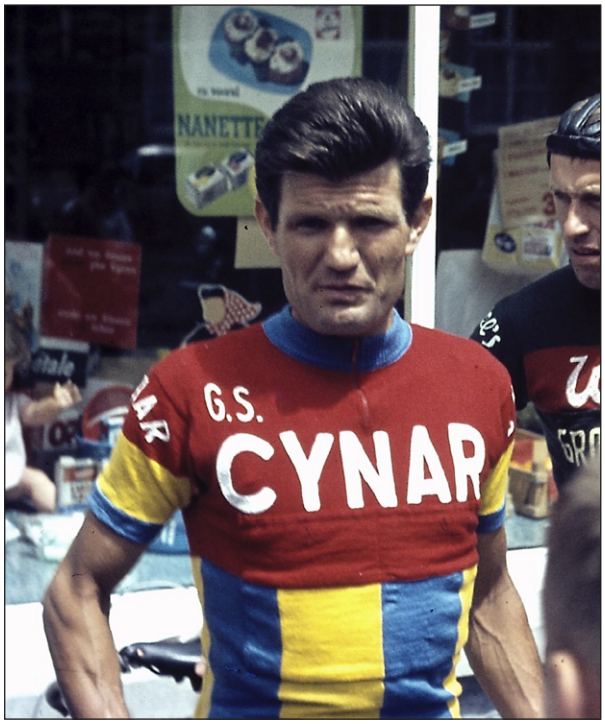

Ook een jaartje bij Cynar (Foto Jan De Smet)

De vorm was er dus en zo mocht hij mee naar de herfstklassiekers. In Paris-Tours werd hij 33ste, maar zijn grote dag zou komen in de Giro di Lombardia. Hoevenaers ging mee wanneer onder impuls van Rik Van Looy de beslissende ontsnapping opgezet werd. Toen Gianni Motta in de aanval ging, kon in eerste instantie enkel Tom Simpson volgen. De Brit zou echter al spoedig de tol betalen voor die inspanning, kende een zware inzinking en werd zelfs voorbijgereden door het achtervolgend groepje. In tegenstelling tot onder meer Van Looy en dus Simpson, hield Hoevenaers stand. Meer zelfs, in de slotfase behoorde hij tot de beste achtervolgers en mocht samen met Carmine Preziosi en Adriano Durante sprinten voor de tweede plaats. Zo werd hij nog derde, achter Preziosi, maar voor de intrinsiek veel snellere Durante, het jaar voordien nog tweede in Lombardije, al was het dan op een ander parcours.

Zo beëindigde Hoevenaers een lang en moeilijk seizoen nog met enige glans, maar onvoldoende om van Lomme Driessens een nieuw contract te krijgen. De zoektocht naar een nieuwe ploeg liep niet van een leien dakje. Een eerste poging bij Groene Leeuw mislukte, vervolgens hoopte hij op Ignis (waar ook Emile Daems onderdak zou vinden) of een Franse ploeg en dacht zelfs even aan stoppen. Uiteindelijk zou het Zwitserse Cynar redding brengen, al zat er maar een beperkt programma in. De ploeg was met het vertrek van Franco Balmamion en Diego Ronchini immers serieus verzwakt en zou geen grote ronden betwisten.

Hoevenaers mocht het seizoen in Sardinië beginnen, maar kon weinig tonen. Deze keer was hij er in de Giro di Sardegna wel bij en eindigde die op een 26ste plaats, met als beste uitslagen een 11de plaats in de tweede rit en een 12de in de derde rit. Zoals te verwachten zat er in de klassiekers, buiten meedoen en proberen uit te rijden, weinig in. Ook in de zomer was er dit keer weinig te zien van Jos. In de Tour de Luxembourg werd hij 15de, met een 8ste plaats in de eerste rit en een 7de in de derde rit. In eigen land won hij wel in Kampenhout en Poperinge, maar daarmee kon een renner met zijn verleden zijn seizoen niet redden.

Gelukkig waren er nog de wedstrijden in Zwitserland om toch enkele ereplaatsen binnen te halen. In de G.P. Kanton Aargau werd hij 8ste, in de Giro di Ticino 9de en in München-Zürich tweede, maar wel op ruime afstand van winnaar Oreste Magni. Uiteindelijk zou dit het laatste resultaat van enig niveau voor de Antwerpenaar zijn. Op het einde van het seizoen hield Cynar ermee op, en Jos kon nog eens op zoek naar een nieuwe ploeg.

Dit keer wierp Mann-Grundig, dat dankzij de nieuwe sponsor met grote ambities aan het seizoen begon, hem een reddingsboei en zo kwam hij vijf jaar later toch bij de gele falanx terecht. Zijn tijd was echter duidelijk voorbij. Hij werd niet alleen thuisgelaten van de klassiekers, maar ook van Giro en Tour. Enkel een 17de plaats in de Tour de Luxembourg, naast een 4de plaats in de Omloop van Midden-België en in de 1 Mei-prijs van Hoboken kwamen op zijn palmares, veel te weinig voor een renner als Hoevenaers. Voor de eerste keer in zijn carrière een seizoen bij de beroepsrenners zonder een zege. Iedereen verwachtte dat hij zijn conclusies ging trekken uit een dergelijke mislukte campagne, maar toch wou hij het ook in 1967 proberen.

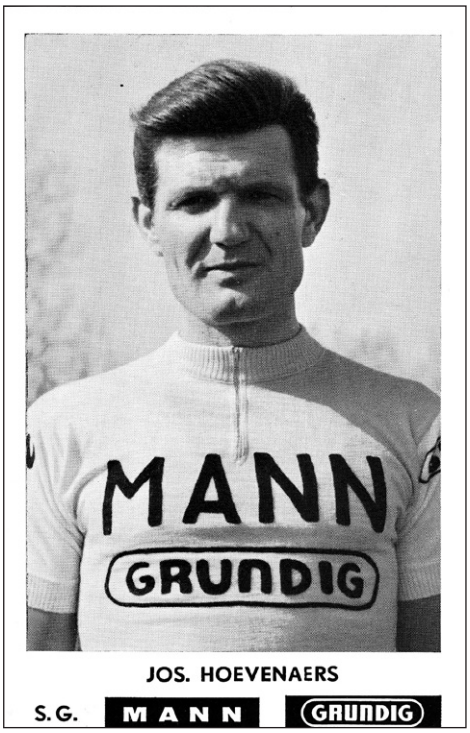

Vijf jaar later dan toch bij Mann, maar zijn beste jaren zijn voorbij

Ditmaal werd hij door Florent Vanvaerenbergh voor diens Goldor-Gerka ploeg opgevist. Deze zou het seizoen aanvatten met een mengeling van jonge beloften en ervaren (kwatongen zouden zeggen, versleten) ratten. In deze laatste categorie vonden we onder meer Noël Foré, Fons Hermans, Rik Luyten, Peet Oellibrandt, Louis Proost, Lode Troonbeeckx, René Van Meenen, Guillaume Van Tongerloo en dus ook Jos Hoevenaers. Van al deze renners zou enkel Noël Foré de verwachtingen (of de hoop) van zijn sportbestuurder kunnen waarmaken, voor de grote meerderheid van hen was het meteen hun laatste (dikwijls gedeeltelijk) seizoen. Zo ook voor Jos Hoevenaers. Hij werd nog 5de in Hoogstraten en dan was het tijd om aan iets anders te beginnen.

Jos had al voorheen aan zijn reconversie gedacht en werd vertegenwoordiger voor de fietsen van de firma Verfaille uit Mortsel. Getroffen door een kanker zou hij nog voor zijn 63ste verjaardag overlijden.

Jos Hoevenaers was een goede subtopper in een periode waar er, zeker in België, meerdere sterke renners rondreden. Met een gebrek aan sprint, zwak als tijdrijder en behoorlijk klimmer zonder een berggeit te zijn, reed hij door zijn doorzicht en aanvalslust een mooi palmares bijeen, en dit vooral in de grote ronden. Zat er meer in? Het zou kunnen. Met een ploeg rond hem gebouwd was er in de Tour 1959 misschien een podiumplaats mogelijk geweest en zonder die val misschien ook in die van 1960. Maar zou het realistisch geweest zijn alles op een renner te zetten waarvan men eigenlijk vooraf wist dat hij voor de eindzege te kort zou komen?

De FAEMA-Spanjaard van het seizoen: Jesús Loroño Artega

(° 26/01/1925[19] Larrabezúa - † 12/08/1998 Larrabezúa)

Na de Burgeroorlog was de Spaanse economie in zeer slechte toestand en uiteraard leed de sport en zeker de wielersport daaronder. Daardoor duurde het tot begin jaren vijftig vooraleer er opnieuw aanknoping op internationaal niveau kon gevonden worden. Bernardo Ruíz zorgde daar als eerste voor, met ritzeges in de Tour 1951 en een derde plaats in die van 1952, maar het was Loroño die Spanje terug deed aanknopen met de traditie van de bergkoningen Vicente Trueba (1933) en Julián Berrendero (1936). In 1953 was hij de eerste naoorlogse Spaanse winnaar van het bergklassement en startte daarmee een ware traditie[20].

Loroño was de achtste uit een gezin van negen, waarvan de vader vroegtijdig stierf. Vijf van zijn broers kwamen na de Burgeroorlog in een werkkamp terecht, zelf was hij daarvoor gelukkig te jong. Hij was al vroeg begeesterd door de fiets en “leende” er al eens regelmatig eentje voor een tochtje, meestal van zijn broer. Toen hij 18 was, kocht zijn moeder hem een (dames)fiets om mee naar zijn werk te gaan, maar met een racestuur erop reed hij zijn eerste wedstrijden. Bij zijn debuut kwam hij pas aan toen men het spandoek aan de aankomst al aan het verwijderen was, maar het zou spoedig beter gaan.

Loroño werkte in die periode als houthakker en kon enkel ’s nachts trainen. Zijn moeder zag dat niet zitten en vreesde dat hij door te hard te zweten in de koude nachten ziek zou worden en niet kunnen gaan werken. Mama Loroño dreigde regelmatig dat, moest dat gebeuren, zij de fiets in stukken zou hakken. Wat er ook van zij, Jesús zag helemaal geen toekomst in Spanje en plande samen met een broer naar Chili te emigreren. Ondertussen begon hij wel resultaten te halen[21], met onder meer een eerste zege bij de onafhankelijken van derde en vierde categorie, in Alonsotegi. Daarnaast waren er nog meerdere ereplaatsen, vooral in het Baskenland.

Maar wielrenner of emigrant, eerst moest hij nog vanaf 1946 zijn legerdienst vervullen, in Santander. En dit zou de echte start van zijn wielercarrière worden. Zijn kapitein was een wielerliefhebber die hem aanmoedigde verder te trainen. Hij kreeg de kans deel te nemen aan de eerste editie van de Vuelta a Burgos, die hij als 14de beëindigde, op bijna een uur van de winnaar, Bernardo Capó.

Het volgend jaar, nog altijd onder de wapens, begonnen de resultaten meer en meer te volgen, met zeges in het Circuito de Begoña en de Subida a Arantzazu. Het gevolg was dat, toen hij op een dag in 1947 de toestemming vroeg om aan weer eens een plaatselijke wedstrijd mee te doen, dit verzoek prompt geweigerd werd. Geen sprake van een regionale wedstrijd, als hij een wedstrijd wou rijden, moest hij dat maar bij de profs in Asturië gaan doen, in de Subida al Naranco. Loroño won en streek daarmee 7000 peseta’s op, in die tijd een substantiële som. Hij won in 1947 in totaal zeven wedstrijden en werd tweemaal tweede en zo werd Chili meteen vergeten, Loroño zou profwielrenner worden.

---

19 Sommige bronnen, waaronder zelfs de biografie uit 1959, Colección Ídolos del Deporte N.° 62, Loroño un Escalador Fantástico, Madrid, 1 mei 1959, en ook Wikipedia, vermelden een andere geboortedatum, namelijk 10/01/1926. Wij houden het op de informatie in het toch wel betrouwbare Con Ficha de la Española, 1960-2003, van Javier Bodegas en Juan Dorronsoro, dat 26/01/1925 geeft.

20 Nadat Antonio Gelabert Amengual in 1952 al eens tweede achter de ongenaakbare Fausto Coppi geworden was, zorgden tussen 1953 en 1974 zes renners (Jesús Loroño dus, en verder Federico Bahamontes, Julio Jiménez, Aurelio González, Pedro Torres en Domingo Perurena) voor liefst 13 zeges in het bergklassement, waarvan 7 opeenvolgende, van 1962 tot 1968. Vreemd genoeg zou het daarna net geen 35 jaar duren alvorens er nog eens een Spaanse bergkoning, Carlos Sastre in 2008, kon gehuldigd worden. Eindzeges waren er in de periode tussen 1988 en 2009 dan weer bij de vleet.

21 In dezelfde periode, 1944-45, was ook zijn broer Francisco actief bij de onafhankelijken, maar met weinig succes. Wij vonden in ieder geval geen uitslagen van hem.

In 1948 kon hij er voorgoed aan beginnen, en hij kreeg de kans deel te nemen aan de Vuelta a España in het Insecticidas ZZ-team, waarvan oud-winnaar Dalmácio Langarica kopman was. Deze Vuelta, eerder uitzonderlijk ingepland einde juni begin juli, werd onder hoge temperaturen – tot 44°C – betwist, wat niet echt een nadeel was voor deze jonge Bask. Toch moest hij op het hoogste niveau leergeld betalen en het duurde tot de Vuelta in Baskenland kwam dat hij zich kon tonen, met een 5de plaats in de rit van Bilbao naar Santander. Daar bleef het uiteindelijk bij, in de eindstand werd hij 21ste, op vier en een half uur van eindwinnaar Bernardo Ruíz, die zijn duel met Langarica overtuigend won. In totaal won Loroño dat jaar vier keer.

Een jonge Loroño begint naam te maken

Het seizoen nadien kwam hij zelfs aan 16 zeges, maar vermits er geen Vuelta ingericht werd, kwam er even een rem op zijn verdere ontwikkeling. In 1950 was de Vuelta er opnieuw en zijn vooruitgang was duidelijk, 9de, op een uur van eindwinnaar Emilio Rodríguez. Zonder een totale afgang in het eerste gedeelte van de 9de rit, een tijdrit over 93 km (26ste op bijna 22 minuten), had er zelfs meer ingezeten, door die tijdrit zakte hij immers van de 4de naar de 11de plaats in het klassement. Jesús mikte dan maar op het bergklassement, maar ook hier zat er niet meer in dan een derde plaats, duidelijk geklopt door Emilio Rodríguez en José Serra. Hij won dat seizoen slechts drie kleinere wedstrijden.

Daarmee zat het er dan ook op voor een aantal jaren met de Vuelta (een nieuwe editie kwam er pas in 1955) en werd de Volta a Catalunya de voornaamste Spaanse rittenkoers. Loroño werd in 1951 6de in de eindstand, won de 7de rit en werd tweede in de 8ste rit. Daarnaast won hij nog drie kleinere wedstrijden.

1952 werd een minder seizoen. Hij was voorzien voor de Giro, maar zou niet starten[22], blijkbaar ten gevolge van een misverstand met de autoriteiten. Loroño en Langarica hadden geen van beide de vereiste papieren om naar het buitenland af te reizen en moesten dus thuisblijven. De lokale autoriteiten beweerden dan weer dat die reisdocumenten klaar lagen en enkel nog moesten afgehaald worden. Waren onze beide vrienden laks geweest, of werden de twee Basken een loer gedraaid door de Spaanse administratie? Ook de Volta werd een ontgoocheling, slechts 11de in het eindklassement, geen ritzege, slechts een vage 5de plaats in de derde rit en ook in het bergklassement geklopt, derde. In het Spaans kampioenschap werd hij 8ste en daarnaast nog eens 10de in het bergkampioenschap. Hij behaalde in totaal vier eerder kleinere overwinningen, waaronder een ritzege in de G.P. Bilbao.

Jesús Loroño was echter steeds rijper geworden als wielrenner en 1953 zou een eerste succesjaar worden. Dit keer startte hij effectief in de Giro en hij zou die als 43ste uitrijden, weliswaar ver achter de tenoren Fausto Coppi en Hugo Koblet. Dit was wel voldoende om geselecteerd te worden voor de Tour de France. De kennismaking met de Tour was moeizaam voor een pure klimmer als Loroño, die bovendien amper buitenlandse ervaring had. Hij werd niet onverwacht in de aanvangsfase weggereden ook al omdat hij door ploegleider Mariano Cañardo een rol als helper opgelegd kreeg, niettegenstaande hij gevraagd had zijn eigen kans te mogen gaan.

22 Een aantal bronnen vermelden een opgave. Die zou dan in de eerste rit gebeurd zijn, we vinden hem in geen enkele rituitslag terug. Volgens ons is hij dus gewoon, wegens de vermelde problemen met de reispapieren, niet gestart en nam hij pas het jaar nadien voor een eerste keer deel.

Op weg naar de ritzege in Cauterets

Zo stond hij aan de voet van het gebergte, in Pau, slechts 99ste en voorlaatste (net voor zijn vriend Dalmácio Langarica) op meer dan anderhalf uur van gele trui Fritz Schär. De volgende dag was het de 11de rit over de Aubisque (1709 m) met aankomst op de Cauterets (1320 m). Loroño profiteerde van een spoorwegovergang die aan het sluiten was om nog voor de aanvang van de eerste beklimming uit het peloton weg te springen en in de tegenaanval te gaan op de ontsnapten André Darrigade, Marcel Huber en Umberto Drei. Tijdens de beklimming zou hij deze bijhalen en ter plaatse laten. Hij zette zijn solotocht verder na de Aubisque en kwam met meer dan vijf minuten voorsprong als ritwinnaar in Cauterets toe. In het algemeen klassement bleef Loroño nog immer ver in de achtergrond hangen, maar hij stond wel eensklaps aan de leiding in het bergklassement. De volgende dag nam Jean Robic, na een schitterende solotocht over de Tourmalet (2115 m), de Aspin (1489 m) en de Peyresourde (1569 m) de leiding in dat klassement (net als in het algemeen klassement en het puntenklassement) over, maar toen de Bretoen een paar dagen later na een val moest opgeven, stond de Bask opnieuw aan kop. Loroño greep zijn kans op een zege in dit – zeker in Spanje – prestigieuze klassement[23] en zou de leiding niet meer afstaan.

Strijdend voor het bergklassement in de Tour de France (Foto Miroir Sprint)

Ook in de Alpen toonde hij zich, met een derde plaats in de 18de rit van Gap naar Briançon, met de beklimmingen van Vars (2109 m) en Izoard (2360 m), waar Louison Bobet de gele trui nam en de basis voor zijn eindzege legde, en een 4de plaats de volgende

23 Zoals wij al schreven hadden Vicente Trueba (1933) en Julián Berrendero (1936) dit klassement reeds gewonnen voor de oorlog.

Felicitaties van eindwinnaar Louison Bobet aan bergkoning Jesús Loroño

dag in de rit van Briançon naar Lyon, over de Lautaret (2058 m). De Bask was ondertussen ook een meer dan degelijk tijdrijder geworden en hij werd 5de in de 20ste rit, een tijdrit over 70 km, gewonnen door Bobet. Voor het eindklassement kwam dit allemaal veel te laat, Loroño werd slechts 50ste, maar het bergklassement was wel binnen.

Na de Tour was hij er uiteraard bij in het lucratieve criteriumcircuit en na een 5de plaats in het nationaal kampioenschap werd hij ook geselecteerd voor het wereldkampioenschap, waaraan Spanje voor het eerste sinds de Burgeroorlog terug deelnam. Meer dan uitrijden zat er niet in, Loroño werd ver in de achtergrond 24ste, op bijna een halfuur van Fausto Coppi. Naast zijn ritzege in de Tour won hij nog een kleinere wedstrijd, in Lazkao.

Loroño had na zijn succes in 1953 begrepen dat er voor hem een toekomst in de Tour de France lag. Om een goed klassement te rijden moest hij dan wel de hectische openingsritten beter verteren. Daarom startte hij in 1954 in Paris-Roubaix (bij Terrot). Zijn enige objectief was uitrijden, en daarin lukte hij, zij het als 112de en allerlaatste op bijna een halfuur van winnaar Raymond Impanis. De voorbereiding op de Tour verliep opnieuw via de Giro. Loroño mengde zich weinig in de debatten in deze bizarre Giro en kwam niet verder dan een 5de plaats in de 20ste rit en een 24ste plaats in de eindstand op meer dan een uur van de verrassende winnaar Carlo Clerici.

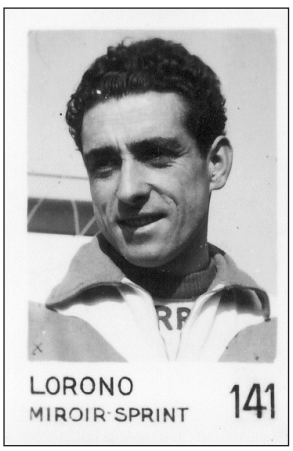

In 1954 een contract bij Terrot (Foto Miroir Sprint)

Dit had echter weinig belang, het hoofddoel was de Tour de France. 1954 zou echter een rampjaar worden. Na een overwinning in het Spaans bergkampioenschap, noblesse oblige voor een bergkoning uit de Tour, reed Loroño alleen aan de leiding in de Gran Prueba de San Juan toen hij door een moto omvergereden werd. Naast andere, lichtere kneuzingen werd hij gehospitaliseerd met een breuk van de

onderkaak, een zware hersenschudding en een gespleten linkerschouder. Gelukkig was in tegenstelling tot eerdere vrees de ruggengraat niet geraakt. Weg echter Tour de France en om het erger te maken werd het bergklassement daar gewonnen door een andere Spanjaard, Federico Bahamontes, met wie Loroño later nog zou te maken hebben. Hij behaalde dat seizoen in totaal twee zeges, naast het al vermelde bergkampioenschap won hij ook de G.P. San Miguel in Jurreta.

In 1955 bij Gamma

In 1955 kreeg Jesús een contract bij Gamma en daarbij voor het eerst enige, ook financiële, ondersteuning, hoe gering die in die periode in Spanje ook was. Hij had dit seizoen na de ontgoochelingen van 1954 een en ander recht te zetten en een belangrijke gelegenheid daartoe zou de Vuelta a España, die opnieuw ingericht werd, worden. Als voorbereiding reed hij eerst de Vuelta a Andalucía die hij als 4de beëindigde. Vervolgens kwam de Eibarko Bizikleta, waar hij voor eigen volk niet verder kwam dan een tweede plaats in het tweede gedeelte van de derde rit (5de in de eindstand). Voor de Vuelta werd hij geselecteerd voor de Spaanse A-ploeg, die echter zowat uitsluitend uit kopmannen bestond[24]. Dit zou al snel verkeerd aflopen.

In actie tegen het uurwerk in de kleuren van de nationale ploeg

De Vuelta begon nochtans prima voor Loroño, die derde werd in de tweede rit en 4de in de derde rit. Zo kwam hij aan de leiding in het algemeen klassement, met 3'38" voorsprong op de tweede, Giuseppe Buratti, 3'46" op het nummer drie, Gilbert Bauvin en al 4'49" op Raphaël Geminiani. Ploegmaat Botella stond ook al op meer dan vier minuten en Bahamontes zelfs al op zes minuten. In een normale situatie zou Loroño nu de onbetwiste kopman van de Spaanse ploeg worden, maar zo zagen de andere leden van die ploeg, we zullen het woord "ploegmaats" maar beter niet gebruiken, het niet.

Al twee dagen later kon Geminiani die trui overnemen, nadat hij deel uitmaakte van een kopgroep van zestien die bijna 6 minuten mocht uitlopen, zonder dat de Spaanse ploeg zich daar erg om bekommerde. Daarmee was echter nog niets verloren, Loroño bleef als 4de, op amper 52" gunstig geklasseerd. In de 10de rit zou het echter helemaal fout lopen. Een groepje van vier, met daarin Jean Dotto, mocht bijna 12 minuten uitlopen, zonder dat het de Spaanse ploeg wat scheen uit te maken. De leider was ondertussen

24 De ploeg bestond uit Federico Bahamontes, Salvador Botella, Francisco Masip, Miguel Poblet, Bernardo Ruíz en dus Jesús Loroño. Buiten heel misschien Masip, maar uiteindelijk was hij toch een gewezen nationaal kampioen en had hij dit jaar met overwicht de Vuelta a Levante gewonnen, kon eigenlijk van geen van hen een helpersrol verwacht worden.

Loroño mag na de derde rit de leiderstrui aantrekken

immers de regionaal René Marigil geworden, die in de 8ste rit deel uitmaakte van een groepje dat ook twaalf minuten kon uitlopen, dus was het toch aan hem en zijn ploeg om de kastanjes uit het vuur te halen?

De gevolgen waren wel belangrijk. Marigil verloor de amarillo trui en Jean Dotto was de nieuwe leider, met twee minuten op Marigil, maar veel belangrijker, met vijf minuten op zijn ploegmaat Geminiani en zes minuten op Loroño. Veel, heel veel om nog recht te zetten in de overblijvende ritten. Te veel zou blijken. Marigil zou nog uit de kop van het klassement wegvallen en zelfs opgeven, maar verder veranderde er niets. Dotto werd eindwinnaar, Antonio Jiménez Quiles, een andere regionaal werd tweede en eerste Spanjaard, Geminiani derde en Loroño 4de. De Bask werd ook nog derde in het puntenklassement (gewonnen door Fiorenzo Magni) en 4de in het bergklassement (gewonnen door Giuseppe Buratti), terwijl Spanje A tweede werd in het ploegenklassement, achter de Franse A-ploeg.

Voor de Spaanse selectie was deze Vuelta helemaal geen succes geworden. Na Loroño vinden we in het eindklassement Botella als 11de, Ruíz als 14de, Bahamontes als 21ste en Masip als 31ste, Poblet had opgegeven. De ploeg had zelfs geen enkele ritzege behaald en enkel Loroño kwam enigszins met eer uit de strijd. Hij had daarmee al meteen zijn buik vol van nationale selecties in de Vuelta, maar naar zijn mening werd niet echt gevraagd.

Geen Giro dit keer voor Loroño, in het vooruitzicht van de Tour vond hij drie grote rittenkoersen wat veel. In de Tour zou hij echter zijn successen van twee jaar voordien niet kunnen herhalen. Hij was zeer onopvallend, enkel in de 17de rit, van Toulouse naar Saint-Gaudens, over Aspin (1489 m) en Peyresourde (1569 m) kon hij zich met een 5de plaats tonen. In het eindklassement werd hij 20ste, op 1 uur 19'25" van eindwinnaar Bobet, een vooruitgang vergeleken met 1953, maar veel minder dan verwacht en vooral verhoopt. In het bergklassement werd hij slechts 6de, op ruime afstand van Charly Gaul, die hij nooit kon bedreigen.

Er bleef dus voor de Bask een en ander recht te zetten en de Volta a Catalunya was een laatste gelegenheid om zijn seizoen wat meer glans te geven. Hij zou daar ook gedeeltelijk in lukken

met twee ritzeges, meteen zijn enige belangrijke successen van het seizoen. In de eindstand werd hij slechts 13de, op 29'05" van José Gómez del Moral, terwijl hij in het bergklassement, gewonnen door Bahamontes, 4de werd. Hij sloot het seizoen af met in totaal 6 overwinningen, met naast de ritzeges in de Volta ook een ritzege in het Circuito Montañes.

De ereronde na een zege (Foto Miroir Sprint)

In 1956 had hij opnieuw dezelfde voornaamste objectieven, de Vuelta en de Tour, de Giro zou hij ook dit keer links laten liggen. Loroño reed weer een zeer Spaans gericht programma. Eerst kwam de Vuelta a Andalucía, waar hij zich even toonde met een tweede plaats in de tweede rit, een 5de in de 9de rit en een 6de in de 8ste rit, samen goed voor een 6de plaats in de eindstand, weliswaar op twaalf minuten van Miguel Bover. Vervolgens kwam de Vuelta a Levante, waar hij 6de werd in de derde rit en 4de in de 5de rit en het klassement van de vliegende sprinten won (24ste in de eindstand).

Zo kwam hij goed gerodeerd aan de start van de Eibarko Bizikleta, waarin hij tot hiertoe weinig succesvol geweest was[25]. Deze keer schitterde hij voor eigen volk. Hij werd tweede in beide delen van de derde rit, veroverde zo de leiderstrui en behield die met een nieuwe tweede plaats in de 4de rit. Loroño won ook het bergklassement en leek klaar te zijn voor de komende Vuelta. Hij werd uiteraard opnieuw geselecteerd voor de Spaanse nationale ploeg, die dit keer uit tien renners bestond.

Alsof een samengaan met Bahamontes zo al niet voldoende moeilijk zou zijn, probeerde ploegleider Luis Puig het nog wat ingewikkelder te maken. Hij wou Salvador Botella uitspelen als kopman voor het eindklassement, Bover en Poblet moesten op ritzeges mikken en Loroño en Bahamontes mochten het onderling uitvechten voor het bergklassement. Loroño ging daar uiteraard niet mee akkoord en eiste het kopmanschap op, verwijzend naar zijn zege in Eibar, waar Botella niet verder kwam dan een ritzege. Het begon dus al goed, en dat met een buitenlandse tegenstand die niet van de poes was, we hadden Louison Bobet, Raphaël Geminiani, Gilbert Bauvin en Jean Dotto in de Franse ploeg, Nino Defilippis en Giancarlo Astrua in de Italiaanse, Raymond Impanis en Rik Van Steenbergen in de Belgische en Hugo Koblet in de Zwitserse.

De weersomstandigheden zouden een grote rol spelen in deze Vuelta, maar ook de nonchalance van de favorieten die Angelo Conterno drie minuten lieten uitlopen in de tweede rit, betwist onder verschrikkelijke weersomstandigheden. Het weer verbeterde er niet op, zelfs in die mate dat de volgende dag de beklimming van de Pajares moest geschrapt worden. Zo bleef het kalm tot de 10de rit van Barcelona naar Tarrega, waar een groepje bestaande uit Bauvin (die de rit zou winnen), Botella, Conterno en Loroño een minuut voorsprong nam op een ander groepje met daarin Impanis en Bahamontes en vijf minuten op alle favorieten.

Loroño kon zo oprukken naar de 4de plaats in het klassement, net achter zijn aartsrivaal Bahamontes en ex aequo met "kopman" Botella, maar wel alle drie op ruime achterstand van Conterno, respectievelijk 3'44" en 4'16". Astrua kon nog even de illusie wekken mee te spelen voor de eindzege door na een solo in de 12de rit meer dan 17 minuten op alle favorieten te nemen en zo op te rukken naar de tweede plaats in het algemeen klassement, maar de tijdrit de volgende dag zou hem fataal worden, net als Botella. Ook Conterno, 10de op 5'38"

25 Zijn beste resultaat tot hiertoe was een 5de plaats in 1955, voordien was hij 22ste geworden in 1954 en had hij opgegeven in 1952.

van ritwinnaar Claude Le Ber, verloor van zijn pluimen, terwijl vooral Bahamontes, tweede op 1'59", een goede zaak deed. Loroño werd 6de op 2'51". In het nieuwe algemeen klassement bleef Conterno leider, maar met nog slechts 8" op Bahamontes. Loroño was 5de op 1'32".

Met nog enkele bergachtige ritten in het Baskenland bleef veel mogelijk, al was Bahamontes nu de favoriet. In de 15de rit deed hij ondanks een val een eerste greep naar de leiderstrui op de beklimming van Urkiola, maar in de afdaling werd hij bijgehaald door Conterno. Loroño, 5de in de rit, kon wel de Italiaan van zich afschudden en kwam in het klassement terug tot op 43" van de leider en zette op die manier zowel Conterno als "ploegmaat" Bahamontes onder druk. De volgende dag was echter alles al voorbij voor Bahamontes, hij leed viermaal bandbreuk en verloor vier minuten. Alle Spaanse hoop rustte nu op Loroño.

Er bleven nog twee bergritten, maar in de eerste daarvan, met toch twee zware beklimmingen, hield Conterno, goed omringd door Astrua en Defilippis, zonder veel problemen stand. Loroño rekende echter vooral op de laatste rit, met de beklimming van de zware Sollube. Even zag het er ook heel goed uit. Loroño ging al vroeg in het offensief en nam voorsprong op de leider. De Italiaanse ploeg had echter een dergelijk scenario voorzien en had buitenlandse hulp gerekruteerd[26], vooral dan bij de Belgen die in deze laatste rit niet veel meer te winnen of te verliezen hadden (Van Steenbergen heeft dit akkoord trouwens toegegeven). Conterno kreeg dus ruim hulp en moest volgens sommigen amper trappen om boven te geraken.

Naast de (betaalde) hulp van de Belgen (en ook de Zwitsers) kreeg Conterno verder (vrijwillige of onvrijwillige?) hulp van Bahamontes. Deze zou een jaar later de rekening gepresenteerd krijgen

Loroño kwam zo met slechts een minuut voorsprong op de top, maar behield zijn kansen. Een bandbreuk in de afdaling werd hem echter fataal, Conterno kon terug aansluiten en kwam samen met de Bask over de eindmeet. Vuelta gewonnen, of toch niet? Er bleef immers het

26 Wij willen hier ook niet de indruk geven dat dit abnormaal was of dat Loroño en de Spanjaarden daar boven stonden. Ook zij hadden hulp gezocht, maar blijkbaar wogen de Italiaanse lires zwaarder dan de Spaanse peseta's (of waren er meer van).

oordeel van de jury af te wachten, de inbreuken waren te flagrant. De sanctie bleef echter bij een schamele, symbolische bestraffing, amper 30" straftijd. Conterno behield dus 13" voorsprong op Loroño en werd eindwinnaar. Velen schreeuwden schandaal, anderen vroegen zich af of in geval het een "echte" Spanjaard was in plaats van de Bask Loroño die 30" geen minuut zouden geweest zijn, Loroño zelf dacht het antwoord wel te weten. Hij werd dus tweede in de eindstand en bijkomstig 4de in het bergklassement, helemaal geen prioriteit dit keer.

Vervolgens kwam de voorbereiding op het volgende groot objectief, de Tour de France. Hiervoor dus geen Giro, wel enkele Spaanse rittenwedstrijden. In het Circuito Montañes de Torrelavega werd hij derde op een goede tweeënhalve minuut van Carmelo Morales (6de in de tweede en 4de in de derde rit) en won hij het bergklassement. Nadien volgde nog de Vuelta a Asturias. Voor Loroño ging het voornamelijk om de conditie te onderhouden, zo bleef het bij een 7de plaats in de eindstand. Hij won wel de derde rit en werd tweede in het eerste gedeelte van de slotrit. Naast de bijna obligate zege in het bergklassement werd hij ook derde in het puntenklassement. Klaar voor de Tour dus.

Spanje kwam met een stevige ploeg aan de start, met Loroño en Bahamontes als spitsen voor zowel het eindklassement als het bergklassement en Poblet voor ritzeges, en daarnaast ook namen als Ruíz, Botella en Bover. Bij afwezigheid van Louison Bobet waren Wereldkampioen Stan Ockers en Girowinnaar Charly Gaul de grote favorieten. Het zou een hectische ronde worden en Loroño kon al een kruis over zijn klassementsambities maken toen hij in de eerste rit van Reims naar Luik 19 minuten op Darrigade en twaalf minuten op de favorieten verloor. Het ging van kwaad naar erger, de volgende dag eindigde hij weer in de achtergrond en verloor hij opnieuw een twaalftal minuten op de klassementsrijders.

Enkel in de korte klimtijdrit in Essarts de voormiddag van de 4de rit kon hij zich heel even tonen met een 12de plaats op 1'03" van ritwinnaar Charly Gaul. Het regende in deze Tour verrassende ontsnappingen met oplopende tijdsverschillen, maar Loroño kon er nooit van profiteren. Zo stond hij aan de voet van de Pyreneeën nog steeds ver in het klassement. Ook het gebergte viel voor Loroño deze keer tegen, hij kon slechts tweemaal een vage ereplaats behalen, zo werd hij 16de in de rit Bayonne-Pau over de Aubisque (maar wel op 3'26" van de kopgroep met de betere klimmers) en 10de in de 16de rit van Aix-en-Provence naar Gap, door het middengebergte.

In het eindklassement werd hij ontgoochelend 29ste, op 1 uur 22'24" van de verrassende winnaar Roger Walkowiak en ook het bergklassement kon geen balsem op de wonde brengen, slechts 13de. Om de ontgoocheling nog te vergroten, Bahamontes schitterde wel, 4de in de eindstand en tweede in het bergklassement, slechts 4 punten achter Charly Gaul.

Na de Tour werd hij nog 12de in het nationaal kampioenschap, maar zijn seizoen zat er eigenlijk op. In de Volta zou hij niet starten, ook al was hij ingeschreven. Uiteindelijk, ondanks zijn zege in de Eibarko Bizikleta en een tweede plaats in de Vuelta (waarvan hij eigenlijk de morele winnaar was, maar wat koop je daarvoor?), een ontgoochelend seizoen, met slechts drie zeges. De vraag kon gesteld worden of op zijn 32ste zijn beste jaren niet voorbij waren. 1957 zou het antwoord moeten brengen.

Hij begon het seizoen opnieuw bij Gamma en net zoals de voorgaande jaren was hij erbij in de Vuelta a Andalucía. Dit keer zag hij deze wedstrijd echter als pure training, de bedoeling was zowel in de Vuelta als in de Tour de France op zijn best te zijn. Jesús reed dan ook een eerder anonieme wedstrijd en werd pas 20ste in de eindstand op 17 minuten van eindwinnaar Hortensio Vidaurreta. In de Vuelta a Levante kwam hij al sterker voor de dag. Hij werd tweede in het eerste gedeelte van de derde rit en in de 7de rit en 7de in de 4de rit. In de eindstand werd hij 14de, weliswaar op ruim elf minuten van winnaar Bernardo Ruíz. Na deze wedstrijd verliet Loroño de Gamma-ploeg en stapte over naar de CIL-Indauchu-ploeg waar zijn vriend Dalmácio Langarica sportbestuurder was.

Overgestapt naar CIL en Langarica

En dan was het tijd voor de Vuelta. Loroño had eigenlijk geen zin om in de nationale ploeg te rijden, hij was 1955 niet vergeten, en vroeg om in een regionale selectie te mogen rijden. Ook Luis Puig, de sportbestuurder van de nationale ploeg was dit idee genegen, volgens de Madrileense pers had hij liefst Bahamontes als enig kopman, met Poblet en Loroño aan het hoofd van een regionale selectie. Op zich een goed idee, maar uiteindelijk kwam hier toch niets van in huis en zaten de Castiliaan en de Bask weer eens samen in de nationale ploeg, terwijl de Catalaan Poblet gewoon thuis (of eerder in Italië, bij Ignis) bleef.

Er was opnieuw een sterke buitenlandse bezetting, met Gastone Nencini en Pasquale Fornara aan het hoofd van de Italiaanse ploeg en Raphaël Geminiani en Tourwinnaar Roger Walkowiak als leiders van de Franse ploeg terwijl Jan Adriaensens, derde in de vorige Tour de France, de Belgische ploeg aanvoerde.

Loroño begon goed aan de Vuelta, met een derde plaats in de openingsrit. Twee dagen later leek de wedstrijd al in een beslissende plooi gevallen. Bahamontes won de rit van Santander naar Mieres met overwicht en Loroño verloor 14 minuten waarbij nog een minuut bonificatie kwam, en meteen ook alle hoop op een eindzege. Bahamontes leek die voor het grijpen te hebben, enkel Francisco Moreno, tweede op 1'34" vormde nog een vooral theoretische bedreiging, het nummer drie, Salvador Botella had al bijna vijf minuten achterstand, de anderen negen minuten en meer. Loroño stond op de 10de plaats, op bijna 13 minuten.

Loroño, die zich door zijn ploeg weer eens verraden voelde, zou nog een poging doen in de bergachtige, onder slechte weersomstandigheden betwiste 4de rit, in de hoop Bahamontes door de koude te zien kraken. Hij werd derde, maar kon daar weinig profijt uithalen omdat de rit, wegens sneeuwval, nog voor halfweg stopgezet werd. De volgende dagen zou de leiderstrui nog enkele keren van drager veranderen[27], zonder dat dit invloed had op de favorietenrol van Bahamontes. Loroño toonde zich dan maar de perfecte ploegmaat in de 7de rit wanneer hij de lekgereden Bahamontes opwachtte. Toen Federico de volgende dag, in een vlakke rit, de leiderstrui heroverde, verdwenen de laatste twijfels over de toekomstige eindwinnaar. Maar, dit is de Vuelta, en zonder verrassende wendingen zou het geen echte Vuelta zijn.

En die wending, of moeten we omwenteling schrijven, kwam er al twee dagen later, in de rit van Valencia naar Tortosa. Bernardo Ruíz ging al vroeg samen met twee andere renners in de aanval en wat later zou Loroño, die door Ruíz vooraf verwittigd zou zijn, met drie anderen aansluiten. Zo kregen we in twee fases een kopgroep van zeven, met daarbij ook de Italiaan Bruno Tognaccini (die ritwinnaar zou worden), de Portugezen Alves Barbosa en José Manuel Ribeiro da Silva en de Spanjaarden Juan Escola en Juan Campillo. Op zich een ongevaarlijke ontsnapping, maar dat gold eigenlijk voor elke ontsnapping, zolang Francisco Moreno, die op slechts drie minuten van Bahamontes in het klassement stond, er niet bij was. Hier waren de best geklasseerden Ruíz en Loroño, die op een kwartier stonden, de anderen stonden op een halfuur en meer.

27 Salvador Botella, als "waakhond" meegestuurd in een eerder onschuldige ontsnapping, en Francisco Moreno mochten elk een dag in amarillo rondrijden.

Geen reden dus voor Bahamontes om zich zorgen te maken, en dat deed ook niemand anders. Toen de voorsprong bleef oplopen, bleef het peloton echter passief en ook de Spaanse ploeg kreeg geen instructies van Luis Puig[28] om iets aan de achterstand te doen. Vermits er vijf FAEMA-ploegmaats van Bernardo Ruíz in die nationale ploeg zaten, hadden die er trouwens geen zin in om achter hun merkgenoot te rijden en zouden ze eerder nog afstoppen. Ook van de rest van het peloton kreeg Bahamontes, die als arrogant, wispelturig en onbetrouwbaar aangeschreven stond, en dus weinig vrienden had, en die bovendien weigerde hulp te kopen, geen bijstand. Vooraan porde Ruíz[29] iedereen aan om alles te geven, en hij spiegelde Loroño voor dat de eindzege er voor hem inzat.

En zo bleef de achterstand van het peloton maar oplopen, tot uiteindelijk 22 minuten. Loroño werd de nieuwe leider, met 3" voorsprong op Ruíz en 6'05" op een razende Bahamontes, die zich, niet helemaal ten onrechte, verraden voelde. 's Avonds kwam het tot zware woordenwisselingen en verwijten, die zover gingen dat Loroño Bahamontes bij de voorkant van zijn hemd vastgreep, waarop deze naar zijn kamer vluchtte. Maar daarmee was alles nog geen peis en vree, verre van. De volgende dag ging Bahamontes zelf in het offensief en werd onmiddellijk gecounterd door Loroño. De discussies en verwijten herbegonnen en gingen ook nog na het einde van de rit door.

Twee dagen later was er dan de grote tijdrit over 85 km van Zaragoza naar Huesca. Op zichzelf kon deze tijdrit normaal geen ommekeer in het klassement brengen, maar moest Bahamontes Loroño een zware nederlaag kunnen toebrengen, waren er misschien nog mogelijkheden voor hem in de drie laatste bergachtige ritten door het Baskenland. En uiteraard zou het een prestigeduel worden. Bahamontes zette daarom alles op alles en liet zelfs speciale wielen met 28 spaken monteren. Het kon echter niet baten, Loroño was 6" sneller en bovendien kreeg Bahamontes nog een minuut straftijd wegens het gebruik van niet reglementaire wielen. Hij kon wel de tegenvallende Ruíz van de tweede plaats verdringen, maar stond nu al op 8'11" van Loroño.

Dit jaar dan toch winnaar van de Vuelta na een spectaculair slot

De Spaanse bond vond het dan nodig om in te grijpen om verder krakeel en dan zeker in het openbaar, te voorkomen. Een telegram werd gestuurd met de dreiging beiden uit de koers te zetten als ze niet met hun geruzie zouden ophouden. Bahamontes kreeg instructie tevreden te zijn met zijn tweede plaats en zich te richten op het bergklassement. Zo geschiedde, de (openlijke) vijandigheden stopten, al bleef Bahamontes prikken uitdelen (je weet maar nooit) die elke keer door Loroño geneutraliseerd werden. Federico sprokkelde voldoende bergpunten, en dan vooral in de voorlaatste rit, om

28 De rol van Puig in deze hele zaak is verre van duidelijk. Als we de diverse bronnen en verhalen bekijken, had hij blijkbaar aan zijn ploeg verboden achter Loroño te rijden en aan Loroño opdracht gegeven vooraan niet aan te dringen. Het grote verschil was dat de eerstgenoemden met enthousiasme gehoorzaamden, terwijl de Bask de instructies aan zijn laars lapte. We zullen het maar interpreteren dat de aanstelling van Luis Puig als ploegleider een serieuze miscast was.

29 Ruíz, die al niet in de beste termen met Bahamontes was, had nog een rekening met hem te vereffenen. Hij was namelijk oorspronkelijk in de nationale ploeg voorzien, vandaar ook die vijf andere FAEMA's, maar op het laatste moment eruit geweerd, zogezegd omwille van zijn leeftijd (32 jaar), en ondanks zijn zege in de Vuelta a Levante.

Carmelo Morales in het bergklassement vooraf te gaan (Loroño werd 4de) en werd verder derde in het door Vicente Iturat gewonnen puntenklassement (Loroño was ook hier 4de). Loroño werd niet meer bedreigd en mocht in eigen Baskenland de zege in de Vuelta vieren.

Bahamontes en Loroño stonden nu wel recht tegenover elkaar en de pers speelde er gretig op in. Immers, net zoals de grote wielerlanden, Italië met Fausto Coppi en Gino Bartali en al voorheen Alfredo Binda tegen Costante Girardengo en vervolgens tegen Learco Guerra, Frankrijk met Louison Bobet en Jean Robic en België met de twee Rikken, en zelfs Nederland, in iets mindere mate, met Wim van Est en Gerrit Schulte, had ook Spanje nu zijn grote rivaliteit, met bovendien daarvoor de ideale personages. We hadden hier immers een Bask uit een republikeinse familie tegen een Castiliaanse aanhanger van Franco, een rechtlijnige koppigaard en man van zijn woord tot in het absurde toe tegenover de geïncarneerde wispelturigheid, die al eens in het vuur van de strijd een afspraak durfde vergeten. En de pers speelde er gretig op in. Vermits de carrière van Loroño zich, op enkele deelnames aan de Tour de France na, zo goed als uitsluitend in Spanje afspeelde, kreeg deze bitse rivaliteit weinig weerklank buiten de Spaanse grenzen.

Ook al konden ze elkaars bloed drinken, gezien hun kwaliteiten was het logisch dat beiden geselecteerd werden voor de komende Tour de France. Aan de ploegleider om dit alles in goede banen te leiden, maar vermits dit opnieuw Luis Puig was, werd er beter niet te veel gehoopt op een goede samenwerking. Om het nog wat moeilijker te maken waren ook Poblet en Ruíz van de partij.

De iconische foto van de opgave van Bahamontes, geen lievemoederen helpt en voor alle zekerheid zit hij dan maar op zijn schoenen

Soms lossen problemen echter zichzelf op. Poblet gaf er al in de 4de rit de brui aan en Bahamontes zou er na een hele vaudeville in de 9de rit mee ophouden. Federico, normaal al niet de meest rustige en stabiele persoon, ging ten onder in een zenuwoorlog met Loroño en gebruikte een pijnlijke injectie[30] in de arm als excuus om op te geven. Hij ging theatraal op de grond zitten, armen rond de knieën, ging op zijn schoenen zitten en gooide die nadien weg en weigerde ondanks alle aanmoedigingen van ploegmaats en ploegleider om verder te rijden. Ook al vroegen ze hem door te zetten, voor zijn moeder, voor zijn vrouw, voor Spanje, zelfs voor Franco, het antwoord was en bleef “neen” en Bahamontes stapte uiteindelijk, onder verwensingen van Puig, die zijn mannelijkheid in twijfel trok, in de bezemwagen.

Loroño daarentegen was de eerste dagen goed doorgekomen en stond aan de voet van het hooggebergte 7de in het voorlopig

30 Tegen de reglementen, en de Franse wetgeving, in had ploegleider Puig meerdere renners van zijn ploeg een injectie, in ieder geval officieel met vitamines, toegediend. Bahamontes beweerde dat die bij hem slecht uitgevoerd was en hem zo een pijnlijke arm bezorgde, zo erg dat hij niet meer behoorlijk kon sturen. Of er doping in het spel was, is nooit geweten (al had de Tourdirectie er vragen bij), maar de Spaanse bond kreeg in ieder geval de vraag Puig niet meer als ploegleider af te vaardigen, hij was niet langer welkom.

klassement, op 18 minuten van leider Jean Forestier, maar op slechts 3 en 4 minuten van Marcel Janssens en Jacques Anquetil. Vooral in de twee voorgaande ritten, de 7de en 8ste rit door het middengebergte tussen Metz, Colmar en Besançon was hij tweemaal mee in de goede ontsnapping en kon zo 25 minuten goed maken en oprukken van de 45ste naar de 7de plaats. De volgende dag betaalde hij enigszins de inspanningen. Hij was niet mee in de door Anquetil geanimeerde goede vlucht, verloor ruim tien minuten en zakte terug naar de 10de plaats.

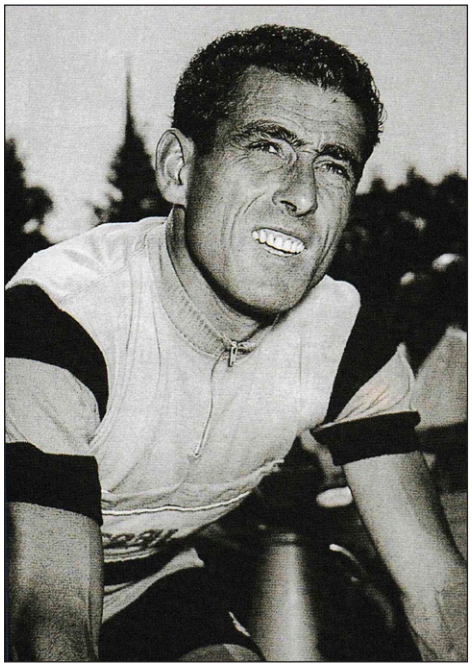

5de in de Tour de France 1957

In de eerste echte bergrit, van Thonon-les-Bains naar Briançon over de Tamié (920 m), de Télégraphe (1570 m) en de Galibier (2556 m) trok hij zich met een 6de plaats wel goed uit de slag, ook al kon hij opnieuw niet mee met de besten, Gastone Nencini, Marcel Janssens, Marcel Rohrbach, Max Schellenberg en Jacques Anquetil. De volgende ritten, in de uitlopers van de Alpen en op weg naar de Pyreneeën, reed Loroño met hoogten en laagten, Hij zakte even terug tot de 16de plaats, maar in de 13de rit, een eerder vlakke rit, was hij opnieuw mee in de goede vlucht die ruim tien minuten kon uitlopen. Zo kwam hij voor een dag terug in de toptien alvorens weer af te zakken naar de 12de plaats. Ook al klasseerde hij zich in de 9,8 km korte tijdrit op een geaccidenteerd parcours in het park van Montjuich knap derde, op slechts 25" van specialist Anquetil, de stand bleef ongewijzigd, het was dus wachten op de Pyreneeën.

Jesús Loroño kwam in die Pyreneeën goed voor de dag. Zowel in 17de rit, van Ax-les-Thermes naar Saint-Gaudens, over de Portet d'Aspet (1069 m), de Portillon (1308 m) en de Port (1249 m) als in de 18de rit, van Saint-Gaudens naar Pau, over de Tourmalet (2115 m) en de Aubisque (1709 m) was hij bij de beteren en werd hij respectievelijk 8ste en 4de, telkens in het gezelschap van, of zelfs voor, de betere klassementsrijders. Met nog een 4de plaats in de grote tijdrit over 66 km van Bordeaux naar Libourne, op 3'14" van Anquetil, wist hij zich uiteindelijk als 5de in het eindklassement te plaatsen, weliswaar op 20'17" van een ongenaakbare Jacques Anquetil, maar op minder dan drie minuten van het podium. In het bergklassement (gewonnen door Gastone Nencini) werd hij 4de, ex aequo met Anquetil, zonder echter ooit in strijd geweest te zijn voor de zege in dit klassement.

Na de Tour was het uiteraard, zoals gewoonlijk, tijd voor de lucratieve criteriumtournee, waar deze keer, na een paar mindere jaren, opnieuw een prominente plaats voor hem was. Toch onderbrak hij deze om deel te nemen aan de Volta a Catalunya, die andere grote Spaanse rittenwedstrijd, die hij absoluut wilde winnen. Zijn ploeg had eigenlijk geen interesse, dus zorgde Loroño maar zelf voor een verzorger en een mecanicien. Ook al stond hij er alleen voor, Jesús bekende al snel kleur, met een ritzege in het tweede gedeelte van de derde rit, een tijdrit over 40 km. Zo rukte hij op naar de tweede plaats in het klassement, op slechts 30" van zijn eeuwige rivaal Federico Bahamontes. Dit bleef zo tot de Bask in de 6de rit meeging in de goede vlucht. Hij werd 5de, op 2" van Salvador Botella, Bahamontes verloor een kwartier en Loroño was de nieuwe leider, met 1'25" voorsprong op Luis Otaño.

In de twee volgende ritten volstond het voor Jesús om waakzaam te blijven en om de aanvallen van de FAEMA-ploeg, die met Salvador Botella een kandidaat-eindwinnaar had, af te slaan.

Loroño zocht dan maar steun bij zijn gouwgenoten van de Palmera-ploeg, die eigenlijk niets meer te winnen of te verliezen hadden. Otaño viel nog terug naar de 4de plaats op 3'00" en

Loroño werd aldus eindwinnaar met 1'41" op Salvador Botella en 2'33" op René Marigil. Rivaal Bahamontes was slechts 10de op 14'35" en moest ook in het bergklassement de duimen leggen voor Alfredo Esmatges en Salvador Botella. Loroño, immer de man van zijn woord, vergat de bewezen diensten van Palmera niet en verdeelde zijn prijs van 100 000 peseta's onder hen.

Jesús Loroño werd zo de eerste renner uit de geschiedenis die in hetzelfde jaar de twee grote Spaanse rittenkoersen, de Vuelta en de Volta, kon winnen[31]. Het was dan ook weinig verrassend dat hij tot Spaans renner van het jaar verkozen werd en al evenmin dat hij voor 1958 door G.D. FAEMA aangetrokken werd. Minder voor de hand liggend was dat ook Bahamontes terugkeerde naar zijn oude ploeg en dus ploegmaat zou worden van zijn aartsvijanden Bernardo Ruíz en Jesús Loroño. Vuurwerk gegarandeerd?

Bekroond als beste Spaanse renner van het seizoen 1957

Loroño begon dit seizoen in tegenstelling tot voorgaande jaren niet in de Vuelta a Andalucía, de eerste grote afspraak was de Vuelta a Levante. FAEMA was hier zeer sterk vertegenwoordigd, met zowel een uitgebreide Spaanse aanwezigheid als een Belgische ploeg, helemaal samengesteld uit renners van FAEMA. De Belgen domineerden en wonnen bijna alle ritten, enkel Miguel Bover kon de individuele tijdrit winnen. Loroño werd 17de op elf minuten van Hilaire Couvreur. Zijn doelwitten lagen echter verder op het seizoen, uiteraard de Vuelta en ook de Giro, die hij dit keer verkoos boven de Tour (Loroño vond, in tegenstelling tot Bernardo Ruíz, nog altijd drie grote ronden na elkaar van het goede te veel).

Eerst kwam echter de Eibarko Bizikleta. Na zijn zege in 1956 had hij die vorig jaar links laten liggen, want niet passend in zijn voorbereiding op de Tour, dus hij had iets goed te maken. FAEMA kwam met een sterke dertienkoppige ploeg aan de start, dus waren de eigen ploegmaats misschien meer te vrezen dan de tegenstanders. Loroño gooide al de eerste dag zijn kaarten op tafel en werd tweede. De derde rit was in twee delen gespitst met in de voormiddag een tijdrit. Loroño won die en nam een ruime voorsprong op zijn voornaamste tegenstanders

31 Pas in 1977, exact 20 jaar later, zou Freddy Maertens deze prestatie herhalen.

en ploegmaats. Hij moest nog enkel waakzaam blijven in de namiddagrit en op de slotdag, waarin hij zonder problemen lukte.

Eindelijk bij FAEMA

Eerste missie geslaagd, nu op naar de Vuelta. Deze werd dit keer volgens een rare formule betwist. Het deelnemersveld bestond namelijk uit zes nationale ploegen en vier (Spaanse) merkenploegen. Bovendien waren zowel de nationale Belgische als de nationale Spaanse ploeg volledig uit renners van FAEMA samengesteld, al droegen ze wel een nationale trui, in principe zonder publiciteit[32]. Of dit veel zou veranderen aan het traditionele gebrek aan samenhorigheid binnen de Spaanse ploeg bleef een open vraag, er zaten weer veel potentiële kopmannen bij elkaar, om te beginnen de topdrie uit de vorige Vuelta. Er werden wel dappere pogingen gedaan toch een schijn van eendracht te geven, de kranten stonden vol van foto's van Bahamontes en Loroño die elkaar hartelijk de hand schudden, elkaar omhelsden, glimlachten en verklaringen van vriendschap en verbondenheid aflegden.

Al vlug bleek dat dit allemaal maar voor de schijn was en dat de rivaliteit onverminderd bleef. Al in de derde rit werd dit duidelijk. Een interessante groep met onder meer de Fransen François Mahé en Jean Stablinski had zich gevormd en begon een serieuze voorsprong op te bouwen. Bahamontes zag het gevaar, ging in de tegenaanval en vervoegde de kopgroep. Loroño, die de voorbije dagen telkens de goede vlucht gemist had en al op vijf minuten in het klassement stond, wou niet nog meer achterstand oplopen en ging in de achtervolging. Op zichzelf was

De grote "verzoening" voor wie erin gelooft

32 Dit werd echter niet altijd gerespecteerd, van beide truien bestond een versie met publiciteit er vast op.

daar niets mis mee geweest, had hij niet de goed geklasseerde Belg Hilaire Couvreur in zijn zog meegenomen. Zij sloten aan bij de kopgroep en zo werd Couvreur, en niet Bahamontes, die wel in dezelfde tijd stond, de nieuwe leider.

Ploegleider Puig las Loroño flink de levieten en die moest beterschap beloven om niet naar huis gestuurd te worden. Veel zou het echter niet uitmaken. Wanneer de volgende dag Rik Van Looy in het offensief ging, betaalde Loroño de tol voor de inspanningen van de vorige dag en verzeilde in de achtergrond. Ploegleider Puig nam toen de vreemde, en alleszins slecht geïnspireerde, beslissing om Bahamontes op zijn ploegmaat annex rivaal te laten wachten. Het gevolg was dat beiden een achterstand van om en bij het kwartier opliepen, Loroño nog wat meer dan Bahamontes.

FAEMA-ploegleider Miguel Torelló kwam dan tussenbeide om een nieuwe verzoening tussen beide kemphanen af te dwingen. Opnieuw werden handen geschud en foto's gepubliceerd, maar de pers bleef sceptisch. Terwijl Van Looy de ene ritzege na de andere behaalde en zelfs aan de leiding van het algemeen klassement kwam, konden Bahamontes en Loroño langzaamaan hun klassement verbeteren, zonder echter veel tijd te kunnen goedmaken. Nadat Van Looy met een knieblessure in de rit naar Bilbao moest opgeven, stonden ze nu 6de (Bahamontes) en 7de (Loroño), maar wel op respectievelijk 12 en 17 minuten van de nieuwe leider, Jean Stablinski.

Toch een ritzege in een verder tegenvallende Vuelta

Ondertussen was Luis Puig het gekrakeel tussen zijn twee vedetten moe en verklaarde ontslag te nemen als Spaans ploegleider. Loroño reageerde daarop door aan te kondigen vanaf nu enkel nog voor eigen rekening te rijden omdat hij beter zonder ploegmaats functioneerde. Hij won alvast prompt de tijdrit, zij het dan ex aequo met Guido Carlesi. Na die tijdrit was hun jonge ploegmaat Fernando Manzaneque in het algemeen klassement tot op 1'59" van leider Stablinski gekomen. Met nog een aantal interessante bergritten voor de boeg waren er voor hem nog mogelijkheden, zeker als hij de steun zou krijgen van twee topklimmers als Bahamontes en Loroño. Maar dit duo had, ondanks hun kansloos klassement, enkel oog voor elkaar. Zo gingen ze nog eens in discussie op de top van de Pajares waar Loroño hoopte dat Bahamontes, al zeker van de eindzege in het bergklassement, hem als eerste zou laten doorkomen, om hem te helpen in zijn strijd tegen Couvreur voor de tweede plaats in dat klassement. Dat gebeurde dus niet en Loroño weigerde over te nemen in de afdaling.

Uiteindelijk veranderde er niet veel meer aan het klassement. Stablinski werd eindwinnaar, Manzaneque moest zijn tweede plaats nog afstaan aan de Italiaan Pasquale Fornara, Bahamontes werd 6de, Loroño 8ste. Ook in het bergklassement klopte Bahamontes zijn Baskische rivaal die zich moest tevredenstellen met een tweede plaats. Al bij al een ontgoochelende Vuelta voor uittredend winnaar Jesús Loroño, zeker daar hij de duimen moest leggen voor zijn rivaal.

Ondanks al dat gebakkelei tussen de twee Spaanse vedetten werden beide toch geselecteerd voor de Giro, waar ze die andere einzelgänger Charly Gaul zouden moeten bijstaan. Deze Giro was niet echt op maat van de zuivere klimmers gemaakt, eerder geschikt voor krachtpatsers zoals de nieuwe Italiaanse would-be Campionissimo Ercole Baldini. Loroño kon zich dus

6de in de klimtijdrit in San Marino

maar enkele keren echt tonen. Een eerste keer in de 4de rit naar Turijn met aankomst op de Superga. Hij werd derde maar werd wel in de schaduw gezet door Bahamontes, die de rit voor Charly Gaul won, dus een drieslag voor FAEMA. Dan was het wachten tot de 14de rit, een klimtijdrit in San Marino. Charly Gaul won, Loroño werd 6de, maar werd opnieuw voorafgegaan door zijn rivaal Bahamontes (4de). En tot slot werd hij in de Dolomieten nog eens 8ste in de 17de rit, van Levico Terme naar Bolzano. In de eindstand was Loroño 7de, op 12'12" van Baldini, maar wel ver voor Bahamontes, slechts 17de op 22'35".

In het Spaans kampioenschap, een tijdrit over 100 km moest hij dan weer de duimen leggen voor Federico Bahamontes, die de titel behaalde, voor Salvador Botella, op 2'53" en Loroño, op 3'10"[33]. Het podium was volledig FAEMA, maar of Jesús dat als een troost zag is een andere vraag. De Tour liet de Bask deze keer zoals al vermeld aan zich voorbijgaan, net als voorgaande jaren beperkte hij zich tot twee grote ronden. Hij werd wel geselecteerd voor het wereldkampioenschap, waarin hij opgaf.

Bijgevolg werd de Volta a Catalunya de laatste belangrijke wedstrijd van het seizoen voor Loroño. Hier kon hij echter de prestaties van het vorig jaar niet herhalen. Het bleef bij een tweede plaats in de 4de rit en een 7de in de 8ste rit. In de eindstand werd hij slechts 18de, op bijna drie kwartier van eindwinnaar Richard Van Genechten. Al bij al een eerder ontgoochelend seizoen, met slechts 3 zeges.

In 1959 was Loroño nog steeds bij G.D. FAEMA, en kon hij, na het vertrek van Bahamontes en de overstap van Ruíz naar de rol van sportbestuurder, zelfs aanspraak maken op het kopmanschap. Voor dit seizoen mikte hij op Vuelta en Tour. Het zou echter een tegenvaller worden voor de Bask, die nu toch wel over zijn hoogtepunt was en niet gespaard werd van pech. In de Vuelta a Levante, opnieuw gedomineerd door de Belgische FAEMA-ploeg, werd hij derde in de 6de rit maar moest nadien met een sleutelbeenbreuk opgeven. Dit hypothekeerde meteen de rest van zijn seizoen. De Eibarko Bizikleta, de laatste voorbereiding op de Vuelta a España moest hij alvast links laten liggen.

In actie voor FAEMA

Na zijn gedwongen inactiviteit was hij duidelijk nog niet klaar voor de Vuelta. Het werd een ontgoocheling. Het duurde tot de voor Roger Rivière dramatische 11de rit, vooraleer hij zich even kon tonen. Hij kwam namelijk als 7de aan, in het gezelschap van Rivière, maar wel op ruim een kwartier van Antonio Suárez en Van Looy. En dan was het wachten tot de

33 Er waren wel wat onregelmatigheden in deze wedstrijd, die onvoldoende afgesloten van het publiek was. Zo werd Bahamontes al eens voorafgegaan door een auto en toen diezelfde Bahamontes even later de lekgereden Botella inhaalde, maakten ze er eerst onder hun tweeën, en later met de ook bijgehaalde Francisco Moreno met hun drieën, een ploegentijdrit van.

laatste zware bergrit in en rond Bilbao. Loroño werd tweede, maar wel op bijna vijf minuten van Fernando Manzaneque. Na een onopvallende Vuelta werd hij in de eindstand 18de op 50 minuten van Suárez, terwijl hij in het bergklassement niet eens de toptien haalde.

Na de Vuelta kwam de Circuito Montañes de Torrelavega. Loroño leek de goede vorm te vinden, hij werd derde in het eerste gedeelte van de derde rit en 8ste in de eindstand. Goed genoeg om zijn selectie voor de Tour af te dwingen? Ja, maar dan wel enkel als helper van enig kopman Bahamontes. De nieuwe ploegleider, Dalmácio Langarica, wou geen herhaling van de chaos van de vorige jaren en trok van het begin klare lijnen. Ondanks zijn vriendschap met Loroño en ondanks de fantasieën van Bahamontes, zag hij eerder een potentiële Tourwinnaar in laatstgenoemde, en niet ten onrechte zoals later zou blijken.

Loroño zag dat, uiteraard, niet zo en verklaarde fel dat Bahamontes niet moest verwachten dat hij door hem op zijn wenken ging bediend worden. Wanneer Langarica dan nog eens door een Baskisch journalist fysiek aangevallen werd, was het teveel. Loroño werd uit de selectie gezet en de Spaanse bond trok zijn licentie in. Gelukkig zou Bahamontes de Tour winnen en werd er daardoor een algemene amnestie afgekondigd en kon de Bask terug aan de slag. Maar de veer was gebroken en na ook nog een opgave in de Volta was het duidelijk dat hij niet meer het niveau haalde dat een ploeg als FAEMA mocht verwachten.

In 1960 en 1961 bij Brandy Majestad

Voor het seizoen 1960 moest Loroño dan ook de plaats ruimen voor Vuelta-winnaar Suárez, de opkomende Fernando Manzaneque en de terugkerende Tourwinnaar Bahamontes. Zelf werd hij aangetrokken door een nieuwe ploeg, Brandy Majestad. Nieuwe ploeg, dus nieuwe wetten en nieuwe verwachtingen. Loroño begon het seizoen in de Vuelta a Andalucía, waarin hij 12de werd, in dezelfde tijd als de 9de, de 10de en de 11de, op 6'06" van winnaar Gabriel Mas. Hiermee was hij niet de beste van zijn nieuwe ploeg, die eer was weggelegd voor Fausto Iza Iturbe, 8ste.

Vervolgens kwam de Vuelta a Levante, waarin Loroño 18de werd, op 22'09" van Fernando Manzaneque. Dan volgde de Eibarko Bizikleta, meteen de laatste voorbereiding op de Vuelta. Loroño won prompt de eerste rit, meteen zijn eerste zege sinds bijna twee jaar. De volgende ritten zakte hij echter weg in het klassement, al werd hij nog 6de in de 4de rit en 5de in de 5de rit. Zo werd hij uiteindelijk 11de in de eindstand, op 6'48" van Benigno Aspuru.

Gezien zijn palmares en ervaring, en de goede indruk gelaten in de Eibarko Bizikleta, werd Jesús als kopman uitgespeeld in de Vuelta. Loroño kwam echter pas uit de verf wanneer de Vuelta in zijn beslissende fase in het Baskenland trad. In de 13de rit naar San Sebastian, toevallig gewonnen door Bahamontes, toonde hij zich voor het eerst met een 4de plaats. In de 16de rit van Santander naar Bilbao was hij vervolgens de enige die reageerde op een vroege uitval van de jonge Belg Frans De Mulder. De twee verstonden elkaar prima en De Mulder (of was het De Kimpe) was verstandig genoeg om Loroño tot twee keer toe na een bandbreuk op te wachten. Het duo kwam met ruim elf minuten voorsprong op het peloton in Bilbao toe, waar de Belg de rit won en de amarillo trui mocht aantrekken. De volgende dag stelde De Mulder zijn eindzege helemaal veilig met een nieuwe monsterontsnapping in de voormiddagrit, terwijl Loroño 's namiddags tweede werd in de afsluitende tijdrit, op 41" van

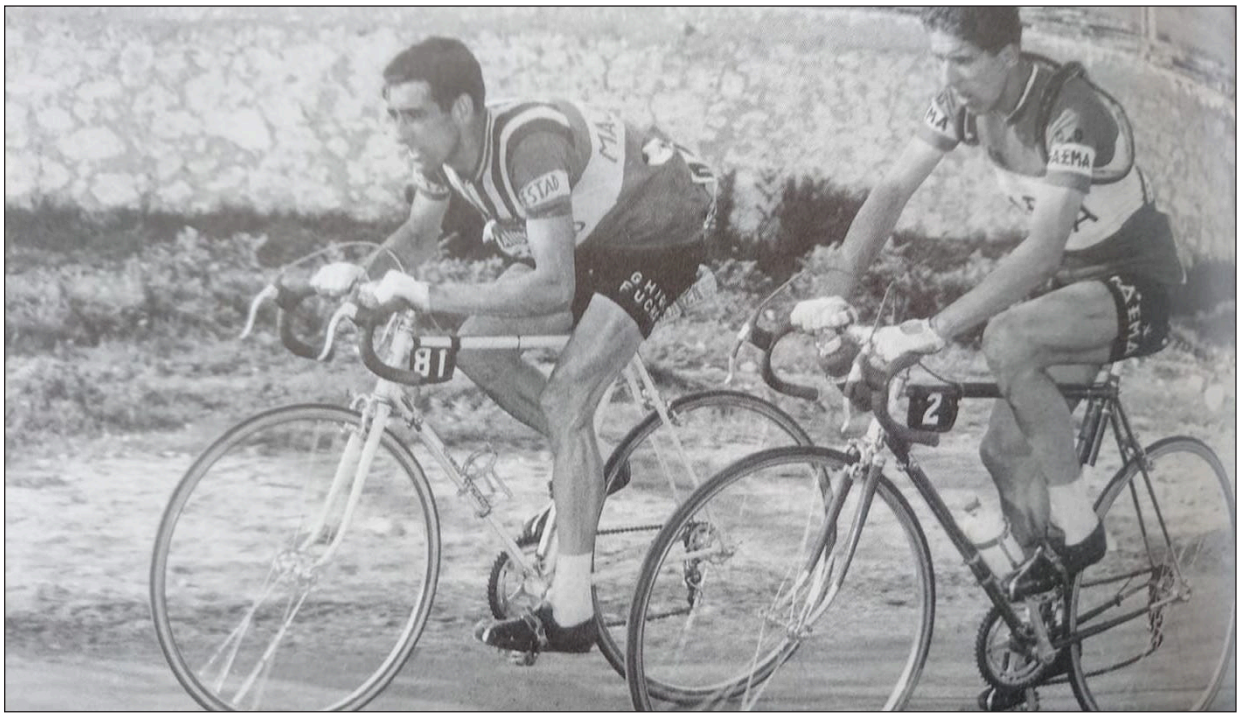

Een zeldzaam moment van samenwerking tussen de twee vijanden tijdens de Vuelta 1960

Antonio Karmany. In de eindstand werd hij 9de, op 38'11" van eindwinnaar De Mulder en dit als enige geklasseerde van zijn ploeg.

Het Spaans kampioenschap werd opnieuw onder de vorm van een tijdrit over 100 km in de buurt van Madrid betwist. Loroño leek op weg naar de zege toen hij halfweg anderhalve minuut voorsprong op titelverdediger Antonio Suárez had. Ook al verzwakte Loroño niet, Suárez maakte een geweldige comeback en won uiteindelijk met twee en een halve minuut voorsprong[34]. En dan was het tijd voor de Tour de France. Loroño was er dit keer opnieuw bij, net als Bahamontes, Manzaneque en Suárez. Als titelverdediger was Bahamontes uiteraard kopman, maar na zijn vaudeville in de Vuelta was zijn positie niet zo onaantastbaar als het jaar voordien. Deze keer zou er geen tijd zijn voor rivaliteit tussen Loroño en Bahamontes, al in de tweede rit gaf de uittredende Tourwinnaar er de brui aan en trok huiswaarts.

Ook Loroño leek niet in beste doen te zijn. In de namiddagtijdrit in Brussel op de eerste dag werd hij slechts 71ste op ruim vier minuten van Roger Rivière. De hectische beginfase van deze Tour lag Loroño niet en hij verloor veel tijd. Zo stond hij na afloop van de 9de rit naar Bordeaux aan de voet van de Pyreneeën slechts 81ste op 35 minuten. Ook al was hij niet meer de gevleugelde klimmer van weleer, vanaf dan begon Loroño aan een opmars in het klassement. In de 10de rit, over Soulor (1474 m) en Aubisque (1709 m), werd hij 18de en de volgende dag, in de klassieker Pau-Luchon, over Tourmalet (2115 m), Aspin (1489 m) en Peyresourde (1569 m), werd hij 26ste. In het klassement klom hij zo naar de 43ste plaats, maar wel op 40 minuten van gele trui Gastone Nencini.

Ook de volgende dagen, in de overgangsritten naar de Alpen, dikwijls over een geaccidenteerd parcours, bleef de Bask aandachtig en kon zo oprukken naar de 29ste plaats, nog altijd op ruim 42 minuten van de gele trui. Ook in de Alpen presteerde Loroño naar behoren. Zo werd hij 19de in de 16de rit van Gap naar Briançon over Vars (2109 m) en Izoard (2360 m) en 20ste in de Chartreuse-rit tussen Briançon en Aix-les-Bains over Lautaret (2058 m), Luitel (1235 m) en Granier (1132 m). In de laatste bergrit van Aix-les-Bains naar Thonon-les-Bains, waarin de

34 Opnieuw was er sprake van onregelmatigheden. Suárez werd gevolgd en omringd door heel wat, al dan niet officiële, volgwagens, die hem water en duwtjes gaven. Blijkbaar werd de zege van een Castiliaan geprefereerd boven die van een Bask.

nieuwe Spaanse kopman Fernando Manzaneque solo naar een knappe ritzege reed, spaarde Loroño zich voor de tijdrit van de volgende dag. Na het gebergte stond hij 25ste op 51”17” van leider Gastone Nencini.

De tijdrit over 83 km had geen echt belang meer voor de best geplaatsten in het klassement en ging vooral nog om het prestige. De Zwitserse specialist Rolf Graf won met 2’23” voorsprong op de Fransman Raymond Mastrotto en 2’51” op gele trui Gastone Nencini. Loroño werd knap 4de op 3’44” en werd zo 21ste in het algemeen klassement, op 52’10”, net achter zijn landgenoot Carmelo Morales. Hij zou die plaats tot in Parijs behouden en werd zo 4de Spanjaard, achter Manzaneque (11de), Suárez (17de) en de al vermelde Morales (20ste).

Na de Tour waren er de criteriums, maar ook de grote tijdritten. Na zijn tijdritprestatie in de Tour kwam Loroño aan de start van eerst Manche-Océan, waar hij 8ste werd op 11’21” van Aldo Moser, en vervolgens van de Grand Prix des Nations waar hij 15de werd op 12’31” van Ercole Baldini. Uiteindelijk beëindigde Loroño het seizoen met drie overwinningen, naast de al vermelde ritzege in de Eibarko Bizikleta won hij ook de tijdrit en het eindklassement van de G.P. Muxika.

Het volgend seizoen bleef Loroño bij Brandy Majestad. Hij startte dit keer niet in de Vuelta a Andalucía, maar bereidde de Eibarko Bizikleta voor in de Vuelta a Levante. Na een anonieme koers werd hij 28ste op 21’18” van Salvador Botella. In het Baskenland werd hij vervolgens 4de in zowel de eerste als de derde rit en in het eindklassement, op slechts 43” van Antonio Karmany. Klaar voor de Vuelta dus, behalve dat zijn ploeg niet aan de start zou komen. De ploeg Ferrys, ook pas aan haar tweede seizoen toe en gebouwd rond de opkomende jonge ster José Pérez Francés bood echter een oplossing en een plaats aan de start van de Vuelta.

Nog steeds een knap tijdrijder

Loroño zou zich het vertrouwen waardig tonen en reed een meer dan verdienstelijke Vuelta. Hij werd 5de in de 12de rit, een tijdrit over 48 km op 1’25” van Suárez. Vervolgens was hij er twee keer bij in de beslissende bergritten in het Baskenland, waarin de Spanjaarden voor een keer aan hetzelfde zeel trokken en de Groene Leeuwen van Berten De Kimpe in de vernieling reden. In de 14de rit van Santander naar Vitoria met de lastige beklimming van de Orduña zat hij mee in de kopgroep van veertien en werd hij 9de. De dag nadien in de beslissende bergrit van Vitoria naar Bilbao met de beklimming van de Urkiola was hij een van de besten en werd hij derde op 16” van Antonio Karmany. Ook de volgende en laatste rit bleef hij bij de pinken en werd hij 11de in de groep der favorieten. Zo werd hij uiteindelijk 10de in de eindstand, op 7’47” van eindwinnaar Angelino Soler. Zijn kopman Pérez Francés was derde geworden, op 2’23”.

Een selectie voor de Tour de France zat er dit jaar niet in, maar dat belette Loroño niet zich te tonen in het Spaans kampioenschap. In de ondertussen traditionele tijdrit over 100 km in de buurt van Madrid moest hij enkel buigen voor Antonio Suárez, ondertussen aan zijn derde titel op rij toe, die 2’44” sneller was[35]. Daarmee zat zijn seizoen er eigenlijk op, opnieuw, net als in 1959, zonder zege.

35 Deze keer waren er blijkbaar geen onregelmatigheden.

Een laatste seizoen bij FUNCOR

Brandy Majestad stopte met de sponsoring en zo ging Jesús Loroño op zoek naar een nieuwe ploeg, voor wat zijn laatste seizoen zou worden. Hij koos voor het kleine Funcor-Munguia, toe aan zijn tweede (en meteen ook laatste) seizoen. Loroño zag zichzelf voornamelijk in een rol van opleider en voorbeeld voor de talentrijke jongeren in het team. En een aantal van hen hebben inderdaad een mooie carrière gemaakt, zoals Carlos Echeverria Zudaire, Sebastián Elorza Uria, Juan María Uribezubia Velar en Valentín Uriona Laucirica.

Loroño zou een eerder beperkt programma rijden en toonde zich voor het eerst in "zijn" Eibarko Bizikleta. Funcor kwam hier met een best aardige ploeg aan de start, vermits hun normale effectief versterkt was met Angelino Soler, Jesús Galdeano en Antonio Suárez[36]. Loroño werd om te beginnen 7de in de derde rit, eindigde vervolgens met zijn ploeg derde in de ploegentijdrit op de 4de dag en werd ten slotte 5de in de slotrit. In de eindstand werd hij 4de, op 2'15" van eindwinnaar Rolf Wolfshohl.

Dus de "oude" (Loroño was ondertussen al 37 jaar) stond er nog steeds. Hetzelfde probleem als het jaar voordien stelde zich opnieuw, Funcor werd niet uitgenodigd voor de Vuelta. Deze keer was het Licor 43 dat de oplossing bood en Loroño een plaats als gastrenner aanbood[37].

In deze ronde die van start tot aankomst gedomineerd werd door Helyett-St Raphaël[38] bleef Loroño eerder onopvallend, zijn enige wapenfeit was een 8ste plaats, op 4'22" van Rudi Altig, in

36 Hoe dit kon begrijpen wij ook niet, vermits deze drie aangesloten waren bij Ghigi en voor deze ploeg de Giro en daarbovenop, wat betreft Soler en Suárez, ook de Tour de France reden. Nochtans was dubbele aansluiting niet langer toegestaan voor Spaanse renners, iets waarvan Fernando Manzaneque kon getuigen. Immers na zijn zege in de Vuelta a Levante voor rekening van Licor 43 kwam hij niet langer in aanmerking voor een contract bij Groene Leeuw, waar hij initieel als kopman voor de Tour de France voorzien was. De enige verklaring die wij kunnen bedenken is dat het hier om een gemengde ploeg zou gegaan hebben.

37 Ook dit lijkt ons strijdig met de nieuwe reglementering die dubbele aansluitingen verbood, of gold die niet als het om ploegen binnen hetzelfde land ging, zoals het geval de voorgaande jaren?

38 De renners van Helyett-St Raphaël wonnen liefst 12 van de 17 ritten, monopoliseerden de amarillo leiderstrui vanaf de tweede rit, werden eerste (Rudi Altig) en derde (Seamus Elliott) in het eindklassement en wonnen het puntenklassement (Rudi Altig) en het ploegenklassement. Er waren ook nog twee ritzeges voor de Italiaanse ploeg (Nino Defilippis en Ernesto Bono), terwijl de Spanjaarden zich moesten tevredenstellen met drie ritzeges (Antonio Barrutia, Antonio Gómez del Moral en José Segu), een dag amarillo (Barrutia), een tweede plaats in de eindstand (José Pérez Francés) en het bergklassement (Antonio Karmany).

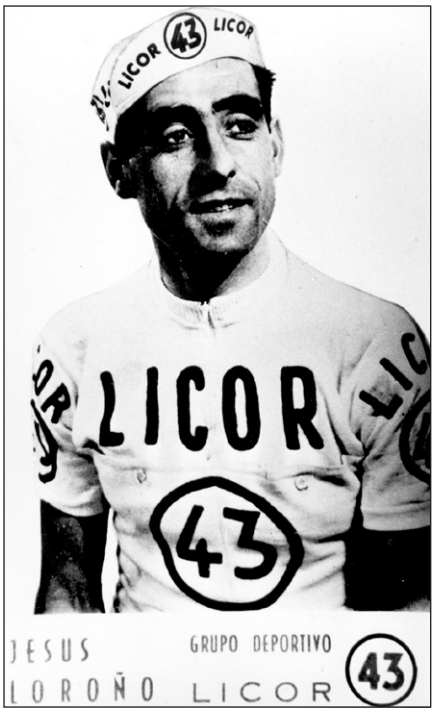

Nog een laatste keer een Vuelta in 1962, dit keer met de hulp van Licor 43

de tijdrit over 82 km. In de eindstand werd hij 13de, op 32'49" van diezelfde Altig (zijn kopman Manzaneque eindigde 8ste).

Het einde van zijn carrière naderde nu voor Loroño. Hij nam niet deel aan de Volta, maar wel aan de eenmalig verreden wedstrijd Bayonne-Bilbao. De Coupe du Monde Intermarques was dat jaar aan zijn tweede editie toe, en er was ook, helemaal op het einde van het seizoen, een wedstrijd in Spanje voorzien. Zo kon Loroño in eigen streek afscheid nemen, met een 21ste plaats. Guillaume Van Tongerloo won de wedstrijd.

Zijn reconversie was eerder moeizaam en geen echt succes. Loroño had echt moeite zich aan te passen aan een leven zonder wielersport en gaf zelf toe een twintigtal "slechte" jaren doorgebracht te hebben[39]. Hij bleef zich wel voor de wielersport interesseren, en zeker toen zijn zoon Josu wielerjournalist werd.

Jesús Loroño was een interessante figuur, goede tijdrijder, goede klimmer. Jammer genoeg beperkte hij zich te veel tot de wedstrijden in eigen land, op een occasionele Tour de France of Giro d'Italia na. Daardoor kreeg zijn rivaliteit met Bahamontes, die Spanje evenzeer verdeelde als voorheen in Italië Coppi en Bartali en later in Frankrijk Anquetil en Poulidor, weinig weerklank in het buitenland. Dat liet Bahamontes toe Loroño onder de neus te wrijven dat in het buitenland niemand hem kende, waarop Loroño kon repliceren dat Bahamontes dan wel de Tour de France gewonnen had, maar verder geen enkele rittenkoers met aanzien en al zeker in Spanje niet[40].

Had er voor Loroño een grotere carrière ingezeten? Misschien wel, zeker als hij vijf jaar jonger geweest was. Nu was hij al de dertig voorbij toen FAEMA begon met de wielersport in Spanje naar een hoger (en vooral beter betaald en beter omkaderd) niveau te brengen. Zo blijft vooral de herinnering aan een renner die toch mee kleur gegeven heeft aan de wielersport in Spanje en dat land, samen met Bernardo Ruíz, Miguel Poblet en Federico Bahamontes op de internationale wielerkaart gezet heeft.

39 Coups de Pédales 39, Jesús Loroño : de la race des grimpeurs, Carlos Lopez Luluoaga, pp. 35-37.

40 Bahamontes had als rittenkoersen buiten de Tour lange tijd enkel de Vuelta a Asturias in 1955 en 1957 gewonnen. Ook al was deze wedstrijd, voor het eerst verreden in 1925, een van de oudste Spaanse wedstrijden, hoog aangeschreven stond hij niet. Nadien was het wachten op zijn laatste seizoen, 1965, voor een zege in het Circuit du Provençal.

De EMI-buitenlander (Italiaan) van het seizoen: Armando Pellegrini

(° 03/06/1933[41] Bedulita)

Ook al is hij het meest gekend als wegrenner, Armando Pellegrini was als liefhebber vooral actief op de wielerbaan. Zo vestigde hij in die categorie op 26 oktober 1954 op de Vigorelli wielerbaan een wereldrecord over de 100 km (in 2 uur 41'00"), dat na enkele dagen (op 2/11/1954) al naar de geschiedenis gereden werd door Giambattista Milesi (2 uur 29'08" 1/5). In hetzelfde jaar werd hij ook tweede in het Italiaans kampioenschap tandem, samen met Guglielmo Pesenti. De twee volgende seizoenen werd hij met de Lombardische ploeg Italiaans kampioen Olympische achtervolging[42], in 1955 samen met Loris Campana, Addo Kazianka en Virginio Pizzali en in 1956 samen met Giuseppe Chiesa, Tonino Domenicali en opnieuw Virginio Pizzali. In tegenstelling tot Domenicali werd hij echter niet weerhouden in de selectie voor de Olympische Spelen. In 1956 probeerde hij het ook achter de zware motoren en werd derde in het nationaal kampioenschap, op 700 m van Bruno Moneta.

Vooral tijdens zijn laatste seizoen als liefhebber, in 1956, trad hij ook meer en meer op de weg op, zij het met beperkt succes. Naast enkele regionale overwinningen kon hij zich enkel tonen met een tweede plaats in de slotrit van de Gran Premio San Pellegrino, in de sprint geklopt door Giuseppe Carizzoni. Hierbij moet wel gezegd worden dat Armando in een best sterke Italiaanse liefhebberslichting zat, met tegenstanders als Ercole Baldini, Diego Ronchini, Aurelio Cestari, Ernesto Bono, Dino Bruni, Graziano Battistini, Walter Martin, Germano en Giuseppe Barale, Vito Favero, Guido Carlesi, Alfredo Sabbadin en Arnaldo Pambianco.

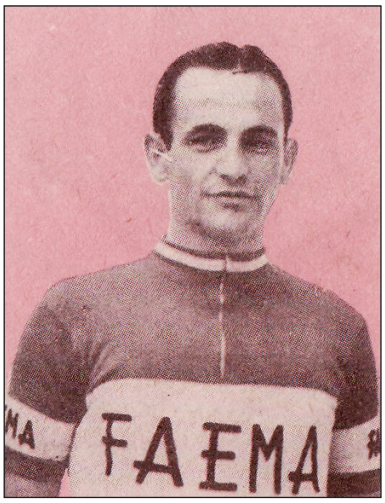

Onafhankelijke bij FAEMA

Armando Pellegrini kreeg in ieder geval, net als collega liefhebbers Silvano Ciampi, Alberto Emiliozzi, Giacomo Fini, Cesare Girardini, Otello Gola, Giovanni Metra[43], Giorgio Pavesi en Gabriele Scappini, de kans van FAEMA om het tegen de beroepsrenners op te nemen, zij het dan in eerste instantie met een contract als onafhankelijke. Hij mocht alvast mee naar Milano-Sanremo waar hij als 17de ex aequo in de buik van het grote peloton eindigde. Hij maakte in het eerste gedeelte van het seizoen een goede indruk op zijn ploegleiders, temeer daar hij zowel een behoorlijk sprinter als een goede helper was en werd daarom geselecteerd voor de Giro d'Italia.

In deze wedstrijd zou hij een bevredigend debuut maken en zich een paar keer tonen. In de 6de rit werd hij 5de, in de sprint voor de derde plaats enkel geklopt door Miguel Poblet

41 Meerdere bronnen, waaronder zelfs het nochtans zeer betrouwbare Gruppocompatto van Franco Rovati, Enzo Rubbi, Giampiero Petrucci en Guido Tonazzi, geven als geboortedatum 06/03/1933. Het gaat hier duidelijk om een omwisseling, misschien veroorzaakt door verwarring met de Engelse schrijfwijze. Wij kunnen niet met zekerheid stellen welke datum de juiste is, maar hebben besloten ons te baseren op de historische chromo's. Daarom houden we het op 03/06, de datum die zowel voorkomt op de chromo uit de Belgische Velo Chewing Gum reeks als op de chromo uit de Italiaanse Philco reeks, beide daterend van begin 1962.

42 Vandaag wordt eerder de term "ploegenachtervolging" gebruikt. In die tijd had men het echter over "Olympische" achtervolging omdat dit nummer, een achtervolging over 4 km per ploeg van 4 renners, waarbij de uitslag gebaseerd werd op de tijd van de derde renner, enkel verreden werd met het oog op de Olympische Spelen, net als trouwens de snelheid per tandem. Pas vanaf 1962 werd dit nummer ook toegevoegd aan de wereldkampioenschappen, en dan nog enkel bij de liefhebbers. De wedstrijd per tandem zou zelfs tot 1966 moeten wachten, het jaar waar ook de km tijdrijden met staand vertrek erbij kwam. Deze laatste proef kwam wel, in tegenstelling tot de andere twee, al eens voor op de wielerbanen, zelfs bij de beroepsrenners, al was de variante met vliegende start gebruikelijker. Op de wielerbanen waren er tot in de jaren vijftig ook al eens wedstrijden achter tandem (als alternatief voor achter derny), maar deze waren in de jaren 60 in onbruik geraakt.

43 Giovanni Metra had FAEMA al in oktober 1956 vervoegd.

en Pierino Baffi. De volgende dag werd hij 10de, ditmaal als 8ste van de pelotonsprint voor de derde plaats. En nog twee dagen later werd hij in de massasprint na de 9de rit 6de. Vervolgens verdween hij een aantal dagen uit de voorste gelederen om zich opnieuw te tonen in de twee korte ritgedeelten van de 17de etappe, 7de in de voormiddag en 9de na de middag. De beslissende Dolomietenritten waren uiteraard aan hem niet besteed, maar in de slotrit naar Milaan stond Armando er opnieuw met een 5de plaats in de massasprint. Na een regelmatige Giro eindigde hij in het algemeen klassement op de 38ste plaats op 1 uur 23'31" van Gastone Nencini.

Ook op het einde van het seizoen was hij aanwezig. Eerst werd hij begin oktober 6de in de Coppa Sabatini, net achter ploegmaat Ciampi, vervolgens werd hij midden oktober 5de in de Coppa Agostoni, als winnaar van de pelotonsprint. Ondanks een drukke wegbedrijvigheid vergat hij ook de wielerbaan niet en hij werd tweede in het nationaal kampioenschap achter zware motoren, op 4 ronden van veteraan specialist Giuseppe Martino[44]. Hij werd echter niet voor het wereldkampioenschap geselecteerd, enkel Martino viel die eer te beurt, maar die werd al in de reeksen uitgeschakeld, met een 6de plaats op 6 ronden.

Met vier overwinningen, weliswaar allemaal bij de onafhankelijken, was dat eerste seizoen zeker niet slecht. Door zijn regelmaat in die categorie won hij ook de Trofeo dell'Unione Velocipedistica Italiana, een regelmatigheidscriterium voorbehouden aan de onafhankelijken, al naargelang het seizoen betwist over vijf tot tien wedstrijden.

Ook het volgende seizoen bleef Pellegrini bij FAEMA. Hij stond er al van in het seizoenbegin en werd derde in Milano-Torino, in de sprint voor de tweede plaats enkel geklopt door de supersnelle Miguel Poblet (Agostino Coletto won met anderhalve minuut voorsprong). Hij was er uiteraard opnieuw bij in Milano-Sanremo en eindigde ook nu in de buik van het grote peloton (10de ex aequo), waarvan Rik Van Looy de sprint voor de zege won. Hij was ook getuige van de tweede klassieke zege van zijn kopman in Paris-Bruxelles[45], zelf werd hij 52ste.

Armando was opnieuw voorzien voor de Giro, die hij deze keer mocht voorbereiden in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni. Hij won de 4de rit, meteen zijn eerste belangrijke zege bij de beroepsrenners. Hij werd verder nog tweede in het eerste gedeelte van de 6de rit, 4de in het tweede gedeelte van de derde rit en in het tweede gedeelte van de 6de rit en 6de in het tweede gedeelte van de tweede rit en in het eerste gedeelte van de derde rit. Met zijn ervaring achter zware motoren misschien allemaal niet zo verrassend. Hij was in ieder geval klaar voor de Giro en misschien zou er zelfs een ritzege kunnen inzitten.

De Giro viel echter minder mee dan gehoopt, misschien was hij er te hard tegenaan gegaan in de voorbije Ciclomotoristico. Het duurde tot de 10de rit voor hij de neus aan het venster kon steken, 8ste als 4de van de sprint van het peloton. Nadien verzeilde Armando terug in de achtergrond en was het wachten op de slotrit. Daarin werd hij derde, enkel geklopt door Miguel Poblet en Nino Defilippis. In de eindstand werd hij dit keer 39ste op 1 uur 22'55" van Ercole Baldini.

Na de Giro werd Pellegrini nog 8ste in de Trofeo Fenaroli, gewonnen door Jef Planckaert, en knap derde in Milano-Mantova, achter zijn ploegmaats Rik Van Looy en Jos Schils. Vervolgens was het weer even tijd voor de wielerbaan. Armando was er opnieuw bij in het nationaal kampioenschap der stayers, maar dit keer werd het een tegenvaller. Hij werd slechts 4de op

44 Giuseppe Martino, op 31 maart 1961 genaturaliseerd tot Fransman, behaalde die dag, op zijn eenenveertigste, zijn 7de titel op rij. Hij was ook al eens derde en 5de in het wereldkampioenschap geworden.

45 Sommige bronnen wijzen dit resultaat ten onrechte toe aan Marcello Pellegrini, die echter niet deelnam. In de eerste voorlopige uitslag gepubliceerd in de pers was Armando 57ste, dit werd later gecorrigeerd naar de 52ste plaats. Geen van beide zijn terug te vinden in de deelnemerslijsten die we hebben kunnen terugvinden.

In volle actie en niet Marcello maar Armando

liefst 14 ronden van de nieuwe ster Virginio Pizzali[46], en 12 ronden achter Pierino Lovisetto, die hij het jaar voordien nog voorafging.

Armando bleef zijn vorm tonen tot het einde van het seizoen. In het najaar werd hij nog 8ste in de Coppa Bernocchi, gewonnen door Rik Van Looy voor een andere FAEMA, Frans Van Looveren, en 5de in de Giro dell'Emilia. Ook in de Giro di Lombardia was hij erbij. In de verwarde slotfase, waar Nino Defilippis slim wegsprong toen Van Looy en De Bruyne bijgehaald werden, en zo een tiental meters voorsprong op Poblet kon behouden, werd hij 9de, als 7de van de eigenlijke pelotonsprint. Opnieuw een goed seizoen, bekroond met een tweede plaats in het nationaal kampioenschap der onafhankelijken en een 71ste plaats, ex aequo met 4 andere renners, in Desgrange- Colombo.

In 1959 werd er, zoals al uitgelegd in het eerste deel van dit hoofdstuk, door de familie Valente een nieuwe ploeg opgericht, gesponsord door EMI en gebouwd rond Charly Gaul. Naast de Luxemburgers rond kopman Gaul bestond de ploeg volledig uit Italianen[47]. In de eigenlijke FAEMA-ploeg waren er daardoor geen Italianen meer. Armando Pellegrini was er uiteraard bij, van de Italiaanse lichting onafhankelijken uit 1957 was hij samen met Giovanni Metra de enige[48] die de overstap maakte. Van de renners die FAEMA in 1958 vervoegd hadden, kwamen ook Marcello Chiti en Carlo Guarguaglini erbij, de andere Italianen waren nieuwkomers, gerekruteerd uit andere ploegen.

Het zou alleszins het beste seizoen uit de carrière van Pellegrini worden. Hij begon al sterk in de Giro di Sardegna, waar hij de derde rit won voor Jos Schils en 21ste in de eindstand werd. De ploeg trok vervolgens naar Paris-Nice-Roma, waar hij goed was voor twee ritzeges, een in elk gedeelte van deze rittenkoers, telkens als eerste van een kleine kopgroep. In de eindstand werd hij 25ste. Vervolgens kwam Milano-Sanremo. In de chaotische sprint voor de zege van een negentigkoppig peloton werd hij 22ste, waarmee hij meteen ook zijn beperkingen toonde. Pellegrini was snel, maar niet supersnel, en vooral, na een lange wedstrijd was die snelheid serieus afgebot

Het seizoen was echter bijlange nog niet gedaan, het hoofddoel, de Giro, kwam pas later. Net als vorig jaar mocht Pellegrini die voorbereiden in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni. Hij reed opnieuw een zeer regelmatige wedstrijd en werd achtereenvolgens 5de in de eerste rit, derde in de tweede rit, 6de in de derde en de 4de rit, opnieuw derde in het tweede deel van de 5de rit, 4de in de 6de rit en in de 9de en laatste rit. In de eindstand werd hij zo derde, op 10'18" van Louison Bobet.

En dan kwam voor de ploeg het hoofddoel van het seizoen, de Giro d'Italia, waar met Charly Gaul op de eindzege gemikt werd. Voor Armando was er een dubbele opdracht, Gaul bijstaan

46 Virginio Pizzali was in 1957 winnaar geworden van het wereldcriterium voor liefhebbers stayers, een soort officieus wereldkampioenschap georganiseerd in Leipzig en de voorloper van het echte wereldkampioenschap, georganiseerd vanaf het volgende seizoen. Bij de beroepsrenners zou hij 4de worden in 1958 en leek hij in 1959 op weg naar de titel toen hij door een val uitgeschakeld werd. In 1960 werd hij nog 5de, nadien deemsterde hij weg en werd hij telkens in de schiftingen uitgeschakeld. In totaal werd hij vier keer nationaal kampioen.

47 De enige (kortstondige) uitzondering was de Oostenrijker Richard Durlacher, aangetrokken voor het Weekend Ardennais

48 Ciampi en Fini stapten samen over naar Bianchi en later Philco, Girardini kon voor een jaartje naar Ignis en Tricofilina-Coppi en Scappini probeerde het nog even als individueel. Voor Emiliozzi, Gola en Pavesi zat de carrière erop.

Samen met Aldo Moser in 1959 bij EMI, in dienst van Charly Gaul

op het vlakke en indien mogelijk een rit winnen. Het liep al van in het begin prima voor hem. In de eerste etappe kon hij zich niet plaatsen in de sprint voor de zege, hij zat bij de meer dan 100 ex aequo's op de 10de plaats, maar in de 4de rit kon hij al toeslaan. Hij klopte Aurelio Cestari en Gastone Nencini in de sprint van een kleine kopgroep.

In de volgende etappes kon hij zich dan weer niet tonen en reed hij eerder in steun van Gaul. In de 16de rit was Pellegrini opnieuw dicht bij de ritzege, maar dit keer was Alessandro Fantini sneller in een spurt met twee, Arnaldo Pambianco strandde op 3". De volgende dag kwam er een nieuwe kans, maar ditmaal waren Arrigo Padovan en André Darrigade sneller. Het bleef dus bij een ritzege, maar met de eindzege van Charly Gaul was het hoofddoel bereikt. Dat hij zelf 52ste werd op 1 uur 47'02" van zijn kopman, was daarbij totaal bijkomstig.

Aansluitend op de Giro stond hij zijn kopman ook bij in de Tour de Luxembourg. Gaul won voor zijn ploegmaat Aldo Bolzan, Pellegrini werd na een heel regelmatige wedstrijd 9de. Hij werd achtereenvolgens 6de, 9de, 9de en 5de in de vier ritten van deze rittenkoers.

Armando Pellegrini had echt een goed seizoen achter de rug en zag dat bekroond met een selectie voor het wereldkampioenschap. Hij nam dan ook, net als de volgende jaren, niet deel aan het stayerkampioenschap. Vooraleer naar Zandvoort af te reizen, toonde hij nog even zijn goede vorm met een 5de plaats in de Coppa Bernocchi. Op het wereldkampioenschap werd hij 21ste, midden in het peloton der geklopte (Belgische) favorieten. Na het wereldkampioenschap was er nog een 9de plaats in de Giro del Piemonte en een derde plaats in de Tre Valli Varesine, als winnaar van de pelotonsprint achter de ontsnapten Dino Bruni en Nello Verrucchi. Dat was meteen zijn laatste wapenfeit, in de Giro di Lombardia gaf hij op.

In 1960 kon Pellegrini zijn voorgaande seizoen niet herhalen, het was trouwens voor de hele EMI-ploeg een tegenvaller. Ditmaal was er geen deelname aan Paris-Nice en Pellegrini gaf op

Na een knappe Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni ook sterk bezig in de Giro d'Italia (Foto Giemme, Milano)

in Milano-Sanremo. Het was dan wachten op de aanloop naar de Giro alvorens hij nog eens boven water kwam. In de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni werd hij eerst derde in het eerste gedeelte van de eerste rit en vervolgens 7de en 8ste in de twee gedeelten van de derde rit. Armando deed dan een greep naar een eerste seizoenzege in het eerste deel van de 5de rit, maar moest in de massasprint de duimen leggen voor Miguel Poblet.

En dan kwam de Giro. De doelwitten waren dezelfde als het jaar voordien, de eindzege voor Charly Gaul en misschien een ritzege voor Pellegrini. Geen van beiden haalde echter hetzelfde peil als in 1959. Gaul moest in het eindklassement de duimen leggen voor Anquetil en Nencini, terwijl Pellegrini zich moest tevreden stellen met een 4de plaats in de 21ste rit en een 70ste plaats in de eindstand, op meer dan twee uur van Jacques Anquetil. De ritzeges kwamen dit keer van Gaul in de koninginnenrit en van de verrassende Addo Kazianka.

Na de Giro trok hij nog samen met drievoudig oud-winnaar Pasquale Fornara naar de Tour de Suisse, waar beiden de kleuren verdedigden van de lokale ploeg Mondia. Geen van hen speelde echter een rol van betekenis, er was enkel een 5de plaats in de slotrit

Ook in 1960 bij EMI

voor Pellegrini. In de eindstand kwam het beste resultaat nog van gelegenheidsploegmaat Attilio Moresi, die 4de werd op 3'22" van Alfred Rüegg. Armando Pellegrini werd zelf 27ste, Pasquale Fornara gaf op.

Slechts in de herfst kon Armando zijn seizoen nog wat glans geven, met een tweede plaats in de Giro del Veneto, geklopt in de sprint door Diego Ronchini en een 9de plaats in de Coppa Bernocchi, als tweede van de pelotonsprint achter Dino Bruni. In de Giro di Lombardia werd hij ver in de achtergrond 53ste.

Na dit ontgoochelend seizoen verliet Charly Gaul zijn oude stal om naar Gazzola te vertrekken, terwijl ook Learco Guerra niet langer aan FAEMA verbonden bleef. De oude Campionissimo richtte een nieuwe ploeg op met de steun van de aperitieven VOV en Pellegrini volgde in zijn spoor. Hij kreeg als kopman opnieuw een klimmer, ditmaal de Spaanse Adelaar van Toledo Federico Bahamontes, op zoek naar eerherstel na zijn ontluisterend seizoen 1960.

Voor Armando Pellegrini begon het seizoen alvast goed, met een ritzege in de derde rit van de Giro di Sardegna. VOV was maar een kleine ploeg, met vooral nationale ambities en Paris-Nice stond dus niet op het programma. Hij werd niet geselecteerd voor Milano-Sanremo en dit keer was er voor hem geen plaats in de traditionele aanloop naar de Giro, de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni, toe aan zijn laatste editie. Hij moest zich dus op de Giro voorbereiden in het regionale werk en werd derde in de Coppa Brescia, achter Defilippis en Bruni.

Voor de Giro rekende Guerra vooral op Federico Bahamontes, terwijl voor een ritzege gehoopt werd op Pellegrini. De Giro werd echter weer eens gedynamiteerd door Wereldkampioen Rik Van Looy en zijn rood-witte garde en dat verminderde serieus de kansen op een ritzege voor een type renner als Pellegrini, die het moest hebben van een ontsnapping met een klein groepje zonder echte topsprinter. Het duurde uiteindelijk tot de 11de rit voor hij zich kon tonen met een 5de plaats, de ritzege was voor Pietro Chiodini. Armando deed een nieuwe poging in de 14de rit, maar deze keer waren Silvano Ciampi en Dino Liviero te snel voor hem. Een laatste kans zou de slotrit bieden. Deze keer was hij in de massasprint sneller dan Chiodini, Ciampi en Liviero, maar dat kon niet baten. Alle sprinters tekenden present en ditmaal moest hij buigen voor Miguel Poblet, Rik Van Looy, Dino Bruni en Luigi Sarti. Zo bleef het bij een nieuwe 5de plaats. In het eindklassement was hij dit jaar 48ste, op 1 uur 39'49" van de verrassende winnaar Arnaldo Pambianco. Bahamontes had opgegeven.

In 1961 bij VOV en geselecteerd voor de Tour de France (Foto Hector Mahau met dank aan Guy Crasset)

Armando Pellegrini had echter een goede indruk gelaten en hij werd geselecteerd voor de Italiaanse ploeg in de Tour de France, zij het dan op de eerste plaats als gregario voor de kopmannen Guido Carlesi, Imerio Massignan en Graziano Battistini. Hij wist zich toch te tonen in de aanvangsfase. Zo was hij in de eerste rit mee in de beslissende ontsnapping, maar moest in de finale lossen en werd 15de. De volgende dagen waren er voor hem nog een 18de plaats in de tweede rit, een 16de in de derde rit en opnieuw een 18de in de 5de rit. Telkens mee sprintend in de voorwacht van het peloton, maar nooit in de buurt van een ritzege of zelfs maar een ereplaats in de pelotonsprint.

De volgende ritten concentreerde hij zich vooral op zijn helpersrol en het was wachten op de slotfase van de Tour alvorens hij opnieuw op het voorplan kwam. In de 18de rit naar Bordeaux werd hij 9de in de massasprint

In 1962 bij Molteni

voor de zege. Twee dagen later, in de rit naar Tours was er een nieuwe massasprint en ditmaal werd hij 7de, meteen zijn beste resultaat in deze Tour. Eervol, maar het was opnieuw duidelijk, Armando was snel, maar bijlange niet snel genoeg. Daarmee zat het seizoen er voor hem grotendeels op. Hij startte nog wel in de Giro di Lombardia, maar de bergachtige editie van 1961 was aan hem niet besteed en Pellegrini behoorde tot de vele opgevers.

Het was voor VOV zeker geen geslaagde campagne geweest, Bahamontes was net als in 1960 nooit op de afspraak en bovendien was Learco Guerra door zijn ziekte niet langer in staat zich om een ploeg te bekommeren. De sponsoring bleef dus beperkt tot een seizoen en Armando Pellegrini kon op zoek naar een nieuwe werkgever. Molteni was ondertussen al een viertal jaren actief als sponsor en na aanvankelijk vooral met oudere renners gewerkt te hebben, werd er nu op jonge beloften gemikt. Zo waren Olympisch goudenmedaillewinnaar Giacomo Fornoni[49] en de grote belofte Romeo Venturelli al sinds 1961 bij de ploeg actief en werd voor 1962 Guido De Rosso, de winnaar van de eerste Tour de l'Avenir, aangetrokken. Maar jongeren hadden begeleiding nodig en dus was er ook plaats voor een ervaren renner als Pellegrini.

Molteni begon vrij ambitieus aan het seizoen en stuurde een ploeg naar Paris-Nice. Armando stond aan de start en werd in de korte namiddagrit van de derde dag tweede, in een groepssprint geklopt door Willy Vanden Berghen. Dit was zijn enig wapenfeit en hij verliet de wedstrijd na afloop van het eerste gedeelte van de 9de rit. Hij was dus goed ingereden voor Milano-Sanremo, maar kon geen rol van betekenis spelen. De wedstrijd werd al vroeg in een beslissende plooi gegoten en Pellegrini werd 17de, midden in de eerste groep achtervolgers op de overblijvers van de vroege, maar beslissende, vlucht.

Een paar weken later werd hij 13de in de Giro della Campania, die in 1962 deel uitmaakte van de Coupe du Monde. Tijdens de tweede helft van april werden dan de drie proeven van het Italiaans kampioenschap betwist[50]. Armando Pellegrini werd achtereenvolgens 7de in de Giro del Lazio en 5de in de Giro della Toscana, en enkel in de derde proef, de Giro del Piemonte, scoorde hij geen punten. In het eindklassement, gewonnen door Nino Defilippis, werd hij 5de. Nog een week later werd hij derde in de G.P. Cemab in Mirandola, de tweede proef van de Trofeo Cougnet.

De vorm was er, en dus werd er op hem gerekend voor de Giro d'Italia. Hij deed een eerste poging om een rit te winnen in de 6de etappe. Ontsnapt samen met Willy Schroeders en Giuseppe Sartore, moest hij enkel in de snelle meesterknecht van Wereldkampioen Van Looy zijn meerdere erkennen. Vervolgens verdween hij een tijd van het voorplan en het was

49 Giacomo Fornoni vormde in 1960 samen met Antonio Bailetti, Livio Trape en Ottavio Cogliati het winnende viertal van de 100 km ploegentijdrit op de Olympische spelen in Rome.

50 Nadat het Italiaans kampioenschap de voorgaande seizoenen, net zoals in de meeste andere landen, onder de vorm van een enkele rit in lijn betwist was, werd vanaf 1962 voor enkele seizoenen (1962-65) teruggegrepen naar een variante op de vroegere formule, namelijk een klassement over meerdere Italiaanse semiklassiekers. In tegenstelling tot voorheen ging het weliswaar slechts over drie wedstrijden en zonder een afsluitende tijdrit met al dan niet dubbele punten.

wachten tot na de verschrikkelijke 14de rit Belluno-Passo Rolle[51]. Tijdens de 17de etappe was hij dan mee in een ontsnapping met elf, die met bijna zeven minuten voorsprong toekwam en Franco Balmamion op weg zette naar de eindzege. Er was geen echte topsprinter mee, en zo behaalde Armando vrij makkelijk de ritzege.

Twee dagen later was er een nieuwe ereplaats, 6de in de 19de rit. Dan was het wachten op de slotrit naar Milaan, die traditioneel op een massasprint eindigde. Nu de meeste sprinters al naar huis waren, wenkte een nieuwe ritzege, maar Guido Carlesi, in 1962 eerder sprinter dan klimmer, was de snelste, voor Rino Benedetti en Armando Pellegrini. In de eindstand werd Pellegrini 31ste op 2 uur 12'19" van Balmamion, zijn kopman De Rosso werd in zijn eerste Giro 16de op 36'20".

De Tour de France werd vanaf 1962 terug met merkenploegen betwist, en vermits Molteni verre van klaar was om een ploeg te kunnen afvaardigen, zat er voor Armando geen tweede Tour op rij in. Hij verdween dan ook grotendeels uit de belangstelling, er was enkel nog een 6de plaats in de Trofeo Matteotti. De Giro di Lombardia was nog altijd even bergachtig als in 1961, dus nam hij dit keer niet de start en was zijn seizoen voorbij.

Een jaartje bij IBAC in 1963

Zijn verblijf bij Molteni duurde slechts een jaar, het volgend seizoen ging Pellegrini zijn geluk beproeven bij IBAC (een fabrikant van confectiekledij uit Turijn). Hij reed echter een heel anoniem seizoen en kon zich in geen enkele eendagswedstrijd van enig aanzien tonen, in het Italiaans kampioenschap behaalde hij dit keer geen enkel punt. Enkel in de Giro kon hij even uit de anonimiteit treden. Hij werd in de tweede rit 4de in een massasprint, geklopt door die andere veteranen Pierino Baffi en Rino Benedetti en door Vendramino Bariviera. Een nieuwe 4de plaats volgde in de 10de rit, waar Vito Taccone, Silvano Ciampi en zijn ploegmaat Renzo Fontona sneller waren.

Armando Pellegrini bleef zich tonen in de volgende ritten. Zo werd hij 5de in de 17de rit, 9de in de 18de rit, vervolgens 5de in de 20ste rit en ten slotte 8ste in de 21ste en laatste rit. In de eindstand was Pellegrini 62ste, op 2 uur 23'42" van Franco Balmamion, die zijn tweede Giro op rij won.

Ondanks een behoorlijke Giro werd hij niet geselecteerd voor de Tour de France, waar zijn huidige werkgever IBAC een gemengde ploeg vormde samen met zijn vorige werkgever Molteni.

Ook al was hij nog altijd maar 30, Armando voelde dat zijn beste jaren voorbij waren en keerde terug naar de wielerbaan. Hij startte vanaf dit jaar opnieuw in het nationaal kampioenschap stayers en werd derde, op 350 m van Tonino Domenicali en op slechts 100 m van Domenico De Lillo.

51 Deze rit, die de koninginnenrit moest worden, werd onder dermate slechte weersomstandigheden betwist dat hij op de 4de van de zes voorziene beklimmingen, en nadat al 57 renners er de brui aan gegeven hadden, stopgezet werd.

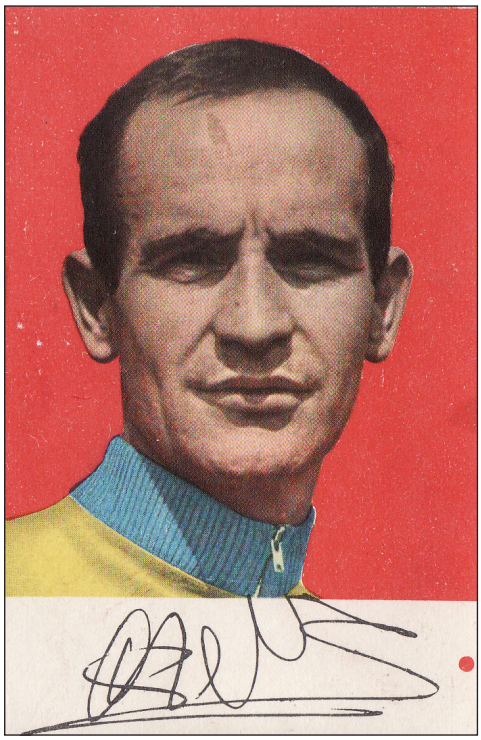

Vanaf 1964 vooral actief op de wielerbaan

Vermits Armando nu meer en meer voor de piste koos, vervoegde hij voor 1964 een typische baanrennersploeg, Termozeta-Dei[52], waarvoor ook sprintwereldkampioen Sante Gaiardoni, achtervolgingswereldkampioen Leandro Faggin, meervoudig gewezen stayerkampioen Virginio Pizzali en de jonge sprinter Giuseppe Beghetto aantraden.

Pellegrini reed maar een heel beperkt wegprogramma en wist zich in geen enkele Italiaanse wedstrijd van enige betekenis te plaatsen. Hij nam echter wel deel aan een laatste grote rittenwedstrijd, de Vuelta, in een gemengde ploeg gebouwd rond een vijftal van Salvarani, en wist daar enkele ereplaatsen te behalen. Zo werd hij in een massasprint 5de in de 6de rit, gewonnen door Frans Melckenbeeck, en in de 16de rit werd hij 9de, als 7de in de sprint van het peloton. In de eindstand werd hij 42ste, op 1 uur 43'48" van Raymond Poulidor.

Armando was nu echter vooral baanrenner en dit seizoen won hij het Italiaans kampioenschap stayers, met 200 m voorsprong op De Lillo en twee ronden op Domenicali. Een selectie voor het wereldkampioenschap zat er echter niet in, geen enkele Italiaan werd afgevaardigd bij de stayers.

In 1965 bleef Pellegrini bij wat nu FBE-Termozeta-Dei heette. Opnieuw reed hij slechts een heel beperkt en weinig succesvol wegseizoen. We vonden enkel een derde plaats in een lokale wedstrijd over 41 km in Inzagho terug, geklopt door Vittorio Adorni en Gianni Motta. Bij de stayers werd hij dit keer tweede in het nationaal kampioenschap, op 100 m van De Lillo. Beiden mochten nu wel naar het wereldkampioenschap, maar kwamen niet verder dan de reeksen. Pellegrini werd 5de in de eerste reeks op 2691 m van Guillermo Timoner en gaf op in de eerste herkansing.

Ook in 1966 verdedigde Pellegrino nog altijd de kleuren van FBE-Termozeta-Dei. Dit keer vonden we geen enkel wegresultaat terug. In het nationaal kampioenschap der stayers werd hij weer tweede, dit keer op 20 m van Domenico De Lillo. Beiden mochten opnieuw naar het wereldkampioenschap, maar geraakten ook dit keer niet verder dan de voorrondes. Pellegrini werd 6de in de eerste reeks op 850 m van Piet van der Lans (maar op 650 m van een rechtstreekse kwalificatie) en 5de in de herkansing, op 1330 m van Timoner en op zowat 1000 m van de kwalificatie.

FBE-Termozeta-Dei hield er mee op en Armando stapte over naar een andere ploeg van vooral baanrenners, COMET-Salamini, waar hij onder meer Sergio Bianchetto en Sante Gaiardoni terugvond, maar ook de gevallen ster en vroegere ploegmaat Romeo Venturelli. Ook dit seizoen zat er slechts een beperkt wegprogramma in en net zoals de voorgaande jaren kreeg de ploeg niet eens startrecht voor Milano-Sanremo. We vonden ook dit keer geen uitslagen van hem op de weg. In het nationaal kampioenschap stayers werd hij derde, op 600 m van Domenico De Lillo en op 580 m van Luigi Arienti. Hij mocht opnieuw naar het wereldkampioenschap, maar weer waren de reeksen het eindstation. Hij werd 7de in zijn reeks op liefst 5894 m van Leo Proost,

52 Volgens sommige bronnen reed Pellegrini ook een deel van het seizoen voor Salvarani. Dit is een misverstand, veroorzaakt door zijn deelname aan de Vuelta a España in een gemengde ploeg met Salvarani (diezelfde bronnen verwijzen meestal voor de Vuelta naar een deelname van Salvarani, terwijl het volgens de Spaanse pers uit die periode wel degelijk ging over Salvarani-mixte).

zonder ooit in strijd geweest te zijn voor een rechtstreekse kwalificatie en nam niet eens deel aan de herkansingen. Het was meteen zijn laatste optreden op een wereldkampioenschap.

COMET-Salamini was maar een jaar actief geweest in de wielersport en Armando Pellegrini moest weer op zoek naar een andere ploeg. Dit keer vond hij werk in Zwitserland, bij Amaro 18 Isolabella. De weg was al lang verleden tijd, maar hij werd wel opnieuw Italiaans kampioen bij de stayers, zij het dan bij afwezigheid van De Lillo. Achtervolgingskampioen Leandro Faggin werd tweede op 200 m. Aan het wereldkampioenschap nam hij dit keer niet deel, we weten niet of hij zelf op basis van zijn gebrek aan resultaten de voorgaande jaren liever thuisbleef of dat het de federatie was die meer vertrouwen in andere en jongere renners had.

Pellegrini deed er in 1969 nog een jaartje bij. Hij bleef bij dezelfde ploeg, al heette die nu Costa Azzura-Zingonia-Ruvigliana. Wij hebben echter geen enkel resultaat teruggevonden, ook niet bij de stayers.

Armando Pellegrini was geen slecht renner, maar was toch te beperkt om een echte carrière uit te bouwen. Net niet snel genoeg om met de beste sprinters te wedijveren en te weinig fond om echt mee te doen in de semiklassiekers. Zo bleef hij steken op vier zeges bij de onafhankelijken en acht bij de beroepsrenners, waaronder wel twee ritten in de Giro en twee in Paris-Nice-Roma. Verder waren er ook twee etappe zeges in de Giro di Sardegna en eentje in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni. Ook als stayer kwam hij te kort, ondanks zijn twee nationale titels. Zijn povere resultaten op de wereldkampioenschappen onderlijnen dit. Daardoor kreeg hij dan ook weer geen uitnodigingen om in het internationale stayerscircuit op de winterbanen mee te doen (De Lillo, die toch iets meer inhoud had, kreeg hiervoor de voorkeur) en kon hij ook niet echt vooruitgang maken, misschien een beetje een vicieuze cirkel.

Postkaarten

Italiaanse hoofdreeks Belgische kern FAEMA

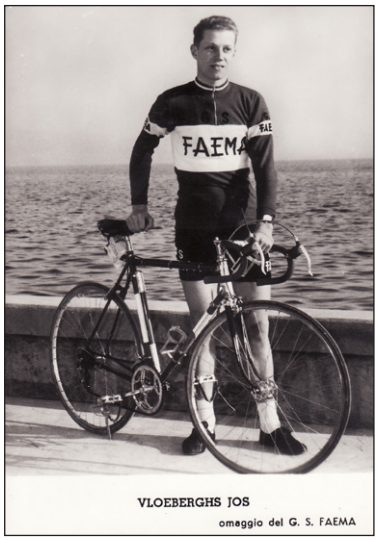

Jos Vloebergs

Rik Van Looy

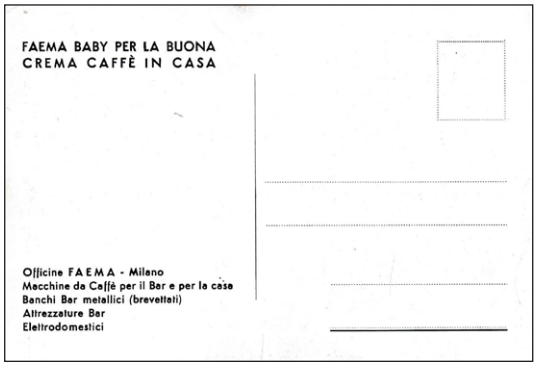

Rugzijde

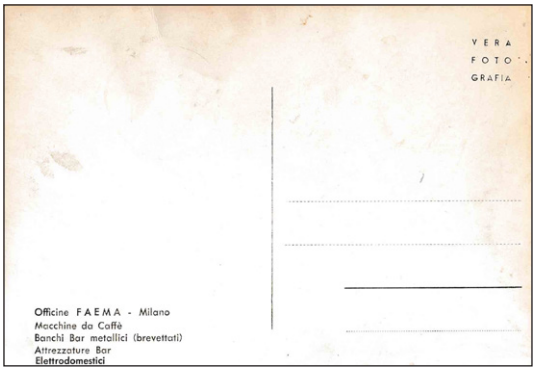

Rugzijde Van Looy

Faema België 1959

Rugzijde

Spaanse reeks koffiemachine met tas koffie FAEMA

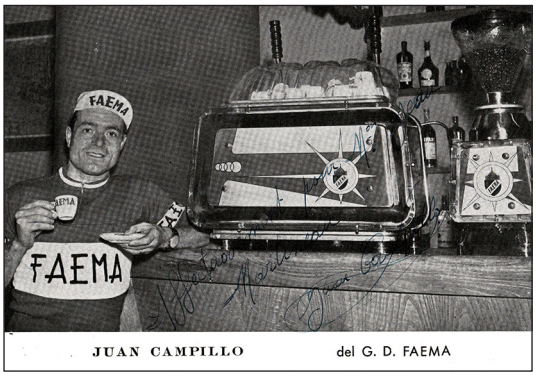

Juan Campillo

Rugzijde

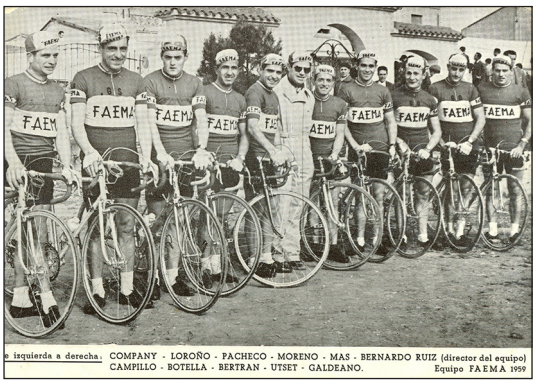

Faema Spanje 1959

Rugzijde

Studioreeks EMI met ruit

Duilio Taddeucci

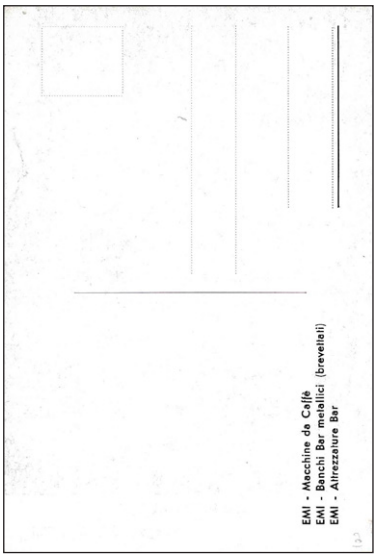

Rugzijde

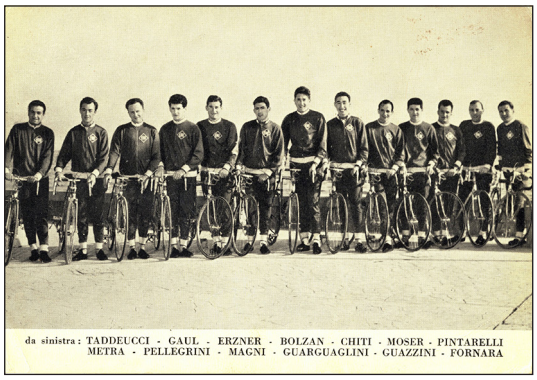

EMI 1959

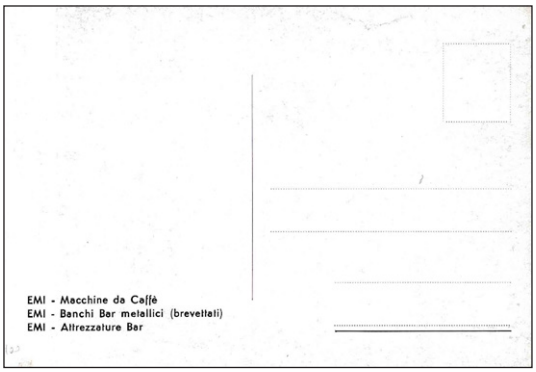

Rugzijde

Studioreeks EMI variante

Pasquale Fornara

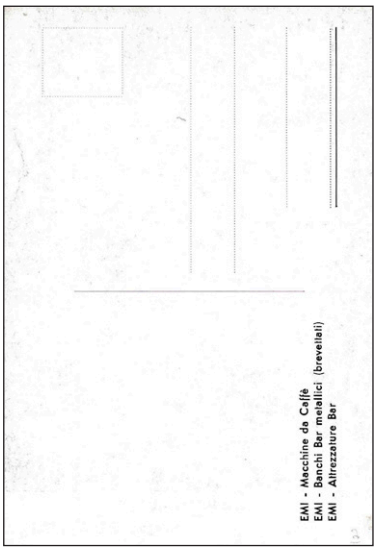

Rugzijde

Persfoto's eerste trui

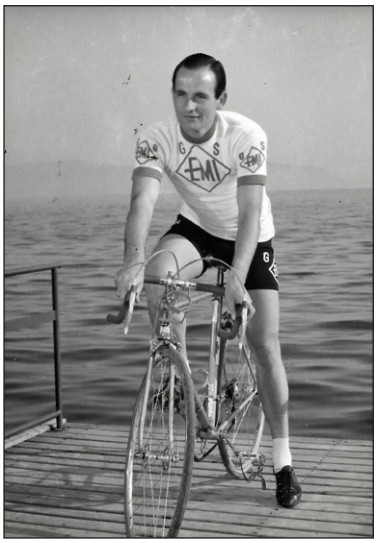

Armando Pellegrini
(Foto Maurice Hermans)

Gedetailleerd palmares

1959 G.S. FAEMA			
	Overwinningen		
	FAEMA	Totaal	
BAUDECHON Roger (BEL) ° 17/02/1934	0	0	
COEKAERTS Raymond (BEL) ° 05/06/1938 - *onafhankelijke*	0	0	
COUVREUR Hilaire (BEL) ° 22/09/1924	1	1	4de rit Vuelta a Levante (FAEMA-Belgica)
DESMET Gilbert (BEL) ° 03/02/1931 - *tot 31 augustus*	12	14	Vijf Bergenprijs Diksmuide Herenthout Mortsel Gistel Zele Ronse Westrozebeke Zwevegem Kortrijk Heusden Desselgem (Carpano) Meulebeke (Carpano) Crit. Langemark
EVERAERTS Richard (BEL) ° 30/5/1937 - *onafhankelijke, Giro di Lombardia*	0	0	
FISCHERKELLER Friedhelm (DEU) ° 03/01/1935	0	1	G.P. Veith in Schwenningen (Altenburger)
HOEVENAERS Joseph (Jos) (BEL) ° 30/11/1932	4	4	Flèche Wallonne Omloop van Midden-België Tour de l'Ouest in Mons Zwevezele
IMPANIS Raymond (BEL) ° 19/10/1925 - *vanaf oktober*	0	1	Crit. Londerzeel (Peugeot-BP-Dunlop)
JUNKERMANN Hans (DEU) ° 06/05/1934	0	4	Kampioen van West-Duitsland (Altenburger) Tour de Suisse (FERU) 2de rit Tour de Suisse (FERU) Nederbrakel (?)
KERCKHOVE Norbert "Schotje" (BEL) ° 21/10/1932	6	6	Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke Omloop van Midden-Vlaanderen Sint-Andries Mouscron Deurle Meulebeke
MICHIELS Guillaume (BEL) ° 23/05/1935 - *onafhankelijke*	0	0	
SCHILS Jozef (Jos) (BEL) ° 04/09/1931	7	7	Omloop der Drie Provincies Zellik Erpe Dinant Hoegaarden 1ste rit B Vuelta a Levante (FAEMA-Belgica) 5de rit Vuelta a Levante (FAEMA-Belgica)
SORGELOOS Edgard (BEL) ° 14/12/1930	2	2	Sassari-Cagliari Crit. Ronse
THEUNS Jozef (Jos) (BEL) ° 08/09/1931	0	0	

1959 G.S. FAEMA			
TIMONER OBRADOR Guillermo (ESP) ° 24/03/1926	0	0	Wereldkampioen 1/2 fond Kampioen van Spanje 1/2 fond
VAN LOOVEREN Frans (BEL) ° 22/06/1932	5	5	Denderhoutem Zwijndrecht Kalmthout Ekeren 3de rit Vuelta a Levante (FAEMA-Belgica)
VAN LOOY Henri (Rik) (BEL) ° 20/12/1933	38	38	Ronde van Vlaanderen Paris-Tours Giro di Lombardia Giro di Sardegna 2de rit Giro di Sardegna 4de rit Giro di Sardegna 6de rit Giro di Sardegna Vuelta a Levante (FAEMA-Belgica) 2de rit Vuelta a Levante (FAEMA-Belgica) 6de rit Vuelta a Levante (FAEMA-Belgica) 7de rit Vuelta a Levante (FAEMA-Belgica) Tielt-Antwerpen-Tielt Kampioenschap van Vlaanderen G.P. Vilvoorde Crit. Baarle-Hertog Grobbendonk Crit. Londerzeel (1ste deel) Crit. Londerzeel (2de deel) Crit. Sevilla Crit. Oviedo Crit. Moulins Engilbert Crit. Charleroi Crit. Knokke Crit. Wavre Crit. Hannut Crit. Hasselt Crit. Mol Crit. Genk Crit. Dendermonde Crit. Sint-Lenaarts 1ste rit B Vuelta a España (FAEMA-Belgica) 8ste rit Vuelta a España (FAEMA-Belgica) 9de rit Vuelta a España (FAEMA-Belgica) 11de rit Vuelta a España (FAEMA-Belgica) 1ste rit Giro d'Italia 5de rit Giro d'Italia 11de rit Giro d'Italia 14de rit Giro d'Italia
VAN MEENEN René (BEL) ° 14/01/1931	1	1	Brussel-Brussel (19/4)
VERPLAETSE Roger (BEL) ° 24/10/1931	1	1	Maldegem
VLOEBERGS Jozef (Jos) (BEL) ° 15/11/1935	3	3	Eyzer Wavre Lommel
	80	**88**	

1959 G.D. FAEMA			
	Overwinningen		
	FAEMA	Totaal	
BERTRÁN PANADÉS Antonio (ESP) ° 18/11/1933	5	5	Euskal Bizikleta (FAEMA) G.P. Pascuas a Pamplona (FAEMA) Trofeo Guillamet Figueras (FAEMA) Premio Talleres Columbo (FAEMA)
BOTELLA RODRIGO Salvador (ESP) ° 27/03/1929	2	2	Kampioen van Barcelona (Trofeo Juan Fina) (FAEMA) Volta a Catalunya (FAEMA)
CAMPILLO GARCÍA Juan (ESP) ° 16/08/1930	3	3	Trofeo Jaumandreu (FAEMA) G.P. Ayuntamiento Aposta (FAEMA) Trofeo Salvador Botella Benifayo (FAEMA)
COMPANY BAUZÁ Gabriel (ESP) ° 16/05/1930	1	1	Trofeo Masferrer (FAEMA)
ESCOLÁ Juan (ESP) ° 26/12/1927	0	1	Alcanar (?)
GALDEANO PORTILLO Jesús (ESP) ° 06/01/1932	4	4	Circuit de Montañes Torrelavega 1ste rit Circuit de Montañes 3de rit B Circuit de Montañes Zaragoza
LOROÑO ARTEGA Jesús (ESP) ° 10/01/1926	0	0	
MAS ARBONA Gabriel (ESP) ° 09/03/1933	3	3	6de rit Vuelta a España (FAEMA-España) G.P. Vinaroz (FAEMA) Barcelona (FAEMA)
MASIP LLOP Francisco (ESP) ° 6/8/1926 - *GP Ayuntamiento Aposta*	0	1	Benicarlo (?)
MITJÁ José (ESP) - *Vuelta a Andalucía*	0	0	
MORENO MARTÍNEZ Francisco (ESP) ° 19/03/1930	1	1	1ste rit Euskal Bizikleta (FAEMA)
PACHECO FONT Miguel (ESP) ° 05/09/1931	2	2	Vuelta a Andalucía (FAEMA A) G.P. Vasco Navarro Montaña (FAEMA)
PÉREZ ZABAL Carlos (ESP) ° 16/11/1934	0	1	San Salvador del Vale (?)
QUESADA NORTES José Martín (ESP) ° 26/05/1935 - *Vuelta a Andalucía*	0	0	
ROSA GÓMEZ Salvador Luis (ESP) ° 15/09/1937 - *Volta a Catalunya*	0	0	
TIMONER OBRADOR Guillermo (ESP) ° 24/03/1926	0	0	Wereldkampioen 1/2 fond Kampioen van Spanje 1/2 fond
UTSET PRADO Aniceto (ESP) ° 21/01/1933	1	1	5de rit Vuelta a Andalucía (FAEMA A)
FAEMA-PLOEG TTT	2	2	1ste rit Vuelta a Levante (FAEMA) 3de rit A Euskal Bizikleta
	24	**27**	

1959 G.S. EMI			
	Overwinningen		
	EMI	Totaal	
BOLZAN Aldo (ITA) ° 06/09/1933	0	0	
CHITI Marcello (ITA) ° 04/09/1934	0	0	
DURLACHER Richard (AUT) ° 06/06/1932 - *Weekend Ardennais*	0	0	
ERNZER Marcel (LUX) ° 23/03/1926	0	0	
FORNARA Pasquale (ITA) ° 29/03/1925	1	1	8ste rit Roma-Napoli-Roma
GAUL Charly (LUX) ° 08/12/1932	9	9	Giro d'Italia 3de rit Giro d'Italia 7de rit Giro d'Italia 21ste rit Giro d'Italia Tour du Luxembourg Kampioen van Luxemburg 17de rit Tour de France 7de rit Roma-Napoli-Roma Mont Betteix
GUARGUAGLINI Carlo (ITA) ° 02/01/1933	1	1	G.P. d'Altopascio
GUAZZINI Paolo (ITA) ° 27/02/1935	0	0	
MAGNI Oreste (ITA) ° 03/03/1936	0	0	
METRA Giovanni (ITA) ° 02/08/1933	0	0	
MOSER Aldo (ITA) ° 07/02/1934	2	2	G.P. des Nations Trofeo Baracchi
PELLEGRINI Armando (ITA) ° 03/06/1933	4	4	4de rit Giro d'Italia 3de rit Giro di Sardegna 4de rit Paris-Nice-Roma 11de rit Paris-Nice-Roma
PINTARELLI Giuseppe (ITA) ° 21/01/1931	0	0	
TADDEUCCI Duilio (ITA) ° 27/04/1936	1	1	3de rit Giro di Sicilia
	18	**18**	

Vragen

1. Jos Hoevenaers reed in 1960 zowel voor het Belgische Wiel's-flandria als voor het Italiaanse Ghigi. In 1961 probeerde hij dit te herhalen, maar dan met Mann in plaats van Wiel's-flandria. Dit werd echter niet toegestaan. Weet iemand waarom dit in 1960 wel kon, was het toen nog toegestaan en werd nadien (wanneer?) het reglement veranderd, of was het eigenlijk niet toegestaan maar had niemand er veel erg in gehad voor het in zekere zin te laat was en kwamen er pas na het seizoen protesten?
2. Weet iemand welke criteria gebruikt werden om in de periode vanaf 1963 een renner als "eerste categorie" te catalogeren? Voor 1964 was het blijkbaar een unilaterale beslissing van de U.C.I., maar voor de jaren nadien? Alvast een nationale titel of een zege in een Wereldbekerwedstrijd (of een klassieker), maar verder?
3. Weet iemand hoe het mogelijk was dat in 1962 Soler, Suárez en Galdeano een contract bij Ghigi hadden (en Giro en/of Tour voor die ploeg betwistten) en toch de Eibarko Bizikleta voor Funcor reden? Of was dat in een "gemengde" ploeg?
4. Weet iemand op welke basis renners in Spanje voor verschillende ploegen gedurende hetzelfde seizoen konden rijden? Zeker de "leen" van Loroño aan Licor 43 voor de Vuelta 1962 lijkt strijdig met de reglementering die dubbele aansluiting vanaf dat jaar verbood? Of gold dat enkel voor een aansluiting bij een buitenlandse ploeg en kon er tussen Spaanse ploegen vrij gewisseld worden? In 1961 was dit blijkbaar nog het geval, een situatie waarvan Poblet toen profiteerde.

Waaiers op papier

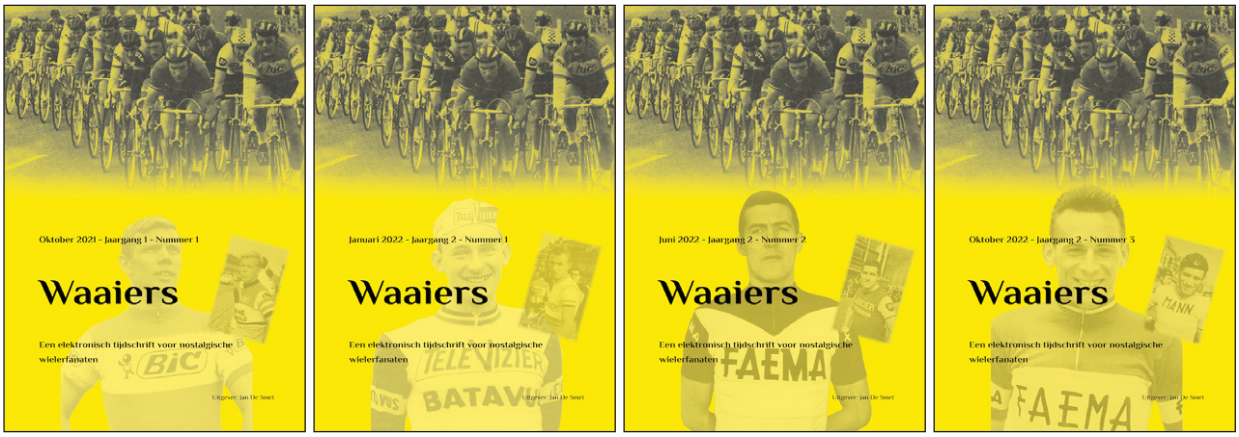

Op vraag van meerdere lezers van WAAIERS bieden we vanaf 1 februari 2023 ‘papieren’ versies aan van de reeds verschenen nummers.

We zijn van plan dit ieder jaar te herhalen, namelijk de vorige jaargang beschikbaar stellen op papier.

De reden waarom we dit zo doen is om de lezer de mogelijkheid te geven een volledige jaargang te bestellen en slechts eenmaal verzendingskosten te betalen.

We werken namelijk met een POD (Print On Demand)-firma uit Nederland die, qua drukwerk, de beste voorwaarden aanbood. Onze uitgaven zijn namelijk, kijkend naar het aantal bladzijden, bijna boeken. Nadeel is dan weer dat de verzendingskosten iets hoger liggen.

Wij hebben voor elk nummer twee versies in het aanbod. Een iets goedkopere versie met soft cover en een iets duurdere versie met harde cover. Voor de rest zijn beide versies identiek.

De exemplaren van WAAIERS 1-1, 2-1, 2-2 en 2-3 kunnen besteld worden op de volgende site (leveringstermijn is ± 14 dagen): https://print.24bookprint.com/shop/ (zoeken op WAAIERS).

Prijzen:

	Soft cover	Hard cover
WAAIERS 1-1 (104 blz.)	20,00€	23,00€
WAAIERS 2-1 (176 blz.)	25,00€	28,00€
WAAIERS 2-2 (164 blz.)	25,00€	28,00€
WAAIERS 2-3 (252 blz.)	28,00€	32,00€

We hopen dat we hiermee de vraag naar ‘papieren’ exemplaren tegemoet gekomen zijn. In de toekomst blijft WAAIERS via PDF steeds gratis ter beschikking.

Een fiets, een trui en een broek (deel 3)

Compilatie van de bijdragen van Kristof Debecker, verschenen in de dagbladen Het Laatste Nieuws–regionale edities LEUVEN en HAGELAND–tijdens de Ronde van Frankrijk 2007, aangevuld met persoonlijke nota's.

Deze ietwat nostalgische reis naar een vervlogen jongensdroom herinnert ons aan jonge generaties die met hun krachten op de pedalen bewezen dat zij, één tegen allen, respect afdwongen en hun eigen identiteit zochten.

Deze jongens ontdekten het leven al wriemelend aan de aankomstlijnen een slaagden erin zich desondanks te integreren door zichzelf te overtreffen, zichzelf pijn te doen zonder rancunes te creëren. Voor hen was de wielersport de open deur naar het geluk.

De meesten stelden zich tevreden met een regionaal palmares, anderen slaagden erin nationale of internationale bekendheid te verwerven, een beroemde trui te dragen, hun naam op een erelijst te plaatsen, krantenkoppen te halen.

Het waren geen übermenschen, geen buitenlandse wezens afkomstig van een andere planeet. Het waren ook geen laboratoriumprodukten ergens ontwikkeld in een onderzoekcentrum. Het waren gewoonweg jonge mannen die zich op een koersfiets en met de pedalen populair maakten.

Langs deze weg wil ik auteur Kristof Debecker bedanken om WAAIERS toelating te geven zijn teksten te mogen publiceren . Kristof vindt het positief dat zijn teksten 15 jaar later een nieuw leven gaan leiden.

door Hans Vandeput

originele teksten Kristof Debecker

CLAES Georges

° 21/09/1947 (Kerkom) Boutersem

CARRIERE

1968 Goldor-Gerka-Main d'Or

1969 Goldor-Hertekamp-Main d'Or

1970 Hertekamp-Magniflex-Novy

1971 Watney-Maes

1972 Goldor-IJsboerke

1973 Brooklyn

1974 Gero

Georges Claes in 1973 bij Brooklyn

"Verloren gelopen bij de beroepsrenners"

LEUVEN - Met overwinningen in de klassiekers[1] Gent-Ieper en Brussel-Opwijk verzekerde Georges Claes zich in 1968[2] van een profcontract. Als neoprof bij Goldor-Hertekamp ('69) gaf de renner uit Kerkom meteen zijn

1 Dit waren niet echt klassiekers, hoogstens semi-klassiekers. Klassiekers, als die term al gold bij de liefhebbers, waren eerder Ronde van Vlaanderen, Vlaamse Gewesten, Gent-Wevelgem en Flèche Wallonne.
2 Hij werd prof op 21 augustus 1968.

visitekaartje af door op een week drie wedstrijden te winnen (Bornem, Sinaai en Mechelen). In 1970 maakte Claes ook indruk door voor eigen volk in het criterium van Tienen grootheden Jean-Pierre Monseré en Roger De Vlaeminck te kloppen.

Tijdens zijn zes seizoenen bij de beroepsrenners won Georges Claes acht koersen[3] en verzamelde hij een reeks mooie uitslagen in klassiekers zoals de Ronde van Vlaanderen[4], Gent-Wevelgem[5] en ondermeer Parijs-Tours[6]. “Een behoorlijk palmares als je weet dat we toen op vlak van training en voeding alles verkeerd deden”, zegt Claes lachend, die ondertussen al bijna 33 jaar bij de Nationale Loterij werkt.

Als zoon van tweevoudig Paris-Roubaix-winnaar Georges Claes senior (die prof was russen 1939-1953 en in 1994 overleed) was Claes junior eigenlijk voorbestemd om renner te worden. “Vanaf mijn 17de begon het echt goed te lopen. Ik behoorde toen, samen met Roger Jochmans, Alfons Scheys en Hugo Dehaes, tot een kliek renners die de koersen overal domineerden. Ik hield vooral van zware koersen met hellingen. Dat ik bij de profs uiteindelijk geen topper ben geworden, is makkelijk te verklaren. Door een gebrek aan begeleiding liepen we gewoon verloren bij de beroeps. We probeerden ons mannetje te staan met trainingsmethoden uit de periode dat mijn vader nog koerste. Dat volstond niet. Als de ploegleider dan ook geen aandacht schenkt aan zijn jonge coureurs, zijn de ambities snel opgeborgen”, vertelt Claes die onder meer voor Goldor-Gerka, Goldor-Hertekamp, Hertekamp-Magniflex, Watney-Avia, Goldor-IJsboerke, Brooklyn en Gero reed. In oktober 1974 stopte de renner met de wielersport. “Dan ben ik beginnen werken bij de Nationale Loterij in Brussel. Ondertussen ben ik daar al bijna 14 jaar vertegenwoordiger. Ik speel zelf ook, maar het grote lot heb ik nog niet gewonnen. Na al die jaren bij de loterij weet ik het zeker: het is puur geluk”, lacht Claes, die ondertussen al twintig jaar in Leuven woont.

“De wielersport blijft een passie. Ik ben vijftien jaar ploegleider geweest bij Cureghem Sportief en zit nog steeds in het bestuur van de club. Ik ben een tijdje mee op pad gegaan toen mijn zoon nog koerste en de laatste vier jaar ben ik actief als mecanicien bij de neutrale wagens van Shimano in wielerwedstrijden”, besluit Georges Claes.

BEYENS Guido

° 30/11/1955 (Langdorp) Aarschot

CARRIERE

1983 De Freddy-De Bilde-Libertas-Rianta

1984 Tönissteiner-Lotto

1985 Safir-Van de Ven-Colnago

“Hard labeur in de bouw is even ongezond als topsport”

LANGDORP - Na drie seizoenen als beroepsrenner hield Guido Beyens de wielersport eind 1985 voor bekeken. De Langdorpenaar won bij de liefhebbers een reeks mooie koersen zoals de G.P. Bodson en de Schaal Schoeters en hij voegde daar bij de profs een zege aan toe (Herk-de-Stad in ‘84). Beyens verzamelde een reeks ereplaatsen en reed in 1985 de Ronde van Spanje uit in dienst van kopman Ronny Van Holen (Safir-Van de Ven). “Een absolute topper ben ik

3 Er werden maar zes overwinningen gevonden. Drie in 1969, twee in 1970 en een in 1972.
4 9de in 1969.
5 9de in 1970.
6 4de in 1969.

nooit geworden. Dat was gewoon te hoog gegrepen en te lastig", zegt hij.

"Bij de jeugd liep het nochtans vlot en behaalde ik goede resultaten", vertelt Beyens, de neef van Frans Verbeeck. "Maar koersen bij de profs is een heel andere wereld. Ik heb een leuke periode gehad, maar na drie jaar was het welletjes. Na mijn korte carrière in de koers heb ik mijn vroegere job als plafonneerder-stukadoor opnieuw opgenomen. Ik kon meteen aan de slag bij de (ondertussen verdwenen) firma Arlan van Willy Vandegaer. Daar had ik eerder al gewerkt en bovendien lag het bedrijf slechts een paar honderd meter van mijn woonplaats".

Zeventien jaar bleef Guido Beyens als stukadoor actief in de bouw. "Ik deed dat heel graag, maar vier jaar geleden ben ik plots beginnen sukkelen met mijn gezondheid. De dokters in het ziekenhuis in Leuven kwamen er achter dat mijn weerstand was aangetast door de chemische producten die we gebruiken. Sommige mensen hebben daar nooit problemen mee, anderen -zoals ik - reageren daar na verloop van tijd slecht op".

Guido Beyens

TELEVISIE

"Door een tekort aan witte bloedcellen was ik altijd moe en futloos", zegt Beyens. "Na een jaar noodgedwongen thuis gezeten te hebben, heb ik nog geprobeerd de draad opnieuw op te nemen. Het lukte niet meer. Blijkbaar is mijn lichaam gewoon op. Ik had nog graag enkele jaren gewerkt, maar de dokter zegt dat ik best aan mijn pensioen begin en het zware werk achter me laat. Net als in de koers is het blijkbaar met de ene sneller gedaan dan met de andere. Ik ben er dan ook van overtuigd dat veel werken in de bouw even slopend en ongezond is als topsport. Zelf doe ik het nu rustig aan. Ik probeer mijn gezondheid wat op te volgen. Genieten doe ik nu vooral van een leuke wandeling met mijn vrouw of van een namiddag gezellig naar de koers kijken op televisie", besluit Guido Beyens.

VAN CALSTER Guido

° 06/02/1956 (Scherpenheuvel) Scherpenheuvel-Zichem

CARRIERE

1978 C&A

1979 DAF Trucks-Aida-Lejeune

1980 Splendor-Admiral-TV Expres

1981 Splendor-Wickes-Europ Decor

1982 Del Tongo-Colnago

1983 Del Tongo-Colnago

1984 Del Tongo-Colnago

1985 Ariostea-Benotto-Oece

1986 Zor-B.H.

Guido Van-Calster

1987 B.H.

1988 KAS-Canal 10-Mavic

1989 Lotto

"De wuivende handjes waren plots verdwenen"

MOLENBEEK-WERSBEEK - Guido Van Calster was in de jaren '80 een van de sterkhouders van het Belgische wielrennen. De stijlvolle renner uit hartje Hageland behaalde bij de profs maar liefst 70 overwinningen[7]. Van Calster eindigde zesde in de Ronde van Spanje ('84), won er twee ritten en de puntentrui. In de Ronde van Zwitserland ('82) kaapte hij nog eens twee etappezeges en een derde plek in het eindklassement weg en won nog ritten in de Dauphiné Libéré, Ronde van de Middellandse Zee en Ronde van België.

"Ik denk dat ik het maximum uit mijn carrière heb gehaald. Ik ben er best fier op dat ik elf van mijn twaalf seizoenen aan de top van de wielersport heb meegedraaid", vertelt Guido, die onder meer bij de ploegen C&A, DAF, Splendor, Del Tongo, Zor-BH en KAS reed.

Eind 1989 stopte Van Calster met koersen. "Ik moet toegeven dat het wel wat wennen was. Je merkte het aan kleine dingen dat het leven niet meer hetzelfde was. Tijdens mijn trainingsritten als profrenner in de streek staken heel wat mensen langs de kant van de weg hun hand op. Ik zwaaide vriendelijk terug. In de fietstochten na mijn carrière was dat plots anders: de wuivende handjes waren verdwenen. De koers is mijn leven en gelukkig hebben ze me vanuit het peloton steeds opnieuw gevraagd om in het wielermilieu te blijven. Na een jaar als motard voor de cameramensen van de BRT werd ik in 1991 ploegleider bij het Nederlandse TVM, dat bijna tien jaar met cosponsors Sanyo, Bison en Farm Frites in het peloton actief was. In de nasleep van de dopingperikelen in de beruchte Ronde van Frankrijk in 1998 werd de TVM-ploeg ontbonden. Meteen leek het hoofdstuk wielrenner voor mij en collega Cees Priem definitief afgesloten", herinnert Guido zich.

Zo ver kwam het uiteindelijk niet. Van Calster bleef actief als scout van jeugdig talent, begeleider van buitenlandse renners, lobbyde met kandidaat-sponsors, deed pr-activiteiten en sleutelde aan nieuwe wielerprojecten. Daarnaast investeerde de man uit Molenbeek-Wersbeek ook tijd in enkele studentenkamers in Leuven, die hij samen met zijn vrouw beheert. "De laatste jaren ben ik vooral actief als motard in de koers. Bij de blauwe garde van Shimano depanneren we renners die met pech af te rekenen hebben. Sinds vorig jaar ben ik ook motorrijder voor de NOS (de Nederlandse publieke omroep, red.). Ook nu doe ik de Ronde[8] als vaste man van de bekende Nederlandse verslaggever Gio Lippens. We brengen het rechtstreeks verslag van Radio Tour de France, zoals het NOS-sportprogramma 'Langs de Lijn' op Radio 1 tijdens de Ronde van Frankrijk traditioneel heet. Dat is een van de bekendste en best beluisterde programma's bij onze noorderburen. Ik ervaar het als een hele eer dat ik na al die tijd nog in de koers mag meedraaien en zelfs met de reporter van de Nederlandse radio mag rondtoeren. Het is een heel aangename ploeg om mee te werken. Zo wil ik zeker nog veel jaren in het wielerwereld je actief blijven."

7 Er zijn maar 30 overwinningen bij de profs terug te vinden: 1978 (4), 1979 (1), 1980 (2), 1981 (5), 1982 (6), 1983 (1), 1984 (3), 1985 (3), 1986 (2), 1987 (3).

8 Hier wordt de Tour de France bedoeld.

De overwinningen van Rik Van Looy en Eddy Merckx: Een kritische analyse

door Jan De Smet & Patrick Feyaerts

I. Hoe en waar het begon

Het begon allemaal op een Epic Rides wieleravond van Grinta en Frederik Backelandt in april 2022 in Grobbendonk. José De Cauwer, die avond co-commentator en waarschijnlijk nog euforisch door het voorafgaande bezoek aan zijn idool Rik Van Looy, poneerde met overtuiging dat de Keizer meer overwinningen geboekt had dan de Kannibaal en probeerde dat zelfs, met enige creativiteit, met cijfers te ondersteunen.

Even Wikipedia raadplegen haalde uiteraard die bewering snel onderuit, die cijfers lieten geen twijfel toe. 525 overwinningen op de weg, waarvan 445 bij de beroepsrenners voor Eddy Merckx, cijfers door zowat iedere wielerliefhebber gekend, tegen 493, waarvan 379 bij de beroepsrenners voor Rik. Case closed dus.

Maar zo werkt het niet bij WAAIERS. Wij hebben al lang geleerd dat op een enkele bron vertrouwen, en dat geldt zowel voor recente als voor oudere en zelfs voor destijdse, heel gevaarlijk is. Wij hebben bij ons opzoekingswerk voor de artikelenreeks over FAEMA al dikwijls tegenstrijdigheden ontdekt, ook over de zeges van Rik Van Looy. Samengevat kunnen we zelfs zeggen, hoe meer bronnen, hoe meer verschillende resultaten. Vermits we al met het napluizen van de overwinningen van Rik Van Looy begonnen waren voor de reeks FAEMA-artikelen was het voor de hand liggend dit te vervolledigen voor zijn hele carrière. En het vervolg was al even evident, waarom zouden die zo ronde cijfers van Merckx, 80 zeges bij de jeugd, 445 bij de beroepsrenners en 525 in totaal, onaanvechtbaar zijn?

II. De gebruikte criteria voor de analyse

Om te kunnen vergelijken en tot een zo juist mogelijk aantal te komen, is het natuurlijk noodzakelijk duidelijke criteria te hebben wat we al dan niet als een “overwinning op de weg” aanzien en die toe te passen voor beide renners. Door het werk aan de FAEMA-reeks hadden we al een aantal richtlijnen vastgelegd, ze moesten enkel nog wat verfijnd worden om te proberen alle speciale gevallen af te dekken en het hoofd te bieden aan de grenzeloze creativiteit van de organisatoren.

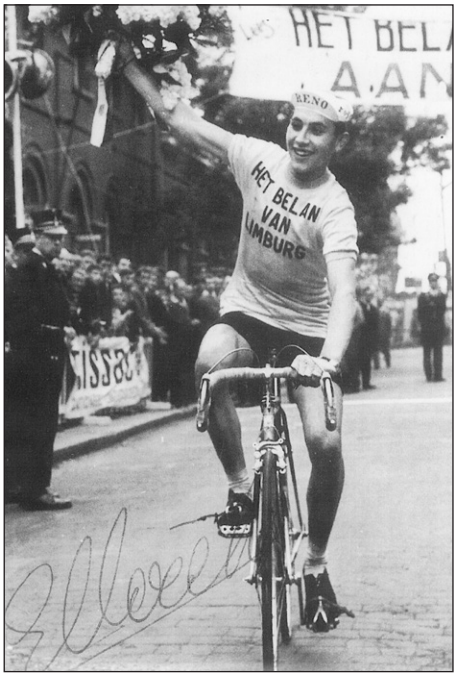

In 1963 een eerste zege in een rittenkoers voor Eddy Merckx, de Ronde van Limburg, met daarbij ook een eerste zege in een individuele tijdrit, carrièrezeges 31 en 32.

Uiteraard hebben deze criteria een arbitraire kant, maar ze komen wel in grote mate overeen met deze gebruikt in de diverse publicaties die voor Merckx op 525 zeges uitkomen. We hebben vooral getracht ze zo consequent mogelijk te maken en toe te passen. De resulterende zegeaantallen zullen uiteraard veranderen bij wijzigingen ervan, en daarom zullen we in een later stadium ingaan op de invloed van een verdere verstrenging of versoepeling.

Na veel denkwerk en uitgebreide discussies kwamen we tot de volgende set van criteria:

1. Het betreft overwinningen op de weg, dus alle zeges op de piste of de (zeldzame) zeges in een

cyclocross worden automatisch uitgesloten. De organisatoren mogen dan al goede argumenten hebben om liever op de plaatselijke wielerbaan (of in het veld) dan op de weg te organiseren (geen gedoe met straten af te zetten, geen tribune te voorzien, meer comfort en beter zicht voor de toeschouwers, een leuke uitdaging in de winter), een wegrit is en blijft een wegrit. Overwinningen op open (zomer)wielerbanen worden, voor zover relevant of mogelijke bron van twijfel, in de tabellen vermeld (vermits die dikwijls een alternatief voor een criterium op de weg waren), maar niet meegeteld. Overwinningen op winterbanen of in het veld worden normaal niet vermeld.

2. Zeges in clubkampioenschappen en ploegzeges in interclubkampioenschappen worden niet geteld.
3. Nevenklassementen uit rittenkoersen tellen niet mee.
4. Wanneer in een rittenkoers op dezelfde dag meerdere ritgedeelten verreden worden, tellen we enkel die ritgedeelten, geen eventueel dagklassement, zoals soms in Spaanse rittenkoersen opgemaakt wordt.
5. Ploegentijdritten (ook in eendaagse klimwedstrijden) of ploegenklassementen (dit geldt tevens voor het eindklassement van de Cronostaffetta) tellen niet mee. De enige uitzonderingen zijn:
    a. Koppeltijdrit per twee, ook eventueel binnen een rittenkoers,
    b. Ploegentijdritten met meer dan twee waarbij de ploegen niet per reglement uit renners van hetzelfde merkenteam samengesteld zijn.
6. Voor klimwedstrijden die uit meerdere, op dezelfde dag betwiste proeven bestaan, tellen zowel de aparte proeven, dus uitgezonderd ploegentijdritten, als de eindstand, op voorwaarde dat die op tijd is, als aparte overwinningen.
7. Puntenklassementen over meerdere proeven, zoals Desgrange-Colombo of de Super Prestige worden niet als een overwinning aanzien. Een uitzondering wordt wel gemaakt voor belangrijke wedstrijden bij de beroepsrenners die kort op elkaar volgen en van een gezamenlijke organisatie deel uitmaken, zelfs als het eindklassement op punten berekend wordt. Het gaat dan specifiek over Dwars door België, de Trofee van Vlaanderen (Gent-Wevelgem samen met de Omloop Het Volk of Antwerpen-Gent), het Weekend Ardennais en de Challenge Drink (de op punten verreden voorloper van de Setmana Catalana). Hier tellen we dus zowel het eindklassement als de aparte proeven als een zege. Deze regel geldt niet voor eventuele klassementen over meerdere wedstrijden bij de liefhebbers of nieuwelingen.
8. Criteriums zijn door de diverse organisatievormen een ingewikkelde materie. Wij hebben geopteerd voor de volgende aanpak:
    a. Omniums worden niet als overwinningen geteld, en evenmin hun deelproeven, we aanzien deze als het equivalent van pistewedstrijden. Een criterium dat niet gebouwd is rond een

1971 was misschien wel het beste seizoen van Eddy Merckx. Hij verbeterde voor het derde jaar op rij het zegerecord en bracht het na 43 in 1969 en 52 in 1970 op 54, met daaronder zeges in het wereldkampioenschap, de Tour de France en drie 'Monumenten'.

rit in lijn, al dan niet achter derny, wordt automatisch als omnium aanzien. Dit geldt ook voor criteriums waar een eindklassement (op punten) gemaakt wordt over diverse proeven, waarbij nevennummers als vermeld in punt b. meegeteld worden.

b. Nevennummers op een criterium die gebaseerd zijn op wielerbaanspecialiteiten (snelheid, puntenrit, afvalling, handicaprace) worden niet als overwinningen geteld. Dit geldt ook als het gaat om de hoofd- of enige proef van een criterium of kermiskoers, tenzij het een puntenkoers betreft.

c. De enige proeven die in aanmerking komen als overwinning zijn de rit in lijn, een tijdrit of een rit achter derny, op voorwaarde dat er geen algemeen klassement op tijd gemaakt wordt, anders telt enkel het algemeen klassement. Een puntenkoers als nevennummer naast een rit in lijn, wordt nooit als overwinning geteld.

d. In geval er geen klassement op tijd gemaakt wordt en de wedstrijd niet als omnium aanzien wordt zoals uitgelegd in punt a., tellen de in c. vermelde proeven als aparte overwinningen.

e. Bestaat een derny criterium uit schiftingsreeksen en een finale, tellen we enkel de finale.

f. Bestaat een derny criterium uit meerdere reeksen met een eindstand op punten, telt enkel de eindstand.

g. Zijn er meerdere dernyreeksen met verschillende deelnemers en zonder finale, telt elke reeks als een overwinning.

h. Bestaat een criterium uit twee aparte wedstrijden in lijn met een verschillend deelnemersveld, tellen beide proeven apart als overwinning.

i. Wordt bij een criterium het eigenlijke criterium gecombineerd met (de aankomst van) een wegwedstrijd in lijn, tellen beide proeven apart als overwinning, zelfs in geval van (een grotendeels) identiek deelnemersveld in beide proeven. Een eventueel algemeen klassement, op tijd of op punten, komt niet in aanmerking.

j. Velo (en andere bronnen) vermelden bij zeges van wedstrijden in omloop in Italië soms “tipo pista” (of de afkorting “t.p.”). Daarmee wordt niet verwezen naar meetings betwist op een wielerbaan, maar wel degelijk op de weg. Het betreft doorgaans plaatsen waar er geen lokale piste is. Op een plaatselijke, meestal korte, omloop worden er daar naast gewoonlijk een rit op eigen krachten typische wielerbaanproeven (snelheid, afvalling, omnium) verreden. Wij beschouwen deze wedstrijden als equivalent aan een criterium en passen er dezelfde criteria op toe.

Na twee magere jaren was 1965 opnieuw een groot jaar voor Rik Van Looy. Hij verbeterde voor de derde maal het zegerecord en bracht het na 34 zeges in 1957 en 38 in 1959 op 42, met daaronder een derde zege in Paris-Roubaix en twee ritzeges in de Tour de France waar hij ook geel droeg. Hier aan de slag in Sardinië, waar het allemaal begon met liefst zeven zeges op acht dagen tijd.

9. We voorzien ook een opsplitsing van de zeges van beide renners in categorieën. We hebben hiervoor de volgende criteria gebruikt:
    a. In de jeugdcategorieën beschouwen we zeges bij de onderbeginnelingen (enkel bij Van Looy, het betreft hier de eigenlijk onofficiële wedstrijden voor niet aangeslotenen, waarbij eerder weinig naar de leeftijd gekeken werd), de beginnelingen (bij Van Looy), de nieuwelingen (bij Merckx) en de liefhebbers (Van Looy en Merckx). Geen van beide was actief bij de onafhankelijken en de junioren bestonden nog niet (of niet meer[1]). Beginnelingen en nieuwelingen waren eigenlijk dezelfde categorie, het betreft een verschillende vertaling van het (waarschijnlijk officiële) Franstalige "débutants" (of soms "amateurs-débutants"). Aanvankelijk was de gangbare vertaling "beginnelingen" om vanaf begin van de jaren zestig (in Velo vanaf Velo62) "nieuwelingen" te worden, al werden beide termen voorheen (en later retroactief) al eens door elkaar gebruikt. Deze categorie lag wat tussen de latere categorieën van nieuwelingen en junioren, of groepeerde ze zelfs. Pas vanaf 1965 werd er onderscheid gemaakt tussen nieuwelingen (vanaf 15 tot 17 jaar) en juniores (vanaf 17 tot 19 jaar), toevallig tevens het laatste jaar van de categorie der onafhankelijken. Opvallend hierbij is dat zowel Van Looy als Merckx al "gevestigde" liefhebbers waren op een leeftijd dat ze in latere jaren nog junior zouden geweest zijn.
    b. Als kampioenschappen aanzien we het Belgisch en het wereldkampioenschap, niet de provinciale kampioenschappen.
    c. Als klassiekers beschouwen we naast de vijf wel bekende zogenaamde (huidige) Monumenten om vooral historische redenen ook:
        i. Paris-Bruxelles (maakte deel uit van Desgrange-Colombo 1948-58),
        ii. Paris-Tours (maakte deel uit van Desgrange-Colombo 1948-58),
        iii. de Flèche Wallonne (maakte deel uit van Desgrange-Colombo 1948-58),
        iv. de Amstel Gold Race (is doorheen de jaren gegroeid tot een soort opvolger op de kalender van Paris-Bruxelles),
        v. Gent-Wevelgem (won vanaf de jaren zestig steeds aan belang en leunt ondertussen, net als de Amstel Gold Race, dicht aan bij de "Monumenten"). Andere belangrijke wedstrijden, vandaag wat te gemakkelijk "klassiekers" gedoopt, zoals de Omloop Het Volk, Kuurne-Brussel-Kuurne, Dwars door Vlaanderen, de E3 Classic, de Rund um den Henninger Turm, de Züri Metzgete, de Classica San Sebastian, de Strade Bianche, missen voor ons een combinatie van uitstraling, historiek, bestaansduur en deelnemersveld om dit etiket te verdienen, maar worden desgevallend als semiklassiekers aanzien. Moest een van beide beschouwde renners Bordeaux-Paris gewonnen hebben, hadden we die ook als klassieker in rekening gebracht.
    d. Om de semiklassiekers te bepalen, richten we ons in grote mate op de huidige indeling, alle wedstrijden van de World Tour en de ProSeries behoren er alleszins toe, evenals de meeste Italiaanse wedstrijden van eerste categorie. We zijn van oordeel dat, zeker historisch gezien, de belangrijke Italiaanse wedstrijden ondergewaardeerd zijn. Voor niet meer ingerichte wedstrijden

1 Oorspronkelijk was de categorie der junioren gewoon een alternatief voor de liefhebberscategorie. Het verschil was dat wie junior werd op een profbestaan mikte terwijl de liefhebbers die ambitie niet hadden en deelname aan de Olympische Spelen (toen voorbehouden aan, juist, liefhebbers) ambieerden. Na een tijd werd dit artificiële onderscheid opgeheven en was er geen sprake van junioren meer. In 1965 kwam de categorie dan terug als de tussenstap tussen nieuwelingen en liefhebbers.

proberen wij ze zo goed mogelijk naar analogie te rangschikken. In concreto zijn de overwinningen in volgende wedstrijden weerhouden:

i. Coppa Agostini
ii. Coppa Bernocchi
iii. Driezustersteden
iv. Flèche Brabançonne
v. Giro dell'Emilia
vi. Giro del Piemonte
vii. G.P. Camaiore
viii. G.P. Union Dortmund
ix. Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke (de huidige E3-Prijs)
x. Milano-Mantova
xi. Omloop der Vlaamse Gewesten
xii. Omloop Het Volk
xiii. Rund um den Henninger Turm
xiv. Sassari-Cagliari en zijn equivalent G.P. Alghero
xv. Scheldeprijs
xvi. Tre Valli Varesine
xvii. Trofeo Laigueglia

e. Voor de ritten in lijn baseren wij ons op de classificatie in de verschillende Velo uitgaven, Velo Plus en aanverwante inbegrepen. De enige uitzonderingen zijn de Circuit de l'Aulne in Châteaulin en de Bol d'Or de Monédières, die wij, in tegenspraak met Velo, als equivalent aan een rit in lijn aanzien. De argumentatie is vrij voor de hand liggend. Waarom zou een Omloop van de Aulne, met jaarlijks een schitterend deelnemersveld en dito palmares "minder" zijn dan een Omloop van de Westkust of van de Fruitstreken, die wel "genade" vonden bij Velo. De huidige "opvolger" ervan, de Boucles de l'Aulne, kreeg trouwens de classificatie eerste categorie. Voor de Bol d'Or, ook al was die puur technisch gezien een criterium, baseren wij ons op het parcours, afstand (rond de 150 km) en moeilijkheidsgraad, deelnemersveld en palmares en waardering[2] bij de renners uit die periode.

Rik Van Looy beëindigde vanaf 1967 tot 1970 zijn carrière bij Willem II. In die periode won hij nog 54 wedstrijden, met daaronder de laatste Desgrange-Colombo eendagsklassieker die op zijn erelijst ontbrak, de Flèche Wallonne, en bracht zo zijn eindtotaal op 474, op dat moment een record. (Foto Jan De Smet)

2 Ter illustratie, Raymond Poulidor, nog onafhankelijke en pas terug van zijn legerdienst in Algerije, werd in 1959 5de en won het bergklassement. Hij maakte hierbij een dergelijke indruk op Bernard Gauthier dat deze prompt een profcontract voor hem bij Mercier bepleitte.

f. Voor de criteriums en de ritten in omloop baseren wij ons op Velo.
g. Naar analogie met Dwars door België (door geen van beiden gewonnen) dat een aantal jaren een eindklassement op punten had, maken wij voor twee andere puntenklassementen berekend over bij elkaar horende proeven (Trofee van Vlaanderen en Weekend Ardennais) een apart klassement.
h. Als grote rondes aanzien wij, op basis van hun opname in Desgrange-Colombo:
    i. Tour de France (1948-58),
    ii. Giro d'Italia (1948-58),
    iii. Vuelta a España (1958),
    iv. Tour de Suisse (1949-58)
i. Als rittenkoersen aanzien wij alle andere meerdaagse wedstrijden, we maken hierbij, in tegenstelling tot Velo, geen onderscheid tussen enerzijds de andere nationale rondes (Ronde van Nederland, Tour de Belgique) en anderzijds de "gewone" rittenkoersen.
j. Wij tellen alle volgens de voorheen vermelde criteria weerhouden ritzeges uit de twee vorige categorieën.
k. Voor de tijdritten baseren wij ons op Velo.
l. Voor de klimkoersen, etappes inbegrepen, baseren wij ons op Velo.

III. De (moeilijke) beslissingen

Niet alle beslissingen waren voor de hand liggend, al hielpen de regels in vorig punt vastgelegd om op zijn minst coherent te zijn. Hieronder hernemen we de voornaamste beslissingen, sommige evident, andere wat moeilijker:

1. Eddy Merckx wordt in diverse bronnen op 17/09/62 als eindwinnaar van een klassement (op punten over twee koersen gereden op 15 en 17 september) in Schepdaal vermeld. Merckx won de 15de en was 4de de 17de en won zo de eindstand. Vermits dit eindklassement op punten was, tellen we het volgens II.7. niet als een overwinning.
2. Eddy Merckx wordt in diverse bronnen op 29/04/63 als eindwinnaar van een klassement (over twee koersen gereden op 27 en 29 april) in het Belgische Duisburg vermeld. In de gepubliceerde eindklassementen wordt nergens aangegeven of het klassement op tijd of punten is, maar enerzijds laat een reconstructie ervan ons toe te concluderen dat het op punten was en anderzijds wordt het nergens onder de rittenkoersen gerangschikt. Volgens II.7. telt dit dus niet als overwinning.
3. Op 22/08/63 won Merckx in Laken maar werd nadien voor een verboden wielwissel gedeclasseerd, zoals vermeld in bron 1H (gebaseerd op een artikel in Les Sports). Velo64 en GVA[3] bevestigen de zege van Roger Desmet en vermelden Merckx niet in de uitslag. We tellen deze wedstrijd dus niet als zege.
4. Op 22/07/65 wint Merckx de afvalling in De Panne. Dit telt niet als zege.
5. Op 10/09/65 wint Merckx het omnium in 's Gravenbrakel (met zeges in de afvalling en de puntenkoers). Noch het omnium, noch de reeksen worden geteld.
6. Op 19/07/66 wint Merckx een schiftingsreeks in De Panne, dit wordt niet geteld.
7. Op 24/08/67 wint Merckx in Liedekerke het criterium en de dernyreeks. Vermits er geen klassement op tijd (en voor zover we konden nagaan al evenmin op punten) gemaakt werd, tellen we beide zeges.

3 Gazet van Antwerpen

8. We tellen uiteraard de zege in rit 2 van de Giro 68 (22/05/68) waar Motta wegens doping gedeclasseerd werd.
9. Op 17/06/68 zegevierde Merckx in Cinisello. Wij hebben geen duidelijke informatie over deze wedstrijd in de pers kunnen vinden. Zeker is dat de wedstrijd niet op een wielerbaan, maar op de ring rond het voornaamste plein van Cinisello Balsamo doorging. Merckx won het criterium. Er was ook een omnium, waarvan we de uitslag niet kennen. Dit zou echter in geen geval geteld worden.
10. Op 20/06/68 won Merckx in Salsomaggiore een criterium in de vorm van een puntenrit over 60 ronden met een sprint om de vijf ronden. Hij werd ook met Reybrouck derde in een voorafgaand ploegenomnium. We tellen volgens II.8.b. de zege in de puntenkoers als een criteriumzege.
11. Op 20/09/68 won Merckx een Critérium des As over 60 km in Pieve di Soligo. Volgens sommige bronnen werd dit betwist op de wielerbaan. Dit klopt echter niet, de wedstrijden waren wel degelijk op een wegparcours. Merckx werd samen met Adorni ook derde in een ploegenomnium.
12. Op 27/10/68 won Merckx in Lausanne de rit in lijn en de tijdrit en uiteraard de eindstand. Volgens punt II.6. tellen we dit als drie zeges.
13. Op 07/05/69 won Merckx in Yvetot. Wij hebben geen informatie over deze wedstrijd in de pers kunnen vinden. Over de zege van Merckx bestaat ruime eensgezindheid, maar bron 1C beoordeelt het als een omnium. Het misverstand komt waarschijnlijk door de aankondiging van deze meeting, die het had over een omnium over 100 km. Wij volgen daarom de meerderheid van de bronnen, ook hier inbegrepen “Eddy Merckx 2 van regenboog- tot gele trui”, en beschouwen het als een criterium en dus een zege.
14. Sommige bronnen geven Merckx op 21/09/69 als overwinnaar in Schaarbeek. Dit is een fout in Velo70, die wedstrijd was op 21/08. Op 21/09 was Merckx trouwens nog herstellende van zijn zware val in Blois.
15. Op 22/07/70 bestond het criterium van Sint-Lambrechts-Woluwe uit een rit in lijn (gewonnen door merkgenoot Italo Zilioli) en een tijdrit (gewonnen door Merckx). Vermits het eindklassement (ook gewonnen door Merckx, ex aequo met Zilioli) op punten was, tellen we voor Merckx enkel de tijdrit.
16. Op 31/08/70 zou Merckx in Fabriano gewonnen hebben. Het betrof een criterium over 60 ronden, 66 km in totaal, onder de naam ‘Omnium van de Internationale Azen”. We hebben geen verslag in de pers kunnen vinden, maar de zege wordt in diverse werken vermeld en is ook opgenomen in de zegestanden eind 1970. We tellen dus deze zege.
17. Op 13/09/70 won Merckx de rit in lijn op de Puy de Dôme, en werd tweede in de tijdrit en de eindstand. Volgens punt II.6. tellen we de rit in lijn als een zege.
18. Op 24/09/70 won Merckx in Montjuich de tijdrit en de eindstand. Volgens punt II.6. tellen we dit als twee zeges.
19. Op 11/10/70 won Merckx in Lausanne de tijdrit en de eindstand. Volgens punt II.6. tellen we dit als twee zeges.
20. Merckx zou op 12/08/71 in (het onbestaande) Caerlo gewonnen hebben. Het betreft echter Caorle, een dorpje in Italië, op 50 km van Venetië. In de Belgische pers en in de meeste bronnen vinden we niets terug over een wedstrijd aldaar, maar de zege komt wel voor in bron 1C, “Merckx 525”. De zege wordt bevestigd door Guido Tonazzi (Gruppocompatto), het betreft een criterium “tipo pista”. We tellen ze dus mee.
21. Van de Cronostaffetta op 27/08/71 tellen we enkel de zege van Merckx in deel 3, niet de eindstand.

22. Op 24/09/71 won Merckx in Montjuich de rit in lijn en de tijdrit en uiteraard de eindstand. Volgens punt II.6. tellen we dit als drie zeges.
23. Op 17/10/71 was Merckx derde in een omnium in Cordenons en won de rit in lijn. We tellen de zege in de rit in lijn.
24. Op 20/03/72 won Merckx in Petite-Forêt, in de buurt van Valenciennes, een rit op eigen krachten van 52 km. Deze maakte echter deel uit van een omnium op de weg (waarin Merckx verder tweede werd in de afvalling en derde in de tijdrit en zo tweede werd in de eindstand) en wordt dus volgens III.8.a. niet als overwinning geteld.
25. Sommige bronnen vermelden op 16/06/72 een zege samen met Swerts in Rimini, andere een tweede plaats in Poggio a Caiano, achter Gimondi. Het criterium in Poggio was echter op 20/6, Merckx was in België en nam niet deel. Op 16/6 was Merckx in Rimini tweede in het criterium en won er een ploegenomnium met Roger Swerts. Deze zege wordt volgens II.8.a. niet weerhouden.
26. Op 22/09/72 won Merckx in het liefdadigheidscriterium te Beernem de puntenkoers, na een tweede plaats vooraf in de afvalling. Vermits er verder geen rit in lijn was, er slechts een enkele puntenkoers was met volgens ons 17 deelnemers, en er nergens een algemeen klassement met de afvalling erbij vermeld wordt, beschouwen we deze puntenkoers als de hoofdproef en dus volgens II.8.b. als een criteriumzege.
27. Op 24/09/72 won Merckx in Montjuich de rit in lijn, de ploegentijdrit per drie (met Swerts en Van den Bossche) en de individuele tijdrit en uiteraard de eindstand. Volgens punt II.5. en II.6. tellen we dit als drie (en niet als vier) zeges.
28. Op 08/10/72 won Merckx in Lausanne de rit in lijn en de individuele tijdrit en uiteraard de eindstand. Volgens punt II.6. tellen we dit als drie zeges.
29. Op 19/08/73 won Merckx met Molteni de Cronostaffetta. We tellen hier dus enkel zijn zege in de eerste proef.
30. Op 27/09/73 was er in Luik een België-Frankrijk wedstrijd, bestaande uit een klimtijdrit op de Citadelle (gewonnen door Merckx) en een criterium in lijn. Ook al werd er een puntenklassement per land gemaakt, tellen we de zege van Merckx in de tijdrit.
31. Sommige bronnen tellen een zege voor Merckx op 07/10/73 in Diessenhofen, dezelfde dag als Lausanne. Het betreft een nachtelijk omnium, waar Merckx afvalling, tijdrit en eindstand won. Volgens II.8.a. tellen we dit dus niet.
32. Op 14/09/74 won Merckx In Genève een omnium op een circuit van 800 m. Hij won er de drie delen, een afvalling over 20 ronden, een tijdrit over een ronde en een puntenrit over 25 ronden. Gezien het een omnium betreft, tellen we volgens II.8.a. zomin het eindklassement als de aparte proeven.
33. Op 17/09/74 was er een zege in een omnium per ploeg (met Roger Gilson) in Luxemburg, bestaande uit een afvalling (gewonnen door Merckx), een tijdrit over 1250 m (gewonnen door Merckx) en een rit in lijn over 60 ronden (gewonnen door Schleck, Merckx derde). Gezien het een omnium betreft, tellen we volgens II.8.a. zomin het eindklassement als de aparte proeven.
34. Op 20/10/74 won Merckx in Montjuich de rit in lijn, de ploegentijdrit per drie (met Huysmans en De Schoenmaecker) en de individuele tijdrit en uiteraard de eindstand. Volgens punt II.5 en II.6. tellen we dit als drie (en niet als vier) zeges.
35. Op 26/04/75 was er een zege van Merckx in Genève. Dit betrof een omnium op een circuit van 900 m, bestaande uit een afvalling (zege Sercu, Merckx derde), een individuele proef over 25 ronden (gewonnen door Merckx) en een handicaprace, gewonnen door Bitossi, Merckx tweede). Gezien het een omnium betreft, tellen we volgens II.8.a. zomin het eindklassement als de individuele rit.

36. Op 02/05/75 won Merckx in Zürich een soort voorspel op de Züri Metzgete. Hij won een van de vier tijdritten over 5,52 km en een handicaprace over 11,04 km. De tijdrit zou kunnen als zege aanzien worden, was die niet in vier aparte reeksen betwist waarbij Merckx niet de beste tijd van de vier reeksen had. De handicaprace wordt volgens II.8.b. niet geteld.
37. Op 24/09/75 won Merckx in Montjuich de ploegentijdrit per twee (met Van Impe), de individuele tijdrit en de eindstand. Ook al telde de koppeltijdrit niet mee voor de eindstand, aanzien we die toch als een volwaardige aparte proef en tellen we die als zege. Volgens punt II.5.a. en II.6. tellen we dit dus als drie zeges.
38. Op 04/08/77 won Merckx in Nice in het Critérium d'Europe het omnium en het criterium. We tellen enkel de zege in het criterium.
39. Op 30/07/50 eindigde Van Looy met evenveel punten als Verachtert in een puntenkoers in Noorderwijk. In de pers (Volksgazet, Het Nieuws van de Dag) wordt Van Looy echter als tweede gegeven (vermoedelijk omdat Verachtert als eerste over de eindmeet kwam), dus we tellen geen zege.
40. Op 05/06/52 eindigde van Looy met gelijke punten als winnaar Stig Martensson tweede in Stockholm. Bovendien ging het maar over drie ronden van 1350 meter (GVA). We aanzien ook dit niet als een overwinning.
41. Ook al beschouwen bronnen 2A, 2B, 2F & 3B het als een "gewone" wedstrijd, de zege van Rik Van Looy op 29/06/52 in Heist-op-den-Berg was wel degelijk op de plaatselijke wielerbaan.
42. Van Looy won op 10/08/52 in Turnhout en op 15/08 ook het eindklassement op punten over de beide plaatselijke wedstrijden. Volgens II.7. wordt dit eindklassement niet als zege geteld.
43. De zege in de eindstand van de Ster der Liefhebbers 1952 was een klassement op punten en wordt dus volgens II.7. niet als zege geteld.
44. Voor Van Looy tellen we zijn reekszege in het dernycriterium van Berlare op 09/06/56 niet als een zege vermits er een eindklassement was en II.8.c. dus geldt.
45. Voor Van Looy tellen we zijn zege in zijn schiftingsreeks in het dernycriterium van Beverlo op 10/06/56 niet als een zege vermits er een finale was. Dus geldt II.8.e. De finale was met eerste drie van elke reeks + waarschijnlijk de snelste 4de en werd gewonnen door Darrigade.
46. Het criterium van Novara op 15/9/56 was op een piste en telt dus niet als zege voor Van Looy.
47. Zoals in punt II.7 uitgelegd tellen we de zeges van Rik Van Looy in de Trofee van Vlaanderen 1957 en 1958 en in het Weekend Ardennais 1961 als overwinningen.
48. Van Looy werd na zijn zege in Antwerpen-Herselt op 08/06/57 gedeclasseerd wegens het overschrijden van een gesloten overweg. Dit is dus geen overwinning, die was voor Henri Van Kerckhove.
49. Van Looy won op 05/09/57 een puntenkoers in Herentals. Dit betrof een nevenproef naast een rit in lijn over 60 ronden, die hij won. We tellen enkel het criterium.
50. Voor Van Looy worden in de Van Looy Story (bron 2C) vanaf 1957 in diverse jaren niet verder bepaalde (extra) criteriumzeges in Spanje vermeld. Vermits we daar verder nergens een bevestiging van vinden, worden deze zeges niet geteld.
51. Van 18/07/58 tot 31/07/58 reed Van Looy een reeks wedstrijden in Spanje en Portugal, opgevat als een duel tegen Poblet, de pers hield de stand als dusdanig bij, namelijk in Val de Uxo (duel met Poblet), Guecho (en niet Bilbao), Porto (achtervolging en ploegkoers met Couvreur), Vigo (in een stadion), Mataro (ploegkoers met Depaepe),

Gijon (omnium met snelheid en puntenkoers) en Montjuich (snelheidsnummers en volgens Velo59 niet in Getxo of Guecho, maar wel in Montjuich). Het betreft telkens ofwel wedstrijden op piste, ofwel pistenummers ofwel omnium die dus niet voldoen aan de eisen voor een wegwedstrijd. Net als Velo Gotha 1984 tellen we hiervoor geen enkele zege.

52. Op 20/09/58 was er in Meulebeke een ploegenduel tussen FAEMA en Elvé, gewonnen door FAEMA. We tellen hiervan enkel de rit in lijn, niet gewonnen door Van Looy, wel door Norbert Kerckhove.
53. Volgens bron 2C was er in 1958 ook nog een verder niet gespecificeerde zege in Valenciennes. Als dit al klopt, was het een pistemeeting en telt dus niet mee.
54. Volgens 2E, 2F en 3A was er op 23/04/59 een zege in Lerida. We vinden hiervan nergens bevestiging. Bron 2F specificeert Lerida-Pamplona, maar dat was rit 11 van de Vuelta. We tellen dit dus niet als een zege.
55. Op 04/07/59 zegevierde Van Looy in Tortosa. Dit betrof volgens EMD[4] echter een meeting op een wielerbaan, waar Van Looy snelheid en ronde won, en telt volgens II.1 dus niet als zege.
56. Op 07/07/59 was er een overwinning in Toledo. Volgens EMD was ook dit treffen op een wielerbaan, GVM[5] wijst Van Looy overwinningen in afvalling, snelheid en achtervolging toe. Volgens II.1. tellen ook deze zeges niet.
57. Op 09/08/59 won Van Looy in Londerzeel zowel een wegrit over 100 km als het criterium over 80 km. We tellen beide proeven als een zege, maar niet het puntenklassement gemaakt over de twee ritten.
58. Al onze bronnen geven Rik Van Looy als (criterium)winnaar in Rho (Milano) op 11/06/60. We vinden geen bevestiging in Velo60, de GVA of HBVL[6], maar volgens GVM betreft het een omnium op de weg, waar Van Looy snelheid en rit op eigen kracht won. Volgens II.8.b. tellen we dit niet als een zege.
59. Op 10/09/61 was er in 's Gravenbrakel een uitgebreid omnium, waarvan Van Looy de snelheid en de afvalling won. Daarnaast won hij ook achter derny een reeks en de finale. We tellen de dernyfinale als een zege
60. Op 15/09/61 was er in Beernem een liefdadigheidscriterium in een soort omniumvorm. Van Looy won er de puntenkoers der kampioenen en een van de drie puntenkoers reeksen (met 6 deelnemers). Het betreft hier telkens proeven met een beperkt deelnemersveld, die niet als "hoofdproef" kunnen aanzien worden. Volgens II.8.b. tellen we geen van beide als een zege.
61. Van een aantal wedstrijden is geen spoor te vinden (meestal niet eens de stad of het dorp), deze worden niet geteld. Zo hebben we Terne niet kunnen terugvinden.
62. Op uitzondering van 3A geven de andere bronnen Rik Van Looy als criteriumwinnaar in Fleurance op 28/08/63. Deze meeting was eerst voorzien op 18/08/63, maar werd wegens een onweer afgelast en verplaatst naar 28/08/63. Er is verder geen bewijs te vinden dat ze op deze datum effectief plaatsvond (niets te vinden in Velo64, de GVA of HBVL). Het is verder mogelijk dat deze wedstrijd op de plaatselijke wielerbaan voorzien was. Ondanks de bronnen gaan we daarom, tot bewijs van het tegendeel, ervan uit dat er geen wegwedstrijd was en dus ook geen zege.

4 El Mundo Deportivo
5 Gazet van Mechelen
6 Het Belang van Limburg

63. Al onze bronnen geven Rik Van Looy als criteriumwinnaar in Cambrai op 13/10/63. Ook al vinden we geen bevestiging in Velo64, de GVA of HBVL, toch aanvaarden we tot bewijs van het tegendeel wegens de vele bronnen deze zege.
64. Op 18/09/64 was er in 's Gravenbrakel een criterium in de vorm van een omnium. Volgens II.8.a. en II.8.b. aanzien we zomin de eindstand als de puntenkoers of de afvalling als een zege. In dit geval kan de puntenkoers niet als het "hoofdnummer" aanzien worden.
65. Op 21/05/1966 won Van Looy in Basel een criterium onder de vorm van een puntenrit op de weg. Gezien dit het hoofdnummer was, wordt dit volgens II.8.b. als zege aanzien.
66. Op 31/08/67 werd Van Looy in Rummen gediskwalificeerd, dit telt dus niet als zege.

IV. Commentaren

Voor sommige wedstrijden was er niet echt een "beslissing" te nemen, meestal ging het om een duidelijke fout in een bron, maar is een woordje uitleg ter verduidelijking nuttig:

1. Op 14/05/63 was Merckx in Evere 6de.
2. Op 24/07/63 is er in Mons (Bergen) een soort interclub ontmoeting tussen een Selectie Brussel (met Merckx), een Italiaanse selectie en de A.E.C. Mons. De selectie Brussel wordt tweede in de ploegentijdrit en wint de puntenkoers en is zo, ex aequo met Mons eerste in de eindstand.
3. De zege in Evere op 15/09/63 staat in bron 1A en 1K ten onrechte in Mere gesitueerd.
4. Bron 1K heeft naast de zege op 18/4/65 in Ophasselt-Hekelgem ook een zege in Affligem. Hekelgem is echter een deelgemeente van Affligem, het gaat hier om dezelfde wedstrijd.
5. Op 24/07/65 was er in Nederbrakel een criterium (gewonnen door Patrick Sercu voor Rik Van Looy) en een rit in lijn, gewonnen door Eddy Merckx.
6. Bron 2B geeft Merckx samen met Sercu als winnaar van een ploegenomnium op 02/05/66 in Rocourt. Dit klopt niet. Het betreft de afwachtingsmeeting van Liège-Bastogne-Liège waaraan Merckx op dat moment deelnam. Het individuele omnium werd door Sercu gewonnen.
7. Op 30/05/66 won Merckx niet in Ploudalmezeau. Hij reed lek en de zege was voor Seamus Elliott.
8. Op 06/06/66 won Merckx in Rousiès. Meerdere bronnen geven in de plaats het heel nabij gelegen Maubeuge.
9. Op 06/08/66 won Merckx de Grand Prix Blin in Rumes. Sommige bronnen plaatsen deze zege ten onrechte in Rummen.
10. Bron 3C gebruikt als aanvullende naam voor de Tour du Morbihan (de naam vanaf 1963 voor het vroegere Circuit du Morbihan) Trophée Jean Floc'h. Dit klopt niet, dit is de naam van een huidige opvolger van deze wedstrijd, maar werd in de periode Merckx niet gebuikt.
11. Bron 3C geeft op een onbepaalde datum (waarschijnlijk in de loop van april) in 1967 een zege in de Trofeo Dicen. Dit klopt niet. Er is hier verwarring met 1968 toen dit de rit 3b uit de Setmana Catalana was. In 1967 ging het nog over de Challenge Drink en niet de Setmana Catalana en werd de Trofeo Dicen nog niet betwist.
12. Op 17/08/69 won Merckx in Moorslede. Bron 1F geeft in de plaats een zege in Londerzeel, waar Merckx echter al op 15/08 zegevierde.
13. Merckx won niet de op 25/05/70 gereden 8ste rit van de Giro, de zege was voor Walter Godefroot, Merckx eindigde 50ste.

14. Er is dikwijls verwarring in de verschillende bronnen over welk Woluwe het gaat. Op 22/07/70 won Merckx in Sint-Lambrechts-Woluwe. Bron 1B heeft het over Sint-Pieters-Woluwe.
15. Op 07/08/70 won Merckx in Saint-Cyprien een criterium over 100 ronden (80 km). Zilioli won de tijdrit over een ronde (800 m). Er was ook een afvalling, voorbehouden aan de renners die niet hadden deelgenomen aan de Tour de France.
16. Zege op 02/09/71 in een omnium in Offarengo, samen met Zilioli, bron La Stampa. Volgens II.8.a. niet geteld als zege.
17. Bron 1C vermeldt de zege in de Cronostaffetta op 22/08/71 tweemaal.
18. Op 16/10/71 won Merckx samen met Basso een omnium in Calvisano. In de daarop volgende rit in lijn was hij 5de, dit telt dus niet als een zege.
19. Op 01/06/72 won Merckx de eerste helft van de 12de rit in de Giro, een tijdrit die in twee delen gesplitst was (Roger Swerts won het tweede gedeelte). Vermits we in rittenkoersen geen “dagklassementen” (II.4.) tellen, aanzien we deze zege als rit 12a.
20. Op 06/06/72 won Roger De Vlaeminck en niet Eddy Merckx de 15de rit van de Giro. Merckx eindigde 34ste in het peloton.
21. Merckx won op 08/07/73 de profkoers in Nandrin. Deze wedstrijd is niet te verwarren met de Tour du Condroz, een maand eerder in Nandrin betwist en gewonnen door Freddy Maertens, maar is een tweede wedstrijd in Nandrin.
22. Merckx won op 17/08/73 enkel de tijdrit (en het eindklassement) in Montecampione. Gianni Motta klopte Merckx in de sprint in de rit in lijn.
23. Op 13/10/73 won Merckx voor de derde keer op rij de Giro di Lombardia. Op 08/11/73 wordt hij na een positieve controle op efedrine gedeclasseerd. Ook al nam hij de betrokken hoestsiroop op voorschrift van ploegdokter Cavali, de sanctie bleef behouden.
24. Een aantal bronnen plaatsen de zege van Merckx op 27/04/75 in Poigny-la-Fôret. Na verificatie blijkt de juiste plaats, zoals ook in 1A en 1H vermeld, Pogny te zijn.
25. Er is redelijk verwarring over de wedstrijd in Valkenburg op 05/09/1975. Bron 3C maakt er zelfs een rittenkoers van. In werkelijkheid ging het om een omnium en criterium, waar Merckx de aparte rit in lijn (die we tellen) en het eindklassement (dat we niet tellen) won.
26. Op 02/08/76 won Merckx niet in Château-Chinon. De zege was voor Yves Hézard, Merckx eindigde in het peloton.
27. De Gazet van Antwerpen heeft het over een verder niet gespecificeerde zege van Rik Van Looy bij de onderbeginnelingen (niet aangeslotenen) in 1948. We hebben hiervan nergens een bewijs of vermelding kunnen vinden en weerhouden deze dus niet.
28. Voor de zege van Rik Van Looy in Gierle op 08/08/49 geeft bron 2A Burcht. Wij houden het zoals de andere bronnen op Gierle.
29. Voor de zege van Rik Van Looy in Jeuk op 27/04/53 geeft bron 2B Genk. Wij houden het zoals de andere bronnen op Jeuk.
30. Bronnen 2A, 2F en 3B geven Van Looy op 14/5/53 als winnaar van de 5de rit van de Ronde van België. Dit klopt niet, Vannitsen won, Van Looy was 15de.
31. Voor de zege van Rik Van Looy in Pulle op 27/04/53 geeft bron 2A Putte. Het is wel degelijk Pulle.
32. De uitslag in Eisden op 22/06/53 was een ex aequo tussen Van Looy en Paul Depaepe.

33. Bron 2C geeft Van Looy als winnaar van de Driedaagse van Antwerpen in 1954. Dit is onzin. Wim van Est was eindwinnaar, Van Looy eindigde 11de en won het eerste gedeelte van de derde rit.
34. Bron 3A geeft Van Looy als winnaar van de Omloop van De Fruitstreek op 29/04/56. Dit klopt niet, hij was tweede achter Vannitsen.
35. Bronnen 2A, 2E, 2F en 3A geven Van Looy als overwinnaar van het criterium van Londerzeel op 19/08/56. Dit klopt niet, Jan Adriaensens won, Rik was 8ste.
36. Alle bronnen plaatsen de zege in Cologno Monzese op 22/10/56. De juiste datum is 14/10 zoals vermeld in Velo57. De uitslag stond trouwens in de GVA op 16/10.
37. Er gaan geruchten over een criteriumzege in Köln van Rik Van Looy op 22/10/56. Dit is in geen enkele bron terug te vinden en klopt dus niet. Waarschijnlijk is er verwarring met de hierboven vermelde zege in Cologno Monzese.
38. Bron 2E geeft Van Looy een tweede zege in Brasschaat op een verder onbepaalde datum. We vinden hiervan geen spoor terug in de andere bronnen en weerhouden deze zege niet.
39. Bron 2E geeft Van Looy de zege in het nationaal kampioenschap interclub op 20/09/56 in Halle. Dit klopt niet, hij was met Lierse B.C. tweede (net als trouwens in het provinciaal kampioenschap). S.V. Deerlijk won. Ook in 1957 zouden we op 19/09 een zelfde uitslag krijgen. Een eventuele zege zou volgens II.2. toch niet geteld worden.
40. Bron 2E geeft Van Looy opnieuw de zege in het nationaal kampioenschap interclub op 24/04/58 in Halle. Dit klopt niet, Lierse B.C. was 6de, zonder Van Looy. S.V. Deerlijk won. Een eventuele zege zou volgens II.2. toch niet geteld worden.
41. Bron 2E geeft Van Looy als overwinnaar van een criterium in Hanret op 31/05/59. Dit werd echter door Van Steenbergen gewonnen, Van Looy reed op dat moment de Giro en komt dus niet voor in de uitslag. Hij zou wel op 30/07 in Hannut winnen.
42. Bron 3A geeft Van Looy als winnaar in La Clayette op 12/07/59. Hij won die dag echter het criterium in Moulins-Engilbert. René Remangeon won in La Clayette.
43. Bron 2E geeft op 26/07/59 Van Looy twee zeges in Tielt-Antwerpen-Tielt. Dit was een zege in een eendelige rit in lijn en is dus fout.
44. Van Looy won op 25/09/59 het criterium van Oviedo. Velo60 heeft het ten onrechte over het 500 km verder gelegen Toledo. Het betreft dus wel degelijk Oviedo.
45. Bronnen 2D (waarschijnlijk de oorzaak van de fout), 2F, 3A en 3B kennen Van Looy de zege toe in het criterium van Leuven op 04/09/61. Dit klopt niet, Hoevenaers won, Rik was 21ste.
46. Bijna alle bronnen geven Van Looy als winnaar van het criterium van Sint-Lenaarts op 17/09/61. Hij was daar echter tweede achter ploegmaat Van Tongerloo.
47. Bron 2E telt op een niet verder gespecificeerde datum een tweede zege in Heusden van Rik Van Looy. We vinden daarvan nergens bevestiging en weerhouden deze niet.
48. Meerdere bronnen verwarren tussen de Omloop van de Vlaamse Gewesten en de Omloop Het Volk op 09/03/63. Van Looy won wel degelijk de Vlaamse Gewesten.
49. Bronnen 2F en 3B geven Van Looy als winnaar van rit 5 van Paris-Nice (14/03/63). Hij was echter derde achter Altig en Beheyt.
50. De meeste bronnen geven Van Looy op 08/09/63 als overwinnaar van het criterium van Laval. Hij was echter tweede achter Jos Wouters.
51. Op 28/02/65 werd Sassari-Cagliari als de G.P. Alghero betwist.
52. Bron 2A geeft voor de zege van Rik Van Looy in Sint-Lambrechts-Woluwe op 18/08/65 Sint-Jans-Woluwe. Er is in de naslagwerken regelmatig verwarring tussen Sint-

Lambrechts-Woluwe, Sint-Pieters-Woluwe en Sint-Jans-Molenbeek. Hier betreft het wel degelijk Sint-Lambrechts-Woluwe.

53. In 1969 was de benaming voor het laatst Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke. Vanaf 1970 zou de exacte naam nog meerdere malen veranderen maar steeds de verwijzing naar E3 omvatten.
54. Over de zege van Rik van Looy op 26/04/69 is redelijk wat onduidelijkheid, of die nu in Pulle of Putte was. Velo70 lukt er zelfs in de kool en de geit te sparen en heeft het over de G.P. Rosiers in Putte in de uitslagenlijsten en Pulle in de zegelijsten. Ook bron 2F (zegelijst geverifieerd door mevrouw Nini Van Looy) heeft het over Putte. De juiste plaats is echter Pulle, we hebben bevestiging in de GVA en HBVL gevonden.
55. Bron 2E plaatst de zege van Rik Van Looy op 13/05/69 in Lutlommel, een gehucht van Lommel. Het is wel degelijk Lommel.

V. Openstaande vragen

Het is niet altijd evident alle informatie te vinden, soms is er destijds amper of helemaal niet over gepubliceerd. Daardoor blijven er enkele punten waarover we geen zekerheid hebben:

1. Op 07/05/69 won Merckx in Yvetot. Over de zege van Merckx bestaat ruime eensgezindheid, maar bron 1C beoordeelt het als een omnium. Het misverstand komt waarschijnlijk door de aankondiging van deze meeting, die het had over een omnium over 100 km. Wij volgen daarom de meerderheid van de bronnen, inbegrepen “Eddy Merckx 2 van regenboog- tot gele trui”, en beschouwen het als een criterium en dus een zege. Door gebrek aan detailinformatie over deze zege (komt nergens voor in de pers) hebben we hierover echter geen absolute zekerheid.
2. In de verschillende bronnen vinden we voor Van Looy op 25/09/59 zowel een zege in Oviedo (bijna alle bronnen) als in Toledo (volgens Velo 60). Deze steden liggen te ver uit elkaar om een zege in beide mogelijk te maken. Wij volgend de meerderheid van de bronnen en opteren voor Oviedo, maar hebben hierover geen zekerheid.
3. Van Looy zou op 28/08/63 in Fleurance gewonnen hebben. We hebben hiervan geen spoor in de pers kunnen vinden. Deze wedstrijd was gepland voor 18/8 maar wegens een onweer verplaatst naar 28/8. Het is echter niet duidelijk (nergens in de pers vermeld) of de wedstrijd uiteindelijk al dan niet doorging. Vermits er toen blijkbaar een open wielerbaan in Fleurance was, is er grote kans dat een pistemeeting voorzien was. Omwille van deze informatie gaan we er, ondanks de diverse bronnen die een zege tellen, vanuit dat er geen wegwedstrijd en dus ook geen zege was, ook al hebben we hierover geen absolute zekerheid,
4. Van Looy won op 13/10/63 in Cambrai. We hebben hiervan geen spoor in de pers kunnen vinden, en hebben dus geen absolute zekerheid, maar vermits de meeste bronnen aangeven dat het een criterium zege betreft, tellen we deze zege tot bewijs van het tegendeel.

VI. Initiële conclusies

Gezien de uitgebreide informatie die we betreffende de overwinningen van zowel Rik Van Looy als Eddy Merckx hebben, beperken we ons niet tot de vergelijking van het totaal aantal zeges, maar gaan we ook in op de overwinningen per deelgebied. Al deze conclusies volgen wel uit de door ons gekozen criteria, al zullen deze weinig invloed hebben op de grote lijnen ervan:

1. Eddy Merckx behaalde dus geen 525 overwinningen, maar “slechts” 521 zeges, 79 bij de jeugd en 442 bij de beroepsrenners.

2. Met de 525 zeges gerepertorieerd in het lijvige “Eddy Merckx 75 jaar, Van Lettelingen tot Kluisbergen, de 525 zeges van De Kannibaal, van het Het Laatste Nieuws (bron 1A) is er dus een netto verschil van 4.

   We verwerpen er zeven, met name:

   1) Laken bij de liefhebbers op 22/08/63 (III.3.), waar Merckx gedeclasseerd werd,
   2) Het eindklassement van de Cronostaffetta op 22/08/71 (III.21.), dat we als een ploegresultaat aanzien,
   3) Het eindklassement van de Cronostaffetta op 19/08/73 (III.29.), dat we ook hier als een ploegresultaat aanzien,
   4) Het omnium in Genève op 14/09/74 (III.32.), omniums worden niet geteld,
   5) Het omnium in Luxemburg op 17/09/74 (III.33.), omniums worden niet geteld,
   6) Het omnium in Genève op 26/04/75 (III.35.), omniums worden niet geteld,
   7) De proloog op de Züri Metzgete in Zürich op 02/05/75 (III.36.), handicapraces worden niet geteld en de tijdritzege was een reekszege, met niet de beste tijd van alle reeksen.

   En we voegen er drie bij, met name:

   1) De dernyreeks op 24/08/67 in Liedekerke (III.7.), we tellen op een criterium naast de hoofdproef ook een eventuele tijdrit of dernyreeks,
   2) De koppeltijdrit met Van Impe in Montjuich op 24/09/74 (III.37.), vermits ze niet voor dezelfde (merken)ploeg reden, te aanzien als een koppeltijdtijdrit als een andere (ook al telde deze niet mee voor het eindklassement) en dus te tellen.
   3) Een criteriumzege in het Italiaanse Caerlo op 12/08/71, ook al ontbreekt die in bijna alle bronnen, de zege is volgens ons correct.

3. Ook Rik Van Looy behaalde niet de 493 zeges, waarvan 379 bij de beroepsrenners, die we in Wikipedia terugvinden (Velo Gotha 84 heeft het over 482 en 371 zeges). Hij won 474 keer, 107 maal bij de jeugd en 367 keer bij de beroepsrenners.

4. Het is minder evident voor Van Looy een standaardwerk te vinden dat detail geeft over deze overwinningen. “Rik Van Looy - Monument voor een Keizer” van Roger De Maertelaere (bron 2A), zou eventueel kunnen dienen, mits enkel de echte wegzeges in aanmerking te nemen. We verkiezen echter de vergelijking te maken met de door Velo gepubliceerde zegelijst van Rik Van Looy, specifiek die in Velo Gotha, uitgave 1984. Er is ten opzichte van onze telling een netto verschil van 8 zeges.

   We verwerpen er elf, met name:

   1) De zege op 30/07/50 bij de beginnelingen in Noorderwijk (III.39.), een klassement op punten, waar hij (met gelijke punten) tweede geklasseerd werd,
   2) De zege op 05/06/52 in Stockholm (III.40.), waar hij in werkelijkheid tweede in een nevennummer was,
   3) De zege op 15/09/1952 in Turnhout bij de liefhebbers (III.42.), een klassement op punten over de twee wedstrijden in Turnhout,
   4) De eindzege in de Ster der Liefhebbers op 19/08/52 (III.43.), een klassement op punten over meerdere wedstrijden,
   5) De zege op 15/09/56 in Novara (III.46.), piste
   6) Het criterium in Meulebeke op 20/09/58 (III.52.), het betrof een door FAEMA gewonnen ploegenomnium tegen Elvé, Van Looy won de rit in lijn niet,
   7) De zege in Rho op 11/06/60 (III.58.), omnium op de weg,
   8) De zege in Dax op 29/08/60, piste,

9) De zege op 11/09/61 in Valenciennes, piste,

10) De zege op 28/08/63 in Fleurance (III.62.), als deze wedstrijd al plaatsvond (twijfelachtig), was deze bijna zeker op piste,

11) De zege op 21/09/63 in Lyon, piste,

We voegen er ook drie toe, met name:

1) De zege op 24/03/57 in de Trofee van Vlaanderen (III.47.), een klassement op punten over twee opeenvolgende wedstrijden dat we aanvaarden,

2) De zege op 07/04/58 in de Trofee van Vlaanderen (III.47.), een klassement op punten over twee opeenvolgende wedstrijden dat we aanvaarden,

3) De zege op 16/05/61 in het Weekend Ardennais (III.47), een klassement op punten over twee opeenvolgende wedstrijden dat we aanvaarden,

5. Merckx behaalde dus meer zeges in totaal, 521 tegen 474.
6. Merckx won ook meer bij de beroepsrenners, 442 tegen 367.
7. Van Looy zegevierde meer bij de jeugd, 107 tegen 79.
8. Van Looy bracht het zegerecord achtereenvolgens op 34 (1957) en 38 (1959), alvorens het in 1965 met 42 zeges opnieuw te verbeteren. Merckx verbeterde dit record een eerste keer in 1969 met 43 zeges en bracht het vervolgens op eerst 52 in 1970 en uiteindelijk 54 in 1971.
9. Ze wonnen elk bij de beroepsrenners vier kampioenschappen, Merckx drie wereldtitels en een Belgische, Van Looy twee nationale en twee wereldtitels. Ook bij de jeugd haalden ze elk twee titels, Van Looy twee Belgische titels bij de liefhebbers, Merckx een wereldtitel bij de liefhebbers en een nationale bij de nieuwelingen.
10. Merckx won bij de beroepsrenners meer klassiekers. Merckx won 28 klassiekers tegen Van Looy 16, in de Monumenten (die in hun tijd nog niet die naam of suprematie hadden) is de stand 19-8.
11. Merckx won bij de beroepsrenners iets meer semi-klassiekers, 14 tegen Van Looy 12.
12. Van Looy won bij de beroepsrenners een wedstrijd in lijn meer dan Merckx, 33 tegen 32.
13. Merckx won bij de beroepsrenners meer criteriums, 130 tegen Van Looy 114.
14. Van Looy won bij de beroepsrenners meer wedstrijden in omloop (kermiskoersen en equivalent), 78 tegen Merckx 28.
15. Merckx won bij de beroepsrenners meer grote rondes (Tour de France, Giro d'Italia, Vuelta a España, Tour de Suisse), 12 tegen geen enkele voor Van Looy.
16. Merckx won bij de beroepsrenners meer meerdaagse rittenkoersen, 20 tegen Van Looy 9. Bij de liefhebbers wonnen ze elk een rittenkoers, Van Looy de Ronde van West-Vlaanderen in 1952 en Merckx de Ronde van Limburg in 1963.
17. Merckx won bij de beroepsrenners meer ritten in rittenkoersen, 133 tegen Van Looy 98. Bij de jeugd was er dan weer een duidelijk overwicht voor Van Looy, 11 ritzeges (2 bij de nieuwelingen en 9 bij de liefhebbers) tegen een enkele voor Merckx bij de liefhebbers.
18. Merckx won bij de beroepsrenners meer grote tijdritten (Grand Prix des Nations, Lugano, Castrocaro, Baracchi, Baden-Baden, de onderdelen van de Cronostaffetta), acht tegen Van Looy geen enkele.
19. Merckx behaalde bij de beroepsrenners meer overwinningen in klimwedstrijden, 33 tegen Van Looy geen enkele.

20. Van Looy won bij de beroepsrenners drie puntenklassementen berekend over bij elkaar horende proeven (Trofee van Vlaanderen tweemaal en een Weekend Ardennais), klassementen die in de periode Merckx niet meer bestonden.
21. Beide renners behaalden een belangrijk aantal zeges in meetings op de zomerbanen, die dikwijls in de plaats van normale criteriums georganiseerd werden. Wij tellen deze echter niet als “overwinningen op de weg”.
22. Rik Van Looy is de enige die alle acht eendagswedstrijden van Desgrange-Colombo won. Eddy Merckx en Roger de Vlaeminck, zijn dichtste achtervolgers, bleven steken op zeven wedstrijden.
23. Eddy Merckx is de enige die de vier rittenkoersen van Desgrange-Colombo won. Gino Bartali, Hugo Koblet, Jacques Anquetil, Felice Gimondi, Bernard Hinault, Jan Ullrich, Alberto Contador, Vincenzo Nibali en Chris Froome wonnen er drie van de vier.
24. Van de twaalf proeven van Desgrange-Colombo won Merckx er elf. De dichtste achtervolgers zijn Rik Van Looy en Roger De Vlaeminck, met acht van de twaalf.
25. Vervolledigen we de twaalf wedstrijden van Desgrange-Colombo met drie speciale eendagsritten, het wereldkampioenschap, Bordeaux-Paris en de Grand Prix des Nations, troont Eddy Merckx met dertien van de vijftien ver boven iedereen uit. Bernard Hinault, Felice Gimondi en Rik Van Looy zijn tweede met negen van de vijftien, Fausto Coppi, Louison Bobet, Roger De Vlaeminck en Sean Kelly met acht zijn verder de enigen die in meer dan de helft van deze wedstrijden konden zegevieren. Gezien het verdwijnen van de G.P. des Nations (al zouden we daarvoor met enige goede wil het wereldkampioenschap tijdrijden kunnen substitueren) en Bordeaux-Paris en de sterk verminderde waarde van Paris-Tours, Paris-Bruxelles (nu Brussels Cycling Classic) en eigenlijk ook de Tour de Suisse is het hoogst onwaarschijnlijk dat iemand ooit in de buurt van Merckx zal komen. Zijn achtervolgers mogen echter al over hun schouder beginnen kijken, Tadej Pogačar is ondertussen al aan vijf en lijkt niet van zins het daarbij te laten.
26. We hebben geen vergelijking gemaakt op basis van de indelingen in U.C.I. World Tour of U.C.I. ProSeries vermits die indelingen in hun periode niet relevant waren.

VII. Invloed van de gebruikte criteria

Zoals reeds eerder aangegeven heeft de keuze van de regels volgens welke we een overwinning al dan niet meetellen een invloed op het resultaat. Daarom hebben we ook een analyse gemaakt van het effect op het totaal aantal zeges van zowel Merckx als Van Looy wanneer we die criteria extreem verstrengen of versoepelen. Daarvoor hebben we de volgende aanpassingen voorzien.

Verstrenging:

1. Enkel individuele zeges worden erkend, dus ook koppeltijdritten vallen weg.
2. Bij een eendagswedstrijd in meerdere delen telt enkel het eindresultaat.
3. Bij een criterium met nevenproeven telt enkel de hoofdproef, de rit in lijn, zelfs als die op punten is.
4. Klassementen over meerdere proeven worden niet meegeteld.

Versoepeling:

1. Ploegentijdritten en ploegenklassementen worden als een zege geteld.
2. Alle nevennummers in criteriums worden geteld.
3. Voor zover voorhanden, een algemeen klassement over de verschillende proeven van een criterium wordt geteld.

4. Omniums op de weg worden meegeteld, met inbegrip van alle nummers waarvan we de uitslag kennen.
5. Puntenklassementen over meerdere wedstrijden, ook bij de jeugd, worden aanvaard.
6. Clubkampioenschappen worden meegeteld.
7. Punten- en bergklassement in Vuelta, Giro, Tour de Suisse en Tour de France worden meegeteld.
8. Andere nevenklassementen in de grote ronden (combiné, vliegende sprinten, strijdlust) en nevenklassementen in andere rittenkoersen worden niet meegeteld, vooral wegens het gebrek aan eenduidigheid in het bestaan ervan.
9. Wedstrijden op wielerbaan worden niet meegeteld.

Dit geeft volgende resultaten:

1. Het aantal zeges van Eddy Merckx situeert zich tussen 492 (413 bij de beroepsrenners) en minstens 571 (minstens 485 bij de beroepsrenners, sommige omnium onderdelen of nevenproeven hebben we waarschijnlijk gemist).
2. Het aantal zeges van Rik Van Looy situeert zich tussen 466 (359 bij de beroepsrenners) en minstens 521 (minstens 409 bij de beroepsrenners, sommige omnium onderdelen of nevenproeven hebben we waarschijnlijk gemist).

Tot slot hebben we nog een extra analyse voor Merckx gemaakt, en geprobeerd een coherente set van criteria te vinden die toelaten op exact 525 zeges uit te komen. Wij zijn daar niet in geslaagd. Zomin bij de jeugd als bij de beroepsrenners kunnen we exact op de ronde cijfers van 80 of 445 uitkomen.

VIII. Eindconclusies

1. Eddy Merckx behaalde niet exact 80 zeges in de jeugdcategorieën en 445 als beroepsrenner, samen 525. Zowat alle publicaties geven hem de zege op 22/08/63 bij de liefhebbers in Laken, ook al werd hij daar gedeclasseerd voor een wielwissel. Geen enkele toenmalige krant of naslagwerk telt die zege voor hem. Hij behaalde dus slechts 79 zeges bij de jeugd. Ook de 445 zeges bij de beroepsrenners kunnen we niet exact terugvinden, al is er geen groot verschil. Wij houden het op 442.
2. Eddy Merckx behaalde meer overwinningen dan Rik Van Looy, zowel ongeacht de gebruikte criteria als in zowat alle categorieën. Enkel door zijn beduidend groter aantal zeges in wedstrijden in omloop (78 tegen Merckx 28) en bij de jeugd (107 tegen Merckx slechts 79) blijft Van Looy enigszins in de buurt. Anderzijds “profiteert” Merckx ook van zijn zeges in de klimkoersen en vooral dan van de deelritten ervan, 33 overwinningen, waarvan 21 “etappes”.
3. Tellen we zeges in deelritten van een eendagswedstrijd (zoals de klimwedstrijden in Montjuich en Lausanne) en niet-individuele wedstrijden (zoals de Trofeo Baracchi en La Roue d’Or de Daumesnil) niet mee, wordt de achterstand van Rik Van Looy in het totaal aantal zeges gehalveerd, het wordt dan 494 voor Merckx tegen 471 voor Van Looy. Het verschil bij de beroepsrenners blijft echter groot, 415 voor Merckx tegen 364 voor Van Looy.
4. Naast alle vermelde individuele zeges op de weg, zijn er zowel voor van Looy als voor Merckx ettelijke zeges in ploegentijdritten, omniums op de weg, nevenproeven binnen die omniums of als omlijsting van criteriums, nevenklassementen in rittenkoersen, zelfs een occasionele veldrit en tientallen overwinningen op zomer en winterbanen, die we allemaal niet in aanmerking nemen.

IX. De tabellen

1. De bronnen van de Merckx tabel

Bron 1A	De 525 zeges van De Kannibaal
Bron 1B	Eddy Merckx - De mens achter de Kannibaal
Bron 1C	Eddy Merckx 525 overwinningen
Bron 1D	Eddy Merckx - Mijn wegjournaal
Bron 1E	Eddy Merckx - Ma chasse aux maillots
Bron 1F	Eddy Merckx - Meer dan een Tour in mijn mars
Bron 1G	Eddy Merckx Eddy Merckx Eddy Merckx Eddy Merckx
Bron 1H	Eddy Merckx - Chronique du Cannibale
Bron 1I	Eddy Merckx - Mes 50 Victoires en 1973
Bron 1J	Eddy Merckx - Van regenboog tot gele trui
Bron 3A	Encyclopédie Mondial du Cyclisme
Bron 3B	Mémoire du Cyclisme
Bron 3C	De Wielersite
Bron 3D	Velo 1979

Meer detail over deze bronnen is te vinden in de bibliografie, waar telkens de hier gebruikte referentie aangegeven is.

2. De Merckx tabel

Datum	Zeges	Opmerking	1A	1B	1C	1D	1E	1F	1G	1H	1I	1J	3A	3B	3C	3D
1961 Nieuwelingen																
1-okt.	**Lettelingen**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
		1														
1962 Nieuwelingen																
11-mrt.	**Haacht**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
18-mrt.	**Halle**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
31-mrt.	**Beersel**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
8-apr.	**Roux**		X	X	X				X	X				X	X	X
14-apr.	Evere	IV.1.						X								
29-apr.	**Haacht-Sint-Adriaan**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
1-mei	**Halle**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
6-mei	**Anderlecht**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
20-mei	**Schaffen**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
27-mei	**Gelrode (ex aequo met Johan Hendrickx)**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
17-jun.	**Sint-Laureins-Berchem**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
20-jun.	**Mons**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
24-jun.	**Sint-Genesius-Rode**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
2-jul.	**Sint-Pieters-Woluwe**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
15-jul.	**Belgisch Kampioen Libramont**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
22-jul.	**Aspelare**		X	X	X			X	X	X				X	X	X

Datum	Zeges	Opmerking	1A	1B	1C	1D	1E	1F	1G	1H	1I	1J	3A	3B	3C	3D
28-jul.	**Hever-Schiplaken**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
13-aug.	**Limelette**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
16-aug.	**Huldenberg**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
19-aug.	**Liège-La Gleize**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
3-sep.	**Onze-Lieve-Vrouw-Lombeek**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
8-sep.	**Vilvoorde**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
15-sep.	**Schepdaal**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
17-sep.	Schepdaal klassement	II.7. & III.1.		X				X	X							
24-sep.	**Waver**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
		23														
		1963 Liefhebbers														
10-apr.	Halle Provinciaal interclub kampioenschap	II.2.								X					X	
11-apr.	**Genappe**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
27-apr.	**Duisburg**		X	X	X			X	X	X				X		X
28-apr.	Vorst (omnium)	II.8.a.		X	X			X	X	X				X		
29-apr.	Duisburg klassement	II.7. & III.2.		X				X	X							
1-mei	**Terhulpen**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
5-mei	**Dworp**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
13-mei	**Baasrode**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
18-mei	**Halle**		X	X	X			X	X	X					X	X
26-mei	**Rit 2b Ronde van Limburg**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
27-mei	**Ronde van Limburg**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
8-jun.	**Bruxelles-Saintes-Renilde**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
10-jun.	**Strombeek-Bever**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
15-jun.	**Strombeek-Bever**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
25-jun.	**Huizingen**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
29-jun.	**Kessel-Lo**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
24-jul.	Mons Interclubwedstrijd	II.5. & IV.2.			X			X	X							
5-aug.	**Strombeek-Bever**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
22-aug.	Laken	III.3.	X	X	X			X	X					X	X	X
24-aug.	**Anderlecht**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
25-aug.	**Kortenaken**		X		X					X				X	X	X
31-aug.	**Etterbeek**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
1-sep.	**Anderlecht-Neerpede**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
2-sep.	**Grimbergen**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
7-sep.	**Anderlecht-Lasne**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
10-sep.	**Sint-Katelijne-Waver**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
12-sep.	**Tienen**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
14-sep.	**Laken**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
15-sep.	**Evere**	IV.3.	X	X	X			X	X	X				X	X	X
17-sep.	**Nieuwerkerken**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
21-sep.	**Dresden**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
22-sep.	**Rund um Sebnitz**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
		27														

Datum	Zeges	Opmerking	1A	1B	1C	1D	1E	1F	1G	1H	1I	1J	3A	3B	3C	3D
1964 Liefhebbers																
1-mrt.	**Brussel-Opwijk**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
15-mrt.	**Sint-Genesius-Rode**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
26-mrt.	**Genappe**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
29-mrt.	**Ophasselt-Hekelgem**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
11-apr.	**Aalst-Mijlbeek**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
19-apr.	**Haasrode**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
25-apr.	**Steenokkerzeel**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
26-apr.	Vorst (omnium)	II.8.a.		X	X			X	X	X				X	X	
19-mei	**Oostrozebeke**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
25-mei	**Strombeek-Bever**		X	X	X			X	X	X				X		X
7-jun.	**Hekelgem**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
11-jun.	**Geldenaken**		X	X	X			X	X	X				X		X
23-jun.	**Ottignies**		X	X	X			X	X	X				X		X
30-jul.	**Kerksken**		X	X	X			X	X	X				X		X
1-aug.	**Aalst**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
6-aug.	**Middelkerke**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
15-aug.	**Oostrozebeke**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
17-aug.	**Vieux-Genappe**		X	X	X			X	X	X				X		X
20-aug.	**Jauche**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
26-aug.	**Evere**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
5-sep.	**Wereldkampioenschap Sallanches**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
13-sep.	**Ganshoren**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
14-sep.	**Criterium 's Gravenbrakel**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
22-sep.	**Nieuwerkerken-Aalst**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
26-sep.	**Laken**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
		24														
1965 Liefhebbers																
28-mrt.	**Oetingen**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
11-apr.	**Wijnendale**		X	X	X			X	X	X				X	X	X
14-apr.	Halle Provinciaal interclub kampioenschap									X					X	
18-apr.	**Ophasselt-Hekelgem**	II.2.	X	X	X			X	X	X				X	X	X
24-apr.	**Enschede-Munster**	IV.4.	X	X	X			X	X	X				X	X	X
		4														

Datum	Zeges	Opmerking	1A	1B	1C	1D	1E	1F	1G	1H	1I	1J	3A	3B	3C	3D
1965 Beroepsrenner																
11-mei	**G.P. Vilvoorde**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
5-jun.	Rocourt américaine met Sercu	II.1.								X				X		
23-jun.	Roubaix omnium met Sercu	II.1.								X				X		
27-jun.	**Omloop van het Houtland (Torhout)**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
3-jul.	**Itterbeek**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
8-jul.	**Wezembeek-Oppem**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
11-jul.	**Kessel-Lo**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
15-jul.	**Criterium Ronse**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
22-jul.	De Panne	II.8.b. & III.4.								X						
24-jul.	**Nederbrakel**	IV.5.	X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
14-aug.	**Criterium Visé**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
	s Gravenbrakel (omnium)	II.8.a. & III.5								X						
19-sep.	**Criterium Sint-Jansteen**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
9																
1966 Beroepsrenner																
20-mrt.	**Milano-Sanremo**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
6-apr.	**G.P. Cerami (Wasmuel)**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
2-mei	Rocourt omnium met Sercu	IV.6.												X		
6-mei	Oostende omnium met Sercu	II.1.								X				X		
22-mei	**Brussel-Meulebeke**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
30-mei	Ploudalmezeau	IV.7.		X				X								
2-jun.	**Helchteren**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
6-jun.	**Rousiès**	IV.8.	X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
14-jun.	**Rit 2 Midi-Libre**		X	X	X			X	X	X			X		X	X
3-jul.	**Denderleeuw**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
19-jul.	De Panne	II.8.b. & III.6.								X						
6-aug.	**Grand Prix Blin in Rumes**	IV.9.	X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
14-aug.	**Rit 3 Tour du Morbihan**	IV.10.	X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
15-aug.	**Rit 4 Tour du Morbihan**	IV.10.	X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
15-aug.	**Tour du Morbihan**	IV.10.	X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
31-aug.	**Druivenkoers Overijse**	100ste zege	X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
5-sep.	**Circuit de l'Aulne in Châteaulin**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
15-sep.	**Kampioenschap van Vlaanderen Koolskamp**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
19-sep.	**G.P. Paul Borremans in Viane**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
4-okt.	**Circuit des Frontières in Templeuve**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
6-okt.	**Criterium Puteaux**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
12-okt.	**Rit 1a Klimkoers Montjuich**		X		X					X				X	X	X
12-okt.	**Klimkoers Montjuich**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
4-nov.	**Trofeo Baracchi (+ Bracke)**	II.5.a.	X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
20																

Datum	Zeges	Opmerking	1A	1B	1C	1D	1E	1F	1G	1H	1I	1J	3A	3B	3C	3D
1967 Beroepsrenner																
4-mrt.	**Rit 6 Giro di Sardegna**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
5-mrt.	**Rit 7 Giro di Sardegna**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
9-mrt.	**Rit 2 Paris-Nice**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
13-mrt.	**Rit 6 Paris-Nice**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
18-mrt.	**Milano-Sanremo**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
26-mrt.	**Ronde de Korrigans in Camors**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
29-mrt.	**Gent-Wevelgem**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
11-apr.	**G.P. Salvarani**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
22-apr.	Aulnays-sous-Bois omnium met Bracke	II.1.								X				X		
23-apr.	Milano omnium	II.1.								X				X		
25-apr.	**Circuit de Tournaisis in Templeuve**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
28-apr.	**Flèche Wallonne**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
4-mei	**Tour de Condroz in Nandrin**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
15-mei	**Criterium Simpelveld**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
31-mei	**Rit 12 Giro d'Italia**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
2-jun.	**Rit 14 Giro d'Italia**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
16-jun.	Lorient Omnium met Altig, Simpson en Howling	II.1.								X				X		
3-jul.	Roubaix omnium met Sercu	II.1.								X				X		
7-jul.	Oostende omnium met Sercu	II.1.								X				X		
15-jul.	**Criterium Enter**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
16-jul.	**Criterium La Clayette**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
27-jul.	**Criterium De Panne**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
13-aug.	**Criterium Sint-Lenaarts**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
15-aug.	**Omloop der Zennevallei Dworp (Kampioenschap van Brabant)**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
24-aug.	**Criterium Liedekerke**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
24-aug.	**Criterium Liedekerke (dernyreeks)**	II.8.d. & III.7.								X					X	
3-sep.	**Wereldkampioenschap Heerlen**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
11-sep.	**Criterium G.P. de la Libération in Armentières**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
12-sep.	Oostende americaine met Sercu	II.1.								X				X		
13-sep.	Rocourt américaine met Sercu	II.1.								X				X		
17-sep.	**Rit 3 Paris-Luxembourg**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
17-okt.	**Sluitingsprijs in Putte-Kapellen**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
22-okt.	**Azencriterium Daumesnil**		X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
4-nov.	**Trofeo Baracchi (+ Bracke)**	II.5.a.	X	X	X			X	X	X			X	X	X	X
1-apr.	Trofeo Dicen	IV.11.											X			
27																

Datum	Zeges	Opmerking	1A	1B	1C	1D	1E	1F	1G	1H	1I	1J	3A	3B	3C	3D
1968 Beroepsrenner																
24-feb.	**Rit 1 Giro di Sardegna**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
28-feb.	**Rit 5b Giro di Sardegna**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
1-mrt.	**Giro di Sardegna**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
11-mrt.	Rit 4a Paris-Nice Marcigny-Charlieu (TTT)	II.5.			X					X		X				
17-mrt.	**Criterium Romano Lombardo**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
28-mrt.	**Rit 3b Setmana Catalana (Trofeo Dicen TT)**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
3-apr.	**Rit 2 Tour de Belgique**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
7-apr.	**Paris-Roubaix**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
9-mei	**Rit 1b Tour de Romandie**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
12-mei	**Tour de Romandie**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
17-mei	Milano omnium met Adorni	II.1.								X				X		
21-mei	**Rit 1 Giro d'Italia**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
22-mei	**Rit 2 Giro d'Italia (Motta gedeclasseerd wegens doping)**	III.8.	X		X					X			X		X	X
28-mei	**Rit 8 Giro d'Italia**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
1-jun.	**Rit 12 Giro d'Italia**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
12-jun.	**Giro d'Italia**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
17-jun.	**Cinisello**	III.9.	X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
19-jun.	Rocourt omnium en américaine met Sercu	II.1.								X				X		
20-jun.	Oostende omnium en américaine met Sercu	II.1.								X				X		
21-jun.	**Salsomaggiore**	III.10. & II.8.b.	X	X	X			X		X		X	X	X		X
14-jul.	**Criterium La Clayette**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
16-jul.	**Bornem**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
24-jul.	**Criterium Sint-Lambrechts-Woluwe**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
25-jul.	**Criterium De Panne**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
29-jul.	Rocourt omnium	II.1.								X				X		
6-aug.	**Criterium Ohain**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
10-aug.	**Tre Valle Varesine**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
11-aug.	**Criterium Alsemberg**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
17-aug.	**Malderen (Kampioenschap van Brabant)**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
24-aug.	Rit 3 Paris-Luxembourg Barchon-Maastricht (TTT)	II.5.			X					X		X				
6-sep.	Milano ploegenomnium	II.1.								X				X		
9-sep.	**Rit 2 Volta a Catalunya**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
13-sep.	**Rit 6b Volta a Catalunya**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
15-sep.	**Volta a Catalunya**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
20-sep.	**Azencriterium Pieve di Soligo**	III.11.	X	X	X			X		X		X	X		X	X
25-sep.	Roma omnium met Adorni	II.1.								X				X		
27-sep.	Milano omnium met Altig en achtervolging	II.1.								X				X		
29-sep.	La Roue d'Or in Vincennes met Godefroot	II.1.								X				X		
20-okt.	**G.P. Lugano**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
27-okt.	**Rit in lijn Dwars door Lausanne**	II.6. & III.12.	X		X					X				X	X	X
27-okt.	**Tijdrit Dwars door Lausanne**	II.6. & III.12.	X		X					X				X	X	X
27-okt.	**Dwars door Lausanne**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
32																

Datum	Zeges	Opmerking	1A	1B	1C	1D	1E	1F	1G	1H	1I	1J	3A	3B	3C	3D
1969 Beroepsrenner																
17-feb.	**Ronde du Carnaval in Aix-en-Provence**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
5-mrt.	**Rit 3 Vuelta a Levante**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
6-mrt.	**Rit 4 Vuelta a Levante**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
7-mrt.	**Rit 5 Vuelta a Levante**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
9-mrt.	**Vuelta a Levante**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
11-mrt.	**Rit 2 Paris-Nice**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
12-mrt.	**Rit 3b Paris-Nice**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
16-mrt.	**Rit 7b Paris-Nice**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
16-mrt.	**Paris-Nice**		X	X	X					X		X	X	X	X	X
19-mrt.	**Milano-Sanremo**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
30-mrt.	**Ronde van Vlaanderen**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
1-apr.	**Rit 2b Vuelta a Mallorca**	100ste profzege	X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
22-apr.	**Liège-Bastogne-Liège**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
28-apr.	Roma omnium met Conti	II.1.								X				X		
30-apr.	La Roche-sur-Yon omnium met Lelangue en Mintjens	II.1.								X				X		
7-mei	**Yvetot (FRA)**	III.13.	X	X	X					X		X		X	X	X
10-mei	**Criterium La Trimouille**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
11-mei	**Brussel-Meulebeke**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
18-mei	**Rit 3 Giro d'Italia**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
19-mei	**Rit 4 Giro d'Italia**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
22-mei	**Rit 7 Giro d'Italia**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
30-mei	**Rit 15 Giro d'Italia**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
23-jun.	**Ottignies**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
29-jun.	Rit 1b Tour de France (TTT)	II.5.			X					X		X			X	
4-jul.	**Rit 6 Tour de France**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
6-jul.	**Rit 8a Tour de France**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
9-jul.	**Rit 11 Tour de France**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
13-jul.	**Rit 15 Tour de France**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
15-jul.	**Rit 17 Tour de France**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
20-jul.	**Rit 22b Tour de France**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
20-jul.	**Tour de France**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
21-jul.	**Criterium Aalst**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
23-jul.	**Criterium Sint-Lambrechts-Woluwe**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
27-jul.	Vincennes (piste)	II.1.		X	X					X				X		
29-jul.	**Critérium de Tro-Ker in Guerlesquin**		X	X	X					X		X	X	X	X	X
2-aug.	**Criterium Remiremont**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
4-aug.	**Criterium Château-Chinon**	200ste zege	X	X	X					X		X	X	X	X	X
6-aug.	**Rit 2 Paris-Luxembourg**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
6-aug.	**Paris-Luxembourg**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
12-aug.	Oostende omnium	II.1.								X				X		
15-aug.	**Criterium Londerzeel**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
17-aug.	**Criterium Saussignac**		X	X	X					X		X	X	X	X	X
17-aug.	**Criterium Moorslede**	IV.12.	X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
20-aug.	**Criterium Auvelais**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
21-aug.	**Criterium Schaarbeek**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X

Datum	Zeges	Opmerking	1A	1B	1C	1D	1E	1F	1G	1H	1I	1J	3A	3B	3C	3D
3-sep.	**Critérium Alès**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
8-sep.	**Circuit de l'Aulne in Châteaulin**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
21-sep.	Schaarbeek	III.14.		X				X								
19-okt.	**Criterium Scorzè**		X	X	X			X		X		X	X	X	X	X
		43														
			1970 Beroepsrenner													
23-feb.	**Rit 2 Giro di Sardegna**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
26-feb.	**Rit 5a Giro di Sardegna**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
7-mrt.	**Sanary**		X	X	X			X		X				X	X	X
11-mrt.	**Rit 3 Paris-Nice**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
15-mrt.	**Rit 7b Paris-Nice**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
16-mrt.	**Rit 8b Paris-Nice**		X	X	X					X			X	X	X	X
16-mrt.	**Paris-Nice**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
30-mrt.	**Criterium Col San Martino**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
1-apr.	**Gent-Wevelgem**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
6-apr.	**Rit 1b Tour de Belgique**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
8-apr.	**Rit 3b Tour de Belgique**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
10-apr.	**Tour de Belgique**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
12-apr.	**Paris-Roubaix**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
19-apr.	**Flèche Wallonne**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
9-mei	**Critérium Port de Lorient**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
19-mei	**Rit 2 Giro d'Italia**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
24-mei	**Rit 7 Giro d'Italia**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
25-mei	Rit 8 Giro d'Italia	IV.13.		X												
26-mei	**Rit 9 Giro d'Italia**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
7-jun.	**Giro d'Italia**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
9-jun.	**Criterium Villafranca**		X	X	X			X		X				X		X
10-jun.	**Criterium Caen**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
21-jun.	**Belgisch Kampioen Yvoir**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
26-jun.	**Proloog Tour de France**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
29-jun.	Rit 3a Tour de France (TTT)	II.5.			X					X				X	X	
3-jul.	**Rit 7a Tour de France**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
6-jul.	**Rit 10 Tour de France**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
7-jul.	**Rit 11a Tour de France**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
8-jul.	**Rit 12 Tour de France**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
10-jul.	**Rit 14 Tour de France**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
16-jul.	**Rit 20b Tour de France**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
19-jul.	**Rit 23 Tour de France**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
19-jul.	**Tour de France**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
21-jul.	**Criterium Ronse**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
22-jul.	**Criterium Sint-Lambrechts-Woluwe. Tijdrit (+ eindstand op punten)**	III.15 & IV.14.	X	X	X			X		X			X	X	X	X
27-jul.	**Ronde de Seignelan in Seignelay**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
2-aug.	**Criterium Vailly-sur-Sauldre**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
7-aug.	**Criterium Saint-Cyprien**	IV.15.	X	X	X			X		X				X	X	X
18-aug.	**Criterium Bilzen**		X	X	X			X		X			X	X		X
21-aug.	**Criterium Sint-Niklaas**		X	X	X			X		X				X	X	X
24-aug.	**Criterium Bussières**		X	X	X			X		X			X	X	X	X

Datum	Zeges	Opmerking	1A	1B	1C	1D	1E	1F	1G	1H	1I	1J	3A	3B	3C	3D
26-aug.	**Criterium Varilhes**	250ste zege	X	X	X			X		X			X	X	X	X
30-aug.	**G.P. Union Dortmund**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
31-aug.	**Fabriano**	III.16.	X		X			X							X	X
2-sep.	Omnium in Offarengo (met Zilioli)	II.8.a. en IV.16.														
3-sep.	Milaan (Omnium op Vigorelli-piste met Jempi Monseré)	II.1.		X	X					X						
4-sep.	**Criterium Castelfranco-Veneto**		X		X			X		X				X	X	X
12-sep.	**Criterium Châteaugiron**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
13-sep.	**Rit in lijn op de Puy de Dôme**	II.6. & III.17.	X		X			X		X				X	X	X
24-sep.	**Tijdrit Klimkoers Montjuich**	II.6. & III.18.	X	X	X			X		X				X	X	X
24-sep.	**Klimkoers Montjuich**		X		X			X		X			X	X	X	X
4-okt.	**Azencriterium Daumesnil**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
7-okt.	**Coppa Agostini**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
11-okt.	**Tijdrit Dwars door Lausanne**	II.6. & III.19.	X		X					X				X	X	X
11-okt.	**Dwars door Lausanne**	II.6. & III.19.	X	X	X			X		X			X	X	X	X
20-dec.	**Criterium Bastia**		X		X			X		X			X	X	X	X
		52														
		1971 Beroepsrenner														
27-feb.	**Rit 1 Giro di Sardegna**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
1-mrt.	**Rit 3a Giro di Sardegna**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
3-mrt.	**Rit 5 Giro di Sardegna**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
3-mrt.	**Giro di Sardegna**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
10-mrt.	**Proloog Paris-Nice**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
12-mrt.	**Rit 2b Paris-Nice**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
17-mrt.	**Rit 7b Paris-Nice**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
17-mrt.	**Paris-Nice**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
19-mrt.	**Milano-Sanremo**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
25-mrt.	**Omloop Het Volk**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
11-apr.	**Rit 1 Tour de Belgique**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
12-apr.	**Rit 2 Tour de Belgique**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
14-apr.	**Rit 4 Tour de Belgique**		X	X	X	X				X			X	X	X	X
15-apr.	**Tour de Belgique**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
25-apr.	**Liège-Bastogne-Liège**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
1-mei	**Rund um den Henninger Turm**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
15-mei	**Rit in lijn Critérium des Grimpeurs in Creusot**	II.6. & 200ste profzege	X		X	X				X			X	X	X	X
15-mei	**Tijdrit Critérium des Grimpeurs in Creusot**	II.6.	X		X					X			X	X	X	X
15-mei	**Critérium des Grimpeurs in Creusot**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
18-mei	Proloog Critérium du Dauphiné Libéré (TTT)	II.5.			X					X				X		
19-mei	**Rit 1b Critérium du Dauphiné-Six Provinces**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
23-mei	**Rit 5b Critérium du Dauphiné-Six Provinces**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
23-mei	**Critérium du Dauphiné-Six Provinces**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
31-mei	**Criterium La Souterraine**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
3-jun.	**Rit 1 G.P. Midi Libre**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
4-jun.	**Rit 2 G.P. Midi Libre**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
6-jun.	**G.P. Midi Libre**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X

Datum	Zeges	Opmerking	1A	1B	1C	1D	1E	1F	1G	1H	1I	1J	3A	3B	3C	3D
16-jun.	**G.P. Camaiore**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
26-jun.	Proloog Tour de France (TTT)	II.5.		X	X	X		X		X				X	X	
28-jun.	**Rit 2 Tour de France**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
11-jul.	**Rit 13 Tour de France**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
15-jul.	**Rit 17 Tour de France**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
18-jul.	**Rit 20 Tour de France**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
18-jul.	**Tour de France**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
19-jul.	**Criterium Aalst**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
21-jul.	Oostende ploegenomnium met Bruyère, Godefroot, Van Springel	II.1.								X				X		
22-jul.	**Criterium De Panne**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
25-jul.	Vincennes (piste)	II.1.		X	X	X		X		X				X		
2-aug.	**Coppa de l'Arno in Badia a Settimo (criterium)**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
6-aug.	**Criterium Ghedi**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
8-aug.	**Criterium Sint-Lenaarts**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
12-aug.	**Caorle**	III.20. & 300ste zege			X											
14-aug.	**Criterium Bilzen**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
22-aug.	**Deel 3 Cronostaffetta**		X	X	X			X		X			X	X	X	X
22-aug.	Cronostaffetta (+ Herman Vanspringel en Roger Swerts)	II.5. & III.21. & IV.17.	X		X	X				X				X	X	
28-aug.	**Criterium Poperinge**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
1-sep.	**Criterium Geraardsbergen**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
5-sep.	**Wereldkampioenschap Mendrisio**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
8-sep.	**Criterium Voghera**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
9-sep.	**Criterium Villafranca**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
11-sep.	**Criterium Beek**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
20-sep.	**G.P. Boremans in Viane**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
24-sep.	**Rit in lijn Klimkoers Montjuich**	II.6. & III.22.	X		X	X				X			X	X	X	X
24-sep.	**Tijdrit Klimkoers Montjuich**	II.6. & III.22.	X		X	X				X			X	X	X	X
24-sep.	**Klimkoers Montjuich**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
26-sep.	**Baden-Baden (met Vanspringel)**	II.5.a.	X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
29-sep.	**Criterium Bilbao**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
9-okt.	**Giro di Lombardia**		X	X	X	X		X		X			X	X	X	X
16-okt.	Calvisano	IV.18. & II.8.a. & II.8.c.								X						
17-okt.	**Cordenons**	III.23. & II.8.c.	X	X	X					X			X	X		X
		54														

Datum	Zeges	Opmerking	1A	1B	1C	1D	1E	1F	1G	1H	1I	1J	3A	3B	3C	3D
1972 Beroepsrenner																
9-mrt.	**Proloog Paris-Nice**		X	X	X					X			X	X	X	X
11-mrt.	**Rit 2 Paris-Nice. Niet akkoord, rit 2, wat zou dan 2a zijn?**		X	X	X					X			X	X	X	X
14-mrt.	**Rit 5 Paris-Nice**		X	X	X					X			X	X	X	X
18-mrt.	**Milano-Sanremo**		X	X	X					X			X	X	X	X
20-mrt.	Petite-Forêt (Valenciennes, omnium)	III.24. & II.8.a.								X						
26-mrt.	**Flèche Brabançonne**		X	X	X					X			X	X	X	X
20-apr.	**Liège-Bastogne-Liège**		X	X	X					X			X	X	X	X
23-apr.	**Flèche Wallonne**		X	X	X					X			X	X	X	X
6-mei	**G.P. Momignies**		X	X	X					X			X	X	X	
2-jun.	**Rit 12a Giro d'Italia**	IV.19.	X	X	X					X			X	X		X
4-jun.	**Rit 14 Giro d'Italia**		X	X	X					X			X	X	X	X
6-jun.	Rit 15 Giro d'Italia.	IV.20.												X		
7-jun.	**Rit 16 Giro d'Italia**		X	X	X					X			X		X	X
10-jun.	**Rit 19b Giro d'Italia**		X	X	X					X			X	X	X	X
11-jun.	**Giro d'Italia**	250ste profzege	X	X	X					X			X	X	X	X
12-jun.	**Criterium Castelfranco**		X	X	X					X			X	X	X	X
14-jun.	Mantua (piste)	II.1.		X	X					X				X		
16-jun.	Rimini (+ Roger Swerts)	III.25. & II.8.a.		X	X										X	
20-jun.	**G.P. André Claeys in Zomergem**		X	X	X					X			X	X	X	X
21-jun.	**Circuit des Remparts in Boulogne-sur-Mer**		X	X	X					X			X	X	X	X
1-jul.	**Proloog Tour de France**		X	X	X					X			X	X	X	X
4-jul.	Rit 3b Tour de France (TTT)	II.5.			X					X				X	X	
6-jul.	**Rit 5b Tour de France**		X	X	X					X			X	X	X	X
10-jul.	**Rit 8 Tour de France**		X	X	X					X			X	X	X	X
16-jul.	**Rit 13 Tour de France**		X	X	X					X			X	X	X	X
17-jul.	**Rit 14a Tour de France**		X	X	X					X			X	X	X	X
23-jul.	**Rit 20a Tour de France**		X	X	X					X			X	X	X	X
23-jul.	**Tour de France**		X	X	X					X			X	X	X	X
25-jul.	**Criterium Ronse**		X	X	X					X			X	X	X	X
26-jul.	**Criterium Sint-Lambrechts-Woluwe**		X	X	X					X			X	X	X	X
1-aug.	**Scheldeprijs Schoten**		X	X	X					X			X	X	X	X
11-aug.	**Criterium Tienen**		X	X	X					X			X	X	X	X
13-aug.	**G.P. Union Dortmund**		X	X	X					X			X	X	X	X
14-aug.	**Criterium Quiberon**		X	X	X					X			X	X	X	X
28-aug.	**Criterium Brustem**		X	X	X					X			X	X	X	X
31-aug.	**Rummen**		X	X	X					X			X	X	X	X
2-sep.	**Criterium Zingem**		X	X	X					X			X	X	X	X
3-sep.	**Criterium Plélan-le-Petit**		X	X	X					X			X	X	X	X
7-sep.	**Criterium Voghera**		X	X	X					X			X	X	X	X
9-sep.	**Giro del Piemonte**		X	X	X					X			X	X	X	X
10-sep.	**G.P. Mendrisio Prix Isolabella**		X	X	X					X			X	X	X	X
15-sep.	**Criterium Ougrée**		X	X	X					X			X	X	X	X
19-sep.	**Maldegem**		X	X	X					X			X	X	X	X
22-sep.	**Liefdadigheidscriterium Beernem**	II.8.b. & III.26.	X	X	X					X			X	X	X	X

Datum	Zeges	Opmerking	1A	1B	1C	1D	1E	1F	1G	1H	1I	1J	3A	3B	3C	3D
24-sep.	Montjuich TTT (+ Martin Van den Bossche en Roger Swerts)	II.5. & III.27.								X				X	X	
24-sep.	**Rit in lijn Klimkoers Montjuich**	II.6. & III.27.	X		X					X			X	X	X	X
24-sep.	**Tijdrit Klimkoers Montjuich**	II.6. & III.27.	X		X					X			X	X	X	X
24-sep.	**Klimkoers Montjuich**		X	X	X					X			X	X	X	X
29-sep.	**G.P. Magne Ayeneux-Fléron**		X	X	X					X			X	X	X	X
4-okt.	**Giro dell'Emilia**		X	X	X					X			X	X	X	X
7-okt.	**Giro di Lombardia**		X	X	X					X			X	X	X	X
8-okt.	**Rit in lijn Dwars door Lausanne**	II.6. & III.28.	X	X	X					X			X	X	X	X
8-okt.	**Tijdrit Dwars door Lausanne**	II.6. & III.28.	X	X	X					X			X	X	X	X
8-okt.	**Dwars door Lausanne**		X	X	X					X			X	X	X	X
8-okt.	**Criterium Sallanches**		X	X						X			X	X	X	X
11-okt.	**Trofeo Baracchi (+ Swerts)**	II.5.a.	X	X	X					X			X	X	X	X
		50														
		1973 Beroepsrenner														
18-feb.	**Trofeo Laigueglia**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
27-feb.	**Rit 4a Giro di Sardegna**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
1-mrt.	**Giro di Sardegna**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
3-mrt.	**Omloop Het Volk**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
11-mrt.	**Proloog Paris-Nice**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
3-apr.	**Gent-Wevelgem**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
7-apr.	**Amstel Gold Race**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
15-apr.	**Paris-Roubaix**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
22-apr.	**Liège-Bastogne-Liège**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
26-apr.	**Proloog Vuelta a España**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
2-mei	Rit 6b Vuelta a España (TTT)	II.5.			X					X	X			X	X	
4-mei	**Rit 8 Vuelta a España**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
6-mei	**Rit 10 Vuelta a España**		X	X	X					X	X		X	X		X
11-mei	**Rit 15b Vuelta a España**	300ste profzege	X	X	X					X	X		X	X	X	X
12-mei	**Rit 16 Vuelta a España**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
13-mei	**Rit 17b Vuelta a España**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
13-mei	**Vuelta a España**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
18-mei	**Proloog Giro d'Italia (+ Roger Swerts)**	II.5.b.	X	X	X					X	X		X	X	X	X
19-mei	**Rit 1 Giro d'Italia**		X	X	X					X	X			X	X	X
22-mei	**Rit 4 Giro d'Italia**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
27-mei	**Rit 8 Giro d'Italia**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
29-mei	**Rit 10 Giro d'Italia**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
7-jun.	**Rit 18 Giro d'Italia**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
9-jun.	**Giro d'Italia**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
11-jun.	**Criterium Monsummano**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
17-jun.	**Omloop van Oost-Vlaanderen in Evergem**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
21-jun.	**Criterium Maggiora**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
1-jul.	**Criterium Pavullo-Modena**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
8-jul.	**Nandrin**	IV.21.	X	X	X					X	X		X	X	X	X
21-jul.	Oostende (omnium piste)	II.1.		X	X					X				X		
22-jul.	**Merchtem (Kampioenschap van Brabant)**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
25-jul.	**Criterium Sint-Lambrechts-Woluwe**		X	X	X					X	X		X	X	X	X

Datum	Zeges	Opmerking	1A	1B	1C	1D	1E	1F	1G	1H	1I	1J	3A	3B	3C	3D
26-jul.	**Criterium De Panne**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
27-jul.	**Criterium Londerzeel**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
2-aug.	Amsterdam zomerbaan achtervolging	II.1.		X	X					X				X		
5-aug.	**Criterium Moorslede**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
13-aug.	**Wilrijk**	400ste zege	X	X	X					X	X		X	X	X	X
15-aug.	**Criterium Sint-Lenaarts**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
17-aug.	Rit in lijn Montecampione	IV.22.		X	X											
17-aug.	**Tijdrit Montecampione**	II.6.	X	X	X					X	X		X	X	X	X
17-aug.	**Montecampione**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
19-aug.	**Deel 1 Cronostaffetta**	III.29.	X		X					X	X		X	X	X	X
19-aug.	Cronostaffetta + Joseph Bruyère en Roger Swerts	II.5. & III.29.	X	X	X						X		X	X	X	
20-aug.	**Criterium Misano**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
24-aug.	**Criterium Heusden (Limburg)**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
10-sep.	**Criterium Roccastrada**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
22-sep.	**Rit 1 G.P. Fourmies**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
23-sep.	**G.P. Fourmies**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
26-sep.	**Paris-Bruxelles**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
27-sep.	**Criterium Liège (tijdrit)**	II.8.d. & III.30.	X	X	X					X	X		X	X	X	X
1-okt.	**Criterium Jeumont**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
6-okt.	**G.P. des Nations**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
7-okt.	**Rit in lijn Dwars door Lausanne**		X		X					X	X			X	X	X
7-okt.	**Tijdrit Dwars door Lausanne**		X		X					X	X		X	X	X	X
7-okt.	**Dwars door Lausanne**		X	X	X					X	X		X	X	X	X
7-okt.	Diesenhoffen	II.8.a. & III.31.		X											X	
13-okt.	Giro di Lombardia. Gedeclasseerd	IV.23.									X		X	X		
		50														
			1974 Beroepsrenner													
20-feb.	**Trofeo Laigueglia**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
9-mrt.	**Proloog Paris-Nice (+ Joseph Bruyère)**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
10-mrt.	**Rit 1 Paris-Nice**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
14-mrt.	**Rit 5 Paris-Nice**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
27-apr.	**Circuit des As in Tavarnelle**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
4-mei	**G.P. Momignies**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
28-mei	**Rit 12 Giro d'Italia**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
7-jun.	**Rit 21 Giro d'Italia**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
8-jun.	**Giro d'Italia**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
12-jun.	**Proloog Tour de Suisse**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
14-jun.	**Rit 2 Tour de Suisse**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
21-jun.	**Rit 9b Tour de Suisse**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
21-jun.	**Tour de Suisse**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
27-jun.	**Proloog Tour de France**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
3-jul.	Rit 6b Tour de France (TTT)	II.5.			X					X				X		
4-jul.	**Rit 7 Tour de France**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
6-jul.	**Rit 9 Tour de France**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
7-jul.	**Rit 10 Tour de France**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
14-jul.	**Rit 15 Tour de France**		X	X	X		X			X			X	X	X	X

Datum	Zeges	Opmerking	1A	1B	1C	1D	1E	1F	1G	1H	1I	1J	3A	3B	3C	3D
18-jul.	**Rit 19b Tour de France**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
20-jul.	**Rit 21a Tour de France**		X	X	X		X			X				X	X	X
21-jul.	**Rit 22 Tour de France**		X	X	X		X			X				X	X	X
21-jul.	**Tour de France**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
26-jul.	**Criterium Londerzeel**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
28-jul.	**Criterium Moorslede**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
3-aug.	**Criterium Rijmenam**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
10-aug.	**Criterium Heusden (Limburg)**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
16-aug.	**Ninove**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
25-aug.	**Wereldkampioenschap Montreal**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
31-aug.	**Criterium Poperinge**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
1-sep.	**Azencriterium Nogaro**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
8-sep.	**Criterium Malderen**		X	X	X		X			X			X	X	X	X
14-sep.	Genève (omnium)	II.8.a. & III.32.	X	X	X		X			X			X	X	X	X
17-sep.	Luxembourg (omnium)	II.8.a. & III.33.	X	X	X		X			X			X	X	X	X
3-okt.	**Criterium Knokke-Heist**		X	X	X					X			X	X	X	X
5-okt.	**Criterium Hendrik-Ido-Ambacht**		X	X	X					X			X	X	X	X
20-okt.	Montjuich TTT (+ Jos Huysmans en Jos De Schoenmaecker)	II.5. & III.34.								X				X	X	
20-okt.	**Rit in lijn Klimkoers Montjuich**	II.6. & III.34.	X		X					X			X	X	X	X
20-okt.	**Tijdrit Klimkoers Montjuich**	II.6. & III.34.	X		X					X			X	X	X	X
20-okt.	**Klimkoers Montjuich**		X	X	X					X			X	X	X	X
		36														
		1975 Beroepsrenner														
23-feb.	**Rit 2 Giro di Sardegna**		X	X	X					X			X	X	X	X
26-feb.	**Giro di Sardegna**		X	X	X					X			X	X	X	X
27-feb.	**G.P. Sassari-Cagliari te Monte Urpino**		X	X	X					X			X	X	X	X
9-mrt.	**Proloog Paris-Nice**		X	X	X					X			X	X	X	X
14-mrt.	**Rit 5 Paris-Nice**		X	X	X					X			X	X	X	X
19-mrt.	**Milano-Sanremo**		X	X	X					X			X	X	X	X
29-mrt.	**Amstel Gold Race**		X	X	X					X			X	X	X	X
2-apr.	**Rit 3b Setmana Catalana**		X	X	X					X			X	X	X	X
4-apr.	**Setmana Catalana**		X	X	X					X			X	X	X	X
6-apr.	**Ronde van Vlaanderen**		X	X	X					X			X	X	X	X
20-apr.	**Liège-Bastogne-Liège**		X	X	X					X			X	X	X	X
26-apr.	Genève (omnium)	II.8.a. & III.35.	X	X	X					X			X	X	X	X
27-apr.	**Criterium Pogny**	IV.24.	X	X	X					X			X	X	X	X
2-mei	Zürich Oerlikon proloog Züri Metzgete	II.8.b. & III.36.	X	X	X					X			X	X	X	X
7-mei	**Rit 1 Tour de Romandie**		X	X	X					X			X	X	X	X
11-mei	**Rit 5b Tour de Romandie**		X	X	X					X			X	X	X	X
13-mei	**Criterium Kopenhagen**		X	X	X					X			X	X	X	X
31-mei	**Criterium Woerden**		X	X	X					X			X	X	X	X
19-jun.	**Rit 8 Tour de Suisse**		X	X	X					X			X	X	X	X
2-jul.	**Rit 6 Tour de France**		X	X	X					X			X	X	X	X
5-jul.	**Rit 9b Tour de France**		X	X	X					X			X	X	X	X
22-jul.	**Criterium Ronse**		X	X	X					X			X	X	X	X
29-jul.	**Criterium Callac**		X	X	X					X			X	X	X	X

Datum	Zeges	Opmerking	1A	1B	1C	1D	1E	1F	1G	1H	1I	1J	3A	3B	3C	3D
2-aug.	**Criterium Rijmenam**		X	X	X					X			X	X	X	X
4-aug.	**Criterium Château-Chinon**		X	X	X					X			X	X	X	X
9-aug.	**Criterium Heusden (Limburg)**		X	X	X					X			X	X	X	X
11-aug.	**Criterium Wilrijk**		X	X	X					X			X	X	X	X
13-aug.	**Criterium Plancoët**		X	X	X					X			X	X	X	X
18-aug.	**Criterium Eeklo**	400ste profzege	X	X	X					X			X	X	X	X
22-aug.	**Criterium Oostduinkerke**		X	X	X					X			X	X	X	X
27-aug.	**Druivenkoers Overijse**		X	X	X					X			X	X	X	X
5-sep.	**Criterium Valkenburg**	IV.25.	X	X	X					X			X	X	X	X
8-sep.	**Circuit de l'Aulne in Châteaulin**		X	X	X					X			X	X	X	X
17-sep.	**G.P. Monseré Retie**		X	X	X					X			X	X	X	X
18-sep.	**Criterium Sindelfingen (Stuttgart-Böblingen)**		X	X	X					X			X	X	X	X
24-sep.	**Tijdrit Klimkoers Montjuich (+ Van Impe)**	II.5.a. & III.37.		X	X					X				X	X	
24-sep.	**Tijdrit Klimkoers Montjuich**	II.6. & III.37.	X	X	X					X			X	X	X	X
24-sep.	**Klimkoers Montjuich**		X	X	X					X			X	X	X	X
14-okt.	**Criterium Châteauroux**		X	X	X					X			X	X		X
		37														
		1976 Beroepsrenner														
13-mrt.	**Rit 2 Tirreno-Adriatico**		X	X	X					X			X	X	X	X
19-mrt.	**Milano-Sanremo**		X	X	X					X			X	X	X	X
22-mrt.	**Rit 1a Setmana Catalana**		X	X	X					X			X	X	X	X
25-mrt.	**Rit 4b Setmana Catalana**		X	X	X					X			X	X	X	X
25-mrt.	**Setmana Catalana**		X	X	X					X			X	X	X	X
25-apr.	**Omloop van het Leiedal in Bavikhove**		X	X	X					X			X	X	X	X
28-apr.	Vincennes (piste) omnium met Frans Van Looy	II.1.		X	X					X				X		
4-mei	**Proloog Tour de Romandie (TT + Joseph Bruyère)**		X	X	X					X			X	X	X	X
12-mei	**Omloop van de Westkust in De Panne**		X	X	X					X			X	X	X	X
15-mei	**Evergem-Belsele**		X	X	X					X				X	X	X
16-mei	**Criterium Berlin**		X	X	X					X			X	X	X	X
30-jul.	**Criterium Tienen**	500ste zege	X	X	X					X			X	X	X	X
2-aug.	Château-Chinon	IV.26.		X	X											
8-aug.	**Criterium Quiberon**		X	X	X					X			X	X	X	X
14-aug.	**Criterium Assebroek**		X	X	X					X			X	X	X	X
7-sep.	**Criterium Acht van Brasschaat**		X	X	X					X			X	X	X	X
17-sep.	Marseille (piste omnium)	II.1.		X						X				X		
24-sep.	**Criterium Bourges**		X	X	X					X			X	X	X	X
		15														

Datum	Zeges	Opmerking	1A	1B	1C	1D	1E	1F	1G	1H	1I	1J	3A	3B	3C	3D
1977 Beroepsrenner																
13-feb.	**Ronde du Carnaval in Aix-en-Provence**		X	X	X					X			X	X	X	X
23-feb.	**Ronde van de Middellandse Zee**		X	X	X					X			X	X	X	X
14-mrt.	**Rit 4 Paris-Nice**		X	X	X					X			X	X	X	X
10-apr.	**Ronde des Korrigans in Camors**		X	X	X					X			X	X	X	X
11-apr.	**Criterium Saint-Claud**		X	X	X					X			X	X	X	X
19-mei	**Tour du Condroz in Nandrin**		X	X	X					X			X	X	X	X
21-mei	**Boxmeer**		X	X	X					X			X	X	X	X
28-mei	**Criterium Berlin**		X	X	X					X			X	X	X	X
12-jun.	Vincennes (omnium piste + Sercu)	II.1.		X	X					X				X		
21-jun.	**Rit 6 Tour de Suisse**		X	X	X					X			X	X	X	X
8-jul.	Rit 7b Tour de France (TTT)	II.5.			X					X				X		
27-jul.	**Criterium Alsemberg**		X	X	X					X			X	X	X	X
2-aug.	**Criterium Neufchâtel-en-Bray**		X	X	X					X			X	X	X	X
4-aug.	**Critérium d'Europe in Nice**	II.8.a.&b. & III.38.	X	X	X					X			X	X	X	X
7-aug.	**Criterium Bain-de-Bretagne**		X	X	X					X			X	X	X	X
9-aug.	**Criterium Lannion**		X	X	X					X			X	X	X	X
25-aug.	**Criterium Athus**		X	X	X					X			X	X	X	X
14-sep.	**G.P. Monseré Retie**		X	X	X					X			X	X	X	X
17-sep.	**Criterium Kluisbergen**		X	X	X					X			X	X	X	X
		17														
1978 Beroepsrenner																
		0														

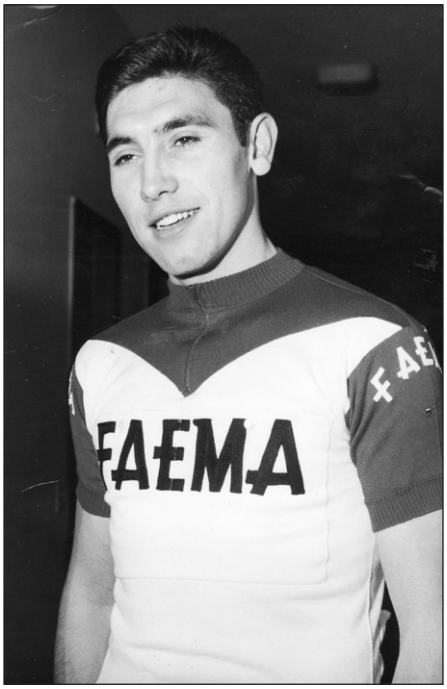

Ook al is Merckx het meest bekend voor zijn periode bij Molteni en was 1971 zijn succesrijkste seizoen, hij was het meest dominant toen hij voor FAEMA reed. Zowel in de Giro 1968 als in de Tour 1969 won hij zowat elk klassement het winnen waard.

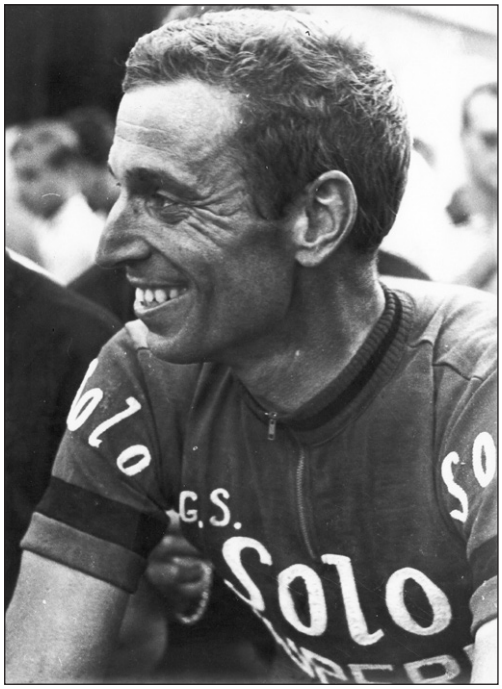

Nadat zijn rood(-witte) garde door het conflict met flandria uit elkaar gevallen was, bouwde Keizer Rik Van Looy aan een nieuwe "Rode Garde" bij Solo-Superia. 1965 zou zo een van zijn beste seizoen worden.

3. De bronnen van de Van Looy tabel

Bron 2A	Rik Van Looy - Monument voor een Keizer
Bron 2B	IK RIK!
Bron 2C	Van Looy Story
Bron 2D	Rik Van Looy heerser en verdeler
Bron 2E	Rik Van Looy 80
Bron 2F	Rik Van Looy Empereur
Bron 3A	Encyclopédie Mondial du Cyclisme
Bron 3B	Mémoire du Cyclisme
Bron 3E	Velo Gotha editie 1984

Meer detail over deze bronnen is te vinden in de bibliografie, waar telkens de hier gebruikte referentie aangegeven is.

2. De Van Looy tabel

Datum	Zeges	Opmerking	2A	2B	2C	2D	2E	2F	3A	3B	3E
1948											
	?	IV.27.									
		0									
1949 Onderbeginnelingen											
15-mei	**Booischot**		X	X		X		X		X	X
31-jul.	**Poederlee**		X	X		X		X		X	X
1-aug.	**Burcht**		X	X		X		X		X	X
8-aug.	**Gierle**	IV.28.	X	X		X		X		X	X
9-aug.	**Itegem**		X	X		X		X		X	X
15-aug.	**Grobbendonk**		X	X		X		X		X	X
21-aug.	**Vlimmeren**		X	X		X		X		X	X
22-aug.	**Tongeren**		X	X		X		X		X	X
27-aug.	**Lille**		X	X		X		X		X	X
3-sep.	**Wechelderzande**		X	X		X		X		X	X
14-sep.	**Poederlee**		X	X		X		X		X	X
20-sep.	**Grobbendonk**		X	X		X		X		X	X
22-sep.	**Vorselaar**		X	X		X		X		X	X
29-sep.	**Berchem**		X	X		X		X		X	X
8-okt.	**Vorselaar**		X	X		X		X		X	X
10-okt.	**Lille**		X	X		X		X		X	X
		16									

Datum	Zeges	Opmerking	2A	2B	2C	2D	2E	2F	3A	3B	3E
1950 Beginnelingen											
6-mei	**Westerlo**		X	X		X		X		X	X
8-mei	**Aarschot**			X		X					X
13-mei	**Lint**		X	X		X		X		X	X
20-mei	**Herentals**		X	X		X		X		X	X
3-jun.	**Antwerpen**		X	X		X		X		X	X
8-jun.	**Geel**		X	X		X		X		X	X
11-jun.	**Herentals**		X	X		X		X		X	X
8-jul.	**Kontich**		X	X		X		X		X	X
10-jul.	**Averbode**		X	X		X		X		X	X
29-jul.	**Willebroek**		X	X		X		X		X	X
30-jul.	Noorderwijk	III.39.	X	X		X		X		X	X
7-aug.	**Oelegem**		X	X		X		X		X	X
14-aug.	**Olen**		X	X		X		X		X	X
16-aug.	**Beverlo**		X	X		X		X		X	X
27-aug.	**Willebroek**		X	X		X		X		X	X
3-sep.	**Rit 2 Ronde van Oost-Vlaanderen (Schoonaarde-Gijzegem)**		X	X		X		X		X	X
4-sep.	**Rit 3 Ronde van Oost-Vlaanderen (Gijzegem-Oudegem)**		X	X		X		X		X	X
17-sep.	**Schaarbeek**		X	X		X		X		X	X
26-sep.	**Mol**		X	X		X		X		X	X
28-sep.	**Grobbendonk**		X	X		X		X		X	X
3-okt.	**Westerlo**		X	X		X		X		X	X
9-okt.	**Breendonk**		X	X		X		X		X	X
12-okt.	**Tienen**		X	X		X		X		X	X
14-okt.	**Putte-Kapellen**		X	X		X		X		X	X
		23									
1951 Beginnelingen											
4-mrt.	Clubkampioen Lierse B.C.	II.2	X	X		X		X		X	
11-mrt.	**Lier**		X	X		X		X		X	X
19-mrt.	**Beringen**		X	X		X		X		X	X
26-mrt.	**Duffel**		X	X		X		X		X	X
		3									
1951 Liefhebbers											
15-mei	**Muizen**		X	X		X		X		X	X
3-jun.	**Mol**		X	X		X		X		X	X
9-jun.	**Aartselaar**		X	X		X		X		X	X
22-jun.	**Beerse**		X	X		X		X		X	X
23-jul.	**Beverlo**		X	X		X		X		X	X
28-jul.	**Wijgmaal**		X	X		X		X		X	X
16-aug.	**Geel**		X	X		X		X		X	X
20-aug.	**Walem**		X	X		X		X		X	X
6-sep.	**Buggenhout**		X	X		X		X		X	X
9-sep.	**Antwerpen**		X	X		X		X		X	X
16-sep.	**Sint-Pieters-Lille**		X	X		X		X		X	X
2-okt.	**Mol**		X	X		X		X		X	X
		12									

Datum	Zeges	Opmerking	2A	2B	2C	2D	2E	2F	3A	3B	3E
		1952 Liefhebbers									
6-apr.	**Kessel-Lo**		X	X		X		X		X	X
20-apr.	**Ronde van West-Vlaanderen**		X	X	X	X		X		X	X
28-apr.	**Leuven-Molenstede**		X	X		X		X		X	X
29-apr.	**Balen-Nete**		X	X		X		X		X	X
1-mei	Omnium Heist-op-den-Berg (piste)	II.1.	X	X		X		X		X	
4-mei	**Omloop Vlaamse Gewesten**		X	X	X	X		X	X	X	X
6-mei	**Mol**		X	X		X		X		X	X
13-mei	**Bonheiden**		X	X		X		X		X	X
20-mei	**Berlaar**		X	X		X		X		X	X
25-mei	**Vasteräs**		X	X	X	X		X		X	X
27-mei	**Upsala**		X	X	X	X		X		X	X
29-mei	**Boräs**		X	X	X	X		X		X	X
5-jun.	Stockholm	III.40.	X	X	X	X		X		X	X
12-jun.	**Rit 2 Ronde van Limburg (Jeuk-Overpelt)**		X	X		X		X		X	X
13-jun.	**Rit 3 Ronde van Limburg (Overpelt-Hoeselt)**		X	X		X		X		X	X
17-jun.	**Mol**		X	X		X		X		X	X
19-jun.	**Sint-Truiden**		X	X		X		X		X	X
21-jun.	**Kampioenschap van België**		X	X	X	X		X	X	X	X
23-jun.	**Edegem**		X	X		X		X		X	X
29-jun.	Heist-op-den-Berg (piste)	III.41. & II.1.	X	X		X		X		X	
30-jun.	**Veerle**		X	X		X		X		X	X
10-jul.	**Tienen**		X	X		X		X		X	X
13-jul.	**Antwerpen**		X	X		X		X		X	X
15-jul.	**Heusden**		X	X		X		X		X	X
19-jul.	**Nijlen**		X	X		X		X		X	X
10-aug.	**Turnhout**		X	X		X		X		X	X
12-aug.	**Brasschaat**		X	X		X		X		X	X
15-aug.	Turnhout	III.42. & II.7.		X		X		X		X	X
	Eindstand Ster der Liefhebbers	III.43. & II.7.	X	X	X	X		X		X	X
		24									
		1953 Liefhebbers									
8-mrt.	**Omloop Het Volk**		X	X	X	X		X	X	X	X
30-mrt.	**Aalst**		X	X		X		X		X	X
14-apr.	**Opglabbeek**		X	X		X		X		X	X
19-apr.	**Mellingen (Zwi)**		X	X	X	X		X		X	X
26-apr.	**Zonhoven**		X	X		X		X		X	X
27-apr.	**Jeuk**	IV.29.	X	X		X		X		X	X
5-mei	**Mol**		X	X		X		X		X	X
13-mei	**Rit 4 Ronde van België (Oudenaarde-Torhout)**		X	X		X		X		X	X
14-mei	Rit 5 Ronde van België (Torhout-Haasdonk)	IV.30.	X					X		X	
16-mei	**Rit 6 Ronde van België (Haasdonk-Geel)**		X	X		X		X		X	X
24-mei	**Pulle**	IV.31.	X	X		X		X		X	X
25-mei	**Ronde van Midden-Nederland Utrecht (Ned)**		X	X		X		X		X	X
31-mei	**Antwerpen**		X	X		X		X		X	X
7-jun.	**Grobbendonk**		X	X		X		X		X	X
10-jun.	**Heist-op-den-Berg**		X	X		X		X		X	X

Datum	Zeges	Opmerking	2A	2B	2C	2D	2E	2F	3A	3B	3E
11-jun.	**Moorsel**		X	X		X		X		X	X
14-jun.	**Ekeren**		X	X		X		X		X	X
17-jun.	**Rit 1 Ronde van Limburg Hasselt-Oostham**		X	X		X		X		X	X
19-jun.	**Rit 3 Ronde van Limburg Borgloon-Peer**		X	X		X		X		X	X
20-jun.	**Rit 4 Ronde van Limburg Peer-Genk**		X	X		X		X		X	X
22-jun.	**Eisden**	IV.32.	X	X		X		X		X	X
25-jun.	**Erembodegem**		X	X		X		X		X	X
29-jun.	**Tisselt**	100ste zege	X	X		X		X		X	X
2-jul.	**Beveren-Waas**		X	X		X		X		X	X
5-jul.	**Kampioenschap van België**		X	X	X	X		X	X	X	X
11-jul.	**Grimde**		X	X		X		X		X	X
12-jul.	**Noorderwijk**		X	X		X		X		X	X
23-jul.	**Rit 5 Ronde van Oostenrijk (Saalbach-Ischl)**		X	X	X	X		X		X	X
20-aug.	**Merchtem**		X	X		X		X		X	X
26-aug.	**Brussel-La Louvière**		X	X		X		X		X	X
		29									
		1953 Beroepsrenner									
3-sep.	**Kortenaken**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
22-sep.	**Heist-op-den-Berg**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
		2									
		1954 Beroepsrenner									
22-apr.	**Rit 3a Driedaagse van Antwerpen**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
	Eindstand Driedaagse van Antwerpen	IV.33.			X						
6-mei	**Lauwe**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
13-mei	**Meerhout**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
6-jun.	**Criterium Antwerpen/G.P. Stad Antwerpen**		X		X	X	X	X	X	X	X
29-jun.	**Sint Jansprijs in Overpelt**		X		X	X	X	X	X	X	X
13-jul.	**Vyraprijs in Deurne**		X		X	X	X	X	X	X	X
1-aug.	**Roubaix-Huy**		X		X	X	X	X	X	X	X
5-aug.	**Grobbendonk**		X		X	X	X	X	X	X	X
11-sep.	**Berchem**		X		X	X	X	X	X	X	X
		9									

Datum	Zeges	Opmerking	2A	2B	2C	2D	2E	2F	3A	3B	3E
1955 Beroepsrenner											
26-apr.	**Westerlo**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
26-mei	**Mechelen**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
30-mei	**Omloop van Oost-Vlaanderen Ertvelde**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
21-jun.	**Machelen**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
28-jun.	**Overpelt**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
15-jul.	**Temse**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
18-jul.	**Duffel**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
19-jul.	**Mechelen**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
22-jul.	**Beersel**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
31-jul.	**Omloop van het Hageland in Kapellen (Glabbeek)**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
4-aug.	**Nijlen**		X	X	X		X	X	X	X	X
		11									
1956 Beroepsrenner											
22-mrt.	Clubkampioenschap Lierse B.C.	II.2.	X	X	X	X		X		X	
25-mrt.	**Gent-Wevelgem**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
9-apr.	**G.P. van het Graafschap Loon in Borgloon**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
18-apr.	**Rit 2a Driedaagse van Antwerpen**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
18-apr.	Rit 2b TTT Driedaagse van Antwerpen	II.5.	X	X	X	X		X		X	
19-apr.	**Driedaagse van Antwerpen**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
22-apr.	**Paris-Bruxelles**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
29-apr.	Omloop van de Fruitstreken Alken	IV.34.							X		
1-mei	**Vijfbergenprijs Itegem**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
3-mei	Omnium in Rocourt	II.1.	X							X	
26-mei	**Criterium Gembloux**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
27-mei	Prinsenpark Parijs Omnium met Van Steenbergen	II.1.	X	X		X		X		X	
9-jun.	Criterium achter derny Berlare	III.44. & II.8.c.		X	X	X		X	X	X	
10-jun.	Criterium achter derny Beverlo	III.45. & II.8.e.	X	X	X	X	X	X			
26-jun.	**Sint Jansprijs in Overpelt**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
29-jul.	Pistemeeting Rocourt	II.1.	X							X	
31-jul.	**Scheldeprijs Schoten (Kampioenschap van Antwerpen)**		X		X	X	X	X	X	X	X
5-aug.	**Criterium Antwerpen/G.P. Stad Antwerpen**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
8-aug.	**Rit 3 Ronde van Nederland**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
9-aug.	Rit 4b TTT Ronde van Nederland	II.5.	X	X	X	X		X		X	
11-aug.	**Rit 6 Ronde van Nederland**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
13-aug.	**Ronde van Nederland**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
15-aug.	**Drie Zustersteden**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
19-aug.	Criterium Londerzeel	IV.35.	X				X	X	X		
30-aug.	**Lommel**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
4-sep.	**Criterium Brasschaat**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
8-sep.	**Criterium Charleroi**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
15-sep.	Criterium in Novara op wielerbaan	III.46 & II.1.		X	X	X	X	X	X	X	X
14-okt.	**Criterium Cologno Monzese**	IV.36.	X	X	X	X	X	X	X	X	X
22-okt.	Criterium Keulen (W.-Dl.)	IV.37.									
	Brasschaat	IV.38.					X				
	Nationaal kampioenschap Interclubs	IV.39.					X				
		18									

Datum	Zeges	Opmerking	2A	2B	2C	2D	2E	2F	3A	3B	3E
1957 Beroepsrenner											
28-feb.	**Criterium Nuoro**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
1-mrt.	**Criterium Sassari**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
23-mrt.	**Gent-Wevelgem**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
24-mrt.	**Trofee Vlaanderen**	III.47. & II.7.	X	X	X	X	X	X	X		
20-apr.	**G.P. Bank van Roeselare**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
29-apr.	**Pescara-Teramo (Rit 7a Roma-Napoli-Roma)**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
7-mei	**Rit 2 Ronde van Nederland**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
8-mei	Rit 3a TTT Ronde van Nederland	II.5.	X	X	X	X		X		X	
8-mei	**Rit 3b Ronde van Nederland**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
11-mei	**Rit 6a Ronde van Nederland**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
13-mei	**Ronde van Nederland**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
25-mei	**Vorselaar**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
8-jun.	Antwerpen-Herselt	III.48.		X	X	X		X	X	X	
10-jun.	**Omloop van Oost-Vlaanderen Ertvelde**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
11-jun.	**Axel (Ned.)**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
16-jul.	**Duffel**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
18-jul.	**Temse**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
23-jul.	**Strijpen**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
25-jul.	**Criterium Hoeselt**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
27-jul.	**Assen (Ned.)**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
30-jul.	**Scheldeprijs Schoten (Kampioenschap van Antwerpen)**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
5-aug.	**Waregem**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
13-aug.	**Rit 3a Driedaagse van Antwerpen**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
13-aug.	**Rit 3b Driedaagse van Antwerpen**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
19-aug.	**Criterium Zingem**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
24-aug.	**Criterium Lokeren**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
25-aug.	**Criterium Winterthur**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
27-aug.	**Schaal Sels**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
29-aug.	**Lommel**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
2-sep.	**Bevrijdingsprijs in Arendonk**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
3-sep.	**Brasschaat**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
5-sep.	Herentals Puntenkoers over 10 ronden	III.49 & II.8.c.								X	
5-sep.	**Criterium (60 ronden in lijn) Herentals**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
15-sep.	**Coppa Bernocchi**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
22-sep.	**Criterium Sint-Lenaarts**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
25-sep.	**Opglabbeek**		X	X	X	X	X	X		X	X
7-okt.	**Criterium Oostrozebeke**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
	Criterium Spanje	III.50.			X						
		34									

Datum	Zeges	Opmerking	2A	2B	2C	2D	2E	2F	3A	3B	3E
1958 Beroepsrenner											
25-feb.	**Rit 3 Giro di Sardegna (Nuoro-Cagliari)**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
6-mrt.	Clubkampioenschap Lierse B.C.	II.2.	X	X	X	X		X	X	X	
9-mrt.	**Rit 1 Vuelta a Levante (Criterium Madrid)**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
11-mrt.	Rit 3 Vuelta a Levante TTT	II.5.	X	X	X	X	X	X	X	X	
12-mrt.	**Rit 4 Vuelta a Levante**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
16-mrt.	**Rit 8 Vuelta a Levante (Criterium Valencia)**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
19-mrt.	**Milano-Sanremo**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
23-mrt.	**Ciney-Waregem**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
7-apr.	**Trofee Vlaanderen**	III.47. & II.7.	X	X	X	X	X	X	X	X	
9-apr.	**Rit 3 Driedaagse van Antwerpen (Antwerpen-Geel)**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
20-apr.	**Paris-Bruxelles**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
24-apr.	Nationaal kampioenschap Interclubs	IV.40.					X				
3-mei	**Rit 4 Vuelta a España**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
4-mei	**Rit 5b Vuelta a España**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
5-mei	**Rit 6 Vuelta a España**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
8-mei	**Rit 9 Vuelta a España**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
9-mei	**Rit 10 Vuelta a España**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
18-mei	**Criterium Brest**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
29-mei	**Helchteren**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
8-jun.	**Sint-Laureins**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
10-jun.	**Belsele**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
15-jun.	**Milano-Mantova**	200ste zege	X	X	X	X	X	X	X	X	X
4-jul.	Omnium Milaan (piste)		X							X	
12-jul.	**Mortsel**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
18-jul.	Vall de Uxo piste (ex aequo)	III.51. en II.1.	X	X	X	X	X	X	X	X	
24-jul.	Guecho Afvallingskoers	III.51. en II.8.b.	X	X	X	X		X	X	X	
26-jul.	Porto (Piste)	III.51. en II.1.	X	X	X	X		X	X	X	
27-jul.	Vigo (Por) (Piste)	III.51. en II.1.	X	X	X	X	X	X	X	X	
28-jul.	Mataro (Piste)	III.51. en II.1.	X	X	X	X		X	X	X	
29-jul.	Gijon	III.51. en II.8.b.	X	X	X	X		X	X	X	
31//7	Montjuich	III.51. en II.8.b.	X				X				
3-aug.	**Criterium Herve**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
10-aug.	**Kampioenschap van België**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
19-aug.	**Criterium Seraing**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
24-aug.	**Rit 2b G.P. Marvan (Huy-Aalst)**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
14-sep.	**Coppa Bernocchi**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
19-sep.	**Criterium Beernem (in lijn)**	100ste profzege	X	X	X	X	X	X	X	X	X
20-sep.	Criterium Meulebeke	III.52.	X	X	X	X	X	X	X	X	X
25-sep.	**Stekene**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
	Valenciennes	III.53. en II.1.			X						
		27									

Datum	Zeges	Opmerking	2A	2B	2C	2D	2E	2F	3A	3B	3E
1959 Beroepsrenner											
23-feb.	**Rit 2 Giro di Sardegna**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
25-feb.	**Rit 4 Giro di Sardegna**		X	X	X	X	X		X		X
27-feb.	**Rit 6 Giro di Sardegna**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
27-feb.	**Giro di Sardegna**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
9-mrt.	**Rit 2 Vuelta a Levante**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
13-mrt.	**Rit 6 Vuelta a Levante**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
14-mrt.	**Rit 7 Vuelta a Levante**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
15-mrt.	**Vuelta a Levante**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
24-mrt.	Clubkampioenschap Lierse B.C.	II.2.	X	X	X	X		X		X	
30-mrt.	**Ronde van Vlaanderen**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
22-mrt.	**G.P. Vilvoorde**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
23-apr.	Lerida	III.54.					X	X	X		
24-apr.	**Rit 1b Vuelta a España**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
1-mei	**Rit 8 Vuelta a España**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
2-mei	**Rit 9 Vuelta a España**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
4-mei	**Rit 11 Vuelta a España**		X	X	X	X	X		X	X	X
10-mei	Puntenklassement Vuelta a España	II.3.	X	X	X	X	X	X		X	
16-mei	**Rit 1 Giro d'Italia**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
20-mei	**Rit 5 Giro d'Italia**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
26-mei	**Rit 11 Giro d'Italia**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
30-mei	**Rit 14 Giro d'Italia**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
31-mei	Hanret	IV.41.					X				
4-jul.	Criterium Tortosa	III.55. & II.1.	X	X	X	X	X	X	X	X	
7-jul.	Criterium Toledo	III.56. en II.1.	X	X	X	X		X	X	X	
12-jul.	**Criterium Moulins Engilbert**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
12-jul.	La Clayette	IV.42.							X		
19-jul.	Omnium in Rocourt (piste)		X							X	
23-jul.	**Criterium Charleroi**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
26-jul.	**Tielt-Antwerpen-Tielt**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
26-jul.	Tielt-Antwerpen-Tielt	IV.43.					X				
28-jul.	**Criterium Knokke (40 km)**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
29-jul.	**Criterium Waver (in lijn)**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
30-jul.	**Criterium Hannut**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
31-jul.	**Criterium Hasselt**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
3-aug.	**Criterium Baarle-Hertog**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
5-aug.	**Grobbendonk**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
9-aug.	**Londerzeel wegrit 1ste deel**	III.57.		X	X	X	X				X
9-aug.	**Criterium Londerzeel 2de deel**	III.57.	X								X
9-aug.	Criterium Londerzeel	III.57. en II.8.1.		X	X	X	X	X	X	X	
13-aug.	**Criterium Mol**		X	X		X	X	X	X	X	X
18-aug.	**Criterium Genk**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
28-aug.	**Criterium Dendermonde**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
30-aug.	**Criterium Sint-Lenaarts**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
14-sep.	Valenciennes Pistemeeting met Van Steenbergen	II.1.	X	X	X	X		X		X	
17-sep.	**Kampioenschap van Vlaanderen Koolskamp**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
23-sep.	**Criterium Sevilla**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
25-sep.	**Criterium Oviedo**	IV.44.	X	X	X	X	X	X	X	X	X

Datum	Zeges	Opmerking	2A	2B	2C	2D	2E	2F	3A	3B	3E
11-okt.	**Paris-Tours**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
18-okt.	**Giro di Lombardia**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
		38									
		1960 Beroepsrenner									
2-mrt.	**Rit 4 Giro di Sardegna**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
3-mrt.	**Rit 5 Giro di Sardegna**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
10-mrt.	Rit 2 Paris-Nice (TTT)	II.5.	X	X	X	X		X		X	
13-mrt.	**Rit 5 Paris-Nice**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
16-mrt.	**Rit 8 Paris-Nice**	250ste zege	X	X	X	X	X	X	X	X	X
18-apr.	**Criterium San Daniele Po (Ita.)**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
12-mei	**Meerhout**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
25-mei	**Rit 7 Giro d'Italia**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
26-mei	**Rit 8 Giro d'Italia**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
29-mei	**Rit 11 Giro d'Italia**		X	X		X	X	X	X	X	X
9-jun.	Bergklassement Giro d'Italia	II.3.	X				X	X		X	
11-jun.	Rho	III.58. & II.8.b.	X	X	X	X	X	X	X	X	X
19-jun.	**Rit 2a Driedaagse van Antwerpen**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
12-jul.	**Tessenderlo**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
13-jul.	**Temse**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
17-jul.	**Ronde van Brabant (Lubbeek)**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
19-jul.	**Criterium Sint-Lambrechts-Woluwe**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
20-jul.	**Criterium Charleroi**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
21-jul.	**Criterium Herve**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
26-jul.	**Criterium Ruisbroek-Sauvegarde**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
4-aug.	**Criterium Waver**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
6-aug.	**Criterium Brussel**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
14-aug.	**Wereldkampioenschap**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
21-aug.	**Criterium Jambes**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
22-aug.	**Criterium Zingem**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
28-aug.	**Criterium Sint-Lenaarts**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
29-aug.	Dax (Piste)	II.1.	X	X			X	X		X	X
30-aug.	**Criterium Pamiers**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
5-sep.	**Criterium Edegem**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
5-sep.	**Criterium Leuven**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
12-sep.	Valenciennes (Piste)	II.1.	X	X							
14-sep.	Zürich (piste)		X							X	
25-sep.	**Roue d'Or in Daumesnil (met Cerami)**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
	Criterium Spanje	III.50.			X						
		27									

Datum	Zeges	Opmerking	2A	2B	2C	2D	2E	2F	3A	3B	3E
1961 Beroepsrenner											
27-feb.	**Rit 2 Giro di Sardegna**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
3-mrt.	**Rit 6 Giro di Sardegna**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
5-mrt.	**Criterium Ravenna**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
15-mrt.	**Rit 6b Paris-Nice**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
16-mrt.	**Rit 7 Paris-Nice**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
16-mrt.	Puntenklassement Paris-Nice	II.3.	X					X			
9-apr.	**Paris-Roubaix**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
29-apr.	Criterium Daumesnil (Omnium)	II.8.a.	X								
6-mei	**G.P. Atlantis in Schelle**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
11-mei	Rit 4a Tour de Belgique (TTT)	II.5.	X	X	X	X	X	X		X	
11-mei	**Rit 4b Tour de Belgique**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
11-mei	**Tour de Belgique**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
11-mei	Puntenklassement Tour de Belgique	II.3.	X					X		X	
15-mei	**Liège-Bastogne-Liège**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
16-mei	**Ardens Weekend**	III.47 & II.7.	X	X	X	X	X	X	X	X	
2-jun.	**Rit 13 Giro d'Italia**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
4-jun.	**Rit 15 Giro d'Italia**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
6-jun.	**Rit 17 Giro d'Italia**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
18-jun.	**Eizer-Overijse**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
26-jun.	Roubaix (Piste)	II.1.	X	X							
31-jul.	Rocourt (Piste)	II.1.	X	X							
3-aug.	**Bol d'Or de Monédières**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
5-aug.	**Criterium Maurs**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
6-aug.	**Criterium Vayrac**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
9-aug.	**Grobbendonk**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
13-aug.	**Criterium Felletin**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
15-aug.	Chauffailles (Piste)	II.1.	X	X							
17-aug.	**Heusden (O.Vl.)**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
19-aug.	**Criterium Lokeren (in lijn)**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
25-aug.	**Criterium Mol**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
26-aug.	**Criterium Veltem-Beisem**		X	X	X	X	X		X		X
3-sep.	**Wereldkampioenschap**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
4-sep.	Criterium Leuven	IV.45.				X		X	X	X	
7-sep.	**Criterium Limoges**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
9-sep.	**Criterium der Azen Parijs**	300ste zege	X	X	X	X	X	X	X	X	X
10-sep.	**Criterium 's Gravenbrakel (Derny finale)**	III.59.	X	X	X	X	X	X	X	X	X
11-sep.	Valenciennes (piste)	II.1.	X				X		X		X
12-sep.	**Criterium Auch**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
15-sep.	Criterium Beernem	III.60. & II.8.b.	X	X	X	X	X	X	X	X	
16-sep.	Rocourt (piste)		X							X	
17-sep.	Criterium Sint-Lenaarts	IV.46.	X	X	X	X		X	X	X	
24-sep.	**Criterium Leuze**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
26-sep.	**Criterium Gourin**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
	Heusden	IV.47.					X				
		31									

Datum	Zeges	Opmerking	2A	2B	2C	2D	2E	2F	3A	3B	3E
1962 Beroepsrenner											
26-feb.	**Rit 3 Giro di Sardegna**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
28-feb.	**Rit 5b Giro di Sardegna**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
29/feb	**Giro di Sardegna**	200ste profzege	X	X	X	X	X	X	X	X	X
15-mrt.	Rit 7a Paris-Nice (TTT)	II.5.	X	X		X		X		X	
15-mrt.	**Rit 7b Paris-Nice**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
17-mrt.	**Rit 9b Paris-Nice**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
25-mrt.	**Gent-Wevelgem**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
1-apr.	**Ronde van Vlaanderen**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
9-apr.	**Paris-Roubaix**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
25-apr.	**Rit 3 Tour de Belgique**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
26-apr.	Rit 4 Tour de Belgique (TTT)	II.5.	X	X		X	X	X		X	
26-apr.	Puntenklassement Tour de Belgique	II.3.	X					X		X	
27-mei	**Rit 9 Giro d'Italia**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
29-mei	**Rit 11 Giro d'Italia**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
14-jun.	**Criterium Boulogne-sur-Mer**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
25-jun.	Rit 2b Tour de France (TTT)	II.5.	X	X		X		X		X	
19-aug.	**Herentals**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
3-sep.	**Criterium Leuven**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
10-sep.	Valenciennes (Piste)	II.1.	X	X		X		X		X	
14-sep.	**Criterium Dijon**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
23-sep.	**Roue d'Or te Daumesnil (+ Post)**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
25-sep.	**Vichte**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
27-sep.	**Berlare**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
30-sep.	G.P. Parisien (TTT)	II.5.	X	X		X		X	X	X	
	Terne	III.61.			X						
		18									
1963 Beroepsrenner											
27-jan.	Palma de Mallorca (piste)		X							X	
27-feb.	**Rit 4 Giro di Sardegna**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
9-mrt.	**Omloop Vlaamse Gewesten**	IV.48.	X	X	X	X	X	X	X	X	X
10-mrt.	**Rit 1 Paris-Nice**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
13-mrt.	**Rit 4 Paris-Nice**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
14-mrt.	Rit 5 Paris-Nice	IV.49.						X		X	
17-mrt.	**Rit 8 Paris-Nice**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
17-mrt.	Puntenklassement Paris-Nice	II.3.	X	X	X			X		X	
4-jun.	**Rit 2 Dauphiné Libéré**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
7-jun.	**Rit 5 Dauphiné Libéré**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
24-jun.	**Rit 2a Tour de France**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
30-jun.	**Rit 8 Tour de France**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
5-jul.	**Rit 13 Tour de France**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
14-jul.	**Rit 21 Tour de France**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
14-jul.	Puntenklassement Tour de France	II.3.	X		X		X	X	X	X	
18-jul.	Rocourt (piste)	II.1.	X							X	
21-jul.	**Kampioen van België**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
15-aug.	**Criterium Felletin**		X	X		X	X	X	X	X	X
16-aug.	**Criterium Aix-les-Bains**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
21-aug.	**Criterium Turnhout**		X	X	X	X	X	X	X	X	X

Datum	Zeges	Opmerking	2A	2B	2C	2D	2E	2F	3A	3B	3E
25-sep.	Lyon (puntenkoers)	II.8.b.					X				
28-aug.	Criterium Fleurance	III.62.	X	X	X	X	X	X		X	X
29-aug.	**Criterium Arras**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
2-sep.	**Circuit de l'Aulne in Châteaulin**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
8-sep.	Criterium Laval	IV.50.		X	X	X		X	X	X	
15-sep.	**Criterium Nantes**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
21-sep.	Lyon (piste)	II.1.	X	X	X						X
30-sep.	**Criterium La Louvière**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
13-okt.	**Criterium Cambrai**	III.63.	X	X	X	X	X	X	X	X	X
		20									
		1964 Beroepsrenner									
4-mrt.	**Rit 4 Giro di Sardegna**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
14-mrt.	**Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
16-apr.	**Rit 4 Tour de Belgique**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
22-apr.	Interclubkampioenschap	II.5.		X					X		
1-mei	**Rit 2 Vuelta a España**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
24-mei	**Brussel-Meulebeke**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
1-jun.	**Rit 4b Dauphiné Libéré**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
7-jun.	**Criterium Argentan**		X	X	X	X	X	X	X		X
16-jun.	**Criterium Eu**		X	X	X	X	X	X	X		X
20-jul.	**Criterium Denderleeuw**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
23-jul.	**Criterium De Panne**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
3-aug.	**Criterium Bierges (Waver) (in lijn)**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
4-aug.	**Criterium De Pinte**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
13-aug.	**Criterium Rijmenam**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
16-aug.	**Criterium Moorslede**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
19-aug.	**Criterium Turnhout-Oud**	250ste profzege	X	X	X	X	X	X	X	X	X
26-aug.	**Criterium Tessenderlo**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
29-aug.	**Rit 1 Paris-Luxembourg**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
30-aug.	**Paris-Luxembourg**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
8-sep.	**Circuit de l'Aulne in Châteaulin**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
12-sep.	**Criterium Riom**		X	X		X	X	X	X	X	X
13-sep.	**Criterium Laval**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
18-sep.	Criterium 's Gravenbrakel (Puntenkoers)	III.64 & II.8.b.								X	
18-sep.	Criterium 's Gravenbrakel (Afvalling)	III.64. & II.8.b.								X	
18-sep.	Criterium 's Gravenbrakel (eindstand)	III.64 & II.8.b.								X	
21-sep.	**Viane**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
22-sep.	**Vichte**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
29-sep.	**O.-L.-V. Waver**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
	Criterium Spanje	III.50.			X						
		24									

Datum	Zeges	Opmerking	2A	2B	2C	2D	2E	2F	3A	3B	3E
1965 Beroepsrenner											
28-feb.	**G.P. Alghero**	IV.51.	X	X	X	X	X	X	X	X	X
2-mrt.	**Rit 1 Giro di Sardegna**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
4-mrt.	**Rit 3 Giro di Sardegna**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
5-mrt.	**Rit 4 Giro di Sardegna**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
6-mrt.	**Rit 5 Giro di Sardegna**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
7-mrt.	**Rit 6 Giro di Sardegna**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
7-mrt.	**Giro di Sardegna**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
27-mrt.	**Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
28-mrt.	**Elfstedenronde in Brugge**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
3-apr.	**Rit 4b Circuit du Provençal**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
7-apr.	**Rit 2a Tour de Belgique**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
11-apr.	**Paris-Roubaix**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
22-apr.	**Edingse Pijl in Edingen**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
29-apr.	**Rit 1 Vuelta a España**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
30-apr.	**Rit 2 Vuelta a España**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
5-mei	**Rit 7 Vuelta a España**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
7-mei	**Rit 9 Vuelta a España**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
10-mei	**Rit 12 Vuelta a España**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
12-mei	**Rit 14 Vuelta a España**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
13-mei	**Rit 15 Vuelta a España**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
15-mei	**Rit 17 Vuelta a España**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
16-mei	Puntenklassement Vuelta a España	II.3.	X				X	X	X	X	
23-mei	**Vorst-Meulebeke**		X	X	X	X	X	X		X	X
27-mei	**Criterium Chef-Boutonne**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
31-mei	**Pamel-Roosdaal**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
6-jun.	**Criterium Labastide d'Armagnac**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
7-jun.	**Criterium Poiré-sur-Vie**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
11-jun.	**Rit 1 Tour du Luxembourg**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
12-jun.	**Rit 2b Tour du Luxembourg**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
14-jun.	**Rit 4 Tour du Luxembourg**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
19-jun.	**Erembodegem**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
22-jun.	**Rit 1a Tour de France**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
11-jul.	**Rit 19 Tour de France**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
18-jul.	Rocourt (piste)	II.1.	X							X	
20-jul.	**Criterium Rijmenam**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
22-jul.	**Criterium De Panne (Lijn)**	400ste zege	X	X	X	X	X	X	X	X	X
25-jul.	**Criterium Pommeroeul**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
29-jul.	**G.P. Beeckman-De Caluwé in Ninove**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
30-jul.	Oostende (piste)	II.1.	X							X	
6-aug.	**Criterium Merelbeke**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
10-aug.	**G.P. Maurice Raes in Heusden (O.Vl.)**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
12-aug.	Omnium Oostende (piste)	II.1.	X							X	
12-aug.	Puntenkoers Oostende (piste)	II.1.	X							X	
18-aug.	**Criterium Sint-Lambrechts-Woluwe (Lijn)**	IV.52.	X	X	X	X	X	X	X	X	X
20-aug.	Omnium Rocourt (piste)	II.1.	X							X	
20-aug.	Puntenkoers Rocourt (piste)	II.1.	X							X	
21-aug.	Omnium Oostende (piste)	II.1.	X							X	
21-aug.	Puntenkoers Oostende (piste)	II.1.	X							X	

Datum	Zeges	Opmerking	2A	2B	2C	2D	2E	2F	3A	3B	3E
25-aug.	**Criterium Turnhout**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
1-sep.	**Putte**	300ste profzege	X	X	X	X	X	X	X	X	X
12-sep.	Criterium 's Gravenbrakel (Afvalling)	II.8.b.								X	
13-sep.	Omnium Valenciennes (piste)	II.1.	X							X	
2-okt.	**Criterium Riom**		X	X	X	X	X	X	X	X	X
		42									
		1966 Beroepsrenner									
11-mrt.	**Rit 4 Parijs-Nice**		X	X	X		X	X	X	X	X
26-mrt.	**Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke**		X	X	X		X	X	X	X	X
5-apr.	Interclub Antwerpen Arendonk	II.2.	X	X				X		X	
10-apr.	**Omloop Van de Fruitstreken Alken**		X	X	X		X	X	X	X	X
21-mei	**Bazel**	III.65. & II.8.b.	X	X	X		X	X	X	X	X
12-jun.	**Rit 3 Tour du Luxemburg**		X	X	X		X	X	X	X	X
20-jul.	**Criterium Rijmenam**		X	X	X		X	X	X	X	X
8-aug.	**Criterium Berlaar**		X	X	X		X	X	X	X	X
13-aug.	**Rit 2 Grote Prijs Van Nederland**		X	X	X		X	X	X	X	X
19-aug.	**Criterium Westerlo (Heultje)**		X	X	X		X	X	X	X	X
24-sep.	**Puurs**		X	X	X		X	X	X	X	X
25-sep.	**Aalter**		X	X	X		X	X	X	X	X
3-okt.	**Petegem-aan-de-Leie**		X	X	X		X	X	X	X	X
	Criterium Spanje	III.50.			X						
		12									
		1967 Beroepsrenner									
28-feb.	**Rit 2 Giro di Sardegna**		X	X	X		X	X	X	X	X
11-mrt.	**Rit 4 Paris-Nice**		X		X		X	X	X	X	X
26-mrt.	**Omloop Van de Fruitstreken Alken**		X	X	X		X	X	X	X	X
27-mrt.	**Criterium Col San Martino in Scorzè**		X	X	X		X	X	X	X	X
7-apr.	Puntenklassement Tour de Belgique	II.3.	X	X	X			X		X	
4-mei	**Miniac-Morvan**		X	X	X		X	X	X	X	X
7-mei	**Criterium Saint-Brieuc**		X	X	X		X	X	X	X	X
11-mei	**Meerhout**		X	X	X		X	X	X	X	X
14-mei	**Criterium Saint-Macaire-en-Mauges**		X	X	X		X	X	X	X	X
4-jul.	Rit 5b Tour de France (TTT)	II.5.		X						X	
19-jul.	**Temse**		X	X	X		X	X	X	X	X
24-jul.	**Criterium Aalst**		X	X	X		X	X	X	X	X
26-jul.	**Criterium Sint-Lambrechts-Woluwe**		X	X	X		X	X	X	X	X
5-aug.	**Criterium De Pinte (derny's) (finale)**	II.8.e.	X	X	X		X	X	X	X	X
20-aug.	**G.P. Europa Roermond Derny's (+ Post) (Eindstand)**	II.8.e.	X	X	X		X	X	X	X	X
26-aug.	**Criterium Londerzeel (Lijn)**		X	X	X		X	X	X	X	X
31-aug.	Rummen	III.66.	X	X							
6-sep.	**Criterium Avelgem**		X	X	X		X	X	X	X	X
12-sep.	**G.P. Briek Schotte in Desselgem**		X	X	X		X	X	X	X	X
27-sep.	**Langemark**		X	X	X		X	X	X	X	X
30-sep.	**Dieren (Ned.)**		X	X	X		X	X	X	X	X
8-okt.	**Paris-Tours**		X	X	X		X	X	X	X	X
		19									

Datum	Zeges	Opmerking	2A	2B	2C	2D	2E	2F	3A	3B	3E
1968 Beroepsrenner											
21-apr.	**Flèche Wallonne**		X	X	X		X	X	X	X	X
23-apr.	**Valenciennes (Lijn)**		X	X	X		X	X	X	X	X
1-mei	**Garancières-en-Beauce**		X	X	X		X	X		X	X
4-mei	**Rotheux-Aix-Rotheux**		X	X	X		X	X	X	X	X
26-mei	**Criterium Rijen**		X	X	X		X	X	X	X	X
2-jun.	**Saint-Hilaire-du-Harcouët (Circuit Moulin de Virey)**		X	X	X		X	X	X	X	X
20-jun.	**Criterium Boulogne-Sur-Mer**		X	X	X		X	X	X	X	X
29-jun.	**Bevel**		X	X	X		X	X	X	X	X
15-jul.	**Duffel**		X	X	X		X	X	X	X	X
22-jul.	**Criterium Aalst**		X	X	X		X	X	X	X	X
3-aug.	**Criterium Rumbeke**		X	X	X		X	X	X	X	X
9-aug.	**Criterium Merelbeke**		X	X	X		X	X	X	X	X
15-aug.	**Criterium Denderleeuw**		X	X	X		X	X	X	X	X
14-sep.	**Criterium Poperinge**		X	X	X		X	X	X	X	X
15-sep.	**Landegem**		X	X	X		X	X	X	X	X
29-sep.	**Criterium Ossendrecht**		X	X	X		X	X	X	X	X
	Criterium Spanje	III.50.			X						
		16									
1969 Beroepsrenner											
22-mrt.	**Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke**	IV.53.	X	X	X		X	X	X	X	X
26-apr.	**Pulle**	IV.54.	X	X	X		X	X	X	X	X
11-mei	**Criterium Roosendaal**		X	X	X		X	X	X	X	X
13-mei	**Lommel**	IV.55.	X	X	X		X	X	X	X	X
15-mei	**Fay-de-Bretagne**		X	X	X		X	X	X	X	X
17-mei	**Criterium La Limouzinière**		X	X	X		X	X	X	X	X
24-mei	**Omloop Grensstreek Ledegem**		X	X	X		X	X	X	X	X
25-mei	**Criterium Saint-Macaire-en-Mauges**		X	X	X		X	X	X	X	X
31-mei	**Duffel**		X	X	X		X	X	X	X	X
2-jul.	**Rit 4 Tour de France**		X	X	X		X	X	X	X	X
14-jul.	**Duffel**		X	X	X		X	X	X	X	X
19-jul.	**Antwerpen-Linkeroever**		X	X	X		X	X	X	X	X
15-aug.	**Omloop der Zennevallei Dworp**		X	X	X		X	X	X	X	X
10-sep.	**Wingene**		X	X	X		X	X	X	X	X
12-sep.	**Criterium 's Gravenbrakel**		X	X	X		X	X	X	X	X
16-sep.	**G.P. Briek Schotte Desselgem**			X	X		X				X
24-sep.	**Heist-op-den-Berg**		X	X	X		X	X	X	X	X
		17									
1970 Beroepsrenner											
30-mei	**Kessel-Lier**		X	X	X		X	X	X	X	X
14-aug.	**Oud-Turnhout**		X	X	X		X	X	X	X	X
		2									

X. Bibliografie

- Eddy Merckx 75 jaar, Van Lettelingen tot Kluisbergen, de 525 zeges van De Kannibaal, hoofdredactie Michiel Ameloot, uitgave Het Laatste Nieuws (1A)
- Eddy Merckx - De Mens Achter De Kannibaal, Rik Vanwalleghem, Pinguin Productions Gent, 1993 (1B)
- Merckx 525, Frederik Backelandt, Jan Maes en Gino Van Dierdonck, Uitgeverij Kannibaal, 2010 (1C)
- Eddy Merckx - Mijn wegjournaal, opgetekend door Louis Clicteur, Uitgeverij Van In, Lier, 1971 (1D)
- Eddy Merckx - Ma chasse aux maillots, Uitgeverij Arts et Voyages, 1974 (1E)
- Eddy Merckx - Meer dan een Tour in mijn mars, Uitgevers en Publiciteitsbedrijf De Lage Landen B.V., Amsterdam, 1973 (1F)
- Eddy Merckx, Louis Clicteur en Lucien Berghmans, Uitgeverij De Schorpioen, Strombeek-Bever, 1967 (1G)
- Eddy Merckx Chronique du Cannibale, Pascal Sergent, Éditions les Presses du Midi, januari 2019 (1H)
- Eddy Merckx - Mes 50 Victoires en 1973 - Mes Carnets de Route 1973, propos recueillis par René Jacobs, Editions Arts et Voyages, Diffusion Gamma, 1974. (1I)
- Eddy Merckx 2 van regenboog-tot gele trui, Louis Clicteur en Lucien Berghmans, Uitgeverij De Schorpioen, Strombeek-Bever, 1970 (1J)
- Rik Van Looy - Monument voor een Keizer, Roger De Maertelaere, Uitgave “de Eecloonaar”, 2005 (2A)
- IK RIK!, Rob Jans, Brito-Editie Antwerpen, 1972 (2B)
- Van Looy Story, André Blancke, Jan Cornand en Roger Quick, Drukkerij Het Volk Gent, 1979 (2C)
- Rik Van Looy heerser en verdeler, Louis Clicteur & Lucien Berghmans, Uitgeverij De Steenbok, Gent, 1966 (2D)
- Rik Van Looy 80, Mark Vanlombeek & Robert Janssens, Borgerhoff & Lamberigts nv, 2013 (2E)
- Rik Van Looy Empereur, Willy Anseeuw & Claude Degauquier, Éditions “Coups de pédales” asbl, 1999 (2F)
- Van Looy toujours et encore ..., Coups de Pédales Hors Série n° 1, 1991
- Encyclopédie Mondiale du Cyclisme, Pascal Sergent, Guy Crasset & Hervé Dauchy, Uitgeverij “de Eecloonaar” (3A)
- Mémoire du Cyclisme http://www.memoire-du-cyclisme.eu (3B)
- De Wielersite http://www.dewielersite.net/db2/wielersite/index.php (3C)
- Velo Gotha, René Jacobs, Hector Mahau, Harry Van Den Bremt & René Pirotte, Persen van België, Brussel, 1984 (3D)
- Diverse jaargangen Velo
- Digitale archieven van Gazet van Antwerpen: http://krantenarchief.concentra.be/

- Digitale archieven van Het Belang van Limburg: http://125.hbvlonline.be//HBVLWebsearcher/
- Digitale archieven van La Stampa https://www.lastampa.it/
- Digitale archieven van Belgica Press - KBR https://www.belgicapress.be/
- Digitale archieven van l'Unita. https://unita.news
- Digitale archieven van l'Avanti https://avanti.senato.it/controller.php?page=ricerca
- Digitale archieven van El Mundo Deportivo. https://www.mundodeportivo.com
- Digitale archieven van Corriere dello Sport. https://www.corriere.it/
- Forum Mémoire de cyclisme, http://www.memoire-du-cyclisme.eu/SMForum/
- De persoonlijke archieven van Antonio Campos, waarvoor dank

De reeks

Omdat ik ervan uitga dat iedereen mijn boeken over de Belgische reeksen gekocht heeft zou ik hier een poging willen ondernemen om de Italiaanse, Franse, Nederlandse, Spaanse, Portugese en Duitse reeksen op te lijsten. Een immens werk, maar ik zou mij willen beperken tot de meest gekende reeksen, of liever die reeksen die nog enigszins gemakkelijk te verkrijgen zijn.

Duitsland:

Giganten der Landstrasse

Ter gelegenheid van de Ronde van Duitsland 1950 werd er een reeks van 48 chromos uitgebracht door uitgeverij 'Bildverlag Carl Virneburg' uit Bonn onder de naam 'Giganten der Landstrasse'. Het betreft 48 zwart-wit chromo's op dun papier, formaat 8,3 x 10,5 cm en omrand met een witte boord. De keerzijde is blanco. Onderaan de foto komt de naam van de renner voor en voor de Duitse renners eveneens de woonplaats. Voor de niet-Duitse renners komt het land van origine voor. Bij een aantal renners wordt ook een uittreksel uit hun palmares vermeld (Saager, Schild, Weckerling, Hilbert en Lakeman). Bij de renners uit de ploeg Express komt achter hun woonplaats 'Fährt Express Rad' voor.

De prenten waren verpakt in een kartonnen doosje met rode opdruk en waren verkrijgbaar bij de uitgever door storting van 1,20 DM. Een verzamelalbum met herdenkingsmedaille was eveneens verkrijgbaar na de Ronde van Duitsland bij dezelfde uitgever mits betaling van 2,90 DM. Het is ons niet bekend of het verzamelalbum effectief verschenen is.

Aantal: 48 Voor het ogenblik zijn 41 van de 48 prenten door ons gekend. Kan iemand de namen van de 7 ontbrekende renners aanvullen?

Formaat: 10,5 x 8,3 cm

Zwart-wit

Rugzijde: Blanco

De prenten zijn niet genummerd.

Alger Herman - Augsburg
Berger Sepp - Rosenheim
Bintner Günther - Dortmund
Breuers Jan - Belgiën (= Breuer Jan)
Grigat Siegfried - Berlin
Heuser Heinz - Bad Lippspringe
Hilbert Philip - Frankenthal
Hiltl Andreas - Nürnberg
Holthöfer Werner - Bielefeld
Hörmann Hans - München
Kijewski Emil - Dortmund
Knoke Waldemar - Hannover

Kolbeck Sepp - München
Kopf Heiner - Freising
Kubatz Willi- Göttingen
Lakeman Henk - Holland
Meier Max - Schweiz
Meulenbergh Mathias - Aachen
Müller Heinz - Schwenningen
Pankoke Günther - Bielefeld
Pellenaers Cor - Holland
Pfannenmüller Mathias - Nürnberg
Ruckteschler Ludwig - Ludwigshafen
Rühl Heinrich - Herpersdorf
Saager Harry - Bad Reichenhal
Schenk Otto - Schweinfurt
Schild Herman - Chemnitz
Schulte Peter - Köln
Schultenjohann Heinrich - Dortmund
Schumacher Günther - Hannover
Schürmann Walter - Dortmund
Schwarzenberg Hubert - Aachen
Schwarzer Heinrich - Hannover
Siefert Fritz - Dortmund
Sommer Hans - Schweiz
Steinhilb Reinhold - Stuttgart
Süss Paul - Solingen
Theisen Rudi - Hildesheim
Weimer Karl - Stuttgart
Weckerling Otto - Kehnert
Zoll Heinz – Magdeburg

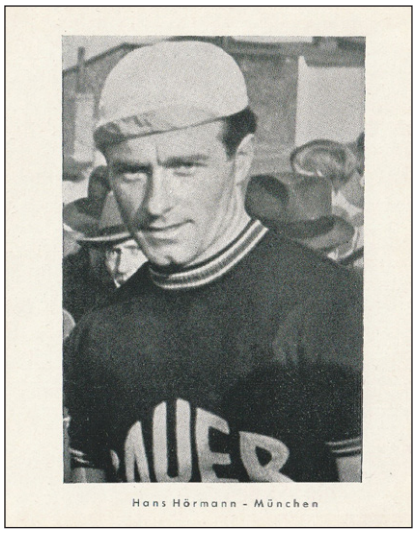
Hans Hörmann - München

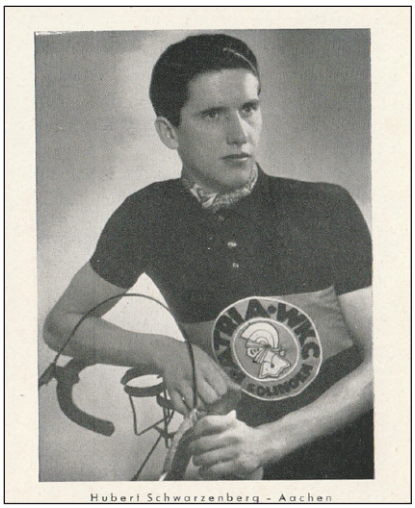
Hubert Schwarzenberg - Aachen

Duitsland:

Bekannte Rennfahrer der Gegenwart

De firma Berliner Bilder - Werbung van Walter Lindner met als adres Quitzowstrasse 27/28 -Berlin NW 21 publiceerde een prentenreeks van 54 wielrenners met als titel 'Bekannte Rennfahrer der Gegenwart'. De zwart-witte prenten hebben een afmeting van 7x10 cm, zijn genummerd en omrand met een witte boord. De keerzijde omvat een beknopte biografie van de renner of renners die weergegeven worden.

Martino Giuseppe

De reeks is mogelijk uitgegeven als promotiemateriaal voor fietsenhandelaars.

De chromos waren te samen verpakt in een omslag van bleek-groene kleur, formaat 14x10 cm en werden volgens een tekst op de keerzijde van de omslag bij aankoop van een fiets cadeau gegeven, in het voorbeeld Fahrradhaus Frohloff, Karl-Marx-Strasse 48, Berlin-Neukölnn.

We weten niet of de prenten ook te koop waren, apart of als volledige reeks of hoe ze verder verkrijgbaar waren.

Er zou ook een verzamelalbum verkrijgbaar geweest zijn, te bestellen op hetzelfde adres van de uitgever, aan de prijs van 2,50 DM. Op de achterzijde van de chromo staat nog "in voorbereiding", maar de (mogelijk latere) verpakkingen geven aanwijzingen om te bestellen.

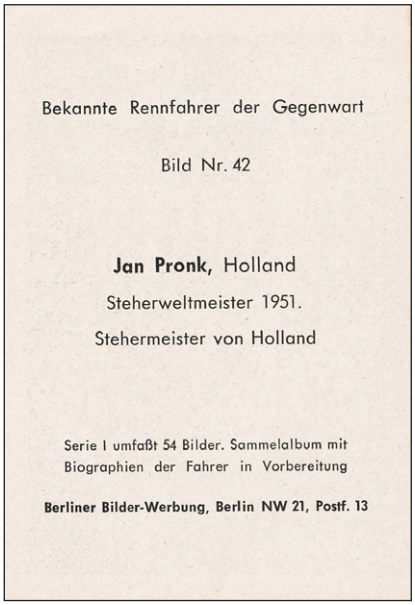

Rugzijde

Vermoedelijke periode van uitgave: 1953 of eind 1952.

Aantal: 54

Formaat: 10 x 7 cm

Zwart-wit

Rugzijde: Beknopte biografie

De prenten zijn genummerd.

1. Lohmann Walter
2. Schulz Günther
3. Berger Sepp
4. Zoll Heinz
5. Bethery Guy
6. Ziege Otto
7. Kilian Gustav
8. Strom Alfred-Arnold Reg
9. Plattner Oscar
10. Schwarzer Heinrich
11. Roth Jean-Kilian Gustav
12. Lesueur Raoul
13. Preiskeit Hans-Mirke Rudi

14. Diggelmann Walter
15. Lakeman Henk-Vooren Arie
16. Müller Heinz
17. Vooren Arie
18. Strom Alfred-Arnold Reg
19. Schorn Jean
20. Metze Erich
21. Martino Giuseppe
22. Bartali Gino
23. Intra Theo
24. Kübler Ferdi
25. Hoffmann Erich
26. Coppi Fausto
27. Bünzel Werner
28. Ziege Heinz-Ziege Otto
29. Voggenreiter Georg-Bünzel Werner
30. Van Steenbergen Rik
31. Kittsteiner Karl
32. Holzmann Horst
33. Verschueren Adolf
34. Bautz Erich
35. Schild Herman
36. Bobet Louison
37. Lapebie Guy
38. Holthöfer Werner
39. Besson Jacques
40. Bruneel Achille-Decorte Roger
41. Kutza Alfred
42. Pronk Jan
43. Schürmann Walter-Siefert Fritz
44. Koblet Hugo
45. Ehmer Lothar-Kutza Alfred
46. Bucher Walter-Roth Jean
47. Petry Valentin
48. Koblet Hugo-von Büren Armin
49. Saager Harry
50. Carrara Emile-Zoll Heinz
51. Weimer Karl
52. Vopel Heinz
53. Decorte Roger
54. Siefert Fritz-Schürmann Walter

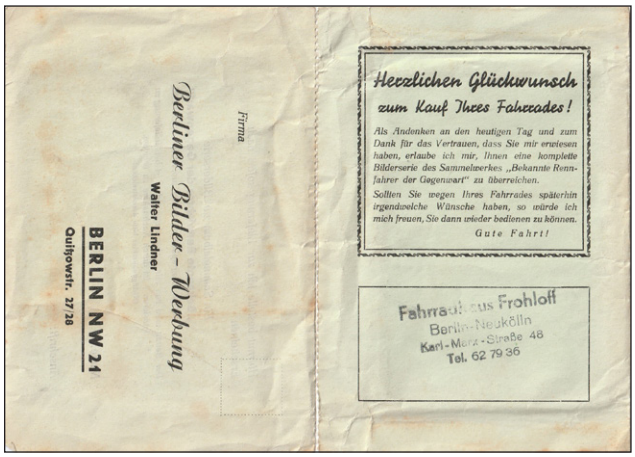

Buitenzijde van de omslag

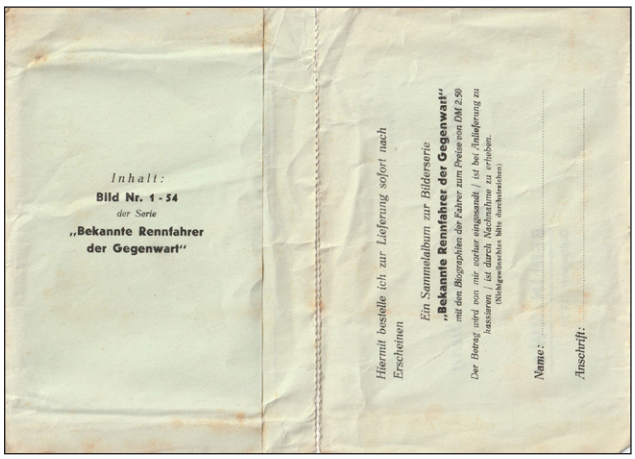

Binnenzijde van de omslag

De pubkaarten

Het voorstel zou hier zijn om de pubkaarten van een bepaald jaar op te lijsten. Om ergens te beginnen zou ik het jaar 1970 nemen als startjaar. De bedoeling zou zijn om van een vijftal ploegen op te lijsten welke renners er allemaal een pubkaart hadden. Zo kan de verzamelaar een overzicht krijgen van wat hij nog mist. Het kan zijn dat er fouten zitten in mijn opsomming. Natuurlijk mogen die gemeld worden.

Batavus-Alcina-Continental

Voorkant:
Onderaan: VOORNAAM NAAM
Logo van Alpecin Forte

Rugzijde:
Zie foto hiernaast

BÖLKE Winfried (verkeerdelijk RUDOLPH Ehrenfried genoemd)
DEELEN Wim
GERRITS Matje
GLEMSER Pitt (Duits kampioen)
GOMBERT Martin
JUNKERMANN Hennes
OUDKERK Jaap (Wereldkampioen)
PRIMO Willy
RUDOLPH Ehrenfried
STRENG Ernst
WILDE Herbert

Er zijn geen kaarten gekend van:
KEMPER Dieter
KUNDE Karl-Heinz
LOEVESIJN Leijn
OLDENBURG Horst
WOLF Helmut

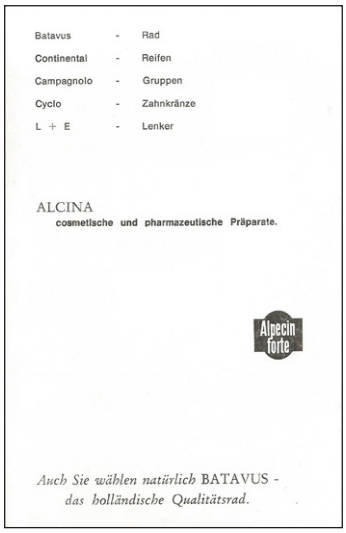

Winfried Bölke en Ehrenfried Rudolph

Opmerkingen:

1. Er is geen ploegfoto
2. De kaarten met de voornaam als initiaal dateren van 1969
3. Er zijn twee foto's van Ehrenfried Rudolph. De ene is echter Winfried Bölke

Caballero

Voorkant:
Onderaan: Voornaam Naam

Rugzijde:
Blanco

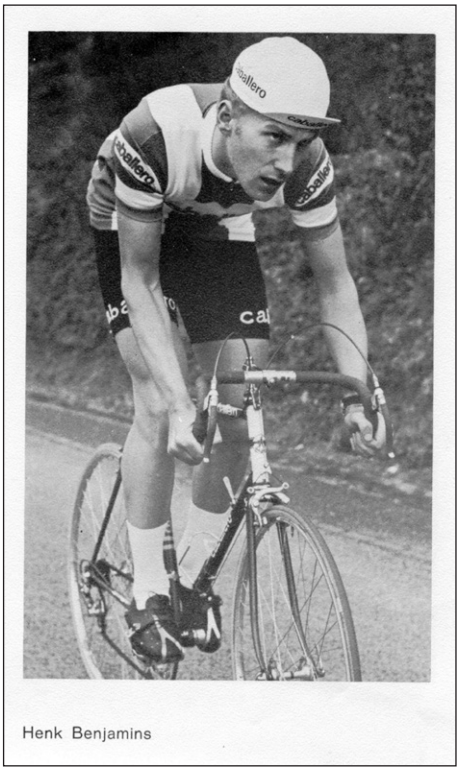

Henk Benjamins

BENJAMINS Henk
BUKACKI Richard
DE WIT Piet
DEN HARTOG Arie
DUYNDAM Leo
FRIJTERS Jaak
HARINGS Ger
HARINGS Huub
HARINGS Jan
HOEKSTRA Piet
HOLST Daan
KOEL Gerard
KREKELS Jan
RENTMEESTER Cees
SCHEPERS Wim
STEEVENS Harry
VAN BEERS Jos
VAN DER HORST Jan
VIANEN Gerard
WOUTERS Adrie
ZOONTJENS Cees)

Opmerkingen:

1. Er is een ploegfoto

Carlton-Truwel

Voorkant:
Foto
Rugzijde:
Blanco

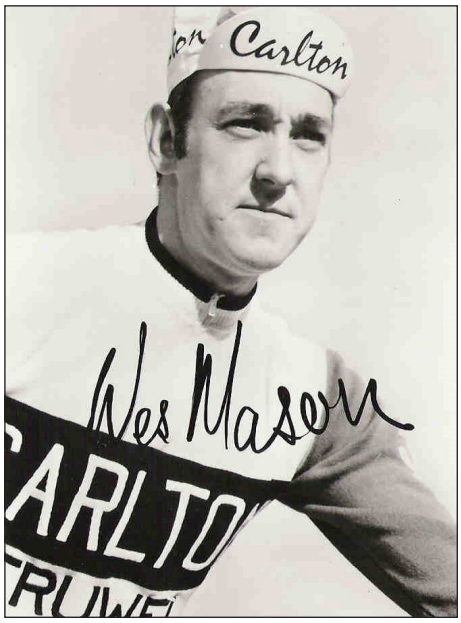

BULL Trevor
GOWLAND Tony
JOLLY Brian
MASON Wes
METCALFE Arthur
WECKX Eduard

Na het wereldkampioenschap sprint is er kleurenfoto van Gordon Johnson verschenen.

Er zijn geen kaarten gekend van:

BAENSCH Ron
KELLEHER Tony
SMITH Reg

"GORDIE" JOHNSON
CARLTON/RALEIGH
Professional

1970 WORLD PROFESSIONAL 1,000 METRES SPRINT CHAMPION, "Gordie" Johnson, took the title at the World Championships held at Leicester during August 1970. His magnificent win came only hours after he had signed a contract to join the Carlton Racing Team and "Gordie" streaked his machine over the line to take his first gold medal as a professional rider.
Johnson, 24-year-old Australian, married with a 3-year-old daughter Heidi, represented Australia at the Tokyo Olympics; was five times Australia's Amateur Sprint Champion; three times Joint Australian Tandem Champion and has held the Australian Kilometre record. He was a silver medallist at the British Commonwealth Games in July 1970.

Opmerkingen:

1. Er is geen ploegfoto

Cosatto-Marsicano

Voorkant:
Foto met daaronder NAAM Voornaam
Twee logo's van Cosatto
NELLO SPORT .... E NELLA VITA
Rugzijde:
Zie foto hiernaast

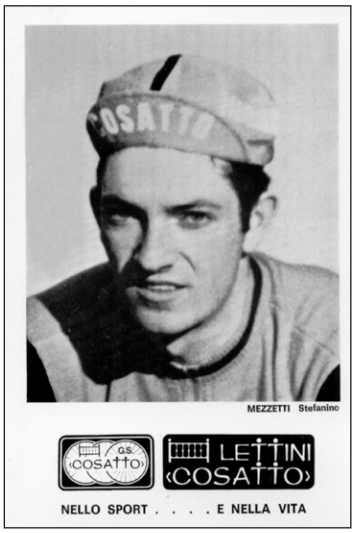

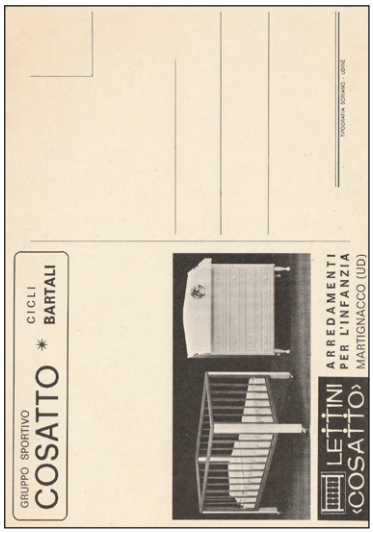

AMICI Adriano
DE SIMONE Giuseppe
FRANCHINI Primo
MEZZETTI Stefanino
QUINTARELLI Sandro

Er zijn (nog) geen foto's gekend van:

BIANCO Giannino
CARPANELLI Cesarino
DALLAI Pietro
DE MARCO Domenico
DE NOVELLIS Gennaro
JACOANGELI Aldo
MARTINI Flavio
SANTANTONIO Emilio
TACCONE Vito
TARTONI Giancarlo
ZAT Franco

Opmerkingen:

1. Er is geen ploegfoto

Goldor-Fryns-Elvé

Er zijn een aantal individuele kaarten gekend:

DONIE Willy
GERMAIN Jacques
KISNER Peter
MAES Willy
MELCKENBEECK Frans

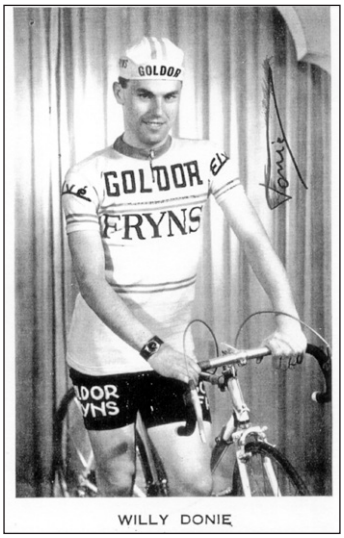

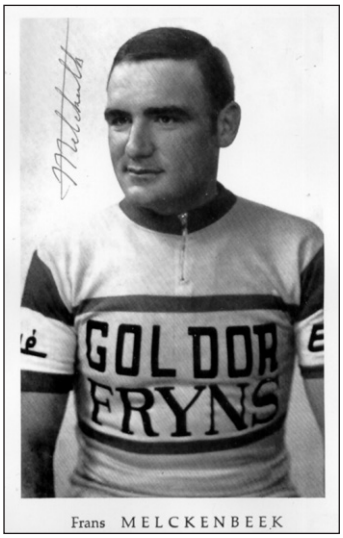

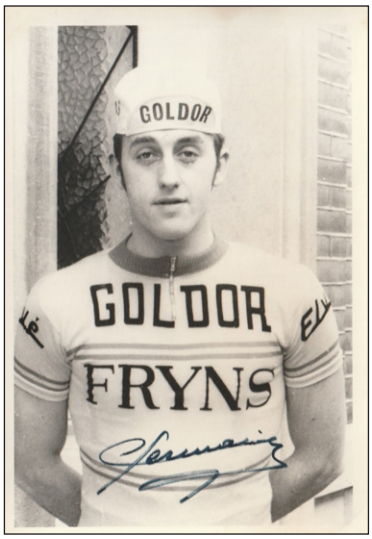

Er zijn (nog) geen foto's gekend van:

BOONS Jos
BRASSEUR Christian
BRUSSELMANS Jan
DAELEMANS Tony
DECLOEDT Freddy
GOENS Daniel
JIMÉNEZ Giovanni

LEENEN Alfons
MAES Frans
MAES Marcel
MARIËN Rik
MERTENS Theo
MOONEN Willy
PAUWELS Marcel
PAUWELS Romain
PIETERS Johnny
POLANSKY Marian
SCHELFHOUT René
SEEUWS Norbert
SOHIER Camille
VAN BUYNDER Freddy
VAN BUYNDER Hugo
VAN DE WALLE Frans
VAN DEN BOSCH Lodewijk
VAN DEN BOSCH Reinhold
VAN ESPEN André
VANDE MOORTEL Albert
VANDEN HAESEVELDE Julien
WIELANDT Ernie

Opmerkingen:

1. Er is een ploegfoto

Ovaphil

Voorkant:
Foto met daarop onderaan NAAM VOORNAAM en geboortedatum
Rugzijde:
Zie foto hiernaast

FRITZ Albert
GAUTIER Pierre
GHISELLINI Pierre
GRELIN René
MAROCCHI Faustino
SPADONI Aroldo
VIFIAN Bernard
ZIMMERMANN Emil

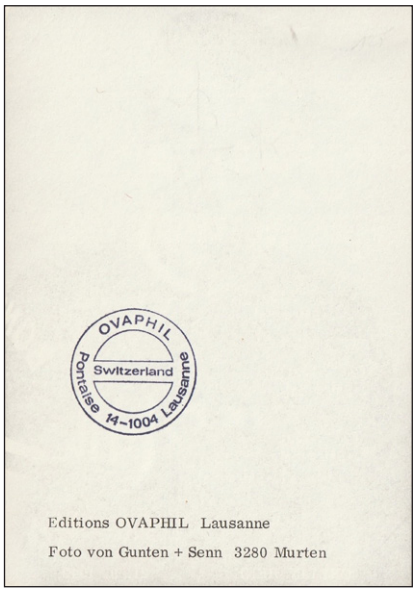

Er zijn (nog) geen kaarten gekend van:

COLOMBO Bruno
D'ARCANGELO Biagio
FAMÁ Franco
GIRARD Auguste
GUTTY Paul
HAGMANN Robert
IZIER Maurice
JANSER Max
KÖCHLI Paul
MONEYRON Gérard

Opmerkingen:

1. Er is geen ploegfoto

Geens Watney

Er zijn een aantal individuele kaarten gekend:

DE BAL Fons
GAKENS Tony
HOOYBERGHS Raf
NIJS Freddy
VERBEECK Frans

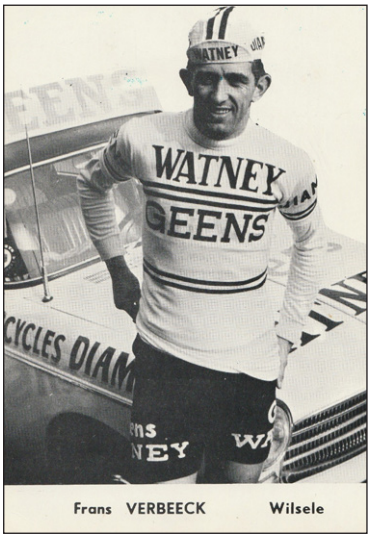

Er zijn (nog) geen foto's gekend van:

ABELSHAUSEN Jos
BADTS August
BAELE Michel
BRANDS Frans
COENE Jacky
COOLS Alfons
DE MOL Willy

DE REY René
DEMUNSTER Eric
EYERS Maurice
HAESELDONCKX Jos
HEAD Peter
OPDEBEECK Engelbert
PLANCKAERT Willy
PLANCKAERT Walter
POLANSKY Marian
SCHEIRS Leon
VALLEE Guy
VAN DAM Leo
VAN DAMME Albert
VAN DAMME Daniel
VAN DEN EYNDE Willy
VAN DEN NESTE Leopold
VAN RYMENANT Fernand
VANGOIDSENHOVEN Dany
VANVRECKOM Remi
VERSTRAETEN Eddy
VERSTRAETEN Frans
VOLKAERT Roger
VRIJDERS Herman
WILLEKENS Lucien

Opmerkingen:

1. Er is geen ploegfoto

Ploegfoto's

De Caballero wielerploeg (professionals): voorste rij van links naar rechts: Gerard Vianen, F. van den Enden (manager), P. den Hoed (publiciteit) Arie den Hartog, Jan Harings, Wim Schepers, Jan van der Horst, Henk Benjamins, Gé Peters (ploegleider), Jan Krekels, Leo Duyndam, Cees Rentmeester, Jacques Frijters, Gerard Koel, Sj. Collard (verzorger), J. Krijnen (mecanicien), Jos van Beers, achterste rij van links naar rechts Adri Wouters, Daan Holst, Richard Bukacki, Harry Steevens, Huub Harings, Piet Hoekstra, Cees Zoontjes, Piet de Wit.

caballero wielersport 1970

S.G. - G.S. GOLDOR-FRYNS - ELVÉ 1970

Staande-Debout : v.l.n.r./d.g.à.d. Renners/Cour. : Mertens Theo, Kisner Peter, Boons Jos, Germain Jacques, Sohier Camiel, Pauwels Romain, Decloedt Freddy, Vande Walle Frans, Vande Moortel Albert, Donie Willy, Wielandt Ernie, Maes Marcel, Jiminez Giovanni. Zittend/ass. : Schelfhout René, Van Buynder Freddy, Maes Willy, Mariën Hendrik, Brusselmans Jan, Melckenbeek Frans, Polansky Marian, Van den Bosch Louis, Seeuws Norbert.

Ploegfoto's van ploegen waarvan geen aparte pubkaarten beschikbaar zijn

N'achetez jamais un réfrigérateur sans le comparer à un FRIMATIC

De Gribaldy
Directeur Technique

Mogens Frey
Champion du Danemark

Agosthino
Champion du Portugal

Vifian
Champion de Suisse

Premier rang, de gauche à droite : **Ghisellini, Gauthier, Guiot, Gutty, Rigon F., Rigon C. et Moneyron.**
Deuxième rang, de gauche à droite : **Guillaume, Grelin, Izier, Delépine, Desvages.**

Les bicyclettes ***de Gribaldy*** *sont montées en tubes* ***Colombus*** *pédaliers, directions, moyeux* ***Campagnolo,*** *guidons, selles* ***Cinelli,*** *roues libres, chaînes* ***Régina,*** *dérailleurs* ***Simplex,*** *jantes* ***A.V.A.,*** *freins* ***Mafac,*** *boyaux* ***Wolber.***

En vente 18, place de la Révolution à Besançon (25)

De izquierda a derecha:
ROMAN KNÖRR BORRAS - Secretario de S. D. KAS - CARLOS ECHEVERRIA - GABRIEL MASCARO - GABINO EREÑOZAGA - JOSE LUIS URIBEZUBIA - SANTIAGO LAZCANO - FRANCISCO GALDOS - SEBASTIAN ELORZA - DALMACIO LANGARICA - Director del Equipo - ANDRES GANDARIAS - LUIS ZUBERO - NEMESIO JIMENEZ - AURELIO GONZALEZ - ANTONIO GOMEZ MORAL - GREGORIO SAN MIGUEL - VICENTE LOPEZ CARRIL - JOSE ANTONIO GONZALEZ LINARES - FRANCISCO GABICAGOGEASCOA.

Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen

Deze rubriek stel ik open voor iedereen die iets wil vragen. Dit kan gaan van een vraag naar een uitslag van een wedstrijd, een deelnemerslijst, een vraag tot ruilen of (ver)kopen, aanvullingen voor incomplete prentenreeksen, zaken die te geef zijn, …

Ik zie wel wat het oplevert en of het onder controle te houden is. Ik behou mij het voorrecht om eventueel zaken niet te publiceren indien dit blijkt te gaan om platte commercie.

Gelieve wel je contactgegevens te vermelden. Het is niet de bedoeling dat ik als tussenpersoon fungeer.

Gezocht:

- Wielerjaarboek Bernard Callens jaargangen 1975, 1979 en 1980
- Wieleragenda Jan Zomer 1977
- Urtekaria, Spaanse jaarboek van Javier Bodegas, jaargangen 1994, 1995, 1997, 1998, 2003, 2004 en 2010
- Almanacco del Ciclismo, alle jaargangen uitgezonderd 1995 t.e.m. 1997 en 1999 t.e.m. 2002

Contact: Stefaan Degryse : stefaan@waaierstijdschrift.be

Te koop: Diverse programmaboekjes van de Zesdaagse van Gent.

Contactgegevens: Jan Soens jan.soens@telenet.be

Vraagjes van Rudy Romeyns rudyromeyns@hotmail.com

Maple Leaf Chewing Gum Reeks 1965:

Nr. 4 Rik Luyten: Wie is de renner achter hem en welke trui draagt die?

Nr. 15 Schils: Welke renners achter hem?

Antwoord van de redactie: Volgens ons zijn het: Willy Derboven (Solo), Marcel Van den Bogaert (Mann) en een voor ons onbekende Solo-renner.

Maple Leaf Chewing Gum Reeks 1967:

Nr. 16 Melckenbeeck: Welke renner achter hem en welke trui?.

Nr. 17 Denson: Heeft er iemand een prent van Vic Denson (17) uit ‘65 Maple Leaf waar er enkel het palmares van ’64 op staat en dus niet “stelde zich in ’65 ten dienste van Anquetil”. Of bestaat ze niet zonder dat ene zinnetje?

Maple Leaf Chewing Gum Reeks 1967:

Nr. 5 Merckx: Welke Mann renner staat achter hem?

Weetjes

In deze rubriek ben ik bereid alle nieuwigheden te vermelden. Dat gaat van de data van de Wielerbeurzen tot het verschijnen van nieuwe wielerboeken. Wens je een recensie van het boek, dan zal je natuurlijk een exemplaar moeten aanleveren. Let echter op, ik ben een kritische lezer.

Beurzen

Wielerbeurs in Winksele-Delle in de parochiezaal van Delle, Mechelsesteenweg 1088, 3020 Winksele- Delle (de zaal ligt achter de kerk).

10/06/2023 van 9.00u tot 13.00u

Pas op de datum is gewijzigd t.o.v. de publicatie en een week vervroegd, dit omdat er ook in Nederland en Duitsland beurzen plaatsvinden op de vorige datum van 17 juni.

Info en reservaties: Bert Hulleman: sportmedia@live.nl

Wieler- en voetbalbeurs in Deinze in Zaal De Rekkelinge, Desiré Delcroixstraat 1C, 9800 Deinze

Op **zaterdag 23 september** vindt de eerste Wieler- en Voetbalbeurs in Zaal De Rekkelinge in Deinze plaats. Jarenlang vond eind augustus de wielerbeurs in Gent plaats maar door milieu-voorschriften was het niet langer mogelijk daar een volgende beurs door te laten gaan. Na het wegvallen van de voorjaars- en najaarsbeurs in Herentals en de wielerbeurs van Hooglede werd de mogelijkheid voor verzamelaars wel erg mager.

Vandaar dat we hebben gezocht naar een mogelijkheid om in elk geval in Zuid-west België een beurs te organiseren.

Er is ruim voldoende parkeermogelijkheid en Deinze heeft een treinstation. Vanaf de trein is er een busverbinding met een halte vlak bij de zaal.

Standhouders kunnen een tafel van 1.80 x 70 cm huren terwijl er aanvullend tafels zijn van 70 x 70 cm. Inlichtingen bij de organisatie: Stichting Sport en Media, Bert Hulleman, sportmedia@hetnet.nl Tel.: 00.31.578.616585

Laat uw collega-verzamelaars via mail, Facebook of anderszins weten dat de beurs in Deinze de vervanging is van de beurs in Gent. Voor bezoekers is beurs open van 09.00 uur tot 12.30 uur.

Voetbal- en wielerbeurs in Kermt in Zaal Kermeta, Diestersteenweg, 3510 Kermt

21/10/2023 van 08:30 tot 13:00

Info en reservaties: Gilbert Vanoppen: 0477/890 169 - hpc2000@skynet.be

---

Wielerbeurs in Sint-Truiden in GAZO, Gazometerstraat 3, 3800 Sint-Truiden

2/12/2023 van 09:30 tot 13:00

Info en reservaties: PaxX en Global Cycling: hyppoliet@telenet.be

Boeken

Helden in de Wielersport in Brabant Nr. 29

In het voorjaar van 2006 verscheen nummer 0 van de twee maal per jaar verschijnende boekzine Helden in de Wielersport in Brabant.

Inmiddels verscheen in april nummer 29, in feite de 30ste versie van een uitgave met verhalen over renners, wedstrijden en organisaties die ergens een link met Brabant hebben. Maar wel voor iedere wielerliefhebber interessant.

Zo bevat nummer 29 de volgende inhoud:

Hij komt uit Uppel in het land van Heusden en Altena: Sjoerd Bax. En hij is de eerste Nederlander in het wielerteam van de Verenigde Emiraten. Aan de zijde van tweevoudig Tourwinnaar Tadej Pogačar. Knechten voor een 'winnaar'. Onlangs nog in de Ronde van Vlaanderen. Wie ook een superknecht was: Huub Zilverberg. De man uit Goirle hielp Rini Wagtmans aan de derde plaats in de Vuelta van 1969. Op een wieleravond in Cargo, coffee 'n bikes' blikten de twee nog eens terug op die opmerkelijke Ronde van Spanje onder leiding van JACE van de Ven. Rond 1960 was het woord 'Groupie' nog volledig onbekend. Toch was de Brabantse Jeanne van Hamond al een 'Groupie' avant la lettre omdat ze naar elke koers trok waar de Amsterdamse wielrenner Frans Balvert aan de start kwam. Volg in dit verhaal niet alleen het supporteren van Jeanne maar ook de uitgebreide correspondentie die ze hebben gevoerd. Na augustus verstomt op de wielerevenementen het stemgeluid van Kees Maas. Na 56 (!) jaar stopt de man uit Etten Leur als microfonist. Met hem een terugblik op al die mooie evenementen waar hij een graag geziene speaker was. Piet Libregts is niet alleen de godfather van het Vlijmense wielrennen maar ook in zijn wielerleven soigneur, manager, ploegleider, bondscoach en wat al niet meer. Een overzicht van zijn carrière van de man die ons 10 jaar geleden is ontvallen. De ZLM-tour is een perfecte voorbereiding op de Tour de France. Tiny Schellekens is de wielerman die lang geleden de basis legde voor deze Brabantse etappekoers. De Waalwijksche wielerbaan, Van der Poel's superfan Ricardo Rens en de story van Vacansoleil voltooien deze eerste Helden in 2023.

INHOUD:

- Pogačar krijgt hulp van Sjoerd Bax uit Uppel (Marry Bouman)
- Piet Libregts. De godfather van het Vlijmense wielrennen (Ben Libregts)
- Een 'Groupie' rond 1960. Voor wielrenner Frans Balvert (Henk Mees)
- Tiny Schellekens, de wielerman (Hans van Eck)
- Ik rol later wel (Jan Hertman)
- Zwijgzame Huub Zilverberg lult je de oren van de kop (JACE van de Ven)
- Henk Theuns R.I.P. (Bert Hulleman)
- Kees Maas stopt, maar gaat niet gedwongen in zijn kist liggen (Rinus van der Heijden)
- De Waalwijksche Wielerbaan (Ben Libregts)
- Ricardo Rens in Hoogerheide: superfan van Mathieu van der Poel (Cees van Keulen)
- Vacansoleil (Teus Korporaal)

Helden in de wielersport in Brabant is verkrijgbaar op www.sportmediashop.nl en op de wielerbeurzen. Prijs 9,99 Euro, per post 11,99 Euro. Nadere info via sportmedia@hetnet.nl

FAEMA Espresso's, wielericonen en ruim 1200 zeges op de weg - Deel 1 1955-57 Het begin van Koblet tot Gaul

Prijs: € 39,00 op de beurs (Winksele-Delle), per post € 45,00 via www.sportmediashop.nl

Auteurs: Patrick Feyaerts en Jan De Smet

Formaat A4 met harde kaft. 210 pagina's met vele foto's

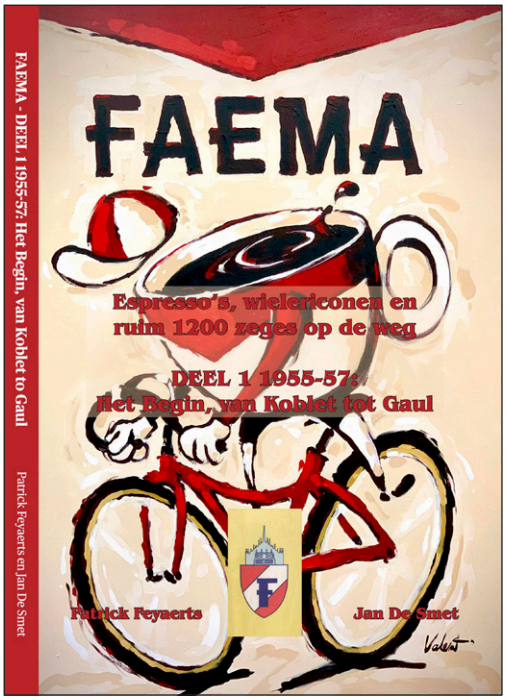

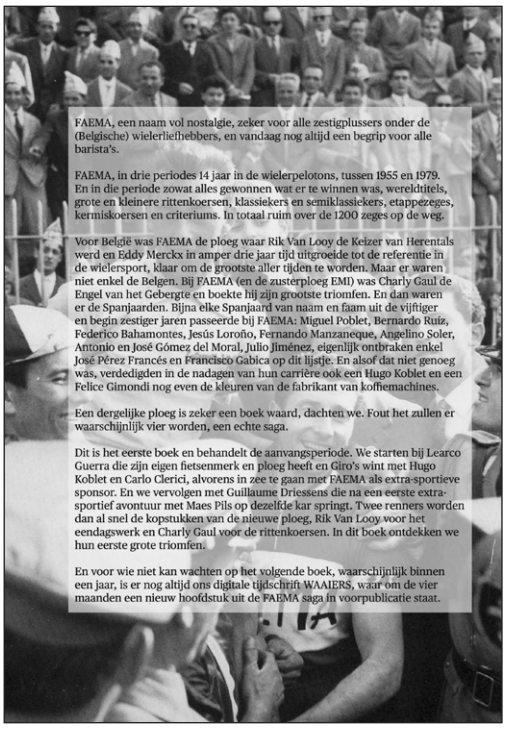

FAEMA, een naam vol nostalgie, zeker voor alle zestigplussers onder de (Belgische) wielerliefhebbers, en vandaag nog altijd een begrip voor alle barista's.

FAEMA, in drie periodes 14 jaar in de wielerpelotons, tussen 1955 en 1979. En in die periode zowat alles gewonnen wat er te winnen was, wereldtitels, grote en kleinere rittenkoersen, klassiekers en semiklassiekers, etappezeges, kermiskoersen en criteriums. In totaal ruim over de 1200 zeges op de weg.

Voor België was FAEMA de ploeg waar Rik Van Looy de Keizer van Herentals werd en Eddy Merckx in amper drie jaar tijd uitgroeide tot de referentie in de wielersport, klaar om de grootste aller tijden te worden. Maar er waren niet enkel de Belgen. Bij FAEMA (en de zusterploeg EMI) was Charly Gaul de Engel van het Gebergte en boekte hij zijn grootste triomfen. En dan waren er de Spanjaarden. Bijna elke Spanjaard van naam en faam uit de vijftiger en begin zestiger jaren passeerde bij FAEMA: Miguel Poblet, Bernardo Ruíz, Federico Bahamontes, Jesús Loroño, Fernando Manzaneque, Angelino Soler, Antonio en José Gómez del Moral, Julio Jiménez, eigenlijk ontbraken enkel José Pérez Francés en Francisco Gabica op dit lijstje. En alsof dat niet genoeg was, verdedigden in de nadagen van hun carrière ook een Hugo Koblet en een Felice Gimondi nog even de kleuren van de fabrikant van koffiemachines. Een dergelijke ploeg is zeker een boek waard, dachten we. Fout het zullen er waarschijnlijk vier worden, een echte saga. Dit is het eerste boek en behandelt de aanvangsperiode. We starten bij Learco Guerra die zijn eigen fietsenmerk en ploeg heeft en Giro's wint met Hugo Koblet en Carlo Clerici, alvorens in zee te gaan met FAEMA als extra-sportieve sponsor. En we vervolgen met Guillaume Driessens die na een eerste extra-sportief avontuur met Maes Pils op dezelfde kar springt. Twee renners worden dan al snel de kopstukken van de nieuwe ploeg, Rik Van Looy voor het eendagswerk en Charly Gaul voor de rittenkoersen. In dit boek ontdekken we hun eerste grote triomfen.

Catalogus Wielersportboeken - Wielersportliteratuur uit Nederland en Vlaanderen Deel II 1990 - 2009

Prijs: € 45,00 op de beurs (Winksele-Delle), per post € 49,00 via www.sportmediashop.nl

Auteur: Harrie Heinen

Formaat: A4 met een harde kaft. 372 pagina's met 1500 covers en bio's van ruim 1500 wielerboeken.

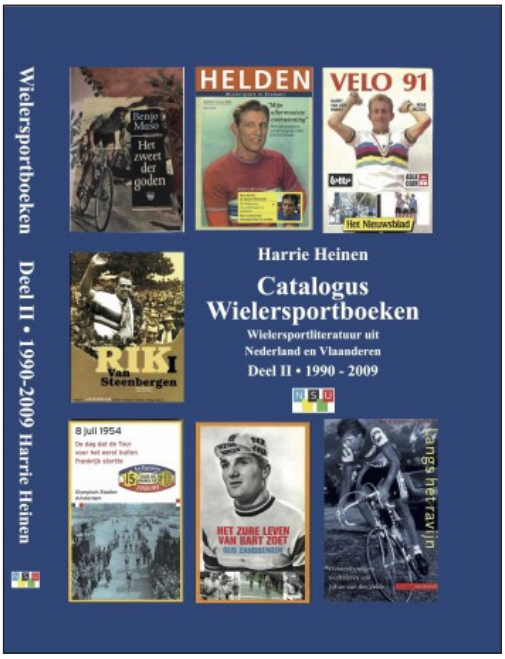

De historie van Wielersportboeken

In mei 2021 verscheen Deel I van de Catalogus Wielersportboeken 1889 - 1989. Deze uitgave is het vervolg en gaat over de periode 1990 -2009.

Nadat Harrie Heinen in 2000 alle wielersport uitgaven digitaal registreerde, meldden zich diverse wielerverzamelaars aan om aan het project mee te werken.

Zo ontstond er een redactie die putte uit eigen collecties om zo de catalogus zo volledig mogelijk te maken. Het betekende dat alle redactieleden heel gemakkelijk konden registreren hetgeen nog in hun collectie ontbrak.

Maar het was ook een fantastische database voor auteurs die aan een boek werkten en naar informatie zochten voor hun manuscript.

Ongetwijfeld zijn er nog uitgaves die niet in de delen I en II zijn opgenomen maar dat zullen slechts enkele exemplaren zijn. In deel III dat te zijner tijd verschijnt zullen alsnog aangemelde titels worden vermeld.

Vooralsnog kunnen verzamelaars nog voldoende uitgaves in hun zoektocht naar ontbrekende titels opnemen en aan de slag op wielerbeurzen.

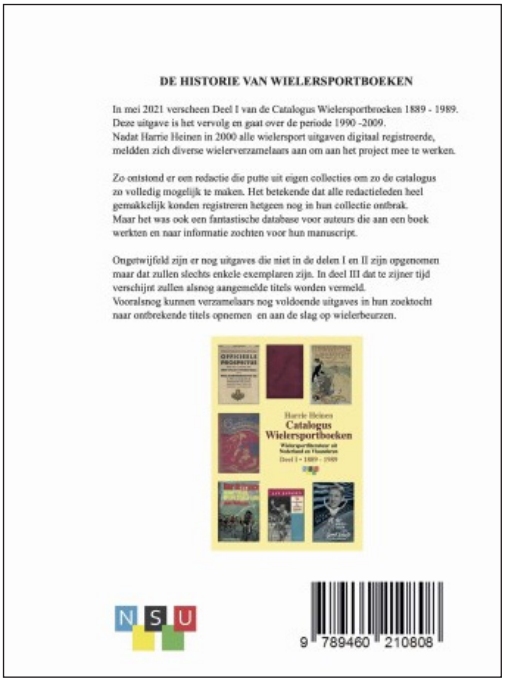

Een lach... een traan... en... verbitterd? Het 'korte' leven van een bescheiden kampioen Paul Haghedooren - Roger Vindevogel

Auteur Willy de Bouvrie schreef eerder boeken over de Rennersfamilie De Munster, Roger Desmet, Dirk Baert en Jaak de Boever.

Zijn vijfde boek is gewijd aan de renners Paul Haghedooren en Roger Vindevogel. Formaat A4 en 140 pagina's met veelal onuitgegeven foto's. Uitgevoerd op 135 grams MC Silk papier en met een harde kaft.

Verdere informatie nog niet beschikbaar maar volg de aankondiging in de webshop www.sportmediashop.nl of vraag er naar op de wielerbeurzen.

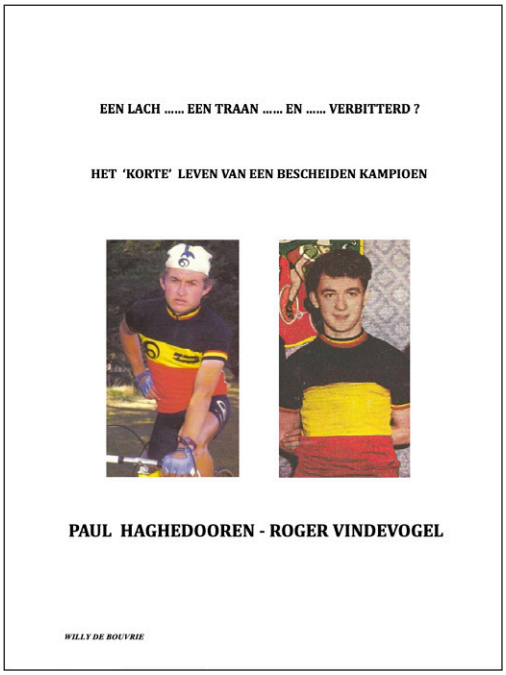

Uniek beeldenboek over BK Tijdrijden te Gavere in 2022

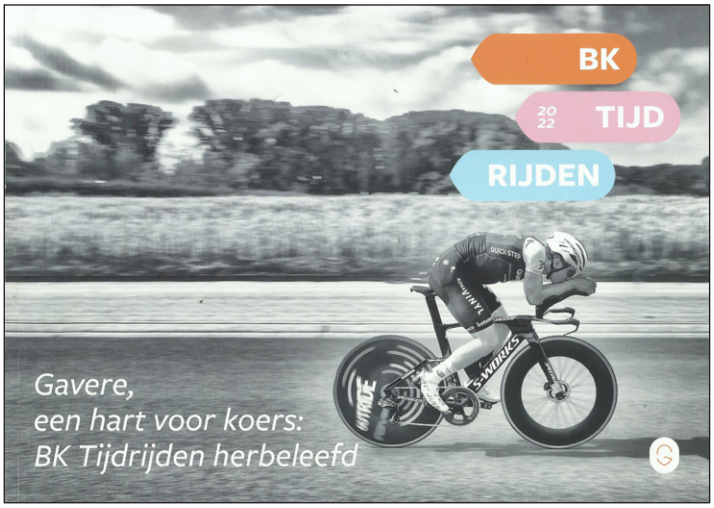

Dat Gavere ook een beetje 'de koers is van ons' mag zeggen, blijkt historisch uit o.m. zijn icoon van de cyclocross, zijn meer dan 20 profs, van Remue, Decabooter over Van Malderghem, Peter De Clercq, Sammie Moreels tot de huidige De Tier, De Gendt en Campenaerts, en recent de enthousiaste organisatie van het BK Tijdrijden in 2022. Dat kende de grootste toeloop ooit voor een BK in die discipline. Het pittoresk parcours, de koers zelf en de publieksbeleving zijn beklijvend samengevat in een unieke beeld- en tekstverslagboek. De lokale foto- en digiclub, GAFODI, biedt een waaier exclusieve kunstfoto's. Voor € 25 herbeleef je het allemaal: de kogel van Schepdaal, de boomgaard van Contreras, de vaten van Campenaerts, de Breydelpan, street art Willy, de draai van de Heilige Donatusstraat, de solo van De Gendt, de eerste reünie van alle renners die een wielerreus hebben in België, de panini-galerie van Gaverse wielerhelden ..., ook beluister- en bekijkbaar via QR-codes.

Prijs: € 25,00

Auteurs: Dirk Martens, Jean-Marie Schepens, Guy Van Hove

Uitgever: Gemeente Gavere, 2022, De Poort, Markt 1, 9890 Gavere.

‘t IS KOERS – Een eeuw wielrennen in Helchteren

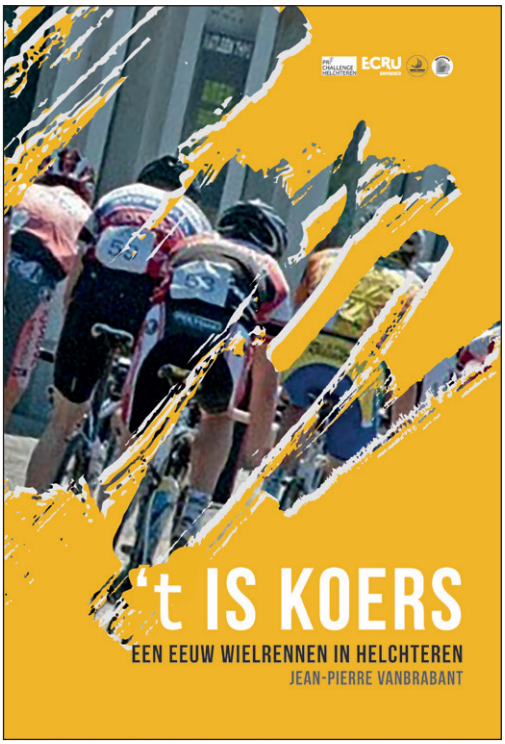

Eindelijk is het zover! Het langverwachte wielerboek “ ’t IS KOERS - een eeuw wielrennen in Helchteren” is er. Velen hebben er naar uitgekeken en vonden dat het toch zo lang achterwege bleef. Inderdaad, maar het is niet zomaar een boekje geworden; het werd een kanjer om ‘U’ tegen te zeggen.

Het naslagwerk bevat meer dan 260 pagina’s met uitgebreid beeldmateriaal waaronder zeer veel kleurenfoto’s. Je vindt er alle koersen in terug die hier ooit werden verreden in alle mogelijke categorieën, gekruid met de nodige sappige en soms droevige verhalen. Het boek is een tijdsdocument geworden waarin het leven van de hechte Helchterense gemeenschap, tussen 1908 en 2022, sterk tot zijn recht komt en alle facetten van dit wielergebeuren tot in de kleinste details worden weergegeven. Je zal zeker kennissen en familieleden tegenkomen in dit werk, en misschien sta je er zelf in te glunderen met je deelname aan één of andere wedstrijd of ludieke bedoening.

Jean-Pierre Vanbrabant heeft een prachtprestatie neergezet met dit naslagwerk! Hij kreeg hierbij de steun van de Geschied- en Heemkundige Kring ‘De Klonkviool’ van onze gemeente, die het tot zijn taak rekent alles over onze gemeenschap voor het nageslacht te bewaren. Joerko goot het geheel nog in een prachtig jasje door een gewoonweg schitterende lay-out. Drukkerij Haletra maakte het werk af.

Prijs: € 30,00

Auteurs: Jean-Pierre Vanbrabant

Zolang de voorraad strekt, is het boek verkrijgbaar bij:

- Heemkring De Klonkviool, Pastorijstraat 13, heemkring@houthalen-helchteren.be
- Jean-Pierre Vanbrabant, Maartenhoek 6 - 0467/01 72 47, jeepeevanbrabant@hotmail.com

Factcheck Bahamontes #41

door Jan De Smet

Ik las met aandacht het artikel over Theofiel 'Fiel' Middelkamp, Fiel den Boel, in Bahamontes #41. Op pagina 169 viel mij een uitspraak van Theofiel Middelkamp op. Hij verklaart, of liever verklaarde, het volgende "Ik heb goud, zilver en brons gewonnen op het WK, wie kan dat zeggen?" En dan klinkt er direct bij mij een stemmetje in het hoofd dat zegt: "Zou hij echt de enige zijn? Dat moet ik eens controleren."[1]

Ik moest niet lang zoeken om de uitspraak van Middelkamp aan te vullen met: "Wel, de volgende renners flikten dat ook ..." En Fiel moet het geweten hebben want de eerste die het ook deed was in 'zijn" periode nl. Ferdi Kübler. Die behaalde in 1949 zilver na onze Rik Van Steenbergen, werd na Briek Schotte en Theo Middelkamp derde in 1950 en ging zelf met de regenboogtrui terug naar Zwitserland in 1951.

Was dat dan de enige die de drie medailles boven de schouw mocht etaleren? Bijlange niet. De Fransman André Darrigade was zelfs nog iets straffer. Hij behaalde brons in 1957 na Rik Van Steenbergen en Louison Bobet en in 1958 na Ercole Baldini en diezelfde Louison Bobet. In 1959 won hij dan zelf om zich in 1960 tussen Rik Van Looy en Pino Cerami naar een tweede plaats, en dus zilver, te wurmen.

De Italianen hadden er ook een handje van weg. Felice Gimondi behaalde de drie metaalvarianten beginnende met brons in 1970 na Jempi Monseré en Leif Mortensen, het zilver in 1971 na Eddy Merckx en het ultieme goud in 1973 na de fameuze spurt in Barcelona. Hij is de enige die de stijgende reeks Brons-Zilver-Goud realiseerde. Wel jammer dat het niet in drie opeenvolgende jaren was. Landgenoot Giuseppe Saronni startte met zilver in 1981 achter Lazarus Freddy Maertens om vervolgens het jaar erop zelf wereldkampioen te worden. Brons kwam er bij in 1986 na Moreno Argentin en Charly Mottet. Diezelfde Moreno Argentin realiseerde de triple eveneens. Brons in 1985 na Joop Zoetemelk en Greg LeMond, zoals reeds aangegeven winnaar in 1986 en het zilver in 1987 na Stephen Roche.

De laatste die het kunstje realiseerde is ook de aller strafste. Geen Belg of Italiaan, maar een Spanjaard nl. Alejandro Valverde. Die startte zijn reeks in 2003 en 2005 met telkens zilver, de eerste keer na landgenoot Igor Astarloa, wie kent die nog, de tweede keer na 'Tommeke, Tommeke, wat doe je nu' Boonen.

Het jaar erop werd hij derde na Paolo Bettini en Rik Zabel. Vervolgens bleef El Imbatido vier jaar van het podium weg. De eerste twee jaar wegens verder in de uitslag, de jaren 2010 en 2011 verplicht wegens geschorst door de U.C.I. Vanaf 2012 was hij voor drie jaar weer terug een vaste klant op het podium, weliswaar iedere keer op het laagste trapje. De eerste keer na Philippe Gilbert en Edvald Boasson Hagen, dan na een memorabele Spaanse broederstrijd na Alberto Costa Rui en Joaquin Rodríguez en tenslotte na Michał Kwiatowski en Simon Gerrans. In 2018 kwam dan de kers op de taart met goud in het Oostenrijkse Kufstein-Innsbruck. Eenmaal goud, tweemaal zilver en viermaal brons, wie kan dat zeggen?

1 Voor alle duidelijkheid het volgende. Ik heb mij beperkt tot de wereldkampioenschappen op de weg voor beroepsrenners. Ik heb niet gekeken naar de amateurs/beloften/U23 of eventueel de combinatie amateur-beroepsrenner, evenmin naar combinaties weg-piste of piste alleen al of niet prof of amateur. Misschien komt dit later nog eens aan bod.

Nog iets anders viel mij op in diezelfde Bahamontes. Op p. 157 vertelt Michel Wuyts het verhaal van Luis León Sánchez Gil. Daarin vertelt Michel het een en het ander over de familie Sánchez Gil waar de vier zonen in navolging van vader León León ook met de fiets reden.

Ik citeer: “Ook pa León stak niet bepaald in het vet. Hij fietste meer dan hij werkte. Dus deed het gros van de kroost hem dat na. Wijlen León León werd prof. Luis León ook.”

Dat leek mij wel vreemd dat vader León León Sánchez ook prof was geweest. Ik heb een vrij uitgebreide database met rond de 30.000 namen van profrenners en onafhankelijken van 1946 tot en met 2009, maar kon mij geen León León Sánchez herinneren. Maar goed, gezien mijn leeftijd laat het geheugen soms te wensen over en dus ging ik controleren.

Ik vond geen enkele León Sánchez in mijn database buiten Luis León Sánchez Gil. Dan maar eens gekeken op het weliswaar niet altijd betrouwbare Wikipedia en daar vond ik dit.

“Luis León Sánchez komt uit een echt sportgezin dat bestaat uit vier broers, waarvan er drie profwielrenner werden en één als profvoetballer actief is. Alle broers hebben “León” als eerste of tweede naam, verwijzend naar hun grootvader: León, Luis León, Pedro León (de profvoetballer van de vier) en Antonio León. Het wielrennen vindt zijn oorsprong bij vader Pedro León Sánchez. Toen hij nog diende bij de Guardia Civil, werd hij gestationeerd in Bilbao, waar hij het slachtoffer werd van een autobom van de ETA. Geraakt aan beide benen kreeg Pedro León senior een racefiets om te revalideren, iets wat aansloeg.”

Toch wel een ander verhaal. Papa heet niet León León maar Pedro León en is nooit profrenner geweest. Maar ook hier weer een fout want slechts een van de broers werd profwielrenner. León León was wel wielrenner maar geen prof, de twee andere broers zijn voetballer. En om alles nog eens duidelijk te maken.

- Pedro León Sánchez Gil is op dit ogenblik profvoetballer bij C.F. Fuenlabrada.
- Antonio León Sánchez Gil is zaalvoetballer.
- León León Sánchez Gil, die ook wielrenner was, maar geen profrenner, verongelukte bij een quadongeval op 30 oktober 2005.

Dus een tip voor Michel Wuyts, fiche van Luis León Sánchez Gil aanpassen.

Reacties

Naar aanleiding van WAAIERS 3-1 kregen we een paar correcties en enkele aanvullingen.

Provinciale kampioenschappen

Met dan aan Marc Hindrijckx:

> In 1947 werd Petrus Van Verre Brabants kampioen en niet Jean Engels. Van Verre won ook die wedstrijd.

Aanvullingen met dank aan Rudy Romeyns:

Jammer genoeg geen data of plaats van de wedstrijd waardoor ook de plaats in de uitslag van de kampioen niet kon achterhaald worden.

> Kampioen van Namen 1948: Anciaux Albert
> Kampioen van Namen 1951: Lambotte Louis
> Kampioen van Namen 1956: Borcy Jean
> Kampioen van Namen 1979: Rogge Jean-Claude
> Kampioen van Luik 1956: Vliegen Jean
> Kampioen van Luik 1958: Vliegen Jean
> Kampioen van Luik 1959: Kemplaire François

GIRO D'ITALIA 1951

Reactie Marcel Baetens, auteur van het artikel.

"Ik zie dat jullie in mijn artikel over de Giro de bijnaam van Hugo Koblet gewijzigd hebben van 'Le Bel Hugo' naar 'Le Beau Hugo'. Als licentiaat in de Romaanse filologie wijs ik er jullie graag op dat het wel degelijk 'Le Bel Hugo' moet zijn. Het mannelijke woord 'beau' wordt 'bel' geschreven voor een woord dat begint met een klinker of een doffe h. Uit de grammatica 'Le Bon Usage': L'adjectif 'beau' est utilisé au masculin devant les noms qui commencent par une consonne. Devant un nom qui commence par un 'son voyelle' (une voyelle ou un H muet), il devient 'bel'.

Misschien volgende keer toch vertrouwen hebben in de grammaticale kennis van een gewezen leraar Frans."

Antwoord van de eindredacteur:

Mea culpa mea maxima culpa! Ikzelf ben de snoodaard die de verandering heeft doorgevoerd. En dat voor iemand die nooit schitterende punten behaalde voor Frans!

Ik heb me in de luren laten leggen door twee zaken:

- Het foute Le Beau Hugo klonk in mijn oren mooi gerijmd, o - o

- Een vluchtige blik op internet leverde deze hit op:

(https://www.ensie.nl/wielerwoordenboek/le-beau-hugo)

Maar zelfs twee van mijn redactieleden die het Frans beter machtig zijn dan ikzelf lazen er over.

We hebben de tekst zo snel als mogelijk gecorrigeerd, met dank aan Stef. Dus voor de 160 rappe downloaders, gooi jullie versie van WAAIERS 3-1 weg en download de nieuwe versie die op de site staat. Jullie kunnen natuurlijk de oude versie behouden als collectors-item.

Bij deze Marcel, nogmaals onze excuses, we gaan nooit meer twijfelen aan je Franse teksten.

Maple Leaf Chewing Gum: Nummer 5 Lode Troonbeeckx

Er bleek bij de opmaak van het laatste WAAIERS nummer dat bij het artikel van Lode Troonbeeckx in de Maple Leaf Chewing Gum reeks, het einde van de tekst ontbrak. Bij deze hieronder de rest van de tekst die bij dit artikel hoort.

In 1965 was het duidelijk dat het beste eraf was. Nochtans was er na een 8ste, 5de, 4de en 3de plaats in de Ronde van Limburg meer verwacht. Een enkele overwinning slechts en nog een 6de plaats in de Scheldeprijs, dat was het. Het jaar erop was er zelfs geen enkele overwinning. Het was Witte Troonbeeckx nog nooit overkomen in zijn carrière. Mann zag het dan ook niet meer zitten om zijn contract te verlengen en Lode verkaste naar Goldor-Gerka waarvoor hij op 22 mei 1967 in Strombeek zijn laatste overwinning behaalde.

In totaal behaalde Lode Troonbeeckx als profrenner 14 overwinningen. En verder 21 tweede plaatsen en 32 derde plaatsen. Maar er kan gesteld worden dat er meer in zat. Lode was echter een kind van zijn tijd waarmee bedoeld wordt dat renners van zijn allooi hun weg moesten zoeken in het regionale circuit, daardoor minder betaald werden dan de vedetten waardoor ze nogal dikwijls in bijberoep een café uitbaatten. Lode zelf was waarschijnlijk ook te braaf of had te weinig zelfvertrouwen om eens een jaar alles op alles te zetten en er volop voor te leven. Niettemin zal hij 'eeuwig' herinnerd worden alleen maar omdat hij 4 jaar lang het nummer 5 had in de Maple Leaf Chewing Gum reeks.

Misschien nog vermeldenswaard dat Lode Troonbeeckx de schoonbroer is van Aloïs Moons, ook onafhankelijke van 1949-1954.

Dat Lode Troonbeeckx als een regionaal renner mag beschouwd worden is duidelijk te zien op bijgaande kaart met de plaatsen van zijn overwinningen.

We kregen enkele reacties op onze FAEMA-artikelen van een aandachtige lezer nl. Bart Vancoillie.

1) Ik vind in het boek over de Volta a Catalunya in 1957 een renner Escolet bij C.C. Granollers-FAEMA, die is niet vermeld in jullie artikel.

Reactie van PF en JDS:

Een beetje een moeilijk geval. In het boek "Historia de la Volta a Catalunya" staat er inderdaad een zekere "José Escofet" (El Mundo Deportivo heeft het dan weer over "Escolet") op de inschrijvingslijst bij C.C. Granollers-FAEMA, met de verdere vermelding "Catalunya". Ongeacht welke zijn exacte naam is, hij is in ieder geval niet gestart en we hebben hem ook op geen andere deelnemerslijst bij FAEMA gevonden.

Gezien wij op basis hiervan kunnen besluiten dat hij op geen enkel moment in een FAEMA-trui aan een officiële wedstrijd deelnam, beschouwen we hem niet als behorende tot een van de twee FAEMA-ploegen. Deze renner is trouwens in geen enkel naslagwerk of site terug te vinden, we vermoeden dat het een liefhebber aangesloten bij de C.C. Granollers was, die in 1957 een kans

zou krijgen in de Volta, maar uiteindelijk toch niet startte en verder geen carrière op het hoogste niveau had. We zullen dit even aankaarten in een aparte pagina in Boek II "Commentaren en aanvullingen op FAEMA deel I".

2) Op de deelnemerslijst van de Giro dell'Emilia 1958 verschenen in de Corriere dello Sport staat Jos Vloebergs onder 'Belgio' met rugnummer 34, daarachter komen de FAEMA's (rugnummers 37 t.e.m. 41, allemaal Italianen). Kan hier niet uit afgeleid worden dat Vloebergs in FAEMA-trui reed?

Reactie van PF en JDS:

Dit is volgens ons onvoldoende om zeker te zijn dat hij in een FAEMA-trui reed. De nummering is niet doorlopend en voor de Giro di Lombardia werd hij nog altijd aan Dr. Mann en/of Libertas gekoppeld. Zonder foto is hierover echter geen zekerheid mogelijk. In het boek FAEMA II zullen we de voetnoot over Vloebergs aanvullen.

3) Volgens de lijst van professionele renners ooit uitgegeven door Guy Crasset staat dat Raymonds Coekaerts nog onafhankelijke was in 1959.

Reactie van PF en JDS:

Dit klopt, een foutje van de auteurs. In het boek FAEMA II zal vermeld worden dat Coekaerts onafhankelijke was in 1959.

4) Op de deelnemerslijst van de Giro di Lombardia 1959 staat Juan Campillo bij G.S. FAEMA. Kan hij als lid van G.S. FAEMA beschouwd worden? Zijn rugnummer wijst erop dat hij in laatste instantie toegevoegd is.

Reactie van PF en JDS:

Volgens ons niet. Ook al was dit waarschijnlijk het enige geval in 1959, "lenen" van Spaanse renners om de internationale ploeg aan te vullen was de vorige jaren gebruikelijk, zonder dat daar een nieuw of supplementair contract tegenover stond. Volgens de officiële instanties ging het trouwens, zoals uitgelegd in het hoofdstuk 1956, over een enkele ploeg, ongeacht de interne organisatie van de ploeg en kon er vrij gekozen worden welke renners aan de start te brengen. Zonder foto kan niet vastgesteld worden of hij in Lombardije een G.D. of een G.S. trui droeg, maar zoals reeds vermeld voorheen en zoals later nog zal blijken, werd er soepel omgesprongen met de keuze van truien en werd er zeker niet naar absolute homogeniteit gestreefd. De deelname van Campillo aan de Giro di Lombardia zal in een voetnoot vermeld worden in het boek FAEMA II.

5) Ik heb een deelnemerslijst van de Vuelta al Sudeste de Espana gevonden in El Mundo van 25-05-1958. Daar komen de twee Faema's op voor, t.t.z. FAEMA voor de G.D. en FAEMA-Italia voor de G.S. De Spanjaarden van G.D. hebben jullie allemaal vermeld in Waaiers. De Italianen echter niet. Op de deelnemerslijst en niet in Waaiers: Andrea Carrea, Carlo Nicolo, Alfredo Pasoti en Bruno Umidio.

Reactie van PF en JDS:

FAEMA nam inderdaad aan de Vuelta al Sudeste de España deel met twee ploegen, enerzijds een volledig Spaanse ploeg en anderzijds een gemengde FAEMA-Italia ploeg, bestaande uit vier FAEMA-Italianen (Fini, Metra, Girardini en Scappini) en anderzijds vier "diverse" Italianen, Andrea Carrea (Cali'Broni-Girardengo en ook Lube in Spanje), Carlo Nicolo (Molteni en Mondia in Zwitserland), Alfredo Pasoti (individueel) en Bruno Umidio (Ignis).

Het is niet duidelijk welke trui deze vier Italianen droegen, maar een FAEMA-trui is onwaarschijnlijk (in de deelnemerslijst is er een duidelijke scheiding tussen de vier FAEMA's en

de vier "extra's", die telkens bij elkaar staan). Wij denken eerder aan een "neutrale" trui of zelfs aan hun gewone merkentrui. Deze vier behoorden dus niet tot FAEMA in 1958. We zullen dit ook vermelden in het Boek FAEMA II.

6) Was in 1958 Giro di Lombardia de officiële naam i.p.v. Il Lombardia?

Reactie van PF en JDS:

Neen. De naam was vanaf de derde editie altijd Giro di Lombardia, de benaming "Il Lombardia" is een modern bedachtsel, net als Gran Piemonte sinds 2009 voor de Giro del Piemonte.

Doorheen de tijd werd er echter in interviews en teksten regelmatig kortweg "Il Lombardia" gebruikt, net zoals "La Sanremo" voor Milano-Sanremo. Samen met de verandering van datum werd in 2011 of 2012 de naam officieel in "Il Lombardia" veranderd, mogelijk om hun wedstrijd een meer sexy en moderner tintje te geven. Sites die beweren dat "Il Lombardia" de naam vanaf het begin was, verkopen dus fabeltjes.

7) Waarom staat bij de ploegsamenstelling van G.S. FAEMA 1957 bij Armando Pellegrini niet vermeld dat hij onafhankelijke was?

Reactie van PF en JDS:

Dit is bewust gedaan voor alle Italiaanse onafhankelijken, omdat het hier over een heel speciale categorie ging, niet te vergelijken met de onafhankelijken in andere landen, zelfs niet met Spanje. De Italiaanse onafhankelijken waren een soort verkapte beroepsrenners. Ze reden voor een beroepsrennersploeg en, ook al hadden ze hun eigen wedstrijden (en een eigen nationaal kampioenschap), ze mochten aan alle (Italiaanse) wedstrijden en de meeste buitenlandse, Tour de France inbegrepen, voor beroepsrenners deelnemen (ook aan de proeven die telden voor het nationaal kampioenschap) en deden dat ook met grote regelmaat. Het was dus een soort overgangscategorie, die toeliet te proeven van het "echte" werk bij de beroepsrenners. De bedoeling was tegelijk ook voldoende deelnemers te hebben bij de beroepsrenners, in de periode 1956-58 waren er maar een dertigtal "echte" profs.

Om het nog moeilijker te maken, was er nog een extra onderscheid tussen "indipendenti scelti" en gewone "indipendenti". Wat het exacte verschil tussen al deze categorieën was, hebben we nog niet kunnen achterhalen, we blijven zoeken. Beide onafhankelijken categorieën mochten in ieder geval uitgebreid deelnemen aan de wedstrijden voor beroepsrenners. Ze mochten ook deelnemen aan de wedstrijden voor liefhebbers, we weten echter niet of dit ook gold voor de "indipendenti scelti", maar waarschijnlijk niet.

Het is niet evident te achterhalen wie op welk moment onafhankelijke was of niet. Er werden wel officiële lijsten gepubliceerd door de U.V.I., maar het Technisch Comité kon, op basis van de sportieve prestaties, het statuut van een renner op eender welk moment veranderen. Napluizen van de uitslagen van de wedstrijden voorbehouden aan onafhankelijken kan natuurlijk ook helpen, maar geeft ook maar een punctueel beeld.

Vanaf 1959 bestonden de categorieën van de onafhankelijken niet meer, men had het vanaf dan over "beroepsrenners tweede categorie" of toch alleszins in 1959 en 1960. Deze hadden nog eigen wedstrijden, maar geen nationaal kampioenschap meer. Vermits de enige twee proeven die duidelijk voorbehouden waren aan deze categorie, de Giro di Sicilia en de Trofeo U.V.I., hun laatste editie in respectievelijk 1960 en 1959 kenden, hebben we geen idee of er vanaf 1961 nog beroepsrenners tweede categorie waren.

Om al deze redenen hadden wij besloten:

- Wij tellen al hun zeges als "echte" zeges, ook deze behaald in de wedstrijden voorbehouden voor onafhankelijken (wat we niet doen voor andere landen).

- Wij vermelden hun statuut niet in de ploegsamenstellingen.

- Wij vermelden, voor zover gekend, hun statuut wel in de zegelijsten.

Ondertussen hebben we verdere informatie gevonden over wie onafhankelijke was en een aantal vergetelheden in vroegere publicaties gevonden:

- In het artikel 1955: GUERRA, GUERRA-FAEMA en FAEMA en in het boek I moeten in de zegelijsten Arnaldo Faccioli, Mario Piazzon en Ilvo Pugi aan de onafhankelijken toegevoegd worden. Tevens moet voor Carlo Lafranchi de nationaliteit naar "SUI" verbeterd worden.

- In het artikel 1956: FAEMA-GUERRA, VAN HAUWAERT-FAEMA en GRUPPO DEPORTIVO FAEMA en in het boek I moeten in de zegelijsten Vasco Ambroso, Giuseppe Carizzoni en Giovanni Metra aan de onafhankelijken toegevoegd worden.

- In het artikel 1957: G.S. FAEMA, G.D. FAEMA en GRANOLLERS-FAEMA en in het boek I moet in de zegelijsten Giorgio Pavesi aan de onafhankelijken toegevoegd worden.

- In het artikel 1958: G.S. FAEMA en G.D. FAEMA en in het boek I moeten in de zegelijsten alle Italianen behalve Silvano Ciampi en Aldo Bolzan (onder Luxemburgse licentie) aan de onafhankelijken toegevoegd worden.

In het FAEMA boek II (in voorbereiding) zal een pagina toegevoegd worden met de diverse relevante correcties en aanvullingen aan boek I en zullen voor 1958 en 1959 de nodige verbeteringen in het boek zelf toegevoegd worden. We zullen tevens het verschil tussen Italiaanse en andere onafhankelijken beter uitleggen in de inleiding.

Belangrijke mededeling: Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op om het even welke manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs. © 2023

Belangrijke mededeling: Indien op een of meerdere foto's het zogenaamde copyright rust en plaatsing daarvan niet op prijs wordt gesteld, wordt u vriendelijk verzocht dit kenbaar te maken via redactie@waaierstijdschrift.be, zodat de bewuste foto uit dit tijdschrift kan worden verwijderd. In veel gevallen is het niet mogelijk te achterhalen bij wie het auteursrecht berust en of deze persoon of instelling instemt met plaatsing in dit tijdschrift. De makers van dit tijdschrift benadrukken dat met dit gratis tijdschrift geen commerciële bedoelingen worden beoogd en dat desgewenst een bronvermelding kan worden opgenomen.